

Giới thiệu Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao lâu?

Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao lâu? của tác giả Mật Trầm Trầm là câu chuyện về cuộc sống của Ly Ương và ước muốn có những tháng ngày được ăn uống miễn phí khỏi phải làm việc...

Nhưng cái ước muốn như thế thì ai lại chẳng mơ chứ ??? Trong đường đời của riêng mỗi người, cuối cùng bọn họ cũng đã gặp nhau. Một người vô tình và một kẻ chờ đợi, liệu hai con người này đã từng có mối quan hệ ra sao ???

Khốn kiếp !!! Đến bây giờ mà người vẫn chưa nhận ra ta đã chờ người biết bao nhiêu năm rồi sao ?!!

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao lâu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

“Kiếp sau gặp lại, hẳn chưa chắc có thể nhận ra nhau.” Nghiêng đầu nhìn chòng chọc vào cô gái bên cạnh một hồi lâu, nam tử mới nhàn nhạt mở miệng, lời nói trong trẻo lạnh lùng cứng nhắc, hơi lộ ra mấy phần không ủng hộ và bất đắc dĩ.

“Không sao, chỉ cần hẳn tốt là đủ rồi.” Thanh âm êm ái, không cần đoán liền có thể biết được đây nhất định là cô gái nhu mỹ điềm tĩnh.

Trầm mặc lâu dài giống như là đang giằng co, cuối cùng vẫn là nam tử kia bại trận.

“Đáng giá không?” Lần đầu tiên tâm tình nam tử có sóng động, rõ ràng là không đồng ý, nhưng cũng không có kiên trì nữa.

“Không có có đáng giá hay không, chỉ có có nguyện ý hay không.” Cách màn lựa, chỉ có thể nhìn đến hai bóng dáng mơ hồ, Ly Ương lại trực giác được cô gái kia khẽ cười. Giọng nói gần như thỏa mãn mà hạnh phúc của nàng ta, không khỏi khiến người hâm mộ.

Mất thấy hai người kia cách mình càng ngày càng xa, Ly Ương muốn vén màn lựa đuổi theo xem dung mạo cô gái kia, lại phát hiện mình căn bản không thể động đậy, chỉ có thể trở mắt nhìn bọn họ từ từ biến mất ở trong đám sương.

Cả cảnh mộng chỉ còn lại một tiếng thở dài bé đến nỗi không thể nghe thấy được.

Là ai?

Ly Ương cả kinh, bỗng dưng mở mắt, phát hiện mình vẫn an nhàn nằm trên chiếc giường êm ái quen thuộc. Hương trên bàn còn chưa cháy hết, mình hẳn là lần đầu tiên ngủ đến một nửa liền tỉnh, là bởi vì hôm nay khó được nằm mơ sao?

Nửa hí mắt, Ly Ương cố gắng nhớ lại người trong mộng, lại phát hiện hai cái bóng dáng kia bắt đầu mơ hồ. Đến cuối cùng, thậm chí ngay cả mấy câu đối thoại kia cũng không nhớ rõ. Điều duy nhất ghi nhớ rõ ràng cũng chỉ có tiếng thở dài như có như không lúc cảnh mộng kết thúc, chạy dài như tơ, nhẹ như khói, giống như nguyên bản chính là từ đáy lòng nàng nhô ra.

“Đã thức chưa?” Cơ hồ là trong nháy mắt Ly Ương tỉnh lại, Bạch Nhiễm một mực phê duyệt công văn đã nhận ra.

Chẳng qua là Ly Ương hiển nhiên còn đắm chìm ở trong cảnh mộng khi nãy, căn bản không nghe thấy lời vừa rồi của Bạch Nhiễm.

Mất thấy tiểu bạch hồ (*hồ ly trắng nhỏ*) nằm ở trên giường êm phối hợp với bộ dáng trầm tư, hình môi của Bạch Nhiễm hơi cong, thanh âm nhẹ nhàng cao thêm mấy phân, “Tiểu Bạch, tới đây.”

Nghe được hai chữ “Tiểu Bạch”, Ly Ương vốn vẫn còn ở cảnh mộng khổ khổ suy tư phục hồi lại tinh thần. Chỉ là bất quá đối với cái tên thân mật mà nàng hận đến cắn răng này, Ly Ương nhắm mắt lại, cụp lỗ tai, làm bộ như là thật sự không nghe được tiếp tục giấc ngủ trưa.

Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, người kêu chó sao? Cha mẹ ta có đặt tên cho ta a!

Bạch Nhiễm đáng chết, đặt tên thân mật cũng không cần bản như vậy. Hơn nữa coi như là phải gọi Tiểu Bạch, tên này thế nào cũng phải đến phiên chính người trước chứ? Không đúng, loại lão hồ ly vạn năm như người này cũng chỉ có gọi Lão Bạch!

“Quả Đông Cực Vô Căn (*quả không rễ ở vùng cuối cùng phía đông*) này ta mất rất nhiều công phu mới lấy được một quả, người thật không muốn?” Móc ra một quả xanh biếc trong suốt như ngọc bích, Bạch Nhiễm nheo mắt nhìn, nhìn một lỗ tai của tiểu bạch hồ đã giờ lên, cổ lấy làm tiếc nuốt nói, “Ta nhớ lần trước người còn thì thầm mấy ngày, hiện tại người đã không muốn...”

Âm đuôi thật dài còn chưa kéo xong, tiểu bạch hồ vốn là còn nằm ở trên giường êm giả chết cũng đã chạy như bay tới đây, ý muốn cướp đi quả xanh biếc mê người trong tay Bạch Nhiễm. Bạch Nhiễm thấy thế, tay phải nhẹ nhàng thoáng một cái, quả Đông Cực Vô Căn liền mất tung tích.

“Gào khóc!” Biết mình lại bị trêu lần nữa, Ly Ương quơ múa móng vuốt, tức giận hướng về phía Bạch Nhiễm kêu lên hai tiếng.

“Gấp cái gì?” Bạch Nhiễm khẽ cười một tiếng, cúi người xách Ly Ương vẫn còn nhe răng nhếch miệng đến trên đùi, duỗi ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm của nàng, nhìn cặp mắt đen nhánh trong suốt kia hỏi, “Tiểu Bạch, có phải muốn?”

Mặc dù đã sớm có điều miễn dịch đối với sắc đẹp trước mắt, nhưng khoảng cách gần như vậy, dung mạo tuấn mỹ vô song của Bạch Nhiễm khiến cho hô hấp của Ly Ương không khỏi hơi chậm lại. Ngũ quan gần như hoàn mỹ tinh xảo tìm không ra nửa điểm tỳ vết nào, mắt phượng trời sanh nhuộm cười hơi nhếch lên, bất cứ lúc nào gặp phải đều là ánh mắt dịu dàng chết chìm người. Hồ để Bạch Nhiễm, không hồ là yêu nghiệt thứ nhất Tiên giới. May là Ly Ương đã đi theo bên cạnh hắn lần lộn nhiều năm như vậy vẫn là không đỡ được dung nhan tuyệt thế này.

Tức giận liếc hắn một cái, Ly Ương quay đầu đi, ghen khí không làm bất kỳ bày tỏ.

Bạch Nhiễm lắc tay, quả Đông Cực Vô Căn kia lại xuất hiện ở trong tay hắn. Liếc mắt nhìn qua tiểu bạch hồ tựa hồ tính toán ngoan cố chống lại đến cùng, hắn hé miệng cười một tiếng, thờ ơ nói: “Người đã không muốn, không bằng ném đi.”

Lời này vừa nói ra, hai lỗ tai Ly Ương lập tức dựng lên, phải biết Bạch Nhiễm cho tới bây giờ đúng là người nói được làm được. Mắt thấy Bạch Nhiễm giơ tay làm bộ muốn ném, Ly Ương vội ngẩng đầu cắn tay áo của hắn, trông mong nhìn quả kia, vẻ mặt cực kỳ khát vọng lưu luyến. Từ lần trước hưởng qua quả này rồi, nàng đã muốn thật lâu. Huống chi quả Đông Cực Vô Căn này ngàn năm mới kết quả một lần, hôm nay thật vất vả có, nàng làm sao có thể không muốn?

“Muốn liền gặt đầu, ta cũng không phải không cho người. Có phải hay không, Tiểu Bạch?” Bạch Nhiễm thu tay lại, mắt phượng hẹp dài khẽ nhú, hải hước nhìn tiểu bạch hồ trong ngực từ chối nửa ngày, cuối cùng nhắm mắt gặt đầu, đưa quả cầm trong tay tới.

Vừa tiếp xúc đến quả, Ly Ương liền nhanh chóng vọt trở về trên giường êm của mình. Ôm quả Đông Cực Vô Căn thật vất vả có được trong ngực, Ly Ương đầu tiên là vô cùng buồn bã lại phần hận trừng mắt nhìn Bạch Nhiễm đang có chút háng hái nhìn mình chăm chăm một cái, rồi sau đó xoay người, đưa lưng về phía hắn giữ yên lặng gặm quả.

Liền thời gian một cái nháy mắt, quả Đông Cực Vô Căn này đã bị Ly Ương tiêu diệt sạch sẽ. Liếm một chút xíu nước trái cây còn lại ở khoé miệng, Ly Ương vô cùng quyến luyến nhớ lại tư vị tuyệt vời vừa rồi. Cũng không biết lần sau ăn thì phải chờ tới lúc nào, Ly Ương mới vừa đem một quả Đông Cực Vô Căn nuốt vào bụng đã bắt đầu muốn quả tiếp.

Đất phía đông xa xôi vô cùng, lại không có nửa điểm gió, cây đông cực vô căn duy nhất trên cõi đời này chợt lắc lư lặn xuống.

“Đừng suy nghĩ, quả trong bụng người chính là quả quý cuối cùng. Nếu người muốn ăn nữa, vậy ít nhất còn phải chờ hơn sáu trăm năm.” Nhìn thấu ý định của Ly Ương, Bạch Nhiễm trực tiếp làm tan vỡ ảo tưởng đẹp của nàng.

Nghe lời này, lỗ tai nhỏ của Ly Ương liền sụp xuống, chán nản ngã người xuống giường êm. Hơn sáu trăm năm? Khi đó nàng đã từ một con tiểu hồ ly này cũng biến thành lão hồ ly a...

“Cõi đời này cũng không phải là chỉ có một cây đông cực vô căn.” Thấy đáng về Ly Ương không có chút tinh thần nào, ngón tay dài của Bạch Nhiễm sờ cằm, không khỏi buồn cười nói, “Rượu Bách Hoa Mật Lạc của Nguyên Ngộ tiên quân mấy ngày nữa sẽ hoàn thành rồi, hắn phát thiệp mời ta qua. Tiểu Bạch, có muốn đi theo ta một lần hay không?”

Vừa nghe có rượu Bách Hoa Mật Lạc uống ngon, Ly Ương lập tức lên tinh thần rồi, vọt trở về trong ngực Bạch Nhiễm, cọ xát lấy lòng.

“Người a...” Bạch Nhiễm lắc đầu một cái, vỗ vỗ đầu của nàng, giống như nhức đầu nói, “Trong ngày cũng chỉ biết sống phóng túng, không hảo hảo tu hành, khi nào mới có thể tu thành người? Nếu không hóa thân thành người, cha mẹ người sợ là muốn tìm tới cửa.”

Nghe nói như thế, Ly Ương khinh bi liếc hắn một cái, giả bộ, tiếp tục giả vờ, người liền tương thật. Đừng tưởng rằng người phủ thêm da dê ta liền nhận không ra bản chất hồ ly của người.

Nói đến ban đầu cha mẹ nhà mình giao nàng cho con lão hồ ly này, chính là trông cậy vào hồ để Bạch Nhiễm ở Thanh Khâu này có thể thay bọn họ quản giáo nàng - khuê nữ lười biếng không nên thân này thật tốt, để nàng chăm chỉ tu hành, sớm ngày hóa thân. Nhưng trên thực tế? Kể từ khi Bạch Nhiễm dẫn nàng trở lại Thanh Khâu rồi, đừng nói là bất kể nàng, căn bản là để tùy tính tình dính vào, nàng lặn qua lộn lại khắp Thanh Khâu, xuống đáy lên trời cũng chưa từng thấy cô hòng hắn ra nửa tiếng. Điều này cũng tốt, tươi sống cung chịu nàng làm cho nàng thành một tiểu gieo họa khiến cả Thanh Khâu đều nhức đầu không dứt.

“Tại sao không chịu hóa thân thành người?” Bạch Nhiễm thật ra thì vẫn luôn rõ ràng Ly Ương đã sớm có thể hóa thân thành người. Chẳng qua là tiểu nha đầu căn bản không có ý định này, cứng rắn đề ép chính là không thay đổi, hắn tổng không tốt buộc nàng.

Ly Ương liếc Bạch Nhiễm một cái, lung tung quăng hai cái đuôi làm trả lời. Ngáp một cái, hai mí mắt Ly Ương cơ hồ lại sắp khép lại một chỗ, lười biếng ở trong ngực Bạch Nhiễm tìm cái tư thế thoải mái tiếp tục nằm nghỉ ngơi.

Nha đầu này, mỗi lần nhắc tới cái vấn đề này chính là cùng một thái độ tránh né.

“Tiểu Bạch, người chính là đồ không tâm can (*tim phôi*).” Bạch Nhiễm cười mắng một tiếng, đưa tay nhắc Ly Ương, đem đầu của nàng tới trước chân, đáy mắt hàm chứa một tia cười, “Ta lại rất muốn biết, người nha đầu không có tim không có phổi này đến tột cùng muốn như thế nào mới bằng lòng hóa

thân thành người.”

Thế nào mới bằng lòng hóa thân thành người? Đối với vấn đề này, Ly Ương chẳng qua là vầy vầy lỗ tai, buông buông móng vuốt, chớp hai mắt to đen lúng lúng, hết sức vô tội lại không làm gì nhìn Bạch Nhiễm.

Thấy lời của mình căn bản không có bất cứ tác dụng gì, Bạch Nhiễm buông tay ra, bên mép hiện lên bất đắc dĩ cười một tiếng, lắc đầu nói: “Thôi, nếu ngươi không muốn, ta tự nhiên sẽ không ép ngươi.”

Vừa nghe đến Bạch Nhiễm sẽ không ép nàng, Ly Ương lập tức tinh thần tỉnh táo, lắc lư cái đuôi mấy cái, mừng rỡ lăn lộn trong ngực hắn. Nói thật ra, cuộc sống ở Thanh Khâu thoải mái hơn nhiều so với cả lúc ở Hoa sơn. Không có cha mẹ cầu nhàu, Bạch Nhiễm cũng sẽ không ép nàng tu hành cả ngày, còn thỉnh thoảng biến ra ít quả tiên rượu mật cho nàng ăn vặt, rất tự tại.

Tổng thể mà nói, Ly Ương đối với cuộc sống hôm nay và tự chủ của Bạch Nhiễm đều là tương đối hài lòng.

Dĩ nhiên, nếu như Bạch Nhiễm không dùng “Tiểu Bạch”, tên thân mật đáng chết này để gọi nàng. . . , cuộc sống càng mỹ mãn.

Không tới mấy ngày, Bạch Nhiễm liền mang theo Ly Ương đi Phúc Mân sơn dự tiệc Bách Hoa Mật Lạc của Nguyên Ngộ tiên quân. Dọc theo đường đi, Ly Ương cũng đều ở đầu trong ngực Bạch Nhiễm ngủ say, chờ đến vùng núi Phúc Mân mới miễn cưỡng mở mắt.

Khi Bạch Nhiễm và Ly Ương đến, khách của Nguyên Ngộ tiên quân đều đã đến không sai biệt lắm.

Trên yến tiệc, Ly Ương nằm ở trên đùi Bạch Nhiễm, vui rạo rực ôm một chai rượu Bách Hoa Mật Lạc uống, còn bắt chọt đưa đầu lưỡi béo mập ra liếm hơn mấy miếng. Nhìn bộ dáng của nàng, giống như đang thưởng thức thứ có vị ngon nhất cõi đời này.

Cũng không lâu lắm, một chai rượu Bách Hoa Mật Lạc liền bị Ly Ương uống đến độ đáy hướng lên trời.

“Tiểu Bạch, theo cách uống của ngươi, dù Nguyên Ngộ tiên quân ử nhiều hơn nữa cũng không đủ.” Thấy bộ dáng Ly Ương hóp ba ngum vẫn chưa thỏa mãn, Bạch Nhiễm lại đưa bình của mình cho nàng.

Ôm qua rượu Bách Hoa Mật Lạc, Ly Ương vui không thắng thu, lấy lòng liếm liếm lòng bàn tay Bạch Nhiễm.

“Nếu để cho ngươi mười bình rượu Bách Hoa Mật Lạc, có chịu hóa thân thành người hay không?” Bạch Nhiễm cong môi, khẽ mỉm cười hỏi.

Ly Ương sừng sốt, lắc đầu một cái, có chút im lặng nhìn Bạch Nhiễm, người này tại sao lại đi vòng qua vấn đề này rồi?

“Năm mươi bình?” Bạch Nhiễm nhướn mày, chờ đợi Ly Ương trả lời.

Ly Ương như cũ lắc đầu, rất là nghi ngờ nhìn chằm chằm Bạch Nhiễm, chẳng lẽ cha mẹ nhà mình tới thúc giục?

“Vậy nếu đây là một trăm bình thì sao?” Bạch Nhiễm cười, có chút hăng hái nhìn chằm chằm Ly Ương.

Ly Ương mở trừng hai mắt, liếc Bạch Nhiễm một cái, ánh mắt kia rõ ràng hỏi nữa: “Ngươi lấy ở đâu nhiều rượu Bách Hoa Mật Lạc như vậy?”

Bạch Nhiễm đưa tay nhẹ nhàng bắn ra ở trán của nàng, cười nói: “Ngươi đây cũng đừng quản, có đáp ứng hay không?”

Lưu luyến nhìn rượu Bách Hoa Mật Lạc trong tay, cảm giác trái tim mình đang không ngừng co rút đau đớn. Một trăm bình rượu Bách Hoa Mật Lạc, cỡ nào làm người ta hướng tới a!! Nhưng... Ly Ương cúi đầu, vô lực lắc đầu cự tuyệt.

Đại khái cuối cùng đáp án này cũng là trong dự liệu, đôi môi Bạch Nhiễm mím thành một độ cong nhạt nhẽo, cười như không cười liếc nhìn Ly Ương liền không nói thêm gì nữa. Ly Ương nháy mắt mấy cái, ôm bình rượu Bách Hoa Mật Lạc trong ngực tiếp tục cố gắng.

Giữa hai người giống như cái gì cũng chưa xảy ra.

Uống nửa bụng rồi, Ly Ương sẽ để cho Bạch Nhiễm thu lại rượu Bách Hoa Mật Lạc còn sót lại, để nàng mang về Thanh Khâu từ từ hưởng dụng.

Đang định nghỉ ngơi một lát, ánh mắt liếc thấy một bóng dáng màu đỏ cao to gầy gò, tìm Ly Ương không có chút báo trước nào đập nhanh một hồi. Đề lại miệng tim của mình, Ly Ương mở to hai mắt, lập tức nhớ lại những bóng dáng nhanh chóng biến mất vừa rồi.

“Thế nào?” Nhận thấy được Ly Ương không thích hợp, Bạch Nhiễm ân cần hỏi.

Không tìm được người nọ, Ly Ương lắc đầu một cái, bày tỏ mình không có sao, đầu lại rút về trong ngực Bạch Nhiễm.

Chẳng qua là trong lòng xuất hiện một tia nghi vấn.

Người kia, là ai?

Chương 2

Cho đến khi tiệc Bách Hoa Mật Lạc kết thúc, Ly Ương cũng không tìm thấy được bóng dáng đó.

Chẳng lẽ là do nàng uống quá nhiều nên nhìn lầm rồi? Nhưng trong tâm xuất hiện trận sợ hãi kia rốt cục là vừa xảy ra chuyện gì? Tổng không phải là uống quá nhiều rượu Bách Hoa Mật Lạc nên bị ảnh hưởng chứ? Nằm ở đầu vai Bạch Nhiễm, Ly Ương lắc lắc cái đuôi nghĩ đến chuyện hôm nay làm nàng canh cánh trong lòng.

Bất quá như đã nói, cõi đời này nào có người tùy tiện liếc một cái là có thể khiến cho lòng người khác run rẩy cả đời? Nhất định là nàng suy nghĩ quá nhiều. Tâm ý sợ hãi cái gì, nhất định là lão đầu Bất Tu phát hiện một chai rượu Túy Tiên vạn năm của hắn bị nàng trộm uống cạn sạch...

Vừa nghĩ tới cặp mắt tràn ngập oán giận, hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng của lão đầu Bất Tu kia, tim Ly Ương cũng căng thẳng. Vỗ vỗ ngực, Ly Ương cảm giác nếu mình còn nhả loạn ở Thanh Khâu, an toàn sinh mạng tuyệt đối khó có thể đảm bảo được. Không được, trở lại Thanh Khâu rồi nàng nhất định phải bề quan, nấy ngày nay dù cho có chết cũng không thể để cho lão đầu Bất Tu bắt được.

“Tìm lâu như vậy, còn chưa tìm được?” Đã sớm phát hiện Ly Ương vẫn đuổi cái đầu nhìn chung quanh, Bạch Nhiễm đưa tay sờ vào cái đầu đang suy nghĩ lung tung của nàng, mặt mày khẽ nhếch, giễu giễu nói, “Chẳng lẽ là Tiểu Bạch của chúng ta coi trọng người nào?”

“Ngao ——” Ly Ương im lặng liếc hắn một cái, con lão hồ ly này suy nghĩ đến nơi nào rồi.

“Nếu không phải, vậy thì đi về.” Bạch Nhiễm cười khẽ, ôm nàng trở về trong ngực.

Bạch Nhiễm mới vừa đứng lên, Ly Ương liền nhìn thấy bóng dáng một bụng bự nâng cao vôi vãi chạy tới chỗ của Nguyên Ngộ tiên quân.

Theo phương hướng Nguyên Ngộ tiên quân chạy tới mà nhìn, Ly Ương sùng sốt, là hắn!

Mặc dù trước đây chẳng qua chỉ là thoáng nhìn thấy, nhưng Ly Ương lại vô cùng chắc chắn, chính là người này.

Người nọ một bộ áo đỏ, hoa văn rườm rà, tơ vàng buộc vòng quanh, mái tóc tơ bạc trút xuống như lụa, được một cái kim quan bạch ngọc lỏng lết nâng một phần nhỏ. Xa xa nhìn lại cả người giống như một con Kim Phượng từ vực hoá ở Hồng Liên Nghiệp Hoả (*tầng thứ bảy trong tám tầng địa ngục*), cao quý cao ngạo, không thể tiết độ. Thấy Nguyên Ngộ tiên quân đuổi theo, người nọ dừng bước lại, môi mím thành một độ cong thanh nhã, bước tới nói chuyện với nhau.

Rõ ràng nhìn qua là một người thanh ngao cao quý, làm cho người ta không khỏi sinh ra kính sợ, cười một tiếng đứng lên rồi lại biến thành người khiêm tốn dịu dàng như ngọc, ôn hòa đến khiến người không nhìn được muốn đi đến gần. Dịu dàng mà cao quý, thanh nhã mà lại cao ngạo, làm như một người cao cao tại thượng, rồi lại bình dị gần gũi, cho dù là ai cũng không khỏi không sinh lòng hướng tới.

Ly Ương ngây ngốc ở trong ngực Bạch Nhiễm, hai mắt bất động không chớp nhìn người nọ, cho đến khi hắn cáo từ rồi đi.

“Người đi, còn ngu nhìn làm gì?” Bạch Nhiễm dùng đầu ngón tay chạm vào trán Ly Ương một cái, kêu linh hồn nhỏ bé của nàng trở về. Thấy Ly Ương còn là một bộ dạng ngây ngốc, Bạch Nhiễm cười nói: “Tiểu Bạch, thật coi trọng người kia?”

Làm sao có thể? Nàng là loại người như vậy sao? Ly Ương dùng ánh mắt giống như si nhìn Bạch Nhiễm một cái.

Chẳng qua là khi nhìn thấy người nọ, trong lòng Ly Ương xuất hiện một cổ cảm giác kỳ quái. Không thể nói ra rõ ràng được, chỉ là trực giác cho biết người kia không nên có bộ dáng hiện tại, thật cô đơn tịch liêu. Mặc dù trên mặt hắn vẫn duy trì nụ cười dịu dàng say lòng người, nói chuyện ôn hòa thân thiết với người, Ly Ương vẫn cảm thấy hắn hoàn toàn ngăn cách mình ở trong một cái thế giới khác. Những người náo nhiệt kia đều là người khác, không liên quan với hắn.

Che giấu ở dưới cái mỉm cười thân thiết, không muốn làm cho người ta đụng vào tâm tình mình.

Núp ở trong lồng ngực ấm áp của Bạch Nhiễm, Ly Ương không nhìn được phỏng đoán, một người ôn nhã trong sáng như vậy đến tột cùng vì sao thà cô độc canh giữ ở trong một phương trời đất riêng của mình, cô đơn xa xăm nhìn người khác.

“Tiểu Bạch, người nhìn ai cũng có thể, duy chỉ có người nọ không được.”

Thanh âm ôn lạnh của Bạch Nhiễm vang trên đỉnh đầu, Ly Ương kéo khóe miệng, hết sức im lặng liếc Bạch Nhiễm một cái. Nàng bất quá là khó chịu được nên sinh chút lòng hiếu kỳ, người này lại nghĩ lệch ra nơi nào rồi?

“Không phải là tốt nhất, chúng ta trở về.” Bạch Nhiễm ngoác ngoác môi, mang theo Ly Ương rời đi Phúc Dân sơn.

Tại sao chỉ duy nhất có người kia là không được? Nửa hí mắt, đáy lòng Ly Ương hiện lên mấy phần nghi ngờ.

Trở về Thanh Khâu, chuyện đầu tiên Ly Ương làm chính là bế quan.

Đừng xem lão đầu Bất Tu gầy không có mấy lượng thịt, bộ dạng thoạt nhìn như gió thổi sẽ ngã, diện khùng lên lại rất kinh khùng. Nếu lúc này bị hấn bắt được, Ly Ương khẳng định không có quả ngon để ăn. Ở với Bạch Nhiễm được hấn để mặc cho, người khác có thể không có biện pháp làm gì Ly Ương nhưng nếu là Bất Tu - người đứng đầu tứ đại trưởng lão Hồ Tộc quả thật muốn cho nàng chút dạy dỗ cũng không phải khó.

Cho nên nói, lúc này lựa chọn bế quan là phương pháp sống sót duy nhất của Ly Ương. Đợi đến lúc lão đầu Bất Tu gần hết giận, nàng ra quan đến cửa tạ tội, nhõng nhẽo chút, chuyện như vậy là có thể bỏ qua không đề cập nữa.

Bất quá nếu Ly Ương nói bế quan, chỉ là so với người khác bế quan hoàn toàn là hai chuyện khác nhau. Người khác bế quan đó là chân chính đóng cửa khổ tu, Ly Ương bế quan lại là mỗi ngày vui ở trong phòng ngủ đóng cửa ngủ ngon, không đi ra ngoài lẩn lộn khắp nơi thôi.

“Cũng không biết gần đây là ai chọc trưởng lão Bất Tu, lão nhân gia ông ta hỏa khí không nhỏ, mọi thù hạ lần lượt bị hấn giằng co một lần.” Bạch Nhiễm nằm nghiêng ở trên giường êm, tay phải bắm đầu, cười tủm tỉm nhìn tiểu bạch hồ đang cầm cả khay quả chu[1] ăn lấy ăn để, đáy mắt tràn đầy hài hước, “Nếu để cho Bất Tu bắt được người nọ, sẽ rất có ý tứ, đúng không, Tiểu Bạch?”

Nuốt quả chu trong miệng xuống, Ly Ương ngẩng đầu lên nhìn Bạch Nhiễm khiêu khích. Chính là bốn cô nương chọc đấy, thế nào? Chẳng lẽ người muốn đưa ta cho lão đầu Bất Tu để ông ấy hả giận sao?

“Rượu Túy Tiên vạn năm, cả Thanh Khâu chỉ có một mình Bất Tu cất bình cuối cùng không chịu uống.” Bạch Nhiễm ngồi dậy, đưa tay đem Ly Ương xách đến trước mặt, bên mép hiện lên nụ cười cực kỳ dịu dàng, “Người cứ giữ yên lặng trộm tới cùng thôi, lại còn một mình uống hết. Rượu Túy Tiên vạn năm, người không sợ say chết?”

Ly Ương nhui mày, nửa hí ánh mắt, cực kỳ khiêu khích đưa ra đầu lưỡi béo mập liếm ở khóe miệng, còn bất chợt phát ra tiếng vang “chậc chậc”, nhìn đáng đáp là đang nhớ lại tư vị tuyệt vời của rượu Túy Tiên vạn năm đã sớm xuống bụng kia.

Thấy Ly Ương như vậy, Bạch Nhiễm lắc đầu, cười mắng: “Cũng không chứa lại nửa bình cho ta, Tiểu Bạch, người quá không có lương tâm! Lần sau nếu lấy được vật gì tốt, không chứa một nửa cho ta, ta liền trực tiếp giao người ra.”

Nhìn một chút, nhìn một chút, lộ ra bản tính rồi? Ly Ương rậm rì một tiếng, lắc lắc cái đuôi, tức giận nhìn Bạch Nhiễm một cái. Đây chính là hồ để Bạch Nhiễm lấy ôn văn nho nhã, phẩm tính cao thượng nổi tiếng cả Tiên giới, thật nên để cho lão đầu Bất Tu kia tới xem diện mạo thật của hồ để quân hấn kính trọng nhất! Không, cũng nên để cho tất cả mọi người ở Tiên giới tới xem một cái mới đúng!

Ôn văn nho nhã cái gì, phẩm tính cao thượng cái gì, người này thật ra chính là một con lão hồ ly bụng hắc khó chịu. Đáng thương thay cho cả Thanh Khâu, à không, là cả Tiên giới, đều bị con lão hồ ly này che mắt. Ly Ương lắc lắc đầu, không khỏi cảm thấy bi ai vì người cả Tiên giới, đặc biệt là hồ ly cả Thanh Khâu.

Những người khác ở Tiên giới còn chưa tỉnh, đối với hồ ly cả Thanh Khâu mà nói, đây hoàn toàn chính là gặp vương không quen a!

Vừa nhìn thấy bộ dạng hiện tại của Ly Ương, Bạch Nhiễm cũng biết nha đầu này đang ở trong lòng khi dễ mặt sát hấn như thế nào. Để Ly Ương xuống, lại nhìn thấy nàng hấp tấp chạy đi ôm lấy quả chu còn sót lại tiếp tục ăn, môi của Bạch Nhiễm hơi vênh, mắt phượng dè xuống một tia cười thâm, lãnh đạm nói: “Đúng rồi, ta quên nói cho người biết, quả chu này là món ăn vật cuối cùng còn lại trong tháng của người. Người phải tiết kiệm mà ăn, nếu hiện tại ăn xong, hơn phân nửa tháng này cái gì cũng sẽ bị mất.”

Cái gì?! Ly Ương vốn là không còn chút cô kỵ nào liều mạng ăn, nghe phải lời này thì há hốc miệng, nửa quả chu lăn xuống rơi ở trên đất.

Cái gì gọi là món ăn vật cuối cùng? Ly Ương khóc không ra nước mắt, bị phần muốn chết nhìn Bạch Nhiễm nằm nghiêng trên giường, đang cười đến vui vẻ, đây tuyệt đối là trả thù! Người này nhất định là đang trả thù nàng không chứa cho hấn nửa bình rượu Túy Tiên!

Thả quả chu trong tay ra, Ly Ương nịnh bợ cọt trở về bên cạnh Bạch Nhiễm, tội nghiệp nhìn hấn. Một đôi mắt to trong veo như nước nhẩn nhủ rằng trong nội tâm nàng đang vô cùng hối tiếc, cùng với quyết tâm kiên định tương lai nhất định hiếu kính hầu hạ tự chủ đại nhân (chủ nhân lớn nuôi mình) thật tốt.

“Ngoan, tháng sau xem biểu hiện của người.” Tự chủ đại nhân vỗ vỗ đầu Tiểu Bạch hồ, khẽ mỉm cười, tâm tình cực tốt.

Tiểu Bạch hồ chịu nhục, đưa ra đầu lưỡi liếm lòng bàn tay tự chủ đại nhân, nịnh bợ tỏ vẻ mình nhất định biểu hiện thật tốt.

Trong lúc nhất thời, không khí giữa đôi “chủ sủng” này cực kỳ hài hoà.

Bầu trời trong xanh, gió mát ẩm áp dễ chịu.

Bên trong bụi cỏ xanh rậm mềm mại cạnh Kính Hồ, Ly Ương đang lười biếng nằm trên mặt đất, cái bụng lông mềm như nhung phình lên hưởng thụ cảm giác tắm nắng tuyệt vời. Gió nhẹ lướt qua, móng hồ vỗ nhẹ cái bụng đã no tròn, Ly Ương đánh cái nấc. Ăn uống no đủ, nằm ở trong đồng cỏ xanh phơi nắng, đời hồ mỹ mãn.

Đang lúc Ly Ương muốn ngủ thiếp đi ở trong ánh mặt trời ẩm áp này, một tiếng phượng hót thanh thúy từ bầu trời xa xôi truyền đến, Thanh Khâu vốn là

còn trời trong nắng ấm đột nhiên bị mây đen bao phủ che khuất bầu trời. Ly Ương cả kinh, đứng lên lại phát hiện Kính Hồ trước mặt thế nhưng không thấy. Nhìn mọi nơi, Ly Ương mới giật mình, toàn bộ cảnh sắc vốn là quen thuộc chung quanh mình đều biến mất, trong trời đất chỉ còn lại một mảnh hỗn độn.

Từng tiếng phượng hót xa xôi tới gần, cuối cùng giống như đã đến trên đỉnh đầu. Chẳng qua Ly Ương vừa ngẩng đầu, lại phát hiện bầu trời như cũ là mây đen che lấp mặt trời, dường như là Phượng Hoàng gì, căn bản cái gì cũng xem không rõ ràng.

Nhiều tiếng phượng hót, vang dội đất trời, chất chứa dễ nghe như trên châu nhỏ xuống khay ngọc. Cuối cùng gần gũi giống như nhiều tiếng nói trầm ở bên tai, đưa đến cả trái tim Ly Ương cũng không tự chủ khảm vào trong đó, không cách nào tự kiềm chế.

“Phượng Hề Phượng Hề thuộc về cổ hương, ngao du tứ hải tìm phượng hoàng kia...”

Trong thoáng chốc, Ly Ương giống như nghe được có người đang ngâm xướng cổ khúc xa xôi kia thật thấp. Tơ tình vẫn vương dai dẳng kia, lòng hâm mộ không cách nào nói ra kia, tựa hồ cũng bao hàm ở trong ngâm xướng thật thấp này, nóng bỏng mà lâu dài, đó là quyến luyến như thế nào đều không thể cắt rách.

Người có biết, ta một mực chờ người, ta một mực tìm người, nào sợ vĩnh viễn sánh cùng trời đất, thương hải tang điền (thế sự xoay vần)...

Chẳng biết tại sao, nghe ngâm xướng trầm thấp này, Ly Ương đột nhiên cảm giác được thật khó qua, giống như là nàng cũng sáp nhập vào trong chờ đợi và tìm kiếm dài đến chẳng biết khi nào này. Yêu say đắm không cách nào bày tỏ kia giống như vắt ngang ở tim của nàng, nàng không cách nào nói ra khỏi miệng.

Rất muốn nói cho người biết, ta đang đợi người, đang tìm người...

Cảm xúc mãnh liệt thâm trầm như vậy bao quanh Ly Ương, khiến cho cả người nàng giống như lửa thiêu, thống khổ suy nghĩ muốn tránh thoát.

Thanh Khâu bình tĩnh như thường đột nhiên truyền ra một tiếng nổ vang kịch liệt, nương theo đó truyền đến một đạo ánh sáng trắng mãnh liệt, trong nháy mắt phá vỡ phía chân trời, thẳng vào trời cao. Bạch Nhiễm đang ở chánh điện cùng mọi người nghị sự cả kinh, ngẩng đầu nhìn lên phát hiện cột sáng này hẳn là từ hướng phòng ngủ của mình truyền ra.

“Ngày mai bàn lại.” Bỏ xuống những lời này, trong thoáng chốc Bạch Nhiễm biến mất ở trong tầm mắt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Ly Ương bị vây ở trong một trận hỗn độn vô biên vô hạn, cảm giác thân thể nóng rực bộc phát kịch liệt. Phượng hót dần dần trôi qua, chỉ còn lại ngâm xướng cô đơn xa xa vẫn còn tiếp tục. Cứ như là theo bản năng, Ly Ương bắt đầu truy tìm người ngâm xướng thật thấp.

Cách người này càng gần, đau đớn trên người Ly Ương lại càng mãnh liệt, càng về sau lại giống như là muốn mạnh mẽ xé rách nàng. Cũng bởi vì phần thống khổ chưa bao giờ có này, đáy lòng Ly Ương sinh ra một cổ chấp nhất khó được, bất luận như thế nào, nàng nhất định muốn gặp người biến mất ở trong sương mù dày đặc này. Chẳng qua là bóng dáng rõ ràng thoát nhìn gần trong gang tấc kia lại xa xôi giống như làm cách nào cũng không sao đạt tới được.

Ly Ương đã sắp quên rằng chính mình đến tột cùng bốn ba bao nhiêu dặm đường, vạch ra một tầng sương trắng cuối cùng, nàng rốt cục gặp được người ngâm xướng đó.

Một bộ áo đỏ, tóc bạch kim như lụa, giống như ngày đó thấy.

Người kia đứng trên đá xanh, nửa ngược đầu nhìn hỗn độn vô tận, lông mi dài khẽ run, thấp giọng hát nhẹ, chuyên chú lặng yên.

Đại khái là cảm nhận được ánh mắt Ly Ương, người nọ ngưng ngâm xướng, xoay người, lẳng lặng nhìn nàng một cái.

Chẳng qua là một cái nhìn nhàn nhạt, liền làm cho hô hấp của Ly Ương dừng lại.

Sau một khắc, ánh sáng trắng chói mắt trong nháy mắt bao trùm tất cả.

Khi Bạch Nhiễm chạy tới, đầu tiên nhìn thấy chính là một bức chân dung, thiếu nữ cả người lơ lửng khẽ run nằm ở trên giường êm, tóc đen như thác rơi rải quanh thân. Nghe được tiếng cửa mở, nàng ngẩng đầu lên lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ thoát tục, chẳng qua là cặp mắt to trong vắt như sao hiện đầy nước mắt trong suốt.

“Sao lại khóc như con mèo nhỏ?” Kéo tấm chăn mỏng trên giường bọc Ly Ương lại, Bạch Nhiễm nhẹ nhàng đưa tay lau đi nước mắt đầy mặt nàng, giọng nói là nhu hòa chưa từng có, “Không phải là hóa thân sao? Sao khổ sở thành cái bộ dáng này?”

Ly Ương ngồi yên, nước mắt trong suốt liên tục không ngừng từ trong mắt tràn ra, lăn xuống trên nệm mỏng. Trí nhớ định dạng ở đôi con ngươi màu nâu nhạt đó, bình tĩnh không có sóng, lại ẩn chứa đau thương và cô đơn không nói hết. Ly Ương chưa từng thấy cặp mắt như vậy, tràn ngập tưởng niệm cùng khẩn cầu, chấp nhất đến gần như tuyệt vọng chờ đợi.

Nhìn không cách nào không chế, không ngừng nhỏ xuống nước mắt, Ly Ương biết, đây là vì người kia nói không ra, đoạn (chặt đứt) không được bị thương...

“Ai ——” một tiếng thở dài, Ly Ương bị ôm vào một lồng ngực ấm áp. Bị hơi thở quen thuộc bao vây, Ly Ương rốt cục bắt được cái gì, chẳng qua là cũng không cách nào xua tan đau thương cảm động lấp đầy cả ngực. Nước mắt ướt vậy, Bạch Nhiễm đưa tay chạm rãi vỗ nhẹ sống lưng đang không ngừng run rẩy của Ly Ương, không tiếng động an ủi.

Cho đến khi chảy hết nước mắt, tâm tình hơi chậm, Ly Ương mới từ từ trong ngực Bạch Nhiễm nâng đầu lên. Vô tận bị thương mà bản thân cảm nhận được lúc trước giống như cũng theo nước mắt chảy hết mà từ từ biến mất hầu như không còn, Ly Ương vuốt ngực rỗng tuếch, lại có chút không biết làm sao.

Nhìn Ly Ương ngốc lảng tại chỗ, hai con mắt to sưng đỏ, Bạch Nhiễm khẽ mỉm cười, dùng ngón tay nhẹ lau đi nước mắt còn lưu lại trên mặt nàng, hỏi: “Khóc đủ rồi?”

Ly Ương quýnh lên, rũ đầu xuống, dẹp miệng không nhìn tới cặp mắt phượng mỉm cười kia.

Vỗ vỗ đầu sắp chôn đến ngực của Ly Ương, Bạch Nhiễm cười khê, “Khóc đủ rồi thì chờ, ta đi tìm bộ y phục cho ngươi.”

Đợi đến Bạch Nhiễm rời đi, Ly Ương mới ngẩng đầu lên. Vén chăn mỏng lên thấy thân thể nhỏ nhắn mảnh khảnh của thiếu nữ, Ly Ương như bị sét đánh, trong nháy mắt mất năng lực ngôn ngữ. Da lông như tuyết trắng trong sáng không tí vết của nắng, lông xù của nàng, móng vuốt đầy thịt, còn có cái đuôi phiêu dật nàng vẫn lấy làm kiêu ngạo....

Ô, thân thể gầy đẹp này làm sao so được thân hồ mọt mà khả ái?

Lúc Bạch Nhiễm trở lại đã đổi một bộ trường bào xanh nhạt, tơ bạc đai ngọc, tóc lơ mơ tán, dung mạo tuấn dật tuyệt trần, cộng thêm đôi mắt phượng trời sanh mỉm cười, hơi vênh lên, thật sự là khiến cho trời đất tối đi, ngôi sao mất sắc.

Ly Ương đang than thở thân hồ của mình thì thấy được, khoe miệng căng ra, không nhịn được oán niệm ở trong lòng. Vì sao trời cao cho con lão hồ ly này một bộ da yêu nghiệt như vậy, đến phiên mình cũng chỉ có vóc người khô quắt này? Thiên đạo bất công a!

Đợi đến lúc Bạch Nhiễm thay cho nàng bộ váy dài xanh nhạt đuôi xoè, Ly Ương không nhịn được thoáng đắc ý trước kính. Đừng nói, gương mặt này không tệ, thanh tú động lòng người, thanh nhã xuất trần, hơn nữa vóc người này mặc bộ xiêm áo cũng không kém. Tuy nói không phải là tư thế khuynh thành tuyệt đại gì, nhưng cũng coi là một tiểu mỹ nhân phong thái động lòng người.

“Hóa thân người này đáng đáp không tệ.” Thấy Ly Ương thay xong xiêm áo ra ngoài, Bạch Nhiễm quan sát trên dưới mấy lần, cười nói.

“Tất nhiên, có thể kém sao?” Ly Ương theo bản năng muốn vẫy đuôi mấy cái, mới nhớ tới cái đuôi mình luôn yêu sớm đã không còn.

Bạch Nhiễm nhướn mày, gật đầu nói: “Cũng phải, ăn nhiều linh quả rượu ngon như vậy dĩ nhiên là sẽ không kém. Bất quá...” Bạch Nhiễm không có tiếp tục nói hết, nhưng ánh mắt nhìn Ly Ương từ trên xuống dưới rõ ràng là ghét bỏ.

“Bất quá cái gì?” Ly Ương nghe răng nhếch miệng nhìn chằm chằm Bạch Nhiễm, ngươi dám ghét bỏ ta liền cắn chết đáng điệu của ngươi.

“Bất quá nếu là búi cái đầu này lên, nhất định sẽ càng đẹp mắt chút.” Đưa tay vung sợi tóc rối loạn của Ly Ương lên, Bạch Nhiễm như có điều suy nghĩ nói.

Buồn bực nắm tóc của mình, Ly Ương chép miệng, “Ta không biết...”

“Không cần gấp gáp, những thứ này về sau cũng có thể từ từ học.” Bạch Nhiễm mang Ly Ương tới trước bàn gương, bên mép lan tràn ra một nụ cười nhạt, “Tiểu Bạch rốt cục lớn lên thành đại cô nương.”

Nếu đổi lại thời điểm, Ly Ương nghe được hai chữ “Tiểu Bạch” này nhất định sẽ nổ tung. Nhưng giờ khắc này, phản chiếu trong kính là hình ảnh đầy mắt Bạch Nhiễm nhướn mày cười, cầm một thanh lược gỗ đào trong tay, đang tỉ mỉ chải tóc cho nàng, ánh mắt nghiêm túc chuyên chú. Đối mặt hân như vậy, lời đã tràn đến khóe miệng của Ly Ương như thế nào đều không thể thổ lộ.

Thần sắc nam tử dịu dàng, ngón tay thon dài xuyên qua mái tóc đen mỏng tron như gấm của thiếu nữ, ánh nắng ngoài cửa sổ như nước, năm tháng yên đẹp.

Đợi đến khi Bạch Nhiễm búi tóc cho nàng xong, Ly Ương phát hiện đầu thiếu nữ trong kính đeo hai túi nhỏ tròn trịa, chỉ còn lại ít tóc bị cố ý giữ lại, tán lác tại đầu vai. Dây cột tóc xanh đậm vừa đúng tương xứng với xiêm áo, khiến cho thiếu nữ càng lộ vẻ hoạt bát xinh đẹp, mềm mại khả ái. Ly Ương nhìn

mình trong gương, hiển nhiên cực kỳ hài lòng với tay nghề của Bạch Nhiễm.

Bất quá như đã nói qua, người này tại sao có thể có tay nghề tốt như vậy? Chẳng lẽ...

Thấy ánh mắt quan sát hồ nghi của Ly Ương, Bạch Nhiễm đưa tay gõ lên trán nàng, “Lại đang nghĩ lộn xộn cái gì?”

Nhớ tới mình vẫn còn ở trong thời gian hồi cải biểu hiện, Ly Ương lắc đầu một cái, cười nhỉnh nói: “Lão Bạch, tay nghề này của ngươi thật không tệ.”

Nghe được xưng hô “Lão Bạch” này, trán Bạch Nhiễm rõ ràng kéo ra, bất động thanh sắc lập lại câu: “Lão Bạch?”

“Đúng nha, nếu ta là Tiểu Bạch, ngươi không phải là lão Bạch sao? Có chỗ nào không đúng sao?” Ly Ương mở to đôi mắt sáng trong, cô làm khờ dại nói.

Bạch Nhiễm run run môi, lại khó được không cùng nàng so đo, ngược lại hỏi: “Thế nào vô duyên vô cớ liền hóa thân rồi?”

Nàng bất quá chính là ngủ thật ngon như bình thường mà thôi, ai biết ngủ một giấc cũng có thể hóa thân? Ngủ đến hóa thân, cả Tiên giới trừ nàng ra chỉ sợ cũng không có người khác đi? Nghĩ tới chuyện này, Ly Ương cũng có chút dở khóc dở cười, nhớ ngày đó nàng hao tổn tâm cơ, dùng hết phương pháp cũng... Cái này chẳng lẽ chính là ý trời?

“Hóa thân đều có lịch kiếp, kia bất quá là lịch kiếp phải có khi ngươi hoá thân, chớ suy nghĩ nhiều.” Nghe Ly Ương kể xong cảnh mộng đó, thấy nàng như cũ canh cánh trong lòng đối với lần này, Bạch Nhiễm sờ sờ đầu của nàng trấn an nói.

Ly Ương rũ mí mắt xuống, nhớ tới bóng dáng cô đơn một mình đứng trên đá xanh ngậm xướng đó, lẩm bẩm nói: “Nhưng vì cái gì sẽ là hấn đây? Ta lại không biết hấn.”

Bạch Nhiễm hơi nhíu lông mày, trong tròng mắt đen như ngọc chột loé lên vẻ kinh dị, đợi đến lúc mở miệng đã là giọng trêu chọc: “Cảnh mộng đều là chuyện trong lòng suy nghĩ biến thành, ngươi vừa nằm mơ thấy hấn, nghĩ đến mấy ngày nay nhớ hấn không ít.”

Ly Ương vừa nghe, quýnh lên, cả giận nói: “Làm sao có thể? Chớ nói càn!”

Bạch Nhiễm nhíu nửa lông mày, cười như không cười nhìn Ly Ương, không cho là đúng hỏi: “Vậy sao?”

“Dĩ nhiên!” Ly Ương buồn bực giậm chân, Bạch Nhiễm đáng chết, lại nói hươu nói vượn!

“Đúng rồi, người nọ là ai?” Suy nghĩ cả nửa ngày, Ly Ương đột nhiên nhớ tới mình thậm chí vẫn không biết người nọ là ai.

Đầu ngón tay nhẹ bấm mặt bàn, Bạch Nhiễm nghiêng đầu lẳng lặng nhìn Ly Ương, mắt phượng hẹp dài dính vào cảm xúc Ly Ương đọc không hiểu. Nhìn chăm chú kỳ quái như vậy giằng co trong thời gian không dài cũng không ngắn, đang ở thời điểm Ly Ương cảm giác mình không thể từ trong miệng hấn lấy được đáp án, môi mòng của Bạch Nhiễm khẽ mở, tiếng như ngọc bẻ: “Người nọ là phượng quân tiền nhiệm của Phượng tộc, Phượng Hề.”

Phượng quân? Không trách được hấn hát chính là ‘*Phượng cầu hoàng*’.

Phượng Hề, Phượng Hề, Ly Ương nói thầm cái tên này ở đáy lòng, một cỗ cảm giác quen thuộc không khỏi dần dần hiện lên trong trái tim. Cái tên này, quen thuộc giống như đã sớm kêu trăm ngàn lần. Mà hôm nay, tỉnh mộng trăm chuyển, năm xưa đã qua, cuối cùng lại gặp nhau lần nữa.

Bạch Nhiễm nhìn Ly Ương đắm chìm trong suy nghĩ của mình, đang muốn mở miệng, lại bị một tràng tiếng gõ cửa cắt đứt, ngoài cửa truyền đến tiếng tiên ty bẩm báo: “Đế quân, trưởng lão Bát Tu có chuyện quan trọng bẩm báo, đang chờ ở đại điện.”

“Biết, người hãy lui ra, sau đó ta liền đến.”

“Vâng!” tiên ty kia đáp một tiếng, liền an tĩnh lui ra.

Thấy Ly Ương đã phục hồi lại tinh thần, Bạch Nhiễm khẽ mỉm cười, đầu ngón tay quét qua mặt mày nàng, lãnh đạm nói một câu: “Tiểu Bạch, quên lời ta đã nói với ngươi rồi.”

Lời ngươi nói? Một ngày ngươi nói với ta không biết bao nhiêu câu, ai biết là câu nào? Chẳng lẽ...

Ly Ương nhớ tới hôm đó Bạch Nhiễm đã nói với nàng ở núi Phúc Dân: ngươi xem trúng ai cũng có thể, duy chỉ có người nọ không được.

Tại sao duy chỉ có người nọ không được? Ly Ương bực phát cảm thấy kỳ quái, đang muốn hỏi cho rõ ràng, lại phát hiện Bạch Nhiễm đã xoay người ra cửa, chỉ để lại một câu: “Hôm nay ngươi đã hóa thân thành người, từ hôm nay liền ở bên cạnh đi.”

Nhìn bóng dáng màu trắng kia rời đi, bây giờ Ly Ương có chút sờ không tới suy nghĩ. Thế nào vừa đụng đến chuyện Phượng Hề, Bạch Nhiễm liền trở nên kỳ quái như vậy? Chẳng lẽ trước kia hai người bọn họ có rối rắm gì?

“Mộ Nghi, Mộ Nghi, ta hóa thân nữa!” Mặc dù hóa thân không giải thích được, Ly Ương vẫn hào hứng chạy đi chung quanh tuyên dương. Phải báo cáo đầu tiên dĩ nhiên là Mộ Nghi hóa thân lạc phạm quan hệ tốt nhất với nàng ở cả Thanh Khâu.

Lạc Phạm Hoa cốc, tán cây lạc phạm không lồ cơ hồ bao trùm hơn nửa sơn cốc. Ngoài nhà gỗ trong cốc, Mộ Nghi mặc váy dài màu vàng kim đang

nằm ở trên xích đu thiu thiu ngủ. Nghe được tiếng la của Ly Ương, Mộ Nghi mở mắt, một đôi song đồng màu nâu đậm cười tủm tỉm nhìn Ly Ương đang hướng mình không ngừng chạy tới.

“A Ương, người xem như hóa thân.” Đôi môi giương nhẹ, đoá hoa lạc phạm màu vàng ở giữa trán Mộ Nghi cũng nở rộ, dung nhan khuynh thành khiến cho Ly Ương thân là con gái đều có chút không nở chuyển mắt. Kéo Ly Ương qua tỉ mỉ nhìn một phen, Mộ Nghi cười nói: “Quả nhiên A Ương chúng ta hóa thân thành người cũng xinh đẹp.”

Đổi mặt với sự tán dương của người khác hoặc giả Ly Ương còn có thể làm mặt dày đáp lại, nhưng hôm nay khen ngợi mình lại chính là Mộ Nghi phong hoa tuyệt đại, Ly Ương gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng nói: “Nào có, cũng liền như vậy.”

Uống trà lại lạc phạm chỉ Mộ Nghi mới có, Ly Ương trào ra vấn đề quá nhiều mình hôm nay, “Mộ Nghi, một người người chỉ gặp một lần, lại không giải thích được xuất hiện ở trong mộng, đây là chuyện gì xảy ra?”

Mộ Nghi mỉm cười, bên mép dâng lên một tia cười, hỏi: “Là mộng như thế nào?”

Thoáng nhớ lại, Ly Ương nói: “Một mảnh hỗn độn, chỉ có tiếng hát của người kia. Khi đó cả người giống như lửa đốt, ta men theo tiếng hát tìm thật lâu, rốt cuộc tìm được người kia. Hắn đứng ở trên đá xanh, hướng về phía một mảnh hỗn độn mà hát.”

Nghe Ly Ương miêu tả, Mộ Nghi trầm ngâm chốc lát, hỏi: “Sau đó?”

“Không có sau đó, sau đó ta liền tỉnh, phát hiện mình không giải thích được hóa thân...” Đối với chuyện mình vừa hóa thân này, Ly Ương vẫn là khá buồn bực, cho tới bây giờ còn chưa nghe nói qua có ai có thể ngủ một giấc liền hóa thân.

Tay Mộ Nghi cầm cái ly dừng lại, ngẩng đầu nhìn về mặt khốn hoặc buồn bực của Ly Ương, hỏi: “Bạch Nhiễm biết không?”

“Ừ, hắn nói đó là lịch kiếp hoá thân của ta, bảo ta đừng quá để ý. Nhưng ta cuối cùng cảm thấy rất kỳ quái.” Ly Ương cau mày, hiển nhiên đối với chuyện này cũng không có buông ra.

“Lịch kiếp? Bạch Nhiễm nói xong cũng có mấy phần đạo lý.” Mộ Nghi gật đầu một cái, lẩm bẩm nói, “Bất quá kiếp này là người người chỉ gặp một lần, ngược lại kỳ quái. Bất quá như đã nói qua, chuyện người hóa thân này vốn là rất kỳ quái, lịch kiếp kỳ quái chút cũng chưa hẳn không thể.”

Nghe lời Mộ Nghi nói..., Ly Ương há miệng, tương đối im lặng. Người nào quy định hóa thân kỳ quái, lịch kiếp cũng phải kỳ quái?

“Người đã trải qua khốn khổ trong mộng tìm được hắn, đó chính là các người có duyên. Người cũng không cần suy nghĩ nhiều, duyên phận đến, tự nhiên tất cả đều sẽ rõ.” Mộ Nghi mở tròng hai mắt, mỉm cười nói, “Nói không chừng hắn chính là người được định trong số mạng người.”

“Phốc ——” Ly Ương phun ra một hóp trà lại lạc phạm, “Ho khan một cái, Mộ Nghi, người thật đúng là kéo loạn.”

Mộ Nghi nhướn mày, cười nói: “Có phải kéo loạn hay không, sau này chẳng phải sẽ biết?”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Màn đêm trầm trầm, ánh trăng như sương.

Vốn dĩ đây là lúc ngủ yên, Ly Ương lại nằm trên giường êm lẩn qua lẩn lại, không buồn ngủ chút nào. Những năm này mỗi ngày đều là vui ở trong ngực Bạch Nhiễm mà ngủ, sớm đã tạo thành thói quen. Hôm nay đột nhiên phải chia phòng ngủ một mình, Ly Ương bị ai phát hiện ra mình bị mất ngủ.

Không thể không thừa nhận, nàng có chút nhớ nhung lồng ngực ấm áp quen thuộc của Bạch Nhiễm.

Trước kia khi còn làm hồ ly, nàng còn có thể xem chuyện vui ở trong ngực Bạch Nhiễm ngủ ngon là điều đương nhiên, hiện tại hóa thân thành người thì chuyện đó đã không thể tiếp tục xảy ra được. Cho nên nói, làm người nào có tiêu dao tự tại như làm hồ ly? Hoá thân thành người trong lòng Ly Ương yên lặng rỉ máu, thương cảm cho đời hồ mỹ nữ của nàng đã chết đi.

Bên trong phòng đột nhiên xuất hiện một luồng hơi thở mát thấu tâm, giống như băng tuyết vạn năm trên đỉnh Thiên Sơn, trong trẻo lạnh lùng lãnh đạm, tinh khiết tự nhiên. Hít mũi một cái, Ly Ương cảm thấy kỳ quái, muốn xoay người ngó nhìn đột nhiên lại bị buồn ngủ nồng đậm xuất hiện tập kích, trong nháy mắt mất đi ý thức.

Ở trong phòng bên cạnh, Bạch Nhiễm đã sớm tắt đèn ngủ chột mờ hai mắt ra, thoáng một cái đã qua đến bên trong phòng Ly Ương. Rõ ràng thấy có

người tới, mắt phượng của Bạch Nhiễm hip lại, trong bụng xuất hiện một trận kinh ngạc, thế nào lại là hắn?

Ngoài phòng ánh nắng tươi sáng, phong cảnh vừa đúng. Ly Ương lại không có nổi bất kỳ chút hăng hái nào, đẹp miệng, hữu khí vô lực nằm ở cửa sổ nhìn trời.

Kể từ lúc hóa thân thành người, thời gian Bạch Nhiễm ở cùng nàng rõ ràng ít đi rất nhiều. Cũng không biết có phải là gần đây do Bạch Nhiễm quá bận rộn, hai người vốn như hình với bóng bây giờ trở nên một ngày cũng chỉ gặp nhau có mấy lần. Điều này cũng đành thôi, nhưng cho đến hôm nay cũng đã trải qua mấy ngày, ngay cả bóng dáng Bạch Nhiễm nàng cũng không nhìn thấy. Ly Ương rất là khó chịu, Bạch Nhiễm đáng chết này, rốt cuộc là đã len lén chạy đến nơi nào chơi rồi?

Chẳng lẽ lời đồn lưu truyền gần đây là thật, người này muốn chọn phi rồi? Coi như là thật muốn chọn phi đi, cũng nên để cho nàng tới tham gia náo nhiệt cùng chứ? Hắn cũng không phải không biết nhìn mỹ nhân là niềm yêu thích của nàng, nói thế nào nàng cũng có thể đưa ra một chút chủ ý, lựa chọn mỹ nhân cho hắn.

Ly Ương đang nhìn trời suy nghĩ lung tung, người bị nàng hung hăng quần áo một bữa trong óc nàng liền hiện ra trong tầm mắt. Áo bào trắng bạc, ngọc quan xanh đậm, mặt mày mỉm cười, xa xa nhìn lại như thiên nhân, quả thật là một bức tranh tuyệt hảo về mỹ nam đi trong tiết thanh minh! Bất quá, con hồ ly lông đỏ chết bầm đang thoải mái nằm trong ngực mỹ nam lấm bầm ngáp, lại từ đâu xuất hiện?!

Gào khóc ngao, bất quá nàng cũng chỉ mới hóa thân có mấy ngày, Bạch Nhiễm liền không chịu được tịch mịch, kiếm tân sủng khác rồi?!

“Lão Bạch, con hồ ly hỗn tạp chết bầm này nguoi từ đâu lấy được?” Chỉ vào tiểu hồng hồ (hồ ly đỏ nhỏ) đang bình yên vui ở trong chỗ chuyên chúc của mình lúc trước, Ly Ương tròn mắt nhìn, lửa giận trong mắt dường như có thể cắn nuốt tiểu hồng hồ, hận không thể lập tức ném nó ra.

Trần an tiểu hồng hồ bị Ly Ương đột nhiên dọa cho sợ đến mức hương trong lồng ngực mình rút đầu, Bạch Nhiễm nhú nhú mày, có chút không vui nói: “Cái gì hồ ly tạp nham chết bầm? Đây là tiểu nữ nhi mà Vị Thanh trưởng lão nhờ ta nuôi mấy ngày, Văn Lâm Tiểu Bạch, chớ hù dọa nàng.”

“Nguoi đường đường là hồ để Thanh Khâu từ khi nào lại thành đặc biệt nuôi hồ chết bầm rồi?” Thấy Bạch Nhiễm nói chuyện lại nghiêng về con tiểu hồng hồ kia, thậm chí mơ hồ có chút trách cứ, trong lòng Ly Ương không vui, có một loại cảm giác oán giận thê lương của sủng vật bị chủ nhân vứt bỏ.

“Nguoi không phải là ta nuôi lớn lên? Nếu đã có tiền lệ như nguoi, ta tự nhiên không dễ cự tuyệt người khác.” Bạch Nhiễm cười cười, đưa tay theo thói quen vuốt ve tiểu hồ ly trong ngực. Bất quá chỉ là vừa sờ qua liền có cảm giác không đúng, tóm lại hồ ly trong ngực sờ không có thuận tay như Tiểu Bạch. Lại nói đến thiếu nữ trước mặt đang trừng mắt căm tức nhìn, đáy lòng Bạch Nhiễm xẹt qua một tiếng thâm than.

“Nếu nguoi không nguyện ý, chẳng lẽ còn có người dám ép nguoi sao?” Thấy bộ dạng Bạch Nhiễm cúi đầu trêu chọc tiểu hồng hồ, Ly Ương cảm thấy hình ảnh chủ sủng hài hòa này vạn phần chướng mắt, đáy lòng dâng lên một hồi ghen tuông, nhìn không được chất vấn.

Bạch Nhiễm nhướn mày, bên mép nâng một tia cười yếu ớt, “Ta dĩ nhiên là nguyện ý, nuôi nữ nhân tộc Hồ, vốn là ta nên làm.”

Ly Ương cắn môi, trong lòng chua xót không chịu nổi, nói cũng không nên lời. Không sai, nàng vốn cũng không phải là đặc biệt. Bạch Nhiễm có thể nuôi nàng, dĩ nhiên cũng có thể nuôi hồ chết bầm khác. Hồ để Thanh Khâu muốn nuôi hồ chết bầm, đừng nói là con tiểu hồng hồ hôm nay, tương lai hồ ly gì mà không có?

“Đúng rồi, Át Quân và Tấu Ngọc đã biết được tin tức nguoi hóa thân, mấy ngày nữa bọn họ sẽ đến Thanh Khâu đón nguoi về núi Nguyên Hoa.” Thấy Ly Ương không lên tiếng, Bạch Nhiễm lại nhàn nhạt mở miệng nói.

“Cái gì?” Ly Ương không dám tin nhìn Bạch Nhiễm, lời muốn nói mạnh mẽ bị chặn lại.

“Nguoi đã trải qua hóa thân thành người, dĩ nhiên là phải về núi Nguyên Hoa.” Bạch Nhiễm nhú nửa bên lông mày, xem đó như chuyện đương nhiên mà nói.

Thấy bộ dạng này của Bạch Nhiễm, đáy lòng Ly Ương giống như có thứ gì bỗng dưng bị chặt đứt. Bạch Nhiễm đáng chết, đây là nguoi biến đổi biện pháp đuổi ta về nhà? Ly Ương nắm chặt hai tay, không biết trong lòng rốt cuộc là tư vị gì, chỉ cảm thấy khó chịu dị thường, không bao giờ muốn tiếp tục ở nơi này nữa, giậm chân một cái, không nói gì liền chạy đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng Ly Ương chạy như bay rồi đi, Bạch Nhiễm nhếch khóe miệng, cười nhạt, trong mắt phượng thoáng qua ánh tối tăm khó phân biệt.

Ra khỏi phòng, Ly Ương thật không nghĩ được gì, chỉ cảm thấy tim trào lên một cỗ tức không thoát ra được, dứt khoát hóa nguyên hình, trong đầu buồn bực chạy như điên về một phía. Cũng không biết mình đến tới cùng là chạy bao lâu, đợi đến thời điểm Ly Ương dừng bước lại, nàng đã không biết mình đang ở phương nào. Nhìn hoàn cảnh xa lạ chung quanh, nhớ tới Bạch Nhiễm không có lương tâm, Ly Ương có cảm giác mình bị vứt bỏ chột thấy uly khuất ngấp trời, nước mắt càng không ngừng “lách cách” rơi xuống, cuối cùng không nhịn được nằm ở trên cỏ xanh gào khóc.

Ly Ương chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày Bạch Nhiễm sẽ không cần nàng. Bạch Nhiễm mỗi lần đều dịu dàng ôm nàng vào trong ngực, mỉm cười kêu nàng “Tiểu Bạch”, Bạch Nhiễm luôn bắt đầu đi lúc đầu đối với nàng, rồi lại cưng chiều mến yêu nàng. Bạch Nhiễm cảm lược gỗ đào chuyên chú bú tọc cho nàng...

Nhưng hôm nay, hắn lại bảo nàng về núi Nguyên Hoa.

Bạch Nhiễm đáng chết, nguoi lại không quan tâm ta rồi! Ly Ương nằm ở trong bụi cỏ, nước nỏ, quanh thân dâng lên ánh sáng bạc, thần lực ức chế không

được trút xuống ra ngoài, cỏ cây chung quanh bị ngưng kết thành băng. Đến cuối cùng, cả đỉnh núi Ly Ương ở cũng bị ngưng kết thành băng, nhưng mà Ly Ương chỉ lo vùi đầu khóc không chút nào không có phát hiện.

“Ai ——” một tiếng than nhẹ, Ly Ương rơi vào một lồng ngực mềm mại.

“Vạn vật đều có linh tính, coi như là thương tâm, cũng phải khống chế thần lực của mình.” Người nọ áo đồ tóc bạch kim, mắt phượng hẹp, bên mép mang theo một tia cười yếu ớt thanh nhã, người tới đứng là Phụng Hề.

Phụng Hề vốn là trên đường trở về núi Phụng Kỳ, đi ngang qua phát hiện nơi này dị thường nên xuống điều tra, lúc này mới nhìn thấy tiểu bạch hồ một mình nằm ở trên cỏ khóc rống. Thấy tiểu bạch hồ kinh ngạc nhìn mình chăm chăm, nhất thời không kịp có phản ứng, Phụng Hề cười khẽ, động tác êm ái lau đi nước mắt nàng. “Lần sau cũng không thể như vậy.”

Phụng Hề tuy nói như vậy, Ly Ương lại nửa điểm cũng không có cảm giác được ý trách cứ của hắn. Nam tử từ từ trên trời giáng xuống đứng ở trên tảng đá than nhẹ trong mộng, chân chân thật thật xuất hiện ở trước mặt mình, con ngươi màu nâu nhạt tràn ngập bao dung, ôn hòa đến khiến người không nhận được muốn đắm chìm hơn, Ly Ương cái gì đều không thể suy tư, chẳng qua là theo bản năng gật đầu.

Thần lực ảm áp không ngừng từ quanh thân Phụng Hề lan ra, dần dần bao trùm cả tòa núi. Cũng không lâu lắm, đỉnh núi bị Ly Ương biến thành băng liền khôi phục nguyên trạng. Ly Ương le lưỡi, vừa áy náy, vừa ngượng ngùng, cúi đầu không dám nhìn hắn.

“Ngươi là tiểu bạch hồ mà Bạch Nhiễm mang theo trong ngực đến tiệc Bách Hoa Mật Lạc lần trước?”

Hắn lại nhớ nàng? Nghe được lời nói của Phụng Hề..., Ly Ương kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Biết mình không có nhận lầm hồ ly, Phụng Hề mỉm cười, hỏi: “Nơi này cách Thanh Khâu có chút đường xá, chẳng lẽ là lạc đường?”

Bị Phụng Hề nói trúng, Ly Ương đưa ra hai móng che đầu, chợt cảm thấy dị thường mất mặt. Ông trời ơi, tại sao phải để nàng ở thời điểm chật vật nhất sa sút nhất gặp phải Phụng Hề? Coi như là nàng thật có duyên với vị mỹ nam này, cũng phải chọn thời điểm tốt gặp nhau chứ?

Phản ứng thú vị của tiểu bạch hồ khiến cho Phụng Hề không nhận được cười ra, đưa tay nhẹ nhàng mon tron đầu Ly Ương, Phụng Hề nói: “Nếu là như thế, ta liền đưa ngươi trở lại Thanh Khâu.”

Vừa nghe phải về Thanh Khâu, Ly Ương lập tức nhớ lại Bạch Nhiễm đáng chết có tân sủng liền vứt bỏ cũ sủng, lập tức đuổi móng ngăn lại Phụng Hề, liều mạng lắc đầu. Nàng mới không cần trở lại Thanh Khâu, chết cũng không cần!

“Ngươi không phải là gây gổ với Bạch Nhiễm cho nên mới rời nhà đi ra ngoài?” Thấy Ly Ương kiên quyết không muốn trở lại Thanh Khâu, Phụng Hề suy đoán nói.

Mặc dù cùng sự thật có chút khác a, nhưng coi như tám chín phần mười rồi, Ly Ương gật đầu một cái.

Tiểu bạch hồ không muốn về Thanh Khâu, vậy làm sao bây giờ? Phụng Hề có chút bất đắc dĩ.

“Gào khóc ——” Ly Ương kêu lên, hai cái móng vuốt ôm lấy một cái tay của Phụng Hề, một đôi mắt to đen lúng liếng vừa bao hàm chờ đợi, vừa đáng thương nhìn Phụng Hề, rõ ràng chính là đang nói: ta đã không có nhà để về, chẳng lẽ ngươi muốn cho tiểu bạch hồ đáng thương như ta lưu lạc tứ phương?

Phụng Hề thấy thế, nhếch miệng mỉm cười, hỏi: “Nếu ngươi nguyện ý trước hết cùng ta trở về núi Phụng Kỳ, tốt không?”

Nghe lời này, Ly Ương lập tức lắc lắc cái đuôi, vui vẻ gật đầu đáp ứng. Hừ, Bạch Nhiễm đáng chết, ngươi không quan tâm ta, có người chịu muốn ta! Tiểu hồ ly khiến người thương như ta, còn sợ không ai muốn? Ngươi coi chừng con hồ ly tạp nham chết bầm kia sống qua ngày đi!

Trở về núi Phụng Kỳ, chuyện thứ nhất Phụng Hề làm là để cho linh tước bay đến Thanh Khâu đưa tin. Nhìn linh tước vỗ cánh bay đi, Ly Ương liếc Phụng Hề một cái, rất là buồn bã. Chẳng lẽ ngươi cũng không nguyện ý để cho ta chờ lâu mấy ngày?

Phụng Hề tất nhiên hiểu nỗi buồn bã trong mắt Ly Ương, sờ sờ đầu của nàng, an ủi: “Tổng nên cho hắn cái tin tức, nếu không tìm được ngươi, Bạch Nhiễm sẽ gấp.”

Gấp? Tên kia mới sẽ không gấp. Ta đã là cũ sủng bị ném bỏ rồi, hiện tại ngươi chịu tiếp quản, hắn cao hứng còn không kịp, mới sẽ không trông nom ta. Ly Ương lăm bầm mấy tiếng, không cho là đúng rừ cái đuôi, hung hăng chửi bới Bạch Nhiễm một bữa ở trong lòng.

Tối hôm đó, linh tước trở lại. Nhìn tin tức linh tước mang về, Phụng Hề có chút không hiểu tâm tư Bạch Nhiễm. Thấy hai hàng lông mày của Phụng Hề khẽ nhú lên, Ly Ương tiến tới bên cạnh hắn, muốn xem Bạch Nhiễm rốt cuộc nói những thứ gì ở trong thơ?

“Mấy ngày này, Ly Ương trước ở lại núi Phụng Kỳ của ta làm khách tốt không?” Phụng Hề đem thư để qua một bên, ôm lấy tiểu bạch hồ đang muốn xem thư, nụ cười nhẹ như đóa hoa sen, dịu dàng hỏi.

Ly Ương sững sốt, mắt liếc thư để một bên. Trên tờ giấy trắng nõn, chữ viết phiêu dật ung dung của Bạch Nhiễm rõ ràng có thể thấy được.

Nàng cho là, hắn tổng hội tới đón nàng.

Nhưng hắn nói, vậy thì phiền toái Phụng quân trông nom thay vài ngày.

Rõ ràng lòng ngực Phụng Hề ám áp như vậy, Ly Ương vẫn cảm nhận được trận trận lạnh lẽo.

Bạch Nhiễm, người thật không quan tâm ta?

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Đỉnh núi Phụng Kỳ, cây ngô đồng đong vạm vỡ.

Ly Ương leo lên gốc cây ngô đồng cổ xưa nhất núi Phụng Kỳ này, nằm trên cành yên lặng nhìn về phương xa. Đi theo Bạch Nhiễm nhiều năm như vậy, Ly Ương liếc mắt liền hiểu ý tứ trong thơ của hắn. Mặc dù không biết đột nhiên tại sao Bạch Nhiễm lại biến thành như vậy, nhưng Ly Ương biết, đó chính là quyết định của hắn. Hắn đưa ra quyết định, quả quyết sẽ không thay đổi, Bạch Nhiễm thật không có ý định trông nom nàng nữa.

Rõ ràng là người được nâng trong lòng bàn tay, dụng tâm che chở. Khi người nhận định hắn tuyệt đối sẽ không đem người vứt đi không để ý, hắn lại không chút lưu luyến để người xuống, liêu mạng. Không hề báo trước, cũng không có bất kỳ lý do gì. Giống như từ khi bắt đầu chính là hắn nhất thời cao hứng, hôm nay hứng thú dừng lại, tất cả cũng liền ngưng. Bất luận ban đầu sủng ái cỡ nào, hắn muốn buông tay chính là buông tay.

Bạch Nhiễm, ta cho là ta hiểu người, cho tới bây giờ mới phát giác mình hắn là chưa bao giờ hiểu người.

Ly Ương ngẩng nhìn Thanh Khâu ở phía xa không nhìn thấy được, không biết là khóc hay là cười. Ủy khuất tức giận lúc đầu cũng biến thành chua xót đau lòng, đó là người nàng thân cận nhất tín nhiệm nhất, lại dễ dàng không muốn nàng như thế. Bởi vì là người, dù có muôn vạn nguyên nhân, cũng không cách nào tha thứ.

Tiếng đàn chậm rãi dần dần vang lên ở phía xa xa, Ly Ương cúi đầu liền thấy Phụng Hề ngồi ở dưới tàng cây, trước mặt sắp đặt một cây cổ cầm, đầu ngón tay nhẹ chuyển, âm điệu tuyệt mỹ liền chảy xuôi ra. Tiếng đàn dịu dàng, giống người đàn, giống như có thể làm trôi rã từng tia sầu trên người.

Người này, chưa bao giờ hỏi nửa câu, cũng không có nói an ủi. Sẽ chỉ ở lúc nàng thương tâm khổ sở, đưa đến cổ cầm, ngồi ở chỗ gần nàng, lặng lẽ khảy đàn. Ly Ương biết, đó là phương thức của Phụng Hề. Tiếng đàn của hắn cũng như người của hắn, ôn hòa thanh nhã, như ngọc như nước, ở thời điểm người bắt lực nhất giúp người giải tỏa.

Ly Ương bò xuống cây, đi tới bên cạnh hắn cọ sát. Phụng Hề không khảy đàn nữa, khẽ mỉm cười, ôm nàng đến giữa hai chân, vuốt đầu của nàng dịu dàng nói: “Chớ để khó qua hơn.”

Đây là lần đầu tiên hắn mở miệng an ủi Ly Ương, thanh âm như suối trong, thấm vào ruột gan. Một câu nói đơn giản như thế, lại có lực lượng thần kỳ, giống như chân thật chảy vào trái tim, êm ái trấn an nỗi khổ sở không cách nào nói với người của Ly Ương. Hắn hoặc giả không hiểu được thương tâm của người, cũng là thật lòng hi vọng người có thể vui vẻ.

Ly Ương gật đầu một cái, rũ cái đuôi, là lưỡi liếm liếm đầu ngón tay của hắn. Dịu dàng của người này, nàng không cách nào cự tuyệt.

Sau núi Phụng Kỳ có một hồ sen khổng lồ, trong ao đóa đóa sen trắng, cá chép du động, bên cạnh ao có một đình nghỉ mát bạch ngọc. Mỗi ngày sau giờ ngọ, Phụng Hề sẽ đi đến trong đình, hoặc là ngồi yên nhìn ao sen, hoặc là khảy đàn cùng một bài hát.

Ly Ương phát hiện, Phụng Hề lúc này, dù là ai cũng không có cách nào đến gần. Cũng chỉ có lúc này, cảm xúc bình thường biến mất ở đáy lòng Phụng Hề mới có chỗ hiển lộ. Tình cảm nồng đậm thâm hậu như vậy, mang theo tơ vương xa xôi vô tận, đúc thành tường lấp kín ai cũng không cách nào xuyên thấu, chỉ còn một mình Phụng Hề tại nguyên chỗ, chấp nhất chờ, mong mỏi.

Rõ ràng gần trong gang tấc, lại vượt xa chân trời. Điều duy nhất Ly Ương có thể làm, chính là an tĩnh ở bên cạnh Phụng Hề. Ly Ương đột nhiên hiểu lời nói ngày đó của Bạch Nhiễm, duy chỉ có Phụng Hề không được, bởi vì ai cũng không thể thay thế người trong lòng hắn.

Thật ra thì nàng rất muốn biết chuyện xưa sau lưng Phụng Hề, người Phụng Hề chờ đợi đó, là một người như thế nào?

Bất quá mới biết nhau chỉ mấy ngày ngắn ngủn, Ly Ương cũng không tự chủ mà muốn càng thêm hiểu rõ tới gần người này hơn.

Dù chỉ là một chút ít thôi, như vậy cũng tốt rồi.

Ly Ương đợi ở núi Phụng Kỳ đến ngày thứ năm, Át Quân và Thấu Ngọc đã đến.

Nhìn thấy cha mẹ đã lâu ngày xa cách, trái tim nhỏ bé bề tan tành của Ly Ương run lên, ủy khuất thương tâm chất chồng trong mấy ngày lập tức xông lên đầu, mãnh liệt nhào vào trong ngực mẹ ruột mình buồn bực khóc lớn.

Cha mẹ a... Ban đầu vì sao các người lại đem khuê nữ phó thác cho lão hồ ly Bạch Nhiễm không có lương tâm? Nếu con lão hồ ly có một nửa trách nhiệm như Phượng Hề, nữ nhi của các người cũng không trở thành trình độ luân lạc tới mức trốn đi rồi lạc đường a! Nếu không phải là vừa lúc gặp được Phượng Hề, khuê nữ nhà người không chừng vẫn còn du đang ở ngọn núi kia!

Thấu Ngọc vội vàng an ủi nữ nhi đang không ngừng khóc trong ngực, Át Quân lại hướng về phía Phượng Hề mỉm cười hành lễ, nói: “Tiểu nữ không tốt, mấy ngày nay sợ là đã gây ra cho Phượng quân thêm không ít phiền toái.”

Phượng Hề khẽ mỉm cười, lắc đầu nói: “Át Quân quá lo lắng, Ly Ương vẫn luôn thật biết điều.”

Đợi đến lúc Ly Ương thật vất vả ổn định tâm tình, Thấu Ngọc nhìn khuê nữ nhà mình, dịu dàng cười một tiếng “A Ương, nếu đã sửa thành thân người, sao còn luôn duy trì nguyên hình đây? Người cũng nên tự mình nói cảm ơn với phượng quân mới phải.”

Ly Ương sững sốt, gật đầu một cái, theo mẫu thân vào bên trong nhà.

Đợi đến khi biến về thân người, Ly Ương mặc váy dài trắng thuần trở lại đại sảnh, thần sắc Phượng Hề ngẩn ra, kinh ngạc nhìn nàng. Ánh mắt khẽ thất thần kia tựa hồ là đang nhìn nàng, rồi lại giống như là xuyên thấu qua nàng nhìn về địa phương xa xôi.

“Phượng Hề, về sau ta còn có thể tới nghe người khảy đàn không?” Cuối cùng, vẫn là Ly Ương lên tiếng phá vỡ không khí kỳ quái này.

Nhận thấy được thất thố của mình, Phượng Hề nhẹ nhàng gật đầu, cười nhạt nói: “Nếu người thích, tự nhiên có thể thường xuyên đến.”

Khi rời đi núi Phượng Kỳ, Ly Ương xoay người ngắm nhìn Phượng Hề mỉm cười tiễn đi, hần vẫn thanh nhã ôn hòa giống quá khứ. Chẳng qua là nàng rời đi, núi Phượng Kỳ lớn như thế chỉ còn lại một mình Phượng Hề, hần có thể sẽ tịch mịch quá hay không?

Trở lại núi Nguyên Hoa rồi, Ly Ương lại vượt qua cuộc sống ăn uống miễn phí tiêu dao lúc trước.

Đợi đến sau khi thăm dò đường đến núi Phượng Kỳ rồi, cách năm ba ngày Ly Ương liền chạy đến chỗ Phượng Hề nghe hần khảy đàn. Khi rảnh rồi, nàng cũng sẽ chạy về Thanh Khâu tìm Mộ Nghi uống trà lại một chút, nói chuyện trời đất, trêu chọc trêu chọc những tiểu hồ ly chưa lớn.

Duy nhất cũng chỉ có người kia, nàng không hề đi gặp qua một lần, thậm chí ngay cả nói đều không nguyện nhắc tới.

“A Ương, vẫn còn tức Bạch Nhiễm?” Trêu chọc tiểu bạch thỏ Ly Ương mang đến, Mộ Nghi đột nhiên mở miệng hỏi.

Ly Ương đang ngậm một khối bánh quế vẫn dừng lại một lát, im lặng không lên tiếng tiếp tục động tác của mình, làm như mình không nghe thấy gì.

“Thật không tha thứ cho hần?” Thấy Ly Ương làm bộ không có nghe được, Mộ Nghi lại hỏi.

Sắc mặt Ly Ương biến hóa, cúi đầu không nói gì. Người làm bạn mấy chục năm, nói không muốn đó là gạt người. Chẳng qua là nàng như thế nào nói cho Mộ Nghi, nàng đã sớm đi gặp Bạch Nhiễm. Nhưng bên cạnh người nọ sớm đã có người khác làm bạn. Hần nói đây chẳng qua là tiểu nữ nhi Vô Thanh trưởng lão kéo hần nuôi mấy ngày. Nhưng hôm nay mấy tháng đã qua, Tiểu hồng hồ đã sớm hóa thân thành thiếu nữ tóc đỏ, hần vẫn đem nàng giữ ở bên người. Hôm đó nàng đứng ở ngoài cửa sổ, mắt thấy động tác động tác êm ái của thiếu nữ tóc đỏ hơi trầm xuống đáp chần cho Bạch Nhiễm đang ngủ say, tình cảnh tốt đẹp ấm áp như vậy, người nào lại nhẫn tâm phá hư? Bên cạnh Bạch Nhiễm, sớm đã không còn chỗ cho nàng dung thân.

Mất thấy thần sắc Ly Ương chán nản, Mộ Nghi cũng không hỏi tới nữa, Nàng thật không nghĩ ra cách làm của Bạch Nhiễm, rõ ràng mang theo trên người tí mĩ che chở mấy chục năm, thật vất vả rốt cục hết khổ, rồi lại đột nhiên buông tay không giải thích được. Bạch Nhiễm người này, lúc nào thì làm chuyện lỗ vốn như vậy? Con lão hồ ly này, thật là làm cho người càng tới càng xem không thấu.

“Mộ Nghi, yêu một người, là cảm giác gì?” Ly Ương vẫn trầm mặc không nói đột nhiên hỏi.

Nghe vấn đề như thế, Mộ Nghi khẽ ngạc nhiên, đột nhiên cười to nói: “Xem ra A Ương của chúng ta thật trưởng thành.”

Ly Ương kéo khóa miệng, đột nhiên cảm thấy tương đối im lặng, nàng không phải hỏi cho vấn đề sao? Sao cười thành như vậy?

“A Ương chẳng lẽ là thích người nào?” Nén cười xuống, Mộ Nghi hỏi.

Ly Ương phủi trán im lặng, nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Tất cả người đời nói, yêu một người chính là một đời một thể. Bất quá ta chỉ muốn biết đến tận cùng đó là cái dạng cảm giác gì, lại có thể làm cho người ta một đời một thể đều không thay đổi.”

Vừa dứt lời, Mộ Nghi khẽ cười một tiếng, dung nhan tuyệt mỹ trong khoảnh khắc tách ra ánh sáng làm cho người ta thấy đẹp mắt, ngón tay nhẹ xẹt qua gương mặt Ly Ương, một đôi mắt phượng như bắt đắc di như tự giễu, giống như là nhìn thấu thế sự tang thương, cô tịch mà kiêu ngạo. Qua hồi lâu, lâu đến mức Ly Ương cũng cho là hoa lạc phạm phía ngoài nở mấy lần, Mộ Nghi mới khó khăn nói ra một câu, thanh âm thấp đến nỗi giống như tự nói, “A Ương ngu, cõi đời này lấy ở đâu nhiều một đời một thể như vậy?”

Ly Ương sững sờ nhìn Mộ Nghi, trong ấn tượng của nàng Mộ Nghi luôn là tuyệt mỹ mà tự tin, giống như hoa lạc phạm chói mắt ngoài phòng, cao ngạo

nhìn xuống đất. Nàng chưa từng thấy Mộ Nghi như vậy, trong mắt màu nâu sẫm tràn đầy bất lực và tự giễu. Nếu nói một đời một thế, Mộ Nghi không tin. Ly Ương chắc chắn ở trong lòng.

Chẳng qua đến tốt cùng là người nào, lại nhẫn tâm khiến nữ nhân tuyệt mỹ vô song như Mộ Nghi bị thương sâu như vậy?

“A Ương, ngươi phải nhớ kỹ, ngàn vạn không nên tin nam nhân nói một đời một thế.” Mộ Nghi vuốt tóc dài mềm mại của Ly Ương, lời nói thâm thúy. Chỉ là giọng nói như vậy, lại càng giống như là không ngừng nhắc tỉnh mình, chớ để tái phạm sai lầm giống vậy.

“Vậy sao?” Ly Ương ngược đầu, nhìn Mộ Nghi tự giễu cười, hỏi.

Mộ Nghi gật đầu, khinh thường nói: “Nam nhân vĩnh viễn đều là nói tốt hơn làm.”

Ly Ương cũng không rõ ràng lời nói của Mộ Nghi cho lắm. . . , chẳng qua là trong lòng suy nghĩ bóng dáng bi thương của Phượng Hề ngồi yên bên cạnh ao sen. Nếu là như vậy, người kia vẫn chấp nhất tiếp sao?

“Đúng rồi, Mộ Nghi, ngươi biết Phượng Hề không?” Ly Ương đột nhiên rất muốn biết chuyện xưa sau lưng Phượng.

Chợt nghe hai chữ “Phượng Hề”, Mộ Nghi sững sốt, ánh mắt bỗng dưng mở to mấy phần. Lặng lặng nhìn Ly Ương một lúc lâu, Mộ Nghi mới mở miệng hỏi: “A Ương, ngươi biết Phượng Hề?”

“Lần trước lạc đường là hắn giúp ta.” Ly Ương gật đầu một cái, đem chuyện tình mình gặp phải Phượng Hề như thế nào nói một lần với Mộ Nghi.

“Phượng Hề chính là người ở trong mộng ngươi nói với ta lần trước?” Nghe xong lời Ly Ương nói. . . , Mộ Nghi hỏi.

Thấy Ly Ương gật đầu, Mộ Nghi dùng giọng nói nghiêm túc chưa bao giờ có nói: “A Ương, Phượng Hề khá hơn nữa, ngươi cũng quyết không thể yêu hắn.”

Mộ Nghi là người thứ hai báo cho mình, Ly Ương cảm thấy có chút buồn cười, hỏi: “Là bởi vì hắn vẫn luôn không quên được người sao? Người kia là ai vậy? Mộ Nghi ngươi nói cho ta biết có được hay không?”

“Người nọ là ai không quan trọng, quan trọng là, Phượng Hề sẽ không yêu những người khác.” Mộ Nghi cười, trong giọng nói có nhàn nhạt hoài niệm. Điều này làm cho Ly Ương cảm thấy, Mộ Nghi không những biết hơn nữa còn quen thuộc với người kia.

“Tại sao? Không phải ngươi nói, cõi đời này không có nhiều một đời một thế như vậy sao?”

Mộ Nghi sững sốt, không nghĩ tới Ly Ương lại lấy lời của mình hỏi ngược lại nàng. Vỗ vỗ đầu Ly Ương, Mộ Nghi thở dài, “A Ương ngốc, ngươi không biết sao? Phượng tộc cả đời chỉ biết trung thành với một bầu bạn.”

“Không có ngoại lệ sao?” Ly Ương nháy mắt, hỏi.

Trong đầu nhất thời xuất hiện bóng dáng của người nọ, tay Mộ Nghi vỗ đầu Ly Ương, nhất thời lại cứng ở giữa không trung, trên mặt vốn là cười nhạt cũng thay đổi thành vô cùng cứng nhắc.

“Không, thỉnh thoảng cũng sẽ có ngoại lệ.” Mộ Nghi rũ mắt, thanh âm đậm giống như muốn phiêu tán ở trong gió.

“Nhưng cuộc đời này của Phượng Hề, nhất quyết sẽ không yêu người khác nữa.” Qua thật lâu, Mộ Nghi lại nhàn nhạt tăng thêm một câu.

“Thật ra thì ta cũng đã nhìn ra, Phượng Hề tuyệt đối sẽ không thay lòng.” Thấy Mộ Nghi nhìn mình có chút bận tâm, Ly Ương nhún nhún vai, cô làm ra vẻ nhẹ nhõm nói, “Ta bất quá là có chút ngạc nhiên, ngươi có gì lo lắng?”

Mộ Nghi cười cười, không nói gì. Nếu không phải lúc ban đầu rất hiếu kỳ thì tại sao cuối cùng lại dấy dưng?

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Đến núi Phượng Kỳ nhiều lần như vậy, đây là lần đầu tiên Ly Ương gặp khách ngoài mình ra. Người nọ và Phượng Hề có mấy phần giống nhau, tóc đen mắt nâu, vừa vọt vào liền lập tức lôi ông tay áo Phượng Hề vừa tội nghiệp vừa khổ khổ cầu khẩn nói: “Đại bá, ngươi nhất định phải giúp ta! Ta có chết cũng không cưới cạp mẹ kia, hiện tại cũng chỉ có ngươi mới giúp ta được!”

“Ta lại cảm thấy Hường Anh con gái Bạch Hồ vương này thật hợp với ngươi, từ nàng ra, chỉ sợ người khác cũng không quản được tình tình không tốt của ngươi. Tiểu Cửu, ngươi cũng là thời điểm kiểm chế tâm.” Phụng Hề đã sớm nhận được tin tức nhắp một ngụm trà, cũng không đáp ứng cháu trai nhà mình.

“Đại bá, đây chính là cạp mẹ thứ thiệt a!” Nghĩ tới những lời đồn đãi, Phụng Cửu đã cảm thấy sau lưng lạnh lẽo. Hường Anh là ai? Đây chính là cạp mẹ hung bạo nhất Bạch Hồ tộc trong truyền thuyết a! Ngay cả lão hồ Bạch Hồ tộc đều phải sợ ba phần, huống chi là hần? Nếu thật lấy cạp mẹ này về nhà rồi, đời này hần chỉ sợ càng khó nhìn thấy mặt trời hơn nữa.

“Tính khí Hường Anh tuy có chút bốc lửa, nhưng chỉ cần ngươi không chọc giận nàng, ngày thường vẫn là một cô gái ôn uyển hiền thực. Ai kêu ngươi thường ngày hồ nháo khắp nơi, đến nay không có nửa phần thu liễm. Theo ta thấy, phụ vương của ngươi cũng là bị ngươi bức cho nóng nảy mới có thể ra hạ sách này.”

Gây sự khắp nơi dùng ở trên người Phụng Cửu đã là từ ngữ rất uyển chuyển. Nếu như để cho Phụng Minh phụ thân Phụng Cửu, hiện đảm nhiệm phụng quân nói. . ., Phụng Cửu đưa con trai này hoàn toàn chính là tính kém khó sửa đổi, gây chuyện thị phi chung quanh, cả ngày không biết phát triển, quả thật không có thuốc nào cứu được.

“Ôn uyển hiền thực?!” Nghe đánh giá của Phụng Hề đối với Hường Anh, Phụng Cửu tròn mắt hốc mồm, đại bá của hần cũng quá cho con cạp mẹ kia mặt mũi đi. Hần được nghe về Hường Anh quả thật hoàn toàn không giống với ôn uyển hiền thực. Ở trong miệng mọi người, Hường Anh chính là cạp mẹ khủng bố bốc lửa! Người khác tránh còn không kịp, hần làm sao có thể lấy về nhà?

“Đại bá, thừa dịp phụ thân còn chưa chính thức tìm Bạch Hồ vương cầu hôn, ngươi hãy giúp ta một chút. Ta căn bản không thích con cạp mẹ kia, chỉ cần để cho ta không cưới con cạp mẹ này, cái gì ta cũng nguyện ý đổi. Ta bảo đảm thay đổi triệt để, làm người lại lần nữa!” Thấy Phụng Hề không chút nào động độ, Phụng Cửu vội vàng tỏ thái độ nguyện ý đổi cái để làm người mới của mình.

Phụng Hề lắc đầu, “Tiểu Cửu, lời này ta đã nghe không dưới trăm lần.”

“Đại bá, chỉ cần ngươi chịu giúp ta, ta cái gì cũng nghe theo ngươi.” Phụng Hề là gốc cây cỏ cứu mạng cuối cùng của Phụng Cửu, nếu như Phụng Hề cũng không giúp hần, như vậy thật sự hần chỉ còn một con đường chết.

“Coi như để cho ngươi ở lại núi Phụng Kỳ tu luyện trăm năm, ngươi cũng nguyện ý?” Vô luận yêu hay không thương, cả đời Phụng tộc chỉ biết trung thành với một bầu bạn. Nếu Phụng Cửu có lòng sửa đổi, Phụng Hề đương nhiên không đành lòng nhìn cháu trao duy nhất cưới cô gái mình không thích.

“Ta nguyện ý!” Thấy Phụng Hề không kiên trì, Phụng Cửu liền vội vàng gật đầu nói.

Phụng Hề khẽ mỉm cười, tiếp tục nói: “Hơn nữa trong trăm năm này ngươi không thể rời khỏi núi Phụng Kỳ nửa bước.”

Trăm năm không ra núi Phụng Kỳ? Phụng Cửu ngẩn người, lập tức gật đầu đáp ứng, bất luận như thế nào cũng tốt hơn nhiều so với cưới con cạp mẹ kia.

“Ngươi an tâm ở lại đây đi. Bên phụ vương của ngươi, ta tự sẽ đi nói.”

Nghe được lời này của Phụng Hề, thần kinh vẫn còn đang căng thẳng mấy ngày liên tiếp của Phụng Cửu rốt cục cũng có thể buông lỏng xuống. Để xuống tảng đá lớn trong lòng, lúc này Phụng Cửu mới giật mình phát hiện nơi này vẫn còn có người thứ ba tồn tại! Nhìn Ly Ương không nói tiếng nào ngồi ở trên ghế xem cuộc vui, Phụng Cửu kéo khóa miệng. Chẳng lẽ tất cả nàng đều thấy được?

“Đây là nữ nhi của Thiên Hồ Át Quân và Li Giang thần nữ Thấu Ngọc, Ly Ương.” Thấy Phụng Cửu chú ý tới Ly Ương, Phụng Hề giới thiệu cho hai người “Ly Ương, đây là cháu trai ta, con của phụng quân Phụng tộc, Phụng Cửu.”

Phụng Cửu và Ly Ương, người nhìn ta, ta nhìn người, đều từ trong mắt đối phương cảm nhận được gì đó giống nhau. Không sai, chính là cảm giác gặp phải cùng loại người, cảm giác tâm tâm tương ứng. Một là gieo họa Hồ Tộc quấy Thanh Khâu đến long trời lở đất, một là bá vương Phụng tộc khiến Phụng tộc không được an bình, hôm nay lại tề tụ ở trên núi Phụng Kỳ này.

“Nhớ năm đó, tiểu gia ta cũng là phong vân một cõi, trong Phụng tộc ai dám ngăn cản?” Phụng Cửu nghiêng chân nằm ở trên đá xanh, nhớ tới huy hoàng đã qua, không nhịn được nhìn trời thờ dài.

“Hừ, nhớ năm đó, bốn cô nương cũng là người đi ngang ở Thanh Khâu, con hồ ly nào dám kêu một tiếng?” Ly Ương đứng ở bên cạnh Phụng Cửu cùng hần nhớ lại năm đó cũng không khỏi thờ dài.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, lại đồng loạt than thở, đời hồ (phụng) thật cầu huyết nhắp nhỏ!

Im lặng nhìn một ngày, Phụng Cửu quay đầu hỏi: “Đúng rồi, tiểu gia ta là bị cha ta ép đến không còn cách nào khác, mới không thể không luân lạc đến đây. Ngươi thì tại sao?”

Nhớ tới Bạch Nhiễm đáng chết vứt bỏ mình không lý do, tâm tình của Ly Ương vốn đang thật tốt lại trở nên kém vô cùng. Liếc Phụng Cửu đang nhìn mình tò mò một cái, Ly Ương tức giận nói: “Ta bị ném bỏ không giải thích được, lẫn vào không nổi nữa.”

Mất thấy Phụng Cửu còn muốn hỏi kỹ, Ly Ương cắt đứt hần, trực tiếp đổi đề tài, “Tốt lắm, không đề cập tới những chuyện thương tâm này. Có một

việc ta vẫn rất muốn biết, chính là không có ai để hỏi. Hôm nay ngươi đã đến rồi, có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ta.”

“Chuyện gì? Chi cần tiểu gia biết, khẳng định biết liền nói ngay, nói sẽ nói hết.” Đối với “huynh đệ”, Phụng Cửu luôn luôn vô cùng trọng nghĩa.

Nghe được lời này, cặp mắt Ly Ương lập tức tỏa sáng, tiến tới bên cạnh Phụng Cửu hỏi: “Chuyện Phụng Hề, ngươi khẳng định biết?”

Không nghĩ tới Ly Ương hỏi chính là chuyện đại bá nhà mình, Phụng Cửu sững sốt một hồi mới lên tiếng, “Biết là biết...”

“Hừ, không phải ngươi mới vừa nói chi cần ngươi biết liền khẳng định biết liền nói ngay, nói sẽ nói hết sao? Hiện tại liền muốn đổi ý?”

Thấy Ly Ương khinh bỉ nhìn mình, Phụng Cửu lập tức nhảy dựng lên, vỗ vỗ lồng ngực của mình, nói: “Làm sao có? Tiểu gia ta cho tới bây giờ đều là nói lời giữ lời!”

“Vậy còn không nói mau?” Ly Ương nhếch miệng cười một tiếng, nắm Phụng Cửu nói.

“Cô nài nài, ngươi tổng để cho ta xử lý suy nghĩ chứ? Chuyện xưa này ta cũng chỉ được nghe qua một lần vào thật lâu trước kia.” Phụng Cửu nắm tóc, ngồi vào bên cạnh Ly Ương, từ từ nói về chuyện xưa rất xưa đó.

Thật ra thì chuyện xưa của Phụng Hề cũng không đặc biệt gì.

Khi đó Phụng Hề mới vừa vận tiếp nhận vị trí phượng quân, còn là tâm tính thiếu niên, thích du dương chung quanh. Có một lần, liền đến Thiên Sơn ở Bắc cực. Lúc đó Thiên Sơn là nơi lạnh nhất thế gian, nếu không phải Phụng Hề chính là bệ tộc Phụng Hoàng, sợ rằng chống đỡ không được hàn khí Thiên Sơn. Nơi cực hàn như thế, trừ băng tuyết khắp nơi ra tự nhiên không có gì để xem.

Vậy mà, đang ở ngày Phụng Hề quyết định rời núi, hán gặp được Nhân Phi. Nhân Phi vốn là tuyết liên Thiên Sơn biến thành hình dáng cực đẹp, da băng thịt ngọc, mịn nhẵn như tuyết. Nàng mặc áo trắng thuần, thanh nhã thoát tục, chậm rãi từ trên núi đi xuống.

Chỉ liếc mắt một cái, chính là cả đời trăm luân.

Phụng Hề ở lại Thiên Sơn mấy tháng, dùng hết ý định, lúc này mới đã động Nhân Phi vốn là không rành trần thế. Bất quá duy nhất điều làm khó Phụng Hề chính là sơn thần Thiên Sơn, cũng chính là ca ca Nhân Phi, Trọng Túc. Đối với việc bọn họ lui tới, Trọng Túc chưa bao giờ phản đối. Chẳng qua là khi Phụng Hề muốn mang Nhân Phi rời Thiên Sơn, Trọng Túc liền ngăn trở.

Cuối cùng, Phụng Hề cũng không biết Nhân Phi là như thế nào thuyết phục Trọng Túc. Nam tử trong trời lạnh lùng lãnh đạm như băng đó, cuối cùng gật đầu.

Trở lại Phụng tộc, Phụng Hề liền vội vàng chuẩn bị hôn lễ của hai người. Ai ngờ hôn lễ còn chưa chuẩn bị thỏa đáng, bộ tộc Đại Bàng lại phản bội. Trận chiến ấy, mặc dù Phụng tộc thắng, nhưng cũng tử thương vô số, thân ngã khắp nơi. Phụng Hề thân là vua Phụng tộc lại càng thêm bị thương nặng, thần hồn gần như bẻ tan tành. Nếu là thần hồn bẻ tan tành tiêu tán, như vậy Phụng Hề chính là chỉ duy nhất một con đường chết, ngay cả chuyển thế cũng không thể.

Đang lúc Nhân Phi không biết như thế nào cho phải, Trọng Túc đến.

Cũng không ai biết sau đó xảy ra chuyện gì. Lúc Trọng Túc ra ngoài, thần hồn vốn gần như bẻ tan tành của Phụng Hề thế nhưng bắt đầu từ từ khép lại. Nhưng Nhân Phi vốn canh giữ ở bên cạnh Phụng Hề lại biến mất.

Không chờ cho thương thế tốt hơn, Phụng Hề đã chạy tới Thiên Sơn. Chờ hết mấy năm, Trọng Túc mới xuất hiện ở trước mặt hắn.

“Nếu ngươi nguyện ý chờ nàng, luân hồi rồi, nàng tổng sẽ trở lại bên cạnh ngươi.”

Những lời này của Trọng Túc nói cho Phụng Hề vốn đã tuyệt đi một tia hi vọng cuối cùng.

Trở lại Phụng tộc, Phụng Hề liền đem vị trí phượng quân truyền cho Phụng Minh đệ đệ mình, một mình sống ở núi Phụng Kỳ chờ đợi Nhân Phi trở lại.

Chờ, cho tới bây giờ đã hơn bốn nghìn năm.

Ly Ương không biết mình đến tận cùng là ôm cảm xúc như thế nào sau khi nghe xong chuyện xưa này, chẳng qua là lúc nghe hai chữ Trọng Túc, nàng khẽ thất thần, giống như cảm nhận được hơi lạnh thấu xương ở Thiên Sơn xa xôi hơn ngàn vạn năm lạnh như băng.

“Nghĩ gì thế?” Đưa tay chọc chọc cánh tay Ly Ương, Phụng Cửu hỏi.

Lấy lại tinh thần, Ly Ương cười một tiếng, “Ta đang suy nghĩ, Nhân Phi là hạng người gì.”

Phụng Cửu suy nghĩ một chút, nói: “Um, ta nghe nói Nhân Phi nhu mỹ ôn uẩn, đối với bất kỳ người nào cũng vô cùng dịu dàng ân cần, ngay cả thanh âm nói chuyện cũng làm cho người nghe như tắm gió xuân. Chỉ cần người gặp nàng, không có một ai là không thích nàng. Tóm lại, Nhân Phi tuyệt đối là nữ nhân trong nữ nhân!”

“Ngươi gặp qua?” Nghe Phụng Cửu nói như thế, Nhân Phi này cơ hồ là nữ nhân hoàn mỹ.

Phụng Cửu kéo khoe miệng, im lặng nói: “Ngươi ngu à? Tiểu gia ta mới không tới bảy trăm tuổi, tuổi còn nhỏ quá, làm sao có thể gặp nữ nhân hơn bốn nghìn năm trước?”

“Đừng suy nghĩ, ngươi so với nàng, kém xa.” Thấy gương mặt Ly Ương suy tư, Phụng Cửu vỗ vỗ bả vai của nàng, cười nói, “Bất quá tiểu gia ta lại là rất muốn gặp nữ nhân trong nữ nhân này!”

“Hừ, gặp thì thế nào? Người ta là cực phẩm mỹ nữ, cũng không thể coi trọng ngươi!” Ly Ương hung hăng trừng mắt nhìn Phụng Cửu một cái, mặc dù thật sự nàng so ra kém Nhân Phi hoàn mỹ, nhưng cũng không cần nói ra chứ?

“Ai ai ai, ta cũng chỉ là muốn kiến thức kiến thức mà thôi. Ngươi cũng đừng nói càn, Nhân Phi nói thế nào cũng là Đại bá mẫu của ta.”

Ly Ương tức giận nhìn hắn một cái, cười nói: “Canh giờ đến, thông khí xong. Tiểu Cửu nhi, trở về trong động hảo hảo tu luyện đi đi.”

“A? Không thể nào?! Nhanh như vậy? Tiểu Ương nhi, ngươi không thể dần xếp dần xếp?” Giật mình nhìn thời gian thông khí của mình đã kết thúc, Phụng Cửu khóc không ra nước mắt, nhìn trời kêu rên. Đòi phụng thật đáng buồn!

“Chớ có biếng nhác, nếu như bị Phụng Hề biết, về sau khẳng định hấn tự mình trông ngươi.” Ly Ương liếc Phụng Cửu một cái, vừa đá hấn xuống đá xanh, cười nói, “Tiểu Cửu nhi, ngươi cần phải hảo hảo tu luyện. Về sau nếu như ta bị khi dễ, còn trông cậy vào ngươi giúp một tay!”

“Yên tâm, ai dám khi dễ ngươi, tiểu gia ta nhất định đánh hấn đến ngay cả cha mẹ cũng không nhận ra!” Phụng Cửu hướng Ly Ương khoát khoát tay, dang hoàng đi vào động tu luyện. Đại bá nhà hấn cũng thật là thiết diện vô tư, chuẩn bị tu luyện cho hấn lại là cấp bậc khổ tu!

Chợt nghe tin dữ, Phụng Cửu vốn ở không vững tai thường thức trà làm rơi ly ngọc trong tay xuống đất. Không dám tin ngốc lăng mấy giây, hai mắt Phụng Cửu giận trừng, lớn tiếng kêu lên: “Đại bá, ta không tin ngươi lại hung ác với ta vậy!”

Trăm năm tu luyện, hoàn toàn ngăn cách. Đây đối với Phụng Cửu vẫn tiêu dao sung sướng mà nói, hoàn toàn chính là ngược đãi cực kỳ tàn ác.

“Đây là ý tứ của phụ vương ngươi.” Nhìn Phụng Cửu cơ hồ hồng mắt, Phụng Hề bình tĩnh nói ra chân tướng.

Quả nhiên! Phụng Cửu bị phần muốn chết nhìn về phía tây nam núi Phụng Kỳ, hấn biết cha mình tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình.

“Phụ vương của ngươi nói, nếu ngươi không nguyện ý cũng không sao. Ngày khác hấn sẽ lên núi Bạch Hồ cầu hôn.”

Nghe lời này, thân thể nhỏ của Phụng Cửu khẽ run rẩy, rung rung nói: “Nguyện ý, có thể không nguyện ý sao?”

Không nghĩ tới Phụng Cửu hấn cũng có một ngày chịu nhục như thế!

“Tiểu Cửu, phụ vương của ngươi làm như vậy cũng là vì tốt cho ngươi. Yêu sâu, trách nặng. Bất luận là vì chính ngươi hay là vì tương lai Phụng tộc, lần này, đại bá hi vọng ngươi có thể chân chính có sở trường, mà không phải không lý tưởng như quá khứ.” Phụng Hề đứng dậy, vỗ bả vai Phụng Cửu, nói lời thăm thía.

Phụng Cửu dừng lại, chống lại ánh mắt tha thiết chờ đợi của Phụng Hề, thấp giọng nói: “Đại bá, ta biết.”

Khi Ly Ương đến, Phụng Cửu đã bắt đầu bế quan. Thấy lời nhắn Phụng Cửu khắc trên cửa đá bên cạnh, Ly Ương vỗ trán im lặng.

Cái gì gọi là sau trăm tuổi, tiểu gia lại là một hảo hán? Tiểu Cửu nhi, ngươi chẳng qua là bế quan, cũng không phải là luân hồi chuyển thế...

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Phụng Cửu bế quan, ngày giờ náo nhiệt của núi Phụng Kỳ lại khôi phục về vẻ bình tĩnh thường ngày vốn có.

Ngồi ở bên cạnh ao sen, Ly Ương nhìn ao nước xanh trầm không ngừng than thở. Không có Tiểu Cửu nhi, cuộc sống này sao lại đột nhiên trở nên vô vị như vậy? Sự tồn tại của Tiểu Cửu nhi làm cho người ta cảm thấy quá mạnh mẽ, lần này ít đi hấn, thật đúng là không quen cho lắm.

“Sao hôm nay lại không có tinh thần như vậy?” Phát giác Ly Ương vẫn ngoạ đầu than thở, Phụng Hề hỏi.

Nhìn cá chép chen chúc giành ăn trong ao, Ly Ương hữu khí vô lực nói: “Tiểu Cửu nhi không có ở đây, thật là không có ý tứ.”

“Nếu như vậy, không bằng ngưoi cũng cùng bế quan trăm năm?”

Ly Ương ngẩn ra, vội vàng khoát tay nói: “Không cần không cần, ta như vậy cũng rất tốt rồi.”

Thấy Ly Ương một bộ dáng vẻ e sợ tránh không kịp, Phụng Hề bắt đắ dĩ nói: “Tư chất của ngưoi cũng thượng thừa, nếu tu luyện cho tốt, tương lai sẽ thành châu báu. Tại sao cứ không muốn tu luyện?”

Đây không phải là lời biếng quen rồi sao? Ly Ương cười hắc hắc, không có nói tiếp. Phụng Cửu là vua kế nhiệm Phụng tộc, dĩ nhiên là phải tu luyện cho tốt. Nàng bắt quả chỉ là một tiểu hồ ly không lý tưởng, thành châu báu làm gì? Chẳng lẽ là để chém giết vị hồ đế Bạch Nhiễm?

“Ly Ương, nếu ngưoi vẫn tiếp tục lười biếng như vậy, tương lai làm sao có thể trở nên tốt hơn?”

“Như thế nào cho phải? Như vậy cũng rất tốt.” Đưa tay trêu chọc cá chép trong ao, Ly Ương thờ ơ nói, “Phụng Hề, ta không có chí lớn gì. Là gỗ mục, đời này đoán chừng cũng là như vậy. Còn không bằng ngưoi suy nghĩ xem phải quát roi Tiểu Cửu nhi như thế nào.”

Lần này Ly Ương nói ra miệng một số lời gần như bất trị, Phụng Hề bắt đắ dĩ lắc đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Tiếng đàn tự nhiên, thời gian vô ích xa. Ly Ương nằm ở bên ao sen, cúi đầu dể sát vào ao nước trong suốt kia, chớp mũi tinh vi cơ hồ sắp dán lên mặt nước. Nhìn chằm chằm thiếu nữ mắt ngọc mây ngải trong nước, Ly Ương cũng không khỏi thoáng tự yêu, diện mạo của ta thật đẹp, càng ngày càng mặn mà. Chợt, một con cá chép màu đỏ vẫn bồi hồi ở bên cạnh ao từ trong nước nhảy lên, gần trong gang tấc, thịt ngư tron trượt lạnh như băng xẹt qua trước mặt Ly Ương. Cứ như vậy, lạnh thấu tâm.

Ly Ương theo bản năng đưa tay mon trớn gò má ướt át, nhìn cá chép màu đỏ vẫn còn lượn lơ boi lội trước mặt nàng, bỗng dưng bật cười.

Con cá này, chẳng lẽ là sắp thành tinh sao?

Một khúc hết, tiếng đàn cuối cùng thu hồi, Ly Ương xoay người, thấy một bức họa. Trong đình ngọc trắng, đầu ngón tay Phụng Hề không ngừng vuốt ve mặt cằm, vẻ mặt cẩn thận dịu dàng giống như là đối người yêu. Tóc tơ bạc như gấm, dưới ánh nắng chiếu rọi dâng lên một tầng ánh bạc thật mỏng, giống như trải một tầng màu sáng trên áo đỏ như lửa của hân, chói mắt mà đốt người, thanh quý cao nhã, không thể tiết độc.

Ly Ương thất thần nhìn hân, thậm chí nửa phần cũng không dám động. Nàng cảm thấy dù là một động tác rất nhỏ, cũng sẽ phá đi hình ảnh tuyệt mỹ này. Phụng Hề như vậy, không giống thường ngày, xa xôi tốt đẹp tới mức giống như vĩnh viễn cũng không thể chạm đến.

“Thế nào?” Không biết từ lúc nào Phụng Hề đã đi tới bên cạnh Ly Ương, môi mông khê khẽch, cười đến dịu dàng.

Nhìn mỹ nam đến ngớ ngẩn, còn bị bắt được tại chỗ, Ly Ương thật muốn chết. Lúng túng ho khan hai tiếng, Ly Ương vờ như không có việc gì nói: “Ta đang suy nghĩ Tiểu Cửu nhi quả nhiên không có mệnh tốt như vậy, di truyền cũng không được tóc bạch kim xinh đẹp như ngưoi, thật là đáng tiếc.”

Vừa dứt lời, Ly Ương liền phát hiện nụ cười như tắm gió xuân trên mặt Phụng Hề bỗng dưng ngừng lại, cả mặt phụng kia vốn là mỉm cười cũng thoáng chốc mắt đi ánh sáng. Tại sao có thể như vậy? Ly Ương sững sốt, chẳng lẽ là nàng nói sai cái gì?

Qua hồi lâu sau đó, Ly Ương mới nghe được thanh âm hơi thấp của Phụng Hề, “Phụng tộc đều là tóc đen, tóc bạch kim của ta bất quá là ngoài ý muốn.”

“Tốt lắm, thời điểm không còn sớm, ngưoi cũng nên đi về.” Không chờ Ly Ương kịp phản ứng, Phụng Hề đã khôi phục lại thái độ bình thường. Trong mắt nâu kia chảy xuôi một loại cảm xúc mà Ly Ương không cách nào học hiểu được, cười yếu ớt ôn hòa để che giấu tầng tầng cảm xúc ở đáy lòng, cũng không thoát ra nửa phần.

“Ừ, vậy ta đi về trước.” Ly Ương gật đầu, đáp một tiếng.

Đợi đến khi cách núi Phụng Kỳ, Ly Ương mới hoàn toàn tỉnh ngộ. Tóc bạch kim của Phụng Hề, sẽ không phải là năm đó sau khi trọng thương mới...

Nghĩ đến lúc mình rời đi, bóng dáng cô đơn của Phụng Hề, trong lòng Ly Ương hối tiếc vô hạn. Mình nói cái gì không tốt, cố tình đâm trúng vết thương Phụng Hề không muốn nhắc tới nhất. Áo não nắm tóc của mình, Ly Ương khóc không ra nước mắt, lần này chắc là làm cho Phụng Hề ghét rồi.

Đến núi nhà mình, Ly Ương còn đang đắm chìm trong hối tiếc vừa rồi. Ừ rừ cúi đầu du đãng trong rừng Khê Nguyệt trên núi một lúc lâu, Ly Ương mới có cảm giác tâm tình hơi khá hơn một chút liền quyết định về nhà ngủ ngon giấc. Ai ngờ mới ra khỏi rừng Khê Nguyệt, Ly Ương liền gặp được người hôm nay nàng không muốn nhìn thấy nhất. Người nọ mặc trường bào ôm người, một cây ngọc trầm xanh biếc nghiêng nghiêng vén tóc, khóe mắt hơi nhếch lên, mang theo vài phần tán mạn không kiềm chế được, rồi lại lộ ra ung dung thanh nhã. Vậy mà khiến cho người khó có thể xoay mắt nhất vẫn là gương mặt tuấn tú tuyệt thế vô song, người tuấn mỹ phi phàm như thế, trừ Bạch Nhiễm ra còn có thể là ai?

Đại khái là Bạch Nhiễm đang chuẩn bị trở lại Thanh Khâu, thấy Ly Ương vừa trở về, hân khê mỉm cười, dừng bước.

“Tiểu Bạch.” Hân kêu nàng, giống như cuộc sống đã từng thân mật gắn bó của hai người.

Tiếng gọi đã lâu này khiến cho trong lòng Ly Ương đau xót, theo bản năng cầm chặt hai tay. Người kia, nụ cười vẫn dịu dàng như cũ, làm cho người ta

nhìn không được ánh mắt đắm chìm cũng độc nhất vô nhị như quá khứ. Bạch Nhiễm, tại sao người có thể cư xử giống như là chưa từng có cái gì xảy ra?

Rũ mắt xuống, tránh qua ánh mắt của Bạch Nhiễm, Ly Ương khẽ cúi đầu thi lễ, kêu lên: “Đế quân.”

Hắn kêu nàng “Tiểu Bạch”, nàng lại xưng hắn “Đế quân”. Xa lánh lẽ độ như vậy, giống như mạnh mẽ kéo lê một cái khoảng cách không cách nào vượt qua giữa hai người.

Một tiếng “Đế quân” khiến cho Bạch Nhiễm dừng lại động tác, hắn sợ là rốt cuộc không cách nào từ trong miệng nàng có thể nghe được hai chữ “Lão Bạch” này nữa. Bên mép xẹt qua một nụ cười khô, âm thanh trong trẻo mang theo vài phần bất đắc dĩ, Bạch Nhiễm cười nói: “Tiểu Bạch quả nhiên là mang thù nhất.”

“Đế quân nói quá lời.” Ly Ương từ chối cho ý kiến.

“Thôi.” Bạch Nhiễm than nhẹ một tiếng, hai tay vốn định khẽ vuốt tóc thiếu nữ vô lực rũ xuống.

Đợi đến khi Bạch Nhiễm rời đi, Ly Ương mới ngẩng đầu lên, trong cặp mắt đen nhánh kia tràn đầy quật cường.

Không phải là không muốn hỏi hắn rốt cuộc vì cái gì, chẳng qua là dù cho có hỏi rõ thì cũng không cách nào từ trong miệng hắn lấy được đáp án. Người không nói, ta không hỏi, như vậy là tốt rồi. Huống chi lý do đã sớm không còn quan trọng nữa rồi, không phải sao? Quan trọng cho tới bây giờ đều là lựa chọn.

Khoé miệng Ly Ương cong lên một cái tự giễu, từ một khắc người quyết định buông tay trở đi, nên ngờ tới. Bạch Nhiễm, ta là hạng người gì, người rõ ràng nhất, không phải sao?

Mặc dù trực giác Phượng Hề sẽ không tức, Ly Ương vẫn không biết đối mặt hắn như thế nào, rồi rầm hơn nữa tháng mới không dễ dàng gì lấy hết dũng khí đi đến núi Phượng Kỳ lần nữa. Nhưng vừa đến miệng núi, Ly Ương lại do dự, bởi hỏi qua lại không biết bao nhiêu chuyến, chính là thế nào cũng không bước vào cửa được.

“Nếu tới, sao không vào đi?” Thanh âm ôn lạnh trong suốt như dòng suối chảy giữa núi, làm say lòng người, Ly Ương quay người lại liền thấy Phượng Hề cười tủm tỉm đứng ở phía sau.

“Người đi ra ngoài?” Phượng Hề hiển nhiên là mới từ ngoài trở lại, Ly Ương há miệng, bây giờ không biết nên nói cái gì.

“Ừ, đi lấy ít Thiên Hương Trầm Mật. Ly Ương chưa có uống Thiên Hương Trầm Mật này chứ? Có muốn thử một chút hay không?” Phượng Hề khẽ mỉm cười, hướng Ly Ương lắc lư bình ngọc trong tay mấy cái.

Nụ cười ôn hòa tinh khiết như vậy, cho dù là ai đều không thể cự tuyệt. Quỷ thần xui khiến, Ly Ương nâng bước chân. Đợi đến lúc nàng kịp phản ứng thì người đã ở trong đình ngọc, trước mặt để một ly Thiên Hương Trầm Mật. Cảm ly ngọc lên đưa tới chớp mũi người. Hương vị ngọt ngào mê người bắt lấy toàn bộ lực chú ý của Ly Ương. Nếm một ngụm nhỏ, Ly Ương liền giật mình. Đây là hương vị ngọt ngào như thế nào, Ly Ương cơ hồ không tìm được từ ngữ để hình dung. Vị nhần mịn, cho dù đã nuốt xuống một hớp, hương vị ngọt ngào nhu mỹ vẫn còn quanh quẩn ở trong miệng, vững vàng chiếm lấy tất cả vị giác của người, không có chút dấu hiệu tiêu tán nào.

Híp mắt, đầu lưỡi Ly Ương vòng một vòng ở trong miệng, mây may, nghiêm túc trở về hương vị ngọt ngào không cách nào nói của Thiên Hương Trầm Mật. Dù là Ly Ương cơ hồ nếm hết quả tiên rượu ngon, cũng say mê vì tư vị này.

Ly Ương hoàn toàn đắm chìm ở trong mỹ vị của Thiên Hương Trầm Mật không chút phát hiện Phượng Hề ngồi ở đối diện nàng khẽ nhếch môi, thất thần nhìn nàng. Ly Ương nửa hí mắt, khuôn mặt hạnh phúc và thỏa mãn, vẻ mặt này giống như đúc với năm đó khi lần đầu tiên Nhân Phi nếm đến Thiên Hương Trầm Mật. Phượng Hề không còn cách nào khác dời đi hai mắt của mình, tham lam nhìn, khát vọng có thể từ trên người Ly Ương tìm thấy bóng dáng ngày nhớ đêm mong đó. Dù là, chỉ một chút thôi cũng tốt lắm rồi.

Ly Ương mở mắt ra, phát hiện Phượng Hề đang thất thần nhìn nàng. Cảm xúc nóng bỏng sâu trầm, tràn đầy vô tận khẩn cầu, không có chút che giấu nào trong cặp mắt phượng kia, giống như động đen không có cuối, thoáng chốc hút lấy linh hồn Ly Ương. Mặc dù chỉ là một cái chớp mắt ngắn ngủn, Phượng Hề liền trở về thái độ bình thường. Ly Ương lại giống như lọt vào nước xoáy không cách nào thoát khỏi, không cách nào giãy giụa, đó là cam tâm tình nguyện trầm luân.

Nàng biết, cái nhìn kia không phải là đang nhìn nàng, nhưng Phượng Hề lại là dạng chân thiết này nhìn nàng.

“Phượng Hề...” Thấy Phượng Hề rũ mắt xuống, Ly Ương theo bản năng kêu.

Đợi đến khi Phượng Hề giương mắt, tất cả tựa hồ khôi phục lại bình thường, bên mép hắn mang theo ý cười, hỏi: “Ly Ương cảm thấy Thiên Hương Trầm Mật này như thế nào?”

Ly Ương nửa che vẻ âm trầm trong con ngươi, gật đầu nói: “Uống rất ngon, là rượu tiên ngon nhất ta từng uống.”

“Vậy thì tốt rồi, chỉ tiếc rượu Thiên Hương Trầm Mật trăm năm mới động lại một bình này, cũng chỉ có thể thoáng giải đỡ thôi.” Phượng Hề khẽ cười, yên lặng nhìn ly ngọc trong tay, không nói gì thêm.

Ly Ương cúi đầu, trong đầu còn bị cái nhìn vừa rồi chiếm cứ. Không cách nào quên càng không cách nào bỏ rơi, đây là lần đầu Ly Ương gặp tình cảm

nồng đậm không thêm che giấu như vậy, đáy lòng hiện lên một cổ tâm tình kỳ quái chưa bao giờ có, tựa hồ như đang chờ đón cái gì.

Trong lúc nhất thời, không khí giữa hai người trở nên có chút quái dị.

“A! Xong rồi, hôm nay đã đáp ứng Mộ Nghi phải đi thăm nàng, ta phải đi về trước.” Ly Ương vỗ ót, le lưỡi gương mặt ảo não, giống như lúc này mới nhớ tới.

Thấy Phụng Hề khẽ cúi đầu, Ly Ương liền hoảng sợ rồi đi. Lần này, nàng không khỏi muốn chạy trốn.

Rời đi núi Phụng Kỳ, Ly Ương cũng không có đi Thanh Khâu tìm Mộ Nghi giống như nàng nói, ngược lại lão đảo trở về núi Nguyên Hoa.

Giống như là lọt vào cù chỉ điên rồ, mấy ngày, cái nhìn kia của Phụng Hề không ngừng hiện lên ở trong đầu Ly Ương. Vô luận là làm cái gì, cho dù là đang ngủ cũng không cách nào chạy trốn. Một lần lại một lần, khắc sâu mà rõ ràng, giống như là không ngừng nhắc nhở nàng không nên quên. Cặp mắt phụng màu nâu nhạt kia, ở trong lòng miêu tả đến mức đếm không hết, quen thuộc đến ngay cả mỗi một tí chi tiết cũng rõ ràng như vậy.

Ly Ương nằm bên trong cỏ xanh, chắp hai tay sau ót, nhìn bầu trời bao la xanh thẳm trên đầu, con người đen lừng lững mất đi lạnh lợi thường ngày, mờ mịt không biết làm sao. Nàng không biết mình đến tột cùng là thế nào, kể từ ngày đó sau khi trở về từ núi Phụng Kỳ, trong óc đều là bóng dáng Phụng Hề. Phụng Hề chuyên chú khây đàn, Phụng Hề nhìn ao sen ngẩn ngơ, Phụng Hề dịu dàng cười nhạt... Nhiều nhất vẫn là cái nhìn ngày đó, Phụng Hề mãnh liệt khát vọng.

Tình huống kỳ quái như vậy chưa bao giờ có. Cho dù là Bạch Nhiễm, nàng cũng chưa từng nhớ tới như vậy, không cách nào dừng lại chốc lát.

Đưa tay che cặp mắt của mình, Ly Ương cảm thụ ánh mặt trời rất nhỏ xuyên thấu qua tay truyền tới. Trong bóng tối ánh sáng rất nhỏ như vậy chính là hướng tới duy nhất, giống như là nàng đối với Phụng Hề hôm nay. Nàng muốn gặp hắn, rất muốn. Cho dù sống chết nhân nãi bảo mình không muốn, cần rằng kiên trì bảo mình không muốn đi, mặc dù kiểm chế như vậy, rục rịch chộn rộn trong lòng vẫn là một lần cao hơn một lần. Ly Ương thậm chí hoài nghi, lần sau mình sẽ không nhận được chạy tới núi Phụng Kỳ.

Đây là cảm giác gì? Vô cùng khát vọng hướng tới một người. Biết rõ mong muốn không được, lại vẫn mãnh liệt khát cầu. Cảm xúc nồng đậm như vậy giống như là gió lốc, cuốn tất cả của Ly Ương, bắt lực đến khiến nàng muốn khóc thút thít.

Nhớ mang máng khuyên bảo của Bạch Nhiễm và Mộ Nghi, nhưng Phụng Hề là người như vậy, một khi tiếp xúc liền dừng lại không được. Không nhận được muốn đến gần một chút, gần thêm một chút nữa, cuối cùng không cách nào ức chế, chỉ có luẩn hãm. Biết rõ không thể nào, nhưng vẫn không ngừng lại được.

Nước mắt không ngừng từ khe hở giữa dòng chảy ra, Ly Ương đột nhiên cảm thấy thật khó qua. Một phản thích vô vọng như vậy, nàng lại phát giác mình căn bản đã không cách nào ngăn cản, thậm chí không rõ ràng lắm đến tột cùng là bắt đầu từ lúc nào.

Phụng Hề, Phụng Hề...

Ly Ương nức nở, không ngừng hô tên người kia ở đáy lòng, giống như chỉ có như vậy mới có thể giảm bớt khổ sở không cảm được trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8

Khi Ly Ương đi tới Lạc Phạm Hoa Cốc, Mộ Nghi đang một mình nhảy múa dưới cây hoa Lạc Phạm. Đứng ở ngoài mười bước, Ly Ương không chớp mắt thưởng thức Mộ Nghi đang đắm chìm trong điệu múa. Quần áo múa bó sát người phác họa tư thế mỹ lệ của Mộ Nghi càng thêm động lòng người, váy áo tung bay, lụa dài màu vàng kim bay vút ở giữa không trung, kéo lê độ cong tươi đẹp. Một chân sau bay đủ, lụa dài giương nhẹ như cánh hoa mềm mại vòng quanh Mộ Nghi tầng tầng, giống như một đóa hoa Lạc Phạm đang chậm rãi nở rộ, xinh đẹp vô song.

Kết thúc động tác cuối cùng, Mộ Nghi nhẹ nhàng rơi vào trước người Ly Ương, cánh môi giống như trăng non lưỡi liềm, “A Ương hồi lâu chưa có tới.”

Ly Ương không có nói tiếp, bên mép tràn một mặt cười khổ vô cùng nhạt, theo Mộ Nghi vào phòng. Mộ Nghi cũng không biết, đây là lần đầu tiên nàng ra núi Nguyên Hoa trong mấy tháng qua. Kể từ hôm đó nhận thấy được tâm tình của mình, nàng liền không ra khỏi núi Nguyên Hoa nửa bước.

“A Ương, người có tâm sự.” Mộ Nghi liếc thấy Ly Ương không đứng lắm, Ly Ương từ trước đến giờ đều là vui vẻ hôm nay đặc biệt tĩnh, cúi đầu kể cả một câu cũng không nói.

Ly Ương ngẩng đầu, nhìn một đôi tròng mắt đen lưu ly của Mộ Nghi phấp phấp phần chưa xốt, coi như là cam chịu.

“Thế nào?” Chỉ một cái, Mộ Nghi liền hiểu được chuyện tình nghiêm trọng, lông mày khẽ nhú lên, đột nhiên cảm giác được chuyện tựa hồ rất không thích hợp. Về mặt chưa xốt của Ly Ương khiến cho nàng không ngừng lo lắng, đến tột cùng là thế nào?

Ly Ương cười khổ, không biết tâm tình như vậy đến tột cùng nên nói ra miệng như thế nào. Tay nắm vạt áo thật chặt, thanh âm Ly Ương nhẹ đến cơ hồ sắp tan vào trong không khí, “Mộ Nghi, ta thích Phượng Hề.”

“Cái gì?!” Mộ Nghi vốn là đang còn lười biếng nằm nghiêng ở trên xích đu liền cả kinh, biên độ động tác to lớn thiếu chút nữa từ trên ghế té xuống. Nàng thật hy vọng là mình nghe lầm.

Ly Ương không nói gì, cúi đầu nhìn vạt áo bị bóp ngấn ngang trong tay cười khổ. Nếu như có thể, nàng cũng không muốn. Nhưng thời điểm nàng phát hiện cũng đã thích, có thể làm sao bây giờ?

Nhìn Ly Ương như vậy, Mộ Nghi cái gì đều không thể nói. Có lẽ từ khoảnh khắc Ly Ương nằm mơ thấy Phượng Hề kia, tất cả cũng đã nhất định. Chẳng qua là Phượng Hề chờ đợi vĩnh viễn đều chỉ có một mình Nhân Phi, Ly Ương dù thích thế nào cũng sẽ không có bất kỳ kết quả, tựa như cùng nàng vĩnh viễn cũng đợi không được người về.

Ly Ương giương mắt nhìn Mộ Nghi, cặp mắt ngăm đen kia giống như đang hỏi nàng nên làm cái gì bây giờ, thật không biết làm sao. Mộ Nghi ôm Ly Ương đến trong ngực, há mồm muốn nói những gì, lại phát hiện hôm nay nói gì đều là vô dụng. Thiên ngôn vạn ngữ cuối cùng chỉ còn lại một câu nhàn nhạt: “A Ương, phải dừng cảm.”

Khi rời đi Lạc Phạm Hoa Cốc, bên tai Ly Ương vẫn vang câu cuối cùng Mộ Nghi nói với nàng.”A Ương, không nên đi tìm Phượng Hề nữa, quên hẳn đi.”

Nhìn cửa núi Phượng Kỳ quen thuộc, Ly Ương không khỏi cười khổ một hồi, mình hẳn là trong lúc vô tình đến nơi này. Rõ ràng không ngừng tự nói với mình không thể đi vào, chân lại mau một bước làm quyết định. Còn chưa tới phía sau núi, Ly Ương liền nghe đến tiếng đàn quen thuộc. Bên cạnh ao sen, trong đình bạch ngọc, người nọ áo đỏ như lửa, tóc bạch kim như sương, ưu nhã nhẹ như sen trắng trong ao.

Cúi đầu thu lại chán nản trong lòng, Ly Ương đi tới bên cạnh ao sen ngồi xuống, theo thói quen cầm lên thức ăn cá bên cạnh. Nhìn cái bóng trong nước, Ly Ương cười một tiếng. Lúc không thấy, tưởng niệm căng vọt. Hôm nay thấy, lại cũng không dám đến gần.

“Ào ——” ao nước vậy ra, Ly Ương giương mắt, không ngờ là cá chép đuôi màu đỏ lần trước. Tay nắm thức ăn cá đưa đến phía trên nó, Ly Ương nhượng mảy, cười một tiếng: “Muốn ăn không?”

Cái bóng cá chép màu đỏ trong nước không ngừng vòng quanh tuần tra tới lui, thỉnh thoảng còn dừng lại phịch mảy cái lên xuống, tựa hồ đang đòi ăn.

“Bảo ngươi đừng dùng nước tung tóe ta, không cho ngươi ăn.” Ly Ương lè lưỡi, hướng về phía nó làm cái mặt quỷ. Không ngờ cá chép màu đỏ kia lại nhảy ra mặt nước một cái, không ngừng hung hăng vung nước cả người Ly Ương, đuôi cá càng thêm lắc trên cánh tay Ly Ương.

Tiền tay lau nước ao trên mặt, Ly Ương vừa giận vừa sợ, nàng lại bị một con cá khi dễ?! Chuyện này nếu để cho người biết, tấm mặt mo này của nàng biết đặt chỗ nào?! Đáng giận hơn là, con cá chép màu đỏ kia vẫn đắc ý bơi qua bơi lại trước mặt Ly Ương, đừng nói không có chút dấu hiệu sợ sệt nào, quả thật là đang khiêu khích.

“Cá chết, ngươi tin ta bắt ngươi nấu canh uống hay không?!” Hai tay Ly Ương chống nạnh, nổi giận dùng dùng kêu lên.

Vừa dứt lời, cá chép màu đỏ bỗng dung liền lên vào trong ao, không còn thấy được nửa phần bóng dáng.

Ly Ương giận đến cắn cắn răng, con này dĩ nhiên cũng biết chạy?! Cũng không trông nom con cá chép màu đỏ kia rốt cuộc có nghe được hay không, Ly Ương hướng ao kêu lên: “Có bản lĩnh ngươi vĩnh viễn trốn đi! Nếu không bị ta bắt được, không bắt ngươi nấu canh không được!”

Tiếng cười thật thấp từ bên cạnh truyền đến, Ly Ương vừa quay đầu, thấy Phượng Hề chẳng biết từ lúc nào đứng ở bên cạnh nàng. Thấy Ly Ương quay đầu nhìn hẳn, Phượng Hề nhin cười, đưa tay vỗ vỗ đầu của nàng, an ủi: “Chớ tức giận với một con cá.”

Ly Ương ngẩn ra, đây là lần đầu tiên Phượng Hề thân cận nàng như thế. Cái tay kia vỗ nhẹ nhẹ trên đầu của nàng, nặng nề rơi vào trong lòng nàng. Theo bản năng bám ở hô hấp, Ly Ương buồn bực lên tiếng: “Ừ.”

Phượng Hề cong cong môi, đưa tay nhận lấy linh tước bay tới. Mở thư ra vừa nhìn phía trên, Phượng Hề cười nói: “Mùng tám tháng sau, Lâm Lang nữ nhi của ngọc đế và Thanh Tiêu con trai thứ ba của Đông Hải Long Vương muốn thành thân.”

“Thanh Tiêu? Chính là nhi tử dũng mãnh thiện chiến nhất của Đông Hải Long Vương sao?” Ly Ương nghiêng đầu hỏi, trong trí nhớ Bạch Nhiễm tựa hồ đã từng đề cập tới người này với nàng.

“Ừ, Thanh Tiêu học từ Bắc Thần tinh quân, là một trong những nhân tài trẻ tuổi kiệt xuất.”

“Uh.” Ly Ương từ chối cho ý kiến đáp một tiếng, Phượng Hề nói với Bạch Nhiễm nói dường như có chút bất đồng. Ban đầu Bạch Nhiễm nói là: Thanh Tiêu này là đứa trẻ chưa mọc lông, ý vào từ Bắc Thần kia học chút da lông (ý nói những thứ nhỏ bé), càng nói như rồng leo (ba hoa khoác lác), tương lai sợ là khó thành châu báu.

Thấy Ly Ương như có điều suy nghĩ, Phượng Hề khẽ cười nói: “Ly Ương hôm nay cũng kém không bao nhiêu tuổi, đoán chừng chưa tới mấy năm, người

cầu hôn sẽ tới cửa. Không biết Ly Ương muốn chọn vị hôn phu dạng gì?”

Nghe lời này, Ly Ương cứng đờ, há miệng, nói không ra lời.

“Nếu còn chưa có người trong lòng, không bằng suy tính Tiểu Cửu nhà chúng ta một chút? Mặc dù tính tình Tiểu Cửu có chút không tốt, bắt quá trải qua trăm năm khổ tu này, tương lai mãi một phen thật tốt sẽ không kém. Ly Ương có muốn suy tính hay không?”

Đề xuống nỗi khổ trong lòng, Ly Ương rất muốn nói cho Phượng Hề biết mình đã có người trong lòng, nhưng lời nói đến khóe miệng lại biến thành, “Phượng Hề, ta còn nhỏ...”

Môi mông nhấp nhệ ra một mặt cười nhạt, nhìn Ly Ương cúi đầu không nói, Phượng Hề nói: “Ừ, bây giờ còn nhỏ. Một ngày nào đó, Ly Ương cũng sẽ gặp phải người mình thích.”

“Nếu gặp phải người mình thích, nên làm cái gì bây giờ?”

“Dĩ nhiên là cố gắng tranh thủ.” Ngẩng đầu nhìn sen trắng đầy ao, Phượng Hề tựa hồ hồi tưởng lại thời điểm ban đầu mình theo đuổi Nhân Phi, lời nói mang theo tràn đầy tưởng niệm và hạnh phúc.

Ly Ương nhìn gương mặt hạnh phúc của Phượng Hề, trong lòng tràn đầy chua xót, hỏi: “Nếu người kia không thích ta?”

Phượng Hề ngăn ra, vuốt đầu Ly Ương, cười nói: “Đừng lo lắng, chỉ cần ngươi nỗ lực, đối phương nhất định sẽ thấy.”

Cúi đầu, không để cho Phượng Hề thấy vẻ mặt giờ phút này của mình, Ly Ương cười khổ, không nói gì thêm. Phượng Hề, nếu như ngươi biết, nhất định sẽ hung hăng đẩy ta ra...

Lâm Lang nữ nhi của ngọc đế và Thanh Tiêu con trai thứ ba của Đông Hải Long Vương muốn thành thân, cơ hồ tất cả tiên nhân đều được mời. Ly Ương tự nhiên cũng đi theo Át Quân và Thấu Ngọc đến Đông Hải dự tiệc. Hôn lễ của Lâm Lang và Thanh Tiêu làm rất long trọng, lựa cưới đồ phẩm được quần vòng quanh Đông Hải, hai bên là giao châu óng ánh xuyên thành bức rèm che, tinh xảo phi phàm.

Đối với mấy cái này, Ly Ương không có hứng thú gì, an tĩnh ngồi vui đầu khổ ăn. Long Vương này cũng thật là xuống tiền vốn, mỗi quả tiên ngọc lộ trên bàn đều là tinh phẩm, khiến cho Ly Ương ăn đến cực kỳ cao hứng.

Ly Ương vốn tưởng rằng xong lễ thành thân là có thể ăn uống no đủ rồi trở về phủ, ai ngờ lại bị giữ lại.

Nhìn thanh niên tuấn lãng trước mắt, Ly Ương rất muốn ngửa mặt lên trời gầm thét, hoặc là dứt khoát đụng đầu chết cho xong hết mọi chuyện. Nhưng trên thực tế, nàng chỉ có thể an tĩnh thực nữ ngồi ở một bên, nghe cha mẹ giới thiệu.

Hạng Thành con của Bạch Hổ vương? Đó không phải là ca ca của Hường Anh cộp mẹ theo lời Tiểu Cửu? Mặc dù thanh niên áo lam diện mạo tuấn đạt, thoát nhìn cũng coi như công tử nhẹ nhàng. Nhưng vừa nghĩ tới đối phương nguyên bản là Bạch lão hổ, Ly Ương liền lạnh cả người. Nàng chẳng qua là tiểu hồ ly, đối với con cộp trắng - loại sinh vật hung tàn này - không có bất kỳ hứng thú a! Huống chi nàng ngay cả ba trăm tuổi cũng chưa tới, làm sao lại không giải thích được bị xem mắt đây?!

“Hạng Thành quả thật là một nhân tài, không bằng để cho hai đứa bé tiếp xúc một chút thử xem trước? Nếu chung đụng tốt...” Thấy ánh mắt rất là buồn bã của nữ nhi, Thấu Ngọc khẽ mỉm cười với Bạch Hổ vương Mạc Thần, trong lòng tất cả mọi người phía dưới đều hiểu.

“Được!” Mạc Thần vỗ xuống bập đùi, miệng rộng cười một tiếng, nói với nữ tử, “A Ương là cô nương khéo léo như vậy, nếu như có thể cưới làm vợ cho con của ta vậy thì không thể tốt hơn. Thành nhi ngươi cần phải rất cố gắng a!”

“Vâng hài nhi hiểu.” Hạng Thành gật đầu lên tiếng.

Nghe được hai chữ “khéo léo”, Ly Ương không nhịn được run lên. Bạch Hổ vương a Bạch Hổ vương, hai chữ “khéo léo” này tiểu nữ thật không làm nổi a! Chẳng lẽ ngài chưa từng nghe qua chút sự tích kiêu ngạo với người của tiểu nữ ở Thanh Khâu hay sao?

“Mẹ! Cha! Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?!” Mới vừa về núi Nguyên Hoa, tiếng kêu thê lương của Ly Ương liền xông phá chín tầng trời.

“Khụ, cái này...” Át Quân lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng nữ nhi táo bạo như vậy, lập tức không biết mở miệng thế nào.

“A Ương, ngươi cũng đến tuổi, tự nhiên sẽ có người tới cửa làm mai. Hạng Thành con của Bạch Hổ vương này...”

“Mẹ! Con mới không tới ba trăm tuổi!” Không đợi Thấu Ngọc nói xong, Ly Ương liền cắt đứt lời của nàng, “Mẹ không cảm thấy quá sớm sao?”

“Cho nên chúng ta không phải là không đáp ứng, nói để cho các ngươi tiếp xúc một chút trước sao?” Thấu Ngọc cố gắng trấn an nữ nhi gần như phát điên, dịu dàng nói, “Nếu A Ương không thích, chúng ta tuyệt đối sẽ không đáp ứng.”

Cái này còn kém không nhiều lắm. Ly Ương bệt miệng, nói: “Con không thích...”

Thấu Ngọc sùng sốt, hỏi: “Hạng Thành cũng là một nhân tài, khắp mọi mặt cũng không thể bắt bẻ.”

“Chính là không thích. Mẹ, con là hồ ly, hần là con cọp.” Ly Ương đẹp miệng, khuôn mặt buồn bực.

Thấu Ngọc không có biện pháp, thở dài nói: “Mặc dù không thích nhưng cũng nên thử tiếp xúc xem một chút. Bây giờ không được, chúng ta tự nhiên sẽ đây.”

Biết đây là khẳng định tránh không khỏi, Ly Ương không thể làm gì khác hơn là gật đầu đáp ứng. Cùng lắm thì, nàng trốn đến nơi khác bỏ đi là được.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Rừng Khê Nguyệt, đình Thương Ngô.

Trên tay đang cầm một ly trà xanh, Ly Ương mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, cố gắng nhạt hóa đi cái cảm giác tượng đá kia đang tồn tại và ngồi ở phía đối diện mình. Không sai, tượng đá kia chính là Hạng Thành con của Bạch Hồ vương. Ly Ương xưng hần là tượng đá bởi vì...

Người này cho tới bây giờ trong suốt toàn bộ một buổi chiều, đừng nói là một câu nói, ngay cả một động tác, một vẻ mặt cũng không có! Cứ đoan đoan chánh chánh ngồi ở chỗ đó, cả trà chuẩn bị cho hần cũng không đụng, hoàn toàn chính là một pho tượng đá. Bản thể của Hạng Thành thật sự là lão hồ trắng sao? Như thế nào nàng lại cảm thấy bản thể người này phải là khối đá cứng a!

Hung hăng hít thở sâu mấy cái, Ly Ương chỉ không ngừng nhắc nhở mình đối phương là lão hồ trắng hung tàn, mới có thể miễn cưỡng khống chế được đầu óc mình nóng lên làm ra chuyện tình không lý trí. Kéo kéo khóe miệng, tận lực để cho mình nhìn qua tự nhiên thân thiết chút, Ly Ương mở miệng nói: “Thời gian không còn sớm, nếu không trở về, sợ là sẽ trễ.”

“Tượng đá” rốt cục cũng có phản ứng, gương mặt liếc nhìn Ly Ương, lại không nói gì trực tiếp đứng dậy rồi đi.

Nhìn bóng lưng nhanh nhẹn rồi đi của Hạng Thành, Ly Ương kéo khóe miệng, thân thiết thể nghiệm sát ý liên miên không ngừng trong truyền thuyết. Hôm nay mình gặp phải, rốt cuộc là người nào a?! Thua thiệt lần đầu tiên nàng gặp mặt còn cảm thấy người này thoát nhìn rất thuận mắt, cho rằng hần là một người tốt. Hôm nay xem ra, thật là đôi mắt hồ ly của nàng bị mù rồi nên mới có thể cảm thấy thuận mắt.

Rốt cuộc Hạng Thành người này vốn dĩ chính là bộ dáng này, hay do chính mình chỉ là con hồ ly tạp nham nên không lọt được vào mắt của hần?!

Vốn tưởng rằng bộ dạng “Tượng đá” này sẽ không trở lại, vì thế Ly Ương còn len lén vui vẻ. Mặc dù nói xề chiều hôm nay trải qua thật sự là có chút sống không bằng chết, nhưng nếu như có thể kết thúc đó cũng là tương đối khá. Một buổi chiều hành hạ tổng tốt hơn nhiều lắm so với dây dưa vô tận.

Nhưng giữa trưa ngày thứ hai, cùng một canh giờ như ngày hôm qua, không có bất kỳ sai lệch, Hạng Thành lại tới.

Ly Ương không nháy mắt nhìn chăm chăm Hạng Thành mặt không chút thay đổi ngồi đó, chăm chăm kéo dài sắp một canh giờ. Nhưng đối phương thật giống như là không cảm giác được, vẫn như cũ bình tĩnh ngồi. Lại thế này, lại thế này... Ly Ương im lặng nhìn trời, trong lòng lần đầu nảy sinh một loại tâm tình gọi là tuyệt vọng, trước mặt mình đến tột cùng là dạng sinh vật gì?

Duy nhất có điều khác nhau là, lần này không cần Ly Ương nhắc nhở, đến thời điểm giống ngày hôm qua, Hạng Thành liền chủ động đứng dậy rồi đi.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm...

Hạng Thành mỗi ngày đều đến đúng hạn, rồi đi đúng hạn, trừ ngồi yên ra cũng không nói, cái gì đều không làm. Hành động như vậy Ly Ương xem ra hoàn toàn chính là vì hoàn thành nhiệm vụ hạng nhất, mà nàng vẫn không thể không ở cùng hần. Tình huống như thế kéo dài đến ngày thứ bảy, thần kinh bền bỉ của Ly Ương rốt cục cũng không chịu nổi hành hạ, gầy. Trước khi Hạng Thành đến, Ly Ương liền chạy khỏi núi Nguyên Hoa.

Không sai, chính là trốn, hơn nữa còn là chạy trời chết.

Ly Ương cơ hồ có thể coi như là hoảng hốt chạy bữa vọt vào phòng Mộ Nghi, uống liền hai bình trà lài Lạc Phạm rồi, Ly Ương mới hơi bình phục cảm xúc hồng mắt của mình một chút, ngồi ở trên ghế không ngừng thở hổn hển.

Thấy bộ dạng này của Ly Ương, Mộ Nghi lại giúp Ly Ương rót ly trà lài Lạc Phạm, hỏi: “Đây là thế nào?”

Nhận lấy trà Mộ Nghi đưa tới, Ly Ương lắc đầu một cái, ý bảo nàng đợi lát nữa hãy hỏi.

Qua hồi lâu, đợi đến lúc hoàn toàn trấn tĩnh lại rồi, Ly Ương lười kéo tay Mộ Nghi, nghẹn ngào kể lại từng chút lịch sử đen của nàng mấy ngày nay ra. Quá đáng sợ, cõi đời này tại sao có thể có thứ người như thế? Ly Ương chỉ cảm thấy trái tim hồ ly nho nhỏ yếu ớt của mình đã bị kín một tầng bóng ma vĩnh

viễn không cách nào xóa đi.

“Hạng Thành con của Bạch Hổ vương, văn thao vũ lược đều tốt, là người cương nghị quả cảm, có dũng có mưu, là người duy nhất vào Chiến Thần Phục Thiên Chi Nhân ở tiên giới này ngàn năm qua, cũng là tướng tài hiếm có. Bỏ qua những thứ khác không nói, thật ra thì Hạng Thành là một thí sinh vị hôn phu thật tốt.” Nghe xong Ly Ương kể lại, Mộ Nghi chậm rãi nói ra đánh giá có liên quan đến Hạng Thành trong trí nhớ mình, đây cũng là đánh giá của Bạch Nhiễm cho Hạng Thành trăm năm trước.

“Thí sinh vị hôn phu thật tốt?!” Ly Ương gần như muốn từ trên ghế nhảy dựng lên, nàng cho đến bây giờ vẫn không nhìn ra được tượng đá này có thể có chỗ gì tốt. Gã cho thử người như thế, không phải tương đương với ngày ngày đối mặt một pho tượng đá sống qua ngày sao? Vậy không bằng đục đầu chết còn thống khoái hơn! Ly Ương bĩu môi, vô cùng không ủng hộ đối với lời của Mộ Nghi, “Coi như nam nhân khắp thiên hạ đều chết sạch, ta cũng tuyệt sẽ không gã cho tượng đá này!”

“A Ương, coi như Hạng Thành nói ít lời, nhưng cũng không đến nước này chứ? Nói tóm lại, hắn thật sự là người rất tốt.” Mộ Nghi ngoeo đầu, từ chối cho ý kiến với lời của Ly Ương.

Ly Ương hừ lạnh một tiếng, tức giận nói: “Không chừng người ta căn bản nhìn không khá hồ ly tạp nham như ta, cố ý biến đổi biện pháp chơi ta, làm ta biết khó mà lui, ngàn vạn chớ dây dưa hắn.”

“Lấy nhân phẩm của Hạng Thành, cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy. A Ương nguoi nghĩ quá nhiều.”

“Mộ Nghi, hôm nay sao nguoi tận cùng là nói chuyện giùm nguoi ngoài?!” Ly Ương bị phần muốn chết kêu lên, nàng tới nơi này là muốn để cho Mộ Nghi trấn an trái tim hồ ly vô thành mảnh vụn của nàng một chút, nhưng Mộ Nghi lại nói chuyện giúp đỡ tượng đá kia, điều này khiến nàng làm sao chịu nổi?

“Có người không thích nói chuyện, cũng sẽ không nói lời hữu ích gì, càng không dụ dỗ bằng Bạch Nhiễm, Phượng Hề, nhưng cái này cũng không bày tỏ bọn họ không tốt. Bọn họ chẳng qua là quen dùng hành động thực tế để chứng minh, đây là phương thức của bọn họ, Hạng Thành chính là loại người này.”

Thấy Ly Ương muốn mở miệng nói chuyện, Mộ Nghi giơ tay, tiếp tục nói, “A Ương, nguoi cẩn thận nhớ lại, trong mấy ngày này nguoi có từng cố gắng nói chuyện nhiều với Hạng Thành?”

Ly Ương sững sờ, mấy ngày nay nàng cũng chỉ nói một câu với Hạng Thành, duy nhất là câu bảo hắn về sớm chút. Mặc dù như thế, Ly Ương vẫn phản bác: “Đó là tự hắn như tảng đá...”

Mộ Nghi lắc đầu một cái, cười nói: “A Ương, có lẽ tự nguoi không có cảm giác được, nhưng trên thực tế từ lúc vừa mới bắt đầu nguoi đã dùng tư thái cự tuyệt tới đối mặt Hạng Thành.”

Ly Ương ngẩn ra, tay nắm cái ly thật chặt. Mộ Nghi nói, một chút cũng không sai.

“Hạng Thành không thể nào không có cảm giác được, hắn chẳng qua là đang dùng phương thức của mình để diễn tả. A Ương, nếu như hắn thật nhìn không khá nguoi, làm sao không sợ người khác làm phiền đi gặp nguoi, hơn nữa chưa bao giờ chậm trễ chốc lát? Huống chi nếu như hắn thật không muốn, lại có người nào ép hắn?”

“A Ương, vấn đề từ lúc vừa mới bắt đầu nằm ở chỗ nguoi. Hạng Thành làm như vậy, chẳng qua là đang đợi nguoi không cự tuyệt hắn nữa. Cho hắn một cái cơ hội, cũng cho mình một cái cơ hội.” Lôi kéo tay Ly Ương, Mộ Nghi nhẹ nói.

Ly Ương mím chặt đôi môi, cảm giác tựa hồ có cái gì nghẹn ở trong cổ họng, làm cho nàng nói không ra lời. Nàng biết có lẽ làm như vậy mới là tốt nhất, nhưng nàng không làm được.

Rời đi Lạc Phạm Hoa Cốc, Ly Ương chạy về núi Nguyên Hoa.

Mặc dù không biết Hạng Thành còn ở hay không, Ly Ương vẫn quyết định đi về rừng Khê Nguyệt xem. Vậy mà vừa nhìn thấy bóng dáng màu lam ngồi ngay ngắn trong đình Thương Ngô, Ly Ương đột nhiên mất đi dũng khí bước tới. Người kia, vẫn giống như mấy ngày đã qua, không có bất kỳ động tác, chẳng qua là ngồi yên ở trong đình. Ly Ương biết, hắn đang đợi nàng.

Nhận thấy được có người đến, Hạng Thành ngẩng đầu lên, phát hiện người đến là Ly Ương, con nguoi màu lam mang theo vui sướng khó có thể phát giác.

Nhiều ngày như vậy, nàng cũng là lần đầu chú ý tới màu băng lam xinh đẹp như vậy, Ly Ương đột nhiên cảm giác được mình không có cách nào đối mặt với người trước mắt này. Nếu như Mộ Nghi không có chỉ điểm, nàng hoặc giả vĩnh viễn cũng sẽ không thấy chờ đợi của người này, càng không cách nào hiểu được tâm tư của hắn.

“Thật xin lỗi...” Trừ một tiếng thật xin lỗi, Ly Ương cũng không nói ra những lời khác nữa.

“Nguoi có thể tới là tốt rồi.” Hạng Thành cười, mặc dù nụ cười kia cận đến cơ hồ không nhìn ra, lại có loại dịu dàng không hiểu.

“Hạng Thành...” Đây là lần đầu tiên Ly Ương kêu tên của hắn, cũng là dùng giọng nói áy náy, “Thật xin lỗi, trước đây vẫn đối nguoi như vậy còn trách lầm nguoi, hôm nay còn có ý chày ra.”

“Không sao.” Hạng Thành lắc đầu, hần không trách nàng, một chút cũng không trách nàng.

“Ngươi về sau, đừng nên tới nữa.”

Nghe lời này, thần sắc vốn là mềm hoá không ít của Hạng Thành cứng đờ, “Tại sao?”

Ly Ương cúi đầu, xin nói: “Ngươi rất tốt, chỉ là trong lòng của ta đã có người.”

“Ta hiểu.” Qua hồi lâu, Hạng Thành mới nhàn nhạt nói.

Nhìn bóng dáng Hạng Thành rời đi, trong lòng Ly Ương hơi đau. Hôm nay nàng mới hiểu, bóng dáng như vậy là hần không muốn làm khó nàng. Tựa như Mộ Nghi nói, đây là phượng thức của Hạng Thành. Hần rất tốt, là nàng chưa đủ tốt.

“A Ương, hôm nay sao Hạng Thành không có tới? Chẳng lẽ là có chuyện?” Mắt thấy qua canh giờ còn chưa nhìn thấy bóng dáng Hạng Thành, Thấu Ngọc có chút kỳ quái, đứa nhỏ này từ trước đến giờ rất đúng lúc, hôm nay thế nào còn chưa tới?

Ly Ương đang ăn bánh quế vẫn dừng tay lại, hé miệng nói: “Hần sẽ không trở lại.”

“Tại sao?” Liếc mắt nữ nhân cúi đầu, Thấu Ngọc hỏi, “A Ương, là con bảo hần không nên tới?”

“Ừ.” Ly Ương rũ đầu, tránh qua ánh mắt có chút sắc bén của nữ thân đại nhân, nhẹ giọng đáp một tiếng.

“Không thích? Là Hạng Thành không tốt chỗ nào sao?”

“Không, hần rất tốt.” Nhớ tới Hạng Thành, trong mắt Ly Ương xẹt qua một tia áy náy.

Thấu Ngọc vặn lòng mày, “Vậy thì vì cái gì?”

Ly Ương cắn môi, nhẹ nói: “Không có tại sao, dù sao là con không tốt.”

Thấy nữ nhi như vậy, hai đôi mày thanh tú của Thấu Ngọc vặn càng chặt hơn, trong lòng không khỏi có chút bận tâm. Đi tới bên cạnh Ly Ương ngồi xuống, Thấu Ngọc dịu dàng hỏi: “A Ương, đã xảy ra chuyện gì?”

Nhìn chằm chằm giây, Ly Ương buồn bực không lên tiếng, chẳng qua là cười khổ. Nàng thích Phượng Hề, chuyện như vậy, làm sao nói ra được? Chẳng qua là nếu như cái gì cũng không nói, sợ là sẽ phải khiến cho cha mẹ lo lắng.

“Mẹ, không có sao. Chẳng qua là không thích hợp.” Ly Ương ngẩng đầu lên, hướng về phía Thấu Ngọc cười một tiếng, “Hạng Thành người rất tốt, nhưng chỉ là quá buồn bực. Một người thích chơi như con, thế nào chịu được?”

“Điều này cũng đúng.” Nghe lời này, Thấu Ngọc gật đầu một cái, vẫn là không yên lòng nói, “Gần đây con nhìn qua đều không có tinh thần, có phải xảy ra chuyện gì hay không?”

“Mẹ, người nghĩ nhiều, con chỉ là quá nhàm chán thôi. Tiểu Cửu nhi bé quan, con không tìm được bạn chơi.”

Thấu Ngọc thoáng thờ phào nhẹ nhõm, vuốt đầu nữ nhi, cười nói: “Lời nhàm chán không bằng đi Thanh Khâu nhiều một chút, nơi đó nhiều hồ ly như vậy, còn không đủ con chơi?”

“Ừ.” Ly Ương đáp tiếng, không nói gì. Nàng rất tưởng niệm nhóm hồ chết bầm ở Thanh Khâu, cũng tưởng niệm lão đầu Bát Tu, chẳng qua là...

Nhớ tới Bạch Nhiễm, trong mắt Ly Ương buồn bã. Nếu như ban đầu Bạch Nhiễm không có đột nhiên buông tay bắt kẻ nàng, nàng cũng sẽ không gặp phải Phượng Hề. Nếu như không có gặp phải, cũng sẽ không thích giống như hiện nay.

Nàng vẫn rất muốn biết, đến tận cùng là tại sao.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Nghe nói mấy ngày nay Mộ Nghi muốn ủ rượu Túy Tiên, mỗi ngày Ly Ương đều chạy đến Lạc Phạm Hoa Cốc theo nàng học thủ nghệ.

“Mộ Nghi, thêm những Phục Thảo này đủ chưa?” Ly Ương ôm một thau Phục Thảo lớn mới vừa rửa sạch đến trước mặt Mộ Nghi, hỏi.

Mộ Nghi gật đầu một cái, thấy gương mặt Ly Ương hưng phấn, cười nói: “Đủ rồi, bỏ những quả Lộ Hoa này vào chung.”

“Như vậy là tốt sao?” Cứ đặt chung mấy vật nhỏ một chỗ như vậy là có thể làm ra rượu Túy Tiên? Ly Ương có chút không thể tin được.

“Còn kém một vị chủ yếu nhất.” Đứng lên, Mộ Nghi vào nhà lấy một bình nhỏ ra ngoài. Còn chưa mở bao, Ly Ương ngửi thấy hương thơm say lòng người, mùi vị đó cơ hồ giống rượu Túy Tiên như đúc.

“Đây là quả Lưu Thủy Vân ở đất hoang chỗ sâu trong vùng bắc cực mới có, niêm phong tinh hoa giữ lại cất vào kho sau trăm tuổi chính là nguyên liệu mấu chốt nhất để chế luyện rượu Túy Tiên. Dĩ nhiên, đây cũng là bí quyết vì sao rượu Túy Tiên lại ngon say lòng người như thế.”

Xốc bình nhỏ, Ly Ương đã ngửi đến hương thơm say lòng người chưa bao giờ có, so với rượu Túy Tiên còn mạnh hơn gấp trăm lần, cơ hồ khiến nàng sắp say ngã xuống đất. Tinh hoa của quả Lưu Thủy Vân kia là màu xanh biếc, có chút sền sệt, nhìn qua tràn đầy sức sống. Rót ra hơn nửa chén, Mộ Nghi đem tinh hoa đổ vào bên trong vò, sau đó ém miệng, vùi sâu xuống cây hoa Lạc Phạm.

“Chưa tới một năm, rượu Túy Tiên này sẽ thành.” Thu thập xong đồ, Mộ Nghi hướng về phía Ly Ương cười một tiếng.

Nghe được chỉ cần thời gian một năm, Ly Ương kinh ngạc hỏi: “Chỉ cần một năm liền ủ thành rồi? Không phải nói rượu Túy Tiên cần thời gian trăm năm mới có thể thành sao? Sao đột nhiên biến thành một năm rồi?”

Mộ Nghi cười cười, giải thích: “Sở dĩ rượu Túy Tiên trăm năm mới ra hai vò nhỏ nhỏ, một là bởi vì số lượng quả Lưu Thủy Vân không nhiều lắm, hai là bởi vì tinh hoa của nó cần niêm phong cất vào kho trăm năm mới có. Một giọt tinh hoa của quả Lưu Thủy Vân liền có thể làm cho người ta say trên trăm năm, rượu Túy Tiên này thật ra thì chính là sau khi tinh hoa pha loãng, thêm chút gia vị tiên thảo linh quả mà thành.”

“Mộ Nghi, trừ rượu Túy Tiên, người còn có gì khác không?” Hai mắt to của Ly Ương chớp chớp, mong đợi nhìn Mộ Nghi.

“A Ương, nếu người si mê ủ rượu, không bằng trở về thỉnh giáo mẹ người, trên tay nàng có phần lớn phương pháp ủ rượu của Tiên giới.”

Ly Ương sững sốt, chuyện như vậy cho tới bây giờ nàng vẫn chưa từng nghe mẹ nàng nhắc qua. Hơn nữa nẫu thân nhà nàng mỗi ngày thích nhất đứng là chăm sóc hoa cỏ, thật chưa thấy nàng ủ rượu. Ly Ương cau mày, không nghĩ ra, “Nhưng ta chưa từng thấy mẹ ta ủ rượu.”

“Đó là bởi vì mẹ người chơi chán...” Thấu Ngọc năm đó là người ủ rượu tốt nhất ở Tiên giới, nhưng người này cuối cùng lại nói mình chơi chán, không còn ủ rượu nữa mà đổi thành trồng hoa cỏ. Nghĩ tới đây, Mộ Nghi liền im lặng. Có vài tính tình của Ly Ương thật ra thì hoàn toàn chính là di truyền từ Thấu Ngọc.

Ly Ương kéo khóa miệng ra, không biết trong lòng rốt cuộc là cảm giác gì, chuyện này so với mẫu thân ôn uyển hiền thực của nàng thật không tương xứng.

Nghe nói nữ nhi muốn học ủ rượu, Thấu Ngọc lập tức có tinh thần, đây chính là lần đầu khuê nữ sinh ra có hứng thú đối với một chuyện. Bỏ chuyện trong tay xuống, Thấu Ngọc lôi kéo nữ nhi vào thư phòng, đem phương pháp ủ rượu mình thu được đưa cho nữ nhi.

“Thật ra thì ủ rượu là chuyện tình rất thú vị, bất kể là thu thập nguyên liệu ủ rượu hay là chờ đợi quá trình rượu thành đều có được niềm vui thú cực lớn. Bất quá ủ rượu cũng cần kiên nhẫn cực lớn, cũng không biết tính tình này của con đến tột cùng có thể kiên trì hay không.” Vừa nói, Thấu Ngọc vừa dẫn Ly Ương đến trong sơn cốc ban đầu mình ủ rượu.

Ly Ương cười cười, không nói gì. Sở dĩ nàng đột nhiên muốn học ủ rượu, bất quá là bởi vì trước đó vài ngày thấy Phương Hề cầm một lọ rượu Vân Tung ngửa đầu lên trời, mong chờ có thể rơi ra một giọt nữa giọt nữa. Về mặt hy vọng như vậy, cho tới bây giờ nàng còn nhớ rất rõ ràng. Ít nhất trước khi học được ủ rượu Vân Tung, nàng tuyệt không buông tha.

Cho đến khi chân chính bắt đầu ủ rượu, Ly Ương mới biết tại sao mẫu thân nhà nàng nói ủ rượu cần kiên nhẫn cực lớn, chỉ là chuẩn bị đủ nguyên liệu ủ rượu Vân Tung mà Ly Ương mất hơn ba tháng. Đây vẫn chỉ là vừa mới bắt đầu, Ly Ương lật xem tất cả phương pháp chế tạo rượu, phát hiện phương pháp chế tạo rượu Vân Tung này là một trong những loại phức tạp nhất. Vậy mà khiến cho Ly Ương nhức đầu chính là, không chỉ có mấy chục loại nguyên liệu mà mỗi loại cũng cần gia công khác nhau, ngay cả vò rượu đều phải là từ chỗ Huyền Thiên Vân Mẫu trên núi Vân tạo ra.

Này thật chẳng qua là ủ rượu sao?

Ly Ương thờ dãi, quyết định đi tìm mẫu thân nhà mình nhờ giúp đỡ. Huyền Thiên Vân Mẫu này cũng không phải là nàng có thể lấy được.

“A Ương, sao con vừa bắt đầu liền muốn ủ rượu Vân Tung rồi? Rượu Vân Tung này thật ra là một trong những loại khó nhất.” Nghe được nữ nhi vừa bắt đầu đã muốn ủ rượu Vân Tung, Thấu Ngọc kinh ngạc hỏi.

Ly Ương bĩu môi, nói: “Khó khăn nhất cũng xong, học cái khác không phải là đơn giản hơn?”

Thấu Ngọc sững sốt, cười nói: “Con nha đầu này, tại sao có thể có ý tưởng kỳ quái như thế? Dục tốc tất bất đạt, con ngay cả cái đơn giản cũng chưa làm được, sao lại nghĩ tới muốn ủ loại khó khăn nhất?”

“Mẹ, con đã chuẩn bị xong nguyên liệu, còn thiếu vỏ rượu Huyền Thiên Văn Mẫu làm thôi. Mẹ cũng không thể bảo con buông tha bây giờ chứ? Nếu buông tha, hơn ba tháng của con cũng uống phí.” Ly Ương lắc lắc tay áo Thấu Ngọc, làm nũng nói.

“Con à!” Thấu Ngọc bắt đầu lắc đầu, không có biện pháp nào với nữ nhi này của mình, không thể làm gì khác hơn là nói, “Vỏ rượu Huyền Thiên Văn Mẫu làm đang để trong tầng thứ hai của học tử hàng thứ ba trong phòng rượu.”

Ly Ương vừa nghe, hưng phấn ôm Thấu Ngọc, mặt mày hớn hờ nói: “Cảm ơn mẹ!”

Nói xong, không đợi Thấu Ngọc kịp phản ứng, liền chạy mất như một làn khói.

“Đứa nhỏ này, sao lại đột nhiên nổi lên hứng thú với ủ rượu?” Thấu Ngọc nhìn bóng lưng chạy như bay của nữ nhi không ngừng lắc đầu, “Cũng đã là đại cô nương, vẫn nôn nóng nóng như vậy, cũng không biết lúc nào thì mới có thể lớn lên.”

Vừa tìm được vỏ rượu, Ly Ương liền trực tiếp bắt đầu động thủ từng bước một ủ rượu theo sách.

Đợi đến ủ thành rượu Vân Tung, đã hao phí gần toàn bộ nửa năm thời gian của Ly Ương. Phương pháp chế tạo rượu Vân Tung này tuy hơi phức tạp, tuy nhiên nó không giống rượu tiên khác cần chờ thêm trăm năm thời gian mới có thể thành thực, ngày ủ thành chính là lúc thành thực.

Rót một ly rượu Vân Tung, Ly Ương hít hà, cảm thấy mùi rượu thơm ngào ngạt. Vậy mà vừa nếm mùi vị, Ly Ương liền lập tức phát hiện không đúng. Cái này kém rất nhiều so với rượu Vân Tung lần trước nếm được ở chỗ Phụng Hề, bất luận cảm giác hay là mùi vị đều không thể sánh bằng được.

Ly Ương cau mày, nàng rõ ràng là theo từng bước ủ rượu mà tới, không có ra cái gì không may, cũng không sót bất kỳ bước nào, nhưng mùi vị này làm sao kém nhiều như vậy? Cầm sách nhỏ xem lần nữa, Ly Ương nghĩ không ra bất kỳ đâu mới, không thể làm gì khác hơn là cảm rượu Vân Tung mình mới vừa ủ ra ngoài đi cầu mẫu thân dạy.

“U, nhanh như vậy đã thành rồi?” Thấy Ly Ương cầm chai rượu tới đây, Thấu Ngọc ngoác miệng phụ đang đọc sách ở bên cạnh nói, “Át Quân, mau tới đây nếm thử rượu lần đầu tiên A Ương ủ.”

Thấy bộ dạng háng hái bưng bưng của cha mẹ, Ly Ương quần bách, nhỏ giọng nói: “Mẹ, mùi vị rượu Vân Tung con ủ ra không đúng.”

“Đây là khẳng định.” Thấu Ngọc mỉm cười, cầm lấy chai rượu trong tay nữ nhi, thoáng ngửi qua, nói, “Ủ rượu dựa vào kinh nghiệm và cảm giác, con là lần đầu tiên ủ rượu, tự nhiên so ra kém người khác.”

Rót ly rượu, Thấu Ngọc nhấp một ngụm nhỏ, tiếp tục nói: “Việc này không sai ở phương pháp, bất quá khi con hầm Văn Xúc Thảo lửa quá lớn, số lượng khói thoáng nhiều hơn một phần, thời gian nuôi Mãn Túc Hương quá ngắn, còn lại đều tạm được.”

Ly Ương há hốc mồm, tròn mắt há mồm nhìn Thấu Ngọc. Mẹ nàng chẳng qua là nếm thử một ngụm nhỏ, dĩ nhiên đã có thể chỉ ra những điểm không đủ trong quá trình chế luyện của nàng. Đây, đây cũng quá thần đi?

“Chớ kinh ngạc như vậy, nếu con cố gắng học mấy trăm năm cũng có thể làm được.” Thấu Ngọc sờ sờ đầu nữ nhi, cười nói, “Lần đầu tiên có thể ủ ra rượu Vân Tung cũng đã rất tốt, A Ương, con làm rất tốt.”

“Chỉ cần đợi một thời gian, A Ương tất nhiên có thể vượt qua thủ nghệ của mẹ.” Át Quân bên cạnh nếm thử một miếng, cũng gật đầu nói.

“Ủ, con nhất định sẽ ủ ra rượu uống ngon nhất!” Ly Ương gật đầu, xem ra mình nghĩ việc ủ rượu quá đơn giản, bất quá bây giờ dường như đã thích chuyện này.

Khi chế tạo rượu Vân Tung lần nữa, từng bước Ly Ương cũng hết sức chăm chú, cảm thụ sự khác biệt khéo léo trong đó. Vô luận là thời gian hay là độ lửa, hoặc là phân lượng, phương thức điều chế, Ly Ương cũng nghiêm túc ghi nhớ ở trong lòng. Sau khi sửa lại những nơi mẫu thân nói chưa đủ rồi, Ly Ương phát hiện vỏ rượu Vân Tung thứ hai mình cất ra có mùi vị hơn vỏ thứ nhất nhiều, không có mùi vị khô khốc như lần đầu tiên, khẩu vị mềm mại không ít.

Bất quá rượu Vân Tung như vậy cũng chỉ có thể nói là bình thường, Ly Ương vẫn không hài lòng, nhớ lại tất cả những bước chế tạo trong quá trình, trực tiếp bắt đầu lần chế tạo thứ ba. Đợi đến thời điểm lần thứ mười, Ly Ương phát hiện rượu Vân Tung mình ủ ra và mùi vị uống được lần trước giống hệt nhau. Ôm rượu Vân Tung mới ra lò, Ly Ương tìm được mẫu thân đang trên ghẹo hoa cỏ trong vườn hoa, để cho nàng thưởng thức thành quả mới nhất của mình.

“Không tệ, A Ương tiến bộ thật không nhỏ.” Mới vừa ngửi thấy được mùi rượu Vân Tung, Thấu Ngọc liền mở miệng khen ngợi. Đợi đến nếm thử một miếng rồi, Thấu Ngọc hỏi: “A Ương, con có biết tại sao rượu Vân Tung này gọi là Vân Tung không?”

Ly Ương lắc đầu, hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì rượu Vân Tung chân chính, uống vào sẽ có cảm thụ tuyệt vời chột lóc lên, tư vị không cách nào hình dung như vậy càng không cách nào bắt được, giống như là dấu vết của mây. Ủ rượu không chỉ dựa vào kỹ thuật, mà còn có liên quan rất lớn với tâm tình người chế tạo. A Ương, vỏ rượu Vân Tung hôm nay của con chỉ có thể coi là trung thượng phẩm.”

Tâm tình của chính người chế tạo? Ly Ương cau mày, không hiểu nhìn mẫu thân nhà mình, chờ nghe tiếp.

Ai ngờ Thấu Ngọc chẳng qua là cười cười, nói: “A Ương, người hôm nay có thể cất ra rượu Vân Tung thượng phẩm, cả Tiên giới bất quá chỉ có le que mấy người. Nếu con muốn tặng người, vò rượu Vân Tung này là được.”

“Ách...” Bị nói trúng tâm sự, Ly Ương ngẩn ra, nhất thời lại không biết nói gì.

“Mẹ là mẹ con, có một số việc coi như con không nói, mẹ cũng nhìn ra được. Từ khi con cự tuyệt Hạng Thành mẹ đã suy nghĩ rồi, người kia là ai. Vốn tưởng rằng là Phụng Cửu đó, hôm nay xem ra...” Thấu Ngọc thở dài, nhìn nữ nhi cúi đầu, nhẹ nói, “Trong lòng người nọ đã sớm có người, con sao phải khổ vậy chứ?”

Ly Ương cắn môi, trong mắt tràn đầy cười khổ. Làm sao nàng lại không biết trong lòng hần đã sớm có người, vậy mà tình tới có ai có thể không ché đây? Nàng thích Phụng Hề, coi như là biết không hi vọng cũng không cách nào dừng lại.

Thấu Ngọc thở dài một tiếng, dịu dàng nói: “Đứa nhỏ ngọc, có một số việc coi như con cố gắng bỏ ra nữa, cũng phải không tới bất kỳ hồi báo. Người kia vĩnh viễn chỉ biết chờ người khác, coi như con thích nữa, hần cũng không thấy được.”

“Con biết.” Ly Ương ngẩng đầu, cố gắng kéo ra một nụ cười, nói, “Không sao, như bây giờ cũng rất tốt.”

Nhìn nữ nhi cố giả bộ nở nụ cười, Thấu Ngọc đau lòng, hỏi: “Đáng giá sao?”

“Không có có đáng giá hay không, chỉ có có nguyện ý hay không. Mẹ, đây là con cam tâm tình nguyện.”

Nghe lời này, Thấu Ngọc biết không thể khuyên nàng nữa. Thôi, loại chuyện như vậy ai có thể nói được rõ ràng đây?

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

“Như thế nào? Mùi vị không tệ chứ?” Hai tay nâng cầm lên, Ly Ương nháy mắt, vừa mong đợi vừa thấp thỏm nhìn Phụng Hề. Mặc dù vò rượu Vân Tung này đã là trung thượng phẩm, Ly Ương vẫn cảm thấy chưa đủ tốt. Nàng vốn định tặng Phụng Hề thứ tốt nhất, đáng tiếc muốn ủ ra rượu Vân Tung thượng phẩm cần tích lũy kinh nghiệm mấy trăm năm.

Để ly rượu trong tay xuống, Phụng Hề khẽ mỉm cười, tán dương: “Ừ, vị còn tốt hơn so với lúc trước ta uống rất nhiều. Một vò rượu Vân Tung lớn như vậy người làm sao có được?”

Theo hần biết, bởi vì Huyền Thiên Vân Mẫu kia cực kỳ hiếm thấy, nên số lượng rượu Vân Tung vẫn luôn không nhiều lắm. Hôm nay Ly Ương mang đến thậm chí có một hũ lớn đây, hần cũng không nhớ Tiên giới có người nào hào phóng như vậy.

Rượu Vân Tung mình ủ được Phụng Hề khen ngợi, Ly Ương cảm thấy so với mình được khen thưởng còn vui vẻ hơn. Đưa tay chỉ mình, Ly Ương hát cầm lên cực kỳ đắc ý nói: “Rượu này là ta ủ.”

Phụng Hề có chút kinh ngạc, “Ly Ương học ủ rượu lúc nào?”

“Mới vừa học, bất quá ta cũng chỉ ủ rượu Vân Tung, thứ khác vẫn còn chưa thử qua.” Ly Ương cũng rót cho mình một ly, nếm mùi vị. Nói thật ra, chỉ cần nghĩ tới đây là rượu mình tự ủ, uống đã cảm thấy khác với người khác.

“Ta nhớ phương pháp chế tạo rượu Vân Tung cực kỳ phức tạp, sao mới vừa học liền chọn khó như vậy?”

Rũ mắt xuống nhìn rượu Vân Tung trong suốt trong ly, Ly Ương cong môi, cố lấy làm nhẹ nhõm nói: “Ngày đó thấy bộ dạng người cầm một lọ rượu Vân Tung ngửa đầu lên trời mong chờ có thể rơi ra một giọt nửa giọt nữa, liền nghĩ dù sao trong lúc rảnh rỗi dứt khoát ủ chút cho người đỡ thèm. Xem như là ta đáp tạ việc ta đến chỗ người ăn không uống không lâu như vậy.”

Phụng Hề ngẩn ra, tựa hồ có chút ngoài ý muốn, “Vậy thì đa tạ.”

“Người thích là tốt rồi.” Ly Ương cười cười, không nói gì thêm, quay đầu nhìn ao sen sau lưng. Nếu người thích, đó chính là tốt. Nửa che con người, khoe miệng Ly Ương hơi giờ lên, tựa hồ đang cười, ánh mắt nhìn về ao sen mang theo chút ý vị không rõ cảm xúc, không nhìn ra đến tột cùng đang suy nghĩ gì.

Nhận thấy được Ly Ương tựa hồ có tâm sự, Phụng Hề cũng không có hỏi, chẳng qua là cùng nàng an tĩnh uống rượu. Mắt thấy một hũ rượu Vân Tung lớn ít đi nửa vò, Ly Ương vẫn không có chút ý tứ dừng lại. Phụng Hề lắc đầu một cái, đưa tay ngăn lại tay Ly Ương tiếp tục rót rượu, bất đắc dĩ nói: “Ly Ương, người tính uống hết vò rượu Vân Tung này chỉ trong hôm nay sao?”

Lúc này Ly Ương mới giật mình rượu Vân Tung đã ít đi nửa vò, ngượng ngùng cười một tiếng, “Cái này, ta không có chú ý.”

“Tác dụng của rượu Vân Tung chậm mười phần, người uống tiếp như vậy sợ là sẽ say.” Phụng Hề cười khẽ, phát hiện mình nói đã quá muộn. Uống nhiều như vậy, Ly Ương đã có một chút say, hai gò má dính vào nhân nhật đỏ ửng, nằm dựa trên lan can trong đình ngơ ngác nhìn ao sen. Phụng Hề bất đắc dĩ, dứt khoát lấy cổ cầm ra ngoài khảy đàn.

Tiếng đàn trùng điệp thản nhiên nhẹ nhàng chậm chạp như suối, chất chứa linh động, tràn ngập bốn phía núi Phụng Kỳ, dù cả chim trong núi cũng nghe tiếng mà đến, tùy theo bay múa. Nhìn chim vòng quanh đình không ngừng kêu to bay múa, Ly Ương vốn cảm thấy có chút không tỉnh táo không khỏi háng háng lên, phi thân lên, rơi vào trên ao sen, theo khúc đàn đập nước mà múa.

Trên sóng biếc, giữa sen trắng, váy trắng của cô gái trắng tuyết, dáng người nhẹ nhàng bồng bênh bay liệng, mềm mại thon thả múa theo gió, vung tay áo bay bay giống như tinh hoa của sen biến thành. Không cần Ly Ương suy nghĩ, thân thể liền tự nhiên mà múa theo khúc đàn, dường như bầu trời mang đến. Hai mắt nhắm lại, Ly Ương đắm chìm ở trong cảm giác kỳ diệu này, tựa hồ có đồ vật gì đó giấu ở sâu trong thân thể, rục rịch chộn rộn muốn bắt đầu khởi động ra.

Tiếng đàn đột nhiên dừng, Ly Ương vốn mong muốn thân thể tung bùng lên một bữa, cặp mắt mở ra, dừng ở trên một mảnh lá sen. Đưa tay đề lại lồng ngực của mình, Ly Ương cúi đầu, hai hàng lông mày nhíu chặt. Nàng giống như bỏ lỡ vật rất quan trọng, thoáng một cái đã qua, trong lòng trở nên trống rỗng. Nếu tiếng đàn không đột nhiên dừng lại, nói không chừng có lẽ nàng cũng có thể bước được.

Phụng Hề nhìn Ly Ương bộ dạng phục tùng trầm tư trong ao, cau mày, ánh mắt dò xét có chút không xác định, rồi lại mơ hồ kỳ vọng cái gì. Sớm không biết thiếu nữ từ khi nào đã cởi ra bộ dáng trẻ trung ban đầu, Ly Ương mới vừa nhắm đôi mắt nhanh nhẹn nhảy múa trên ao sen, lúc giờ tay nhắc chân giống Nhân Phi năm đó như đúc. Mang theo khí lạnh đặc biệt, di dõng mà độc lập, tốt đẹp giống như không nên tồn tại ở thế gian này. Kỹ thuật nhảy như vậy, khí chất như vậy, trừ Nhân Phi ra thế gian này không thể có người thứ hai.

“Nếu người nguyện ý chờ nàng, luân hồi rồi, nàng tổng hội trở lại bên cạnh người.”

Lời của Trọng Túc năm đó vang vọng ở bên tai, Phụng Hề nắm chặt hai tay, đáy lòng lần đầu tiên dâng lên vẻ chờ mong.

Nhân Phi, là người trở về sao?

Ly Ương ngẩng đầu lên, phát hiện Phụng Hề kinh ngạc nhìn nàng, giống như lần trước, tựa hồ đang xuyên thấu qua nàng nhìn người khác. Không cách nào coi thường chờ đợi và khát vọng mơ hồ lưu động trong cặp mắt phụng kia, ánh mắt như vậy khiến cho trong lòng Ly Ương đau xót. Đó là tư vương hán đối với Nhân Phi, triển lộ quá mức rõ ràng ở trước mặt nàng, không cách nào làm như không thấy.

Mùi chân nhẹ điểm mặt nước một cái, Ly Ương nhảy về trong đình. Thấy Phụng Hề tựa lưng vào ghế ngồi rũ mắt xuất thần suy tư điều gì, vẻ mặt chuyên chú mà dịu dàng, Ly Ương khẽ cắn môi, cố gắng làm bộ như không có gì hỏi: “Thế nào?”

Phụng Hề lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, hé miệng cười một tiếng, “Không có sao.”

“Ồ.” Ly Ương thuận miệng đáp một tiếng, nhìn Phụng Hề không có gì xảy ra, đột nhiên cảm giác được không khí nơi này khiến cho nàng khó có thể hô hấp, tò mò và nghi vấn trong lòng tựa hồ tùy thời cũng sẽ nhảy ra.

“Ly Ương là theo Mộ Nghi học múa?” Thấy Ly Ương cúi đầu không nói, Phụng Hề hỏi.

Ly Ương lắc đầu, “Ta chỉ là ưa thích nhìn Mộ Nghi múa, cũng không chịu khó theo học như vậy.”

“Vậy mới vừa rồi...” Phụng Hề nắm ngón tay thật chặt, trong lòng lại có chút không dám tiếp tục suy nghĩ nữa. Hơn bốn nghìn năm chờ đợi, hôm nay có một chút xú có thể như vậy, muốn sớm ngày chứng thực, lại càng sợ công dã tràng..

“Có thể hôm nay uống nhiều quá, tiếng đàn của Phụng Hề thật hay, nghe nghe liền không nhịn được nhảy theo tiếng đàn. Khó coi sao?” Ly Ương nhìn Phụng Hề, có chút thấp thòm. Đây là lần đầu tiên nàng múa, hơn nữa nàng căn bản cũng không biết mình đang nhảy cái gì.

“Không, rất đẹp.” Phụng Hề mỉm môi cười một cái, thật lòng tán dương, trong mắt mang theo tâm tình phức tạp Ly Ương nhìn không hiểu.

“Phụng Hề...” Đáy mắt Ly Ương xẹt qua một nụ cười khổ, người hán khen ngợi chính là nàng sao?

Nghe được Ly Ương gọi hán, Phụng Hề ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt ra hiệu nàng nói tiếp.

Rũ mắt tránh qua ánh mắt Phụng Hề, Ly Ương chần chờ một chút, nhẹ nói: “Ta và nàng rất giống sao?”

Nụ cười trên mặt Phụng Hề cứng đờ, con ngươi chột phóng đại, kinh ngạc nhìn Ly Ương.

Ly Ương cúi đầu, Phụng Hề không nhìn thấy nét mặt của nàng, chỉ có thể nghe được thanh âm dề thấp của nàng, có chút chần chờ, “Đây là lần thứ hai, đã hơn một lần nghĩ ta và nàng rất giống sao?”

Phụng Hề ngăn ra, nguyên lai là phản ứng của hán quá mức rõ ràng. Thật ra thì hai người bọn họ không hề giống, bất luận là tính tình hay là dáng ngoài cũng chênh lệch khá xa. Trừ điệu múa hôm nay, cơ hồ không tìm được bất kỳ chỗ tương tự. Phụng Hề cười khổ, đại khái là hán quá nhớ Nhân Phi.

Trước khi có chứng thực, hẳn vốn không nên mong đợi như thế.

“Người không giống Nhân Phi, chỉ là ta quá nhớ nàng.” Phụng Hề mỉm cười lắc đầu, các nàng vốn cũng không giống nhau. Trong trí nhớ Nhân Phi là cô gái an tĩnh không mang danh lợi, nhu mỹ tinh đẹp đến mức khiến người hướng tới. Sau khi chuyển thể dung mạo có lẽ sẽ thay đổi, nhưng tính tình sẽ không thay đổi nhiều như vậy.

“Như vậy...” Hít một hơi thật sâu, Ly Ương không biết là may mắn nhiều hơn chút còn là mất mát nhiều hơn chút.

Ai cũng không nói gì thêm, yên lặng lan tràn ra ở giữa hai người.

Qua hồi lâu, Phụng Hề mới nhàn nhạt nói: “Không còn sớm, người cần phải trở về.”

“Ừ.” Ly Ương đáp một tiếng, rồi mới miễn cưỡng kéo ra một nụ cười, đứng dậy rời đi.

Thấy Ly Ương rời đi, Phụng Hề hơi nhíu lông mày, trong mắt lóe lên ánh phức tạp, nhẹ giọng kêu: “Ly Ương.”

Nghe được Phụng Hề gọi nàng, Ly Ương dừng bước lại, xoay người hỏi: “Chuyện gì?”

“Ta muốn đi ra ngoài một hồi, đại khái đợi đến sau khi Tiểu Cửu xuất quan mới có thể trở lại. mấy ngày nay, người chó trở lại núi Phụng Kỳ.” Phụng Hề đứng lên, bên mép mang theo một tia cười nhạt. Ý nghĩ của Ly Ương, hẳn sớm nên nhận thấy được, hôm nay đã là chậm.

Ly Ương sùng sốt, ngay sau đó hiểu Phụng Hề đã cảm giác được cái gì. Nàng không nên hỏi, nhưng vẫn là không nhịn được hỏi ra lời. Thật ra thì đã sớm nghĩ đến sẽ là cái kết quả này, chỉ bất quá vẫn muốn thử một lần thôi.

“Được.” Nàng nghe được thanh âm bình tĩnh của mình, thậm chí mang theo nụ cười thân thiện. Ly Ương không biết mình đến tột cùng là tâm tình gì, không khó qua cũng không đau lòng, giống như mình đã không đếm xỉa đến, ở một chỗ khác nhìn mình và Phụng Hề.

Trở về núi Nguyên Hoa, Ly Ương trực tiếp đến trong sơn cốc ủ rượu của mình. Thấy tài liệu ủ rượu chất đầy phòng, Ly Ương lấy sổ tay ra, tìm ra phương pháp chế tạo “Xuất Vân” ngày thường mình thích uống nhất, bắt đầu tìm tài liệu đầy phòng.

Cỏ Phụng Phi, thuần tiên lộ, ngưng lộ quả, hoa Giải Ngừ... Sau khi xem hết tất cả nguyên liệu một lần, Ly Ương phát hiện còn thiếu một nguyên liệu quan trọng nhất, con mực Hương Sơn. Ly Ương kéo khóe miệng, lần lượt xếp đặt tốt nguyên liệu tìm được rồi mới lên đường đi Hương Sơn.

Hương Sơn, ở ngoài mây vạn dặm phía tây của núi Nguyên Hoa, trên núi quanh năm nóng bỏng như lửa. Đỉnh núi Hương Sơn bảy hồ lớn liền nhau, hồ nước nóng bỏng sôi trào, trừ mực Hương Sơn ra, trong hồ không còn sinh vật khác. Mực Hương Sơn từ trong ra ngoài, không chỉ da thịt, ngay cả tạng phủ và gân cốt cũng đen nhánh như mực. Vậy mà chất thịt của mực Hương Sơn lại dị thường ngon sáng khoái tron nhãn, là một trong những cao lương mỹ vị nổi danh ở tiên giới.

Khi Ly Ương đến, phát hiện chung quanh bảy hồ lớn tụ hợp không ít tiên nhân tới bắt mực. Đối chiếu phương pháp bắt mực của tất cả mọi người, Ly Ương cuối cùng vẫn là xuống nước bắt cá. Đợi đến bắt đủ mực Hương Sơn rồi, Ly Ương thu hồi bình ngọc, một khắc không ngừng chạy về núi Nguyên Hoa. Tập hợp đủ nguyên liệu, khác liền dễ làm. So với rượu Vân Tung phương pháp chế tạo phức tạp mà nói, phương pháp chế tạo Xuất Vân đơn giản tới cực điểm. Đem tất cả nguyên liệu nấu chung rồi ngâm vào thuần tiên lộ rồi phong vỏ, chôn ở lòng đất bảy mươi năm là được.

Đem hai vỏ Xuất Vân vùi sâu vào dưới tàng cây hoè kim trước nhà, Ly Ương ngồi liệt trên mặt đất, bỗng dưng mất hơi sức. Sau khi đi ra từ núi Phụng Kỳ, nàng giống như nằm mộng rất dài, cho tới bây giờ mới phục hồi tinh thần lại.

“Người không giống Nhân Phi, ta chỉ là quá nhớ nàng.”

“Mấy ngày nay, người chó trở lại núi Phụng Kỳ.”

Ngón tay không tự chủ cắm vào trong đất bùn, Ly Ương chỉ phát giác hình ảnh trước mắt càng ngày càng trở nên mơ hồ, xem không rõ ràng. Trong thoáng chốc giống như là có đồ vật gì đó nhỏ xuống mu tay, một giọt tiếp một giọt. Tâm tình đè nén ở đáy lòng không thể nhận ra lúc trước lập tức bắt đầu khởi động lên, mãnh liệt đến khiến người không thể tự kiềm chế. Khẽ run bả vai, Ly Ương dùng sức che miệng lại, cố gắng không để cho mình khóc ra thành tiếng.

Trong mắt người, hoặc giả ta ngay cả tư cách giống như nàng, cũng không có...

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12

“Xích, mấy ngày nữa chính là ngày Tiểu Cửu nhi xuất quan, người nói hần sẽ trở về chứ?” Nằm ở bên cạnh ao sen, đầu để sát vào bên cạnh ao thành thoi lắc lắc cái đuôi nhìn cá chép màu đỏ bơi tới lui, Ly Ương nghe giọng hỏi.

“Rào rào ——” cá chép màu đỏ rất không khách khí vẩy đôi phượng một mặt đầy nước, đưa lưng về phía nàng lắc lắc cái đuôi. Mặc dù không có biểu lộ, nhưng dùng vẩy cá suy nghĩ một chút cũng biết, trong lòng nó hiện tại nhất định là khinh bỉ. Nữ nhân ngốc này, mỗi lần tới đây đều hỏi vấn đề này nhiều lần. Nàng nói không phiền, nó cũng nghe đến nỗi phiền. Có thể đổi mới mẻ hơn chút được hay không?

Ly Ương bình tĩnh móc khăn gắm ra lau nước trên mặt, bĩu môi, “Trừ bỏ vẩy nước lên mặt ta, người còn dám làm cái gì khác sao?”

Nghe được câu này, màu đỏ màu vàng quay đầu lại ngắm nhìn cô gái đứng ở bên cạnh ao lau nước, mắt lộ ra im lặng, xoay người lên vào đáy ao. Đối với cái loại nữ nhân ngu ngốc này, không chọc nổi, nó còn không trốn thoát sao?

Mất thấy cá chép màu đỏ không thấy tung tích, Ly Ương có chút mất mát, lẩm bẩm: “Mỗi lần đều như vậy...”

Gần trăm năm thời gian, ngay cả Xuất Vân ngày đó chôn xuống cũng sớm bị nàng lấy ra uống cạn, người kia vẫn không có trở lại, thậm chí chưa có trở về qua núi Phượng Kỳ một lần. Ngắm nhìn phong cảnh quen thuộc ở núi Phượng Kỳ, Ly Ương tự giễu cười cười. Người nhìn, người ta vì tránh người ngày cả nhà cũng không muốn trở về, người vẫn là da mặt dày như vậy một tháng vọt đến nơi này ba lần.

Ngay cả chính nàng cũng không biết tại sao phải chấp nhất tới mức như thế.

“Ta đi về trước, đợi đến lúc Tiểu Cửu nhi xuất quan sẽ trở lại. Xích, chờ khi dễ tiểu tử khác trong hồ.” Ly Ương đứng dậy, phui cổ khô ở trên váy, hướng ao sen nói lẩm nhảm.

“Bang bang bang bang ——” Một đầu khác ao sen truyền đến mấy tiếng đuôi cá vỗ vào mặt nước, giống như là không để cho nàng dài dòng. Biết nó nhất định đang trốn ở phía dưới là sen lên lên nhìn nàng, Ly Ương phát phát tay, xoay người rời đi.

Ly Ương vừa mới rời đi, thì có một người từ khoảng không bỗng bành xuống, rơi vào bên ao sen nàng đứng lúc này. Váy dài lửa đỏ khó khăn rũ xuống, một đầu tơ bạc như ngân hà từ chín tầng trời chiếu nghiêng xuống, người trở về chính là Phượng Hề. Ngẩng đầu nhìn phượng hướng Ly Ương rời đi, hai hàng lông mày của Phượng Hề nhíu lại, trong mắt màu nâu nhạt lưu động cảm xúc làm cho người ta khó có thể nắm lấy.

Hôm đó, hần rời đi núi Phượng Kỳ liền lên đường đi Thiên Sơn, đây là lần đầu tiên hơn bốn nghìn năm hần trở lại Thiên Sơn. Tuyết trắng cả núi, băng cứng như sắt, hàn khí thấu xương vẫn như cũ, Trọng Túc vẫn là khuôn mặt nhìn không ra chút biểu tình, chỉ có người ấy không còn nữa.

Hần hỏi Trọng Túc, có phải Nhân Phi đã trở lại hay không.

Trừ lúc đầu, Trọng Túc chỉ để lại một câu nói: “Nếu người ngay cả nàng cũng không cách nào nhận ra, lại có tư cách gì nói yêu nàng nữa?”

Hần không biết lúc đầu là chỉ Nhân Phi còn chưa trở lại, hay là cả Trọng Túc cũng không biết. Nhưng Trọng Túc nói không sai, nếu như hần ngay cả Nhân Phi cũng nhận không ra, lại có tư cách gì nói yêu nàng?

Hần từng ở trên người Ly Ương thấy bóng dáng Nhân Phi, nhưng trừ lần đó ra các nàng không còn bất kỳ điểm nào tương tự.

Ly Ương không phải là Nhân Phi. Hần vốn nên rõ ràng.

Trở lại núi Nguyên Hoa, Ly Ương liền gặp được Hạng Thành đợi nàng. Dưới tàng cây hoè vàng, Hạng Thành mặc áo bào dài màu chàm, mày rậm giãn ra, trông mắt băng lam tinh khiết tự nhiên. Thấy nàng trở về, môi Hạng Thành không thể nhận ra gió giờ lên, “Trở lại.”

“Ừ.” Ly Ương đi tới trước mặt hần, khẽ mỉm cười với hần.

Ban đầu nàng bảo Hạng Thành đừng trở lại nữa, hần liền thật không bước lên núi Nguyên Hoa một bước nữa. Vậy mà kể từ khi biết được nàng bắt đầu ủ rượu, các loại nguyên liệu ủ rượu đều bị hần từ các đường dây liên tục không ngừng đưa đến trên tay nàng. Thời gian dài, coi như là da mặt nàng thật dày cũng cảm thấy thực sự quá không được, tự mình đến núi Bách Uy một chuyến. Không biết tại sao, đôi mắt cặp con người băng lam của Hạng Thành, nàng nhanh mồm nhanh miệng cũng biến thành lời nói vụng về, hơn nửa ngày cũng không có nói rõ ràng lời muốn nói.

“Ta chỉ là làm việc ta muốn làm.”

Mặc dù chỉ là một câu nói đơn giản như vậy, lại làm cho nàng á khẩu không trả lời được. Bởi vì cặp mắt kia đang nói... ta sẽ không để cho người khó xử.

“Đây là loại sản phẩm mới trước đó vài ngày ta nghĩ đến, ta đặt tên nó là Thanh Sương, có muốn thử một chút hay không?” Mang theo Hạng Thành vào nhà ngồi xuống, Ly Ương từ trong ngăn kéo lấy ra một chai rượu xanh biếc, rót một ly thả vào trước mặt Hạng Thành.

Hạng Thành nhấp một hớp nhỏ, con người băng lam không khỏi sáng lên, không nhìn được uống một hơi cạn sạch rượu trong ly. Thấy Ly Ương lại rót một ly cho mình, Hạng Thành để cái ly trong tay xuống, khen: “Rượu này so với Xuất Vân còn lạnh hơn mấy phần, so với rượu Vô Tâm còn có dư vị hơn, cam ngọt nhẹ nhàng khoan khoái như sương trên cỏ xanh, đúng là xứng với cái tên này.”

“Uh, nếu thích chai này sẽ tặng người.” Ly Ương thả chai rượu cầm trong tay vào trước mặt Hạng Thành, cười hỏi, “Lần này người lại mang vật tốt gì tới đây cho ta?”

“Lần này ta chỉ mang tới cho ngươi ít quả Cực Sương. Ta nghĩ nếu như Thanh Sương của ngươi muốn tốt hơn, dung nhập quả Cực Sương vào, mùi vị có lẽ sẽ nâng cao một bước.” Đem một túi quả Cực Sương đưa cho Ly Ương, Hạng Thành lại rót một ly Thanh Sương cho mình.

Móc ra một quả xanh thẫm có hình dạng như lê, Ly Ương cảm nhận được từ trong không ngừng tràn ra lạnh lẽo, quả thật hợp với tên quả Cực Sương. Nếu muốn dung nhập loại quả này vào trong Thanh Sương, đoán chừng cũng chỉ có thể để số ít, nếu không sợ rằng uống nhiều quá có thể hàn khí sẽ vào cơ thể.

“Nghe nói gần đây tứ đại trưởng lão Hồ Tộc đều thay nhau đưa thư, hi vọng hồ đế Bạch Nhiễm sớm ngày nạp phi lập gia đình.”

Ly Ương đang suy nghĩ có muốn cắn quả Cực Sương một cái hay không liền sùng sột, hai mắt nháy mắt hai cái, chợt phát ra ánh sáng không hiểu. Đối với chuyện này, nàng vô cùng có hứng thú! Trong óc Ly Ương đã xuất hiện mỹ nữ Hồ Tộc thành hàng thành hàng, cảnh trí tốt đẹp cỡ nào! Tiến tới trước mặt Hạng Thành, Ly Ương hỏi: “Sau đó thì sao? Sau đó thì sao? Bạch Nhiễm nói thế nào? Có phải muốn chọn phi rồi hay không?”

“Những ý kiến này đều bị Bạch Nhiễm bác bỏ.” Nhìn bộ dạng hăng hái dồi dào của Ly Ương, Hạng Thành thật không muốn nói nàng như vậy. Quả nhiên, nghe đáp án như thế Ly Ương lập tức giống như rau quả bị sương lạnh, suy sụp xuống.

“Tại sao có thể bác bỏ? Con lão hồ ly này đã trưởng thành rồi, cũng không tính toán sinh mấy hồ chết bầm ra? Thật là một hồ đế không đáng tin cậy, đến bây giờ còn chưa có đời sau, cũng khó trách các trưởng lão cũng nóng nảy. Bạch Nhiễm người này chính là không đáng tin cậy!” Mắt thấy không có tuồng hay để xem, Ly Ương trở về chỗ, lăm lăm thì thầm.

Đặc biệt là nhớ tới đoạn thời gian trước người này hoàn toàn bỏ rơi đao ở mắt của nàng, da mặt dày chạy tới vợ vết một đồng rượu lớn của nàng, Ly Ương càng thêm hận đến cắn răng. Bất kể món nợ ban đầu không giải thích được đột nhiên bị vứt bỏ này nàng còn chưa có tính với hắn, hắn không biết xấu hổ lại dùng lý do rách đã ngậm đắng nuốt cay nuôi dưỡng nàng thành người để tới đòi uống rượu. Da mặt dày của mình tuyệt đối là bị hắn dạy hư!

“Bị buộc cưới vợ cũng không phải là chuyện vui vẻ gì.” Ly Ương đang không ngừng khi dễ Bạch Nhiễm, chợt nghe Hạng Thành nói như vậy, hoàn toàn chính là thâm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ, giọng nói như là chính mình chịu.

Ly Ương mở trừng hai mắt, thử dò xét hỏi: “Hạng Thành, chẳng lẽ ngươi cũng bị buộc cưới vợ?”

Hạng Thành cứng đờ, lúc này mới kịp phản ứng mình lại nói lộ ra miệng, hắn vốn không nói láo không thể làm gì khác hơn là cứng ngắc gật gật đầu. Phụ hoàng hắn đã thúc giục không biết bao nhiêu lần, bảo hắn từ trong bốn tộc chọn lựa cô gái vừa độ tuổi lấy vợ, sớm ngày sinh ra cháu trai cho hắn.

Ly Ương cười cười, cúi đầu không nói thêm gì nữa. Tâm ý của Hạng Thành nàng rất rõ ràng, cho nên lúc này cái gì nàng cũng không thể nói.

Đại khái là cảm thấy không khí có chút lúng túng, Hạng Thành đứng dậy cáo từ nói: “Trong tộc còn có chút chuyện, ta liền đi về trước.”

Đưa Hạng Thành đi, Ly Ương vô lực tê liệt ngã xuống ở trên giường êm, bên mép tràn đầy cười khổ. Hạng Thành, nếu gặp gỡ người trước, có lẽ tất cả sẽ hoàn toàn khác nhau. Chẳng qua là trời cao để cho ta gặp được hắn trước...

Phượng Cửu xuất quan, sáng sớm Ly Ương đã đến chân núi Phượng Kỳ. Đứng ở chân núi, ngửa đầu lên nhìn cây ngô đồng vạn năm trên đỉnh núi, Ly Ương giống như là bị dính ngay tại chỗ, chậm chạp không có tiến lên một bước. Phượng Hề đang ở trên núi, nàng lại không có dũng khí đối mặt hắn.

“Oa ha ha ha ha, một trăm năm, tiểu gia ta rốt cuộc lại thấy ánh mặt trời rồi!” Một tiếng hét lên điên cuồng kinh trời vang dội cả núi Phượng Kỳ, không cần suy nghĩ cũng biết, nhất định là Phượng Cửu khổ tu trăm năm xuất quan.

Ly Ương cũng không nghĩ nhiều hơn, phi thân đến chỗ Phượng Cửu bế quan. Còn chưa rơi xuống đất, Ly Ương liền bị Phượng Cửu nhào đến hung hăng ôm lấy, dùng sức to lớn khiến cho Ly Ương cảm giác xương mình đều đang “Kêu kệt kêu kệt” vang động.

“Tiểu Ương nhi, trăm năm không thấy, muốn chết tiểu gia ta!”

Thanh âm của Phượng Cửu mang theo nồng đậm vui sướng và chân thành tha thiết, khiến cho tâm tình vốn là màu xám tro thấp thòm của Ly Ương lập tức ấm áp. Ít nhất Phượng Cửu thật tưởng niệm nàng. Ôm lại Phượng Cửu một cái, Ly Ương cười nói: “Tiểu Cửu nhi, hoan nghênh trở lại.”

Tầm mắt đạt tới, bất ngờ liếc thấy một bóng dáng đỏ không cách nào làm cho người bỏ rơi, nụ cười trên mặt Ly Ương cứng đờ. Người nọ đứng ở cạnh cửa, bên mép mang theo một nụ cười yếu ớt, ngẩng đầu nhìn bọn họ giữa không trung, ánh mắt bình tĩnh an hòa.

Phượng Hề, từ biệt mấy năm, người có mạnh khỏe?

Không có dừng lại nhiều, Ly Ương thu hồi ánh mắt, hướng về phía Phượng Cửu chớp chớp mắt, khẽ mỉm cười, “Tiểu Cửu nhi, ta mang theo ít rượu Vân Tung tới đây ăn mừng ngươi xuất quan, có muốn uống chung một ly hay không?”

“Rượu Vân Tung? Tiểu gia ta thích nhất rồi! Tiểu Ương nhi quả thật là hiểu lòng ta nhất!” Vừa nghe đến có rượu Vân Tung uống, ánh mắt Phượng Cửu sáng lên, quay đầu hỏi: “Đại bá, có muốn cùng nhau uống hay không...”

“Không được.” Không chờ Phượng Cửu nói xong, Phượng Hề liền lắc đầu một cái, cự tuyệt nói: “Ta còn có chuyện, các ngươi uống.”

“Đại bá, ta đây vừa mới xuất quan, làm sao ngươi...” Mới ra quan liền bị cự tuyệt Phượng Cửu chỉ cảm thấy tâm linh nho nhỏ của mình bị đại bá nhà

mình hung hăng làm thương tổn, có chuyện gì có thể quan trọng hơn ăn mừng cho cháu trai này của hần?

“Đã như vậy, Tiểu Cửu nhi không bằng cùng ta về núi Nguyên Hoa. Chỗ ta còn nhiều rượu ngon, nhất định để ngươi uống thống khoái, như thế nào?”
Thấy Phụng Cửu còn muốn nói điều gì, Ly Ương đưa tay lôi kéo tay áo của hần, quyến rũ cười hỏi.

“Ách... Như vậy cũng tốt.” Thấy Phụng Hề nhẹ nhàng gật đầu, Phụng Cửu vốn là còn chút chần chờ lập tức sáng khoái đáp ứng.

“Ừ, vậy chúng ta đi.” Lôi Phụng Cửu rời đi, Ly Ương quay đầu lại ngắm nhìn Phụng Hề vẫn đứng tại chỗ, hướng hần cười nhạt. Nếu ngươi muốn tránh xa ta, như vậy ta liền cách khá xa, ngươi an tâm chứ?

“Như đã nói qua, tiểu Ương nhi, ngươi lấy ở đâu ra nhiều rượu như vậy? Không phải là lừa tiểu gia chứ?”

“Có thể sao? Ta lúc nào thì lừa gạt ngươi?”

“Vậy ngươi lấy ở đâu ra nhiều rượu như vậy? Tổng không phải là vợ vét khắp nơi tới chứ?”

“Tiểu Cửu đáng chết, là cô nương tự ừ! Ngươi còn nói nhảm nữa, liền cút trở về trong động tiếp tục bế quan cho ta!”

“Khụ, ta đây không phải là không rõ ràng sao?”

“Hừ! Không rõ ràng là có thể nói lung tung?”

“Cô nãi nãi, ta sai lầm rồi...”

“Sớm nhận sai không phải tốt lắm?”

“.....”

Nhìn bóng dáng hai người vừa đùa giỡn vừa đi xa, Phụng Hề như có điều suy nghĩ, có lẽ...

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

“Loảng xoảng —” lại một vò rượu bị uống đến không dư một giọt lăn xuống trên mặt đất.

Ly Ương ngồi dưới tàng cây hoè vàng, lại lấy một vò rượu tới, cũng không trông nom là cái gì, mở miệng rồi trực tiếp đổ vào trong miệng. Phụng Cửu ngồi ở bên người nàng cũng ngược đầu, đang giờ một vò rượu liên tục không ngừng đổ vào trong miệng.

Gió đêm mát mẻ thổi qua gò má, khiến cho thần trí Ly Ương thoáng thanh tỉnh mấy phần. Nhìn vò rượu chất đông thành núi nhỏ chung quanh, Ly Ương nhũ nhũ mảy, làm sao cũng nhớ không rõ mình đến tột cùng uống bao nhiêu. Nhẹ nhàng lắc lư hai cái, Ly Ương phát hiện ngay cả vò trong tay mình cũng chỉ còn dư lại vài hớp cuối cùng, lập tức sẽ phải khô kiệt. Uống cạn vò trong tay, phát hiện rượu lấy ra đã bị uống xong hết, Ly Ương cũng không có ý tứ dừng lại, dứt khoát đứng lên lung la lung lay đi hầm rượu.

“Tiểu Ương nhi, làm sao không có rượu?” Phụng Cửu cầm một vò rượu không, lão đảo đi tới cửa hầm rượu, đánh cái nắc rồi gọi, “Tiểu gia ta còn chưa uống đủ, sao lại không có rượu? Mau mang rượu tới cho tiểu gia!”

“Vèo ——” vừa dứt lời, một vò rượu liền từ không trung bay tới. Phụng Cửu đưa tay, bắt được vò rượu bay tới mặt. Vò rượu này vừa đến tay, Phụng Cửu liền phát hiện có điểm khác, vò rượu này hẳn là từ Ô Phong Kim trong chỗ sâu đất hoang chế ra. Sự phát hiện này khiến cho Phụng Cửu hứng thú, đến tột cùng là rượu gì, đáng giá dùng Ô Phong Kim khó được này làm vò rượu?

Vừa mở ra, mùi rượu nồng nặc say lòng người xông vào mũi, mùi rượu quá mức nồng nặc thậm chí khiến cho Phụng Cửu thiếu chút nữa bị hun ngã xuống đất. Vậy mà mùi rượu nồng nặc ở một cái chóp mắt liền tản ra, sau chỉ còn lại hương thơm nhạt nhẽo vô cùng không cách nào nói rõ quanh quẩn bốn phía.

“Nó gọi Đại Mộng.” Đang lúc Phụng Cửu muốn mở miệng hỏi thăm, thanh âm hơi khàn khàn của Ly Ương xuất hiện ở bên cạnh hần, “Lấy nước mừng năm tháng năm ở suối Vân Nhược, hợp với cam quả, Tỳ Vần Châu, mần cá, Lam Thủy lộ thêm mấy chục loại nguyên liệu sản xuất mà thành, lúc vừa ra nồng đậm như lửa, rồi sau đó nhẹ nhàng khoan khoái ngọt thanh như suối, từ từ tràn ra hương thơm ngọt vô cùng nhạt, giống như ngao du trong mộng dài.”

Còn chưa chờ cho Ly Ương nói xong, Phụng Cửu đã cầm vò trong tay lên uống. Thấy bộ dạng Phụng Cửu gấp khó dần nổi, Ly Ương lắc đầu cười, cầm vò trong tay mình lên tiếp tục uống. Nàng cam nguyện say bất tỉnh, mãi mãi mộng dài.

“Đừng uống nữa.” Đang lúc Ly Ương lấy ra một vò Đại Mộng cuối cùng tính toán mở miệng, Phụng Cửu đưa tay ngăn cản nàng.

Ly Ương ngẩng đầu, không hiểu nhìn hấn. Tại sao không để cho ta uống? Cặp mắt đen như lưu ly kia hỏi như vậy.

Phụng Cửu hướng bên cạnh dịch hai cái, đưa tay kéo qua bả vai Ly Ương.

“Tiểu Ương nhi, chớ khô sở. Ngày mai tiểu gia dẫn ngươi đi chơi.” Không phải là khẩu khí cười đùa trong ngày thường, mà là nghiêm túc khó có được.

Hấn biết, nàng rất khó qua. Vò rượu từ trong tay rơi xuống, Ly Ương kinh ngạc nhìn phía trước, đột nhiên nói không ra lời.

Năm ấy, Phụng Hề đã từng dịu dàng vuốt đầu của nàng nói với nàng: “Chớ để khó qua hơn nữa.”

Hôm nay, hấn đối với nàng tránh còn không kịp.

Chợt nước mắt cứ như vậy không thể khống chế không ngừng tràn ra, tầm mắt mờ hồ. Nàng không làm rõ được đến tột cùng là tại sao, lại sinh ra chấp niệm như vậy, không bỏ được chém không dứt không quên được, không giải thích được đến khiến nàng không biết theo ai.

“Tiểu, Cửu nhi...” Thanh âm Ly Ương khẽ run, mang theo chút nức nở, giống như tìm chỗ dựa vào, “Ta mệt quá, thật là muốn buông tha, muốn quên mất. Nhưng chính là không thể quên được, chính là không bỏ được. Làm sao bây giờ?”

Phụng Cửu sùng sốt, đưa tay lau đi nước mắt trên mặt Ly Ương, rất có hào khí vỗ vỗ lồng ngực của mình, nói: “Khóc cái gì? Tên khốn kiếp nào dám thừa dịp tiểu gia không có ở đây khi dễ ngươi? Không biết ngươi là người Phụng Cửu ta bảo vệ sao? Nói ra tiểu gia giúp ngươi hả giận, xem hấn còn dám khiến cho ngươi thương tâm hay không!”

Lúc này đến phiên Ly Ương ngây ngẩn cả người, nếu Tiểu Cửu nhi biết người nọ là Phụng Hề...

Mất thấy Ly Ương ngây ngốc cúi đầu, Phụng Cửu còn tưởng rằng nàng sợ hấn đánh không lại người ta, vỗ vỗ bả vai của nàng, nói: “Đừng lo lắng, dầu gì tiểu gia cũng khổ tu trăm năm, tóm lại vẫn có chút hiệu quả. Nếu như ngươi cảm thấy một mình tiểu gia đánh không lại hấn, ta gọi đại bá cùng nhau hả giận cho ngươi. Nếu đại bá biết có người đã thương lòng của ngươi, chắc chắn sẽ không ngồi nhìn không quản.”

Phụng Cửu nói như vậy, lại phát hiện thân thể Ly Ương càng ngày càng cứng nhắc, hai tay nắm vạt áo, tựa hồ đang giãy giụa cái gì.

“Thế nào?” Phụng Cửu cau mày, có chút bận tâm hỏi, “Chẳng lẽ cộng thêm đại bá cũng đánh không lại? Người nọ rốt cuộc là thần thánh phương nào? Tiểu Ương nhi, ngươi chẳng lẽ coi trọng nhân vật kinh khủng gì?”

“Không phải...” Ly Ương lắc đầu, thanh âm nhỏ xíu.

“Vậy là ai? Ngươi nói đi.” Ly Ương càng không nói, Phụng Cửu càng gấp gáp.

Ly Ương vẫn cúi đầu không chịu nói, Phụng Cửu có chút nóng nảy, hỏi: “Tiểu Ương nhi, ngươi xem trứng không phải là Chiến thần Phục Thiên chứ? Nếu quả thật là hấn, ta và đại bá tăng lên cũng đánh không lại.”

“Khụ, khụ ——” Ly Ương thiếu chút nữa sặc chết, ngẩng đầu lên im lặng nhìn Phụng Cửu. Người này tại sao có thể đột nhiên nghĩ đến một người hoàn toàn không liên quan chứ? Nàng cho dù có mười lá gan cũng không dám coi trọng Phục Thiên Đại Ma Vương kinh khủng đó!

“Không phải sao? Vậy chẳng lẽ là...” Phụng Cửu cau mày, cẩn thận hồi tưởng từng chúng tiên ở tiên giới.

“Chớ đoán.” Ly Ương cắn môi, lên tiếng ngăn lại Phụng Cửu suy đoán lung tung, “Coi như ngươi đoán vớ đầu, cũng đoán không được.”

Phụng Cửu gãi gãi đầu, hỏi: “A? Không thể nào? Chẳng lẽ ta không biết người nọ?”

Ly Ương lắc đầu, cười khổ nói: “Người nọ ngươi không chỉ có biết, còn rất quen thuộc.”

“Ta rất quen?” Phụng Cửu suy nghĩ khó khăn vẫn không nghĩ ra người kia.

“Tiểu Cửu nhi.” Ly Ương kêu Phụng Cửu còn đang suy nghĩ một tiếng, môi cong lên thành một nụ cười tự giễu, “Là Phụng Hề.”

Phụng Cửu há to mồm, cảm giác cảm sắp thoát khỏi mình. Hấn quả thật không thể tin được lỗ tai của mình, là hấn nghe lầm sao? Đúng đúng đúng, nhất định là hấn nghe lầm. Phụng tộc nhiều người như vậy, vừa rồi Tiểu Ương nhi nói là Phụng gì?

Mất thấy Phụng Cửu đột nhiên mở to cặp mắt, không dám tin nhìn mình, Ly Ương rũ mắt xuống, cười khổ nhưng cũng nghiêm túc nói: “Người ta thích, là Phụng Hề.”

Hấn uống nhiều quá sao? Nhất định là ảo giác, hoặc là nằm mơ. Hôm nay quả nhiên uống quá nhiều, đầu óc cũng sai lầm. Phụng Cửu im lặng đưa tay gỡ đầu của mình một cái, hi vọng nó có thể khôi phục bình thường. Làm sao xoá sạch giấc mộng không đáng tin này đây?

Nhìn một loạt phản ứng của Phụng Cửu, Ly Ương thờ dài, lắc đầu nói: “Tiểu Cửu nhi, đều là thật, ngươi không có nằm mơ.”

“Pằng ——”

Một tiếng chát chúa ở ban đêm yên tĩnh có vẻ cực kỳ chói tai. Ly Ương ngẩng đầu, phát hiện Phụng Cửu đưa tay cho mình một cái tát.

“Thật, không phải là mộng.” Phụng Cửu ngượng ngùng để tay phải của mình xuống, gò má đau nhói khiến cho hắn trở lại thực tế, “Tiểu Ương nhi, ngươi nên biết, trong lòng đại bá chỉ có Nhân Phi.”

Ly Ương nghiêng đầu, tránh ra ánh mắt Phụng Cửu, thanh âm thấp đủ cho ngay cả mình cũng nghe không rõ, “Ta biết. Hắn rời đi núi Phụng Kỳ nhiều năm như vậy chính là muốn chặt đứt nhớ nhung của ta. Nhưng, ta không thể quên được...”

Phụng Cửu nhìn Ly Ương ôm đầu gối trên cạnh cửa, không biết nói cái gì cho phải. Nhưng hắn biết, bất luận hắn nói gì đều không thể an ủi. Nút thắt này là chính Ly Ương cột, trừ khi chính nàng phát tay chặt đứt, ai cũng không giúp được nàng.

“Tiểu Cửu nhi, ta cho tới bây giờ cũng không muốn hắn yêu thích ta. Hắn không cần yêu thích ta, chỉ cần để cho ta thích là được rồi. Chỉ cần có thể nhìn thấy hắn, như quá khứ là đủ rồi. Nhưng hắn ngay cả cái này, cũng không muốn.” Nghĩ đến dáng vẻ Phụng Hề lắc đầu cự tuyệt, hôm nay thậm chí không nhìn nàng một cái, Ly Ương tựa đầu chôn thật sâu vào trong cánh tay của mình, trong lòng không cảm được khổ sở.

“Tiểu Ương nhi...” Phụng Cửu há miệng, trừ gọi nàng ra cái gì đều không nói được.

Nhìn Phụng Cửu muốn nói lại thôi, Ly Ương đưa tay lấy vò rượu cho hắn, nói: “Cái gì cũng không cần nói, chúng ta uống rượu.”

“Được, chúng ta uống rượu!” Đôi mắt Ly Ương rõ ràng đang cười lại càng giống như là khóc, Phụng Cửu nhận lấy vò rượu, không có nói chuyện, chẳng qua là trong đầu buồn bực uống rượu. Thời điểm như vậy, nàng cần chẳng qua là làm bạn.

Dưới ánh trăng, Ly Ương ôm một vò rượu ngọc màu lam, một hóp uống tiếp một hóp. Rượu mát mẽ chảy vào trong cổ, trong nháy mắt trở nên nóng rực vô cùng, dọc theo cổ họng một đường thiêu đốt xuống, nóng rực đau đớn giống như lúc nàng hóa thân. Trong đầu hiện lên ánh mắt Phụng Hề thất thần đang nhìn mình, nóng bỏng mà chấp nhất. Nàng biết, người hắn nhìn cho tới bây giờ đều không phải là nàng.

Nhưng biết thì như thế nào đây?

Ly Ương ngã ngồi trên mặt đất, nhìn bầu trời đầy sao, chậm rãi nhắm nghiền hai mắt. Cái gì đều không quan trọng, để cho nàng mơ một giấc mộng dài.

Đến gần trưa ánh mặt trời cực kỳ rực rỡ, Ly Ương cau mày, theo bản năng đưa tay xoa mắt còn chưa mở ra. Một cái tay khác sờ soạng lung tung mấy cái, là chân mềm mại. Nàng không phải say té ở ngoài phòng sao? Chẳng lẽ là Tiểu Cửu nhi ôm nàng vào?

Cách một lúc lâu, đầu óc Ly Ương mới chậm rãi khôi phục bình thường, ánh mắt cũng quen ánh mặt trời chói mắt từ từ mở ra. Nàng nằm ở trên giường của mình, Tiểu Cửu nhi trên giường ôm cách đó không xa đang nằm ngủ say.

Đề trán đau đến muốn chết, Ly Ương nhớ lại tất cả tối hôm qua. Nàng quả nhiên là uống quá nhiều, nếu không nàng tuyệt đối sẽ không nói những thứ này với Tiểu Cửu nhi, lần này thật mất hết thể diện! Không đúng, hàng tích trữ của nàng, hàng tích trữ những năm này của nàng! Đáng chết, tối hôm qua nàng và Tiểu Cửu nhi đã uống hết một phần ba hàng tích trữ!

Ý thức được tất cả Ly Ương đột nhiên cảm thấy tâm hồ ly của mình đã ngưng đập.

Cuộc đời hồ ly khổ sở này! Nàng dứt khoát nhảy biển Bích Lạc chấm dứt đi!

“Tiểu Ương nhi, bộ dạng sống không bằng chết này của ngươi là muốn làm gì?” Lời lạnh lạnh của Phụng Cửu trong nháy mắt xuất hiện ở bên tai.

Ly Ương cả kinh, quay đầu phát hiện Phụng Cửu vốn vẫn còn ở trên giường ôm ngủ say như chết đã đứng ở bên giường mình, hai tay nâng cằm lên, đang cong cặp mắt cười híp mắt nhìn mình.

“Ta đang suy nghĩ đi nhảy biển Bích Lạc tự vận, ngươi có muốn cùng đi hay không?”

Cặp mắt Phụng Cửu sáng lên, vô cùng hưng phấn gật đầu nói: “Cùng đi, cùng đi!”

“Thật? Vậy chúng ta lên đường ngay.” Ly Ương ngồi dậy, hỏi, “Ngươi xác định?”

“Đó là đương nhiên!” Phụng Cửu gật đầu một cái, nghiêm trang hỏi, “Tiểu Ương nhi, chúng ta đây là đi chết vì tình?”

“Không, ngươi coi như là chết theo.” Ly Ương cười hắc hắc, nhắc nhở Phụng Cửu, “Ta vẫn muốn lấy con chim chết theo, ngươi đã đưa tới cửa, ta mà từ chối thì thật là bất kính.”

Phụng Cửu kéo khóe miệng, đang muốn nói chuyện, lại nghe được tiếng gõ cửa.

“A Ương, Phụng Cửu, các ngươi đã tỉnh? Phụng quân đến, đang ở phòng khách.” Thấu Ngọc đẩy cửa vào, thấy hai người đang mắt to trừng đôi mắt

nhỏ, lắc lắc đầu nói, “Các người mau chuẩn bị một chút, theo ta đi phòng khách.”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Thấy người ngồi trong phòng khách là Phụng Minh, ánh mắt Ly Ương không tự chủ tới đi. Cũng đúng, hôm nay Phụng Hề trốn mình cũng không kịp, sao có thể tới núi Nguyên Hoa? Nghĩ tới đây, Ly Ương ngoan ngoãn đi theo phía sau mẫu thân ngồi xuống.

“Phụ vương.” Nhìn thấy Phụng Minh, Phụng Cửu rất an phận đi tới bên cạnh hắn, thấp giọng kêu lên.

Phụng Minh để ly trà trong tay xuống, giương mắt nhìn nhi tử trăm năm không gặp, chẳng qua là nhẹ nhàng gật đầu. Tầm mắt chuyển dời đến trên người Ly Ương mới vừa ngồi vào chỗ của mình, Phụng Minh không để lại dấu vết quan sát mấy lần, rồi sau đó liền quay đầu thương lượng mấy câu với Át Quân. Bởi vì còn có việc trong người, Phụng Minh cũng không có ở lại lâu, mang theo nhi tử đứng dậy cáo từ.

Khi đi qua bên cạnh Ly Ương, Phụng Minh dừng bước lại, cười hỏi câu: “Tiểu cô nương, có nguyện ý làm vợ con ta hay không?”

Ly Ương nguyên bản đang đi vào cõi thần tiên lập tức bị kéo hồn lại, mở to hai mắt kinh ngạc nhìn Phụng Minh mỉm cười trước mặt. Ly Ương há miệng, nhưng cũng không có đường đột cự tuyệt ngay, chỉ có thể đem ánh mắt nhờ giúp đỡ nhìn về phía mẫu thân bên cạnh.

“Phụng quân đây là ý gì?” Thấu Ngọc dĩ nhiên là nghe rõ lời của Phụng Minh, cũng cảm thấy hết sức ngoài ý muốn.

Phụng Minh giờ giờ môi lên, khẽ cười nói: “Gia huynh vẫn luôn khen ngợi Ly Ương, hơn nữa nghe nói Ly Ương và tiểu nhi Phụng Cửu cũng rất hợp. Phụng Cửu đứa nhỏ này từ nhỏ đã rất không tốt, khó được gặp phải một cô nương thích hợp. Cho nên nếu như Ly Ương nguyện ý, ta liền chọn ngày lên núi Nguyên Hoa cầu hôn cho tiểu nhi, được không?”

Dáng dấp của Phụng Minh và Phụng Hề có bảy phần tương tự, nhất là cặp mắt phụng màu nâu nhạt kia, quả thật chính là giống nhau như đúc. Khi Phụng Minh nghiêng đầu đối mặt Ly Ương, khẽ mỉm cười hỏi “được không”, Ly Ương giống như trở lại tình cảnh năm đó khi nàng lạc đường gặp phải Phụng Hề. Hắn ôm nàng trong ngực, cũng cười yếu ớt, cũng hỏi “được không”.

Ly Ương rũ mắt xuống, che lại khổ sở trong mắt. Phụng Minh có hành động lần này sợ là Phụng Hề...

Chậm rãi đi tới trước mặt Phụng Minh, Ly Ương khom người nói: “Ly Ương cảm ơn Phụng quân nâng đỡ, chẳng qua là Ly Ương đã có người trong lòng...”

“Phụ vương, giữa ta và Ly Ương chẳng qua chỉ là tình huynh muội. Người dù có muốn tìm con dâu, cũng phải thương lượng với ta trước chứ? Lần này làm mất mặt rồi!” Không chờ cho Ly Ương nói xong, Phụng Cửu tiến tới bên cạnh Phụng Minh, cười lưu manh, “Hơn nữa ngày hôm qua ta đây mới ra quan, hôm nay sao người lại không giải thích được làm ra như vậy?”

“Khụ, ta đây không phải là do nghe nói người và người ta có tình cảm hay sao? Khó khăn lắm mới có người chịu được tiểu tử người, ta dĩ nhiên phải nắm bắt cơ hội. Hơn nữa không phải nghe nói nhi tử của lão tiểu tử Mạc Thần thường xuyên đến núi Nguyên Hoa sao? Ta là nghĩ tới tiền hạ thủ vì cường a!” Ý tốt bị xem thành lòng lang dạ thú, gương mặt Phụng Minh không vui.

“Hắc hắc, lần sau nếu thật sự ta nhìn đúng người nào, khẳng định sẽ hỏi báo trước. Người cũng đừng ghép đôi loạn nữa.” Phụng Cửu nhún vai, thờ ơ cười, thừa dịp lỗ hổng còn len lén hướng Ly Ương mở trừng hai mắt.

“Không phải nói còn muốn đến chỗ Bắc Thần tinh quân lấy Nguyên Phách đan sao? Đi thôi đi thôi, chớ ngăn cản người ta chặn đường.” Vừa nói, Phụng Cửu liền lôi kéo Phụng Minh ra cửa. Còn chưa đi xa, Ly Ương liền nghe đến thanh âm cực lớn của Phụng Cửu: “Tiểu Ương nhi, ừ thêm ít rượu, có thời gian ta liền tới đây!”

Nghe lời này, Ly Ương đột nhiên cảm giác sống lưng lạnh run một hồi. Không được, nàng phải về trong cốc làm thêm mấy tầng kết giới cho hầm rượu. Nếu không đoán chừng ba năm sáu ngày rượu sẽ không giải thích được ít hơn rất nhiều! Cùng là đồng loại, Ly Ương rất rõ ràng chuyện tình Phụng Cửu có thể làm ra.

Phụng Cửu và Phụng Minh chân trước ra núi Nguyên Hoa, Ly Ương chân sau đã lên đường đi núi Phụng Kỳ.

Đã là sau giờ Ngọ, Phụng Hề tựa tại trong đình bạch ngọc, một tay cầm bản cầm phổ, tỉ mỉ lật xem.

“Tại sao muốn làm như vậy?” Người chưa tới, tiếng đã tới trước. Ly Ương mặc y phục xanh nhạt, hai hàng lông mày nhíu chặt, đứng ở trước mặt Phụng Hề, cặp mắt chăm chú nhìn hắn, không tha trốn tránh chốc lát.

Phượng Hề để quyển sách trên tay xuống, nhàn nhạt nhìn lại Ly Ương, cũng không tính mở miệng nói gì.

“Tại sao muốn làm như vậy?” Thấy Phượng Hề không trả lời, Ly Ương lặp lại một lần.

Nhìn cặp mắt đen như lưu ly kia, Phượng Hề thờ dãi, nói: “Tiểu Cửu đã không còn nhỏ, Ly Ương cũng đến tuổi có thể lập gia đình, ta thấy tình cảm hai người các người rất tốt...”

“Người mà ta thích chính là ngươi.” Phượng Hề còn chưa nói xong, liền bị Ly Ương vội vàng cắt đứt.

“Ngươi biết rõ, ta thích chính là ngươi.” Trong lòng mơ hồ có chút tức giận, Ly Ương cắn môi, cố gắng để cho mình bình tĩnh một chút. Đây là lần đầu tiên, nàng dám mở miệng nói ra lời như vậy ở trước mặt hắn. Đây cũng là lần đầu tiên, nàng tức giận với hắn.

Mắt phượng màu nâu hơi khép, Phượng Hề mắt đét tai ngơ đối với lời của Ly Ương. Đứng lên, Phượng Hề đi qua bên người Ly Ương, thanh âm bình tĩnh như thường: “Trở về đi thôi, về sau đừng trở lại núi Phượng Kỳ.”

“Nếu ngươi có thể đợi nàng, tại sao ta không thể chờ ngươi?” Ly Ương xoay người, nhìn Phượng Hề bước nhanh rời đi hồ.

Bước chân Phượng Hề dừng lại, cũng không xoay người lại, thờ dãi nói: “Bởi vì ta biết ta cuối cùng có một ngày sẽ đợi được nàng, ngươi lại vĩnh viễn cũng không thể đợi được ta.”

“Ta chưa từng nghĩ phải chờ được ngươi, ta chỉ là muốn cùng ngươi đợi đến lúc nàng trở lại mới thôi, như vậy cũng không được sao?” Bóng dáng màu đỏ đã sớm rời đi, chỉ còn lại một mình Ly Ương đứng tại chỗ, thấp giọng nhẹ lâm bầm.

“Ta thích ngươi, thích đến ngay cả chính ta cũng cảm thấy có chút không giải thích được. Nhưng trên thực tế, từ lần đầu tiên thấy ngươi, ngươi chính là bất đồng. Ngay cả sau đó ta đang ngủ hóa thân, trải qua đau đớn cùng cực cuối cùng người thấy được đều là ngươi. Khi đó Bạch Nhiễm nói với ta, đây chẳng qua là kiếp nạn khi hóa thân, muốn ta đừng để ý, nhưng... Nhưng không có ai biết, ta không phải là không nguyện ý hóa thân, mà là không thể. Ta dùng hết tất cả phương pháp biết được đều không thể hóa thân, cho nên mới tự giận mình, và đã mê lại sứt lười biếng qua ngày. Buồn cười chính là ta cuối cùng lại ngủ một giấc liền hóa thân, cái này bảo ta làm sao không để ý?”

Ly Ương biết hiện tại chỉ có một mình mình, Phượng Hề không thể nào nghe được, nhưng vẫn cúi đầu thấp giọng nói từng câu từng câu: “Khi đó Mộ Nghi nói không chừng ngươi là người đã được định trong số mạng của ta, ta chỉ cảm thấy là bậy bạ, ai ngờ một câu của nàng lại thành sấm. Rõ ràng là hai người không liên hệ với nhau, nhưng vẫn khiến cho ta gặp phải ngươi. Hôm nay xem ra đại khái chính là định mệnh, trời cao đẩy ta tới bên cạnh ngươi, thích ngươi, ta có thể làm sao bây giờ...”

“Ta biết ngươi không thể yêu thích ta, nhưng ta cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới muốn ngươi thích ta. Ngươi có thể không trả lời ta, thậm chí đẩy ta ra, nhưng tại sao ngươi lại giao ta cho người khác...” Ly Ương cũng không biết mình là thế nào, một mình nói liên miên cần nhả nhiều như vậy. Cảm xúc tích lũy nhiều năm như vậy, không chế không được chảy xuôi ra ngoài. Từng câu, từng chữ nói ra ngoài. Đem những tâm tình mà mình không dám nói ra kia, hiện tại lại nói hết ra.

Nói xong tất cả, Ly Ương hít sâu một hơi, thật sâu liếc nhìn phượng hướng Phượng Hề rời đi, xoay người rời đi.

Ngươi không nghe được cũng không sao, chỉ là ta vẫn muốn nói ra. Tựa như ngươi không thích ta cũng không sao, ta chỉ muốn thích ngươi.

Phượng Hề từ chỗ tối đi ra, cau mày, nhìn chằm chằm vị trí Ly Ương vừa đứng, giống như có chuyện gì không nghĩ ra. Lời của Ly Ương vừa rồi, hắn nghe không sót một câu.

“Ngay cả sau đó ta đang ngủ hóa thân, trải qua đau đớn cùng cực cuối cùng người thấy được đều là ngươi.”

“Hôm nay xem ra đại khái chính là định mệnh, trời cao đẩy ta tới bên cạnh ngươi...”

Hồi tưởng mấy câu nói đó của Ly Ương, chân mày vốn khóa chặt của Phượng Hề càng vặn chặt hơn. Ly Ương là nữ nhân duy nhất đi tới bên cạnh hắn hơn bốn nghìn năm nay, hắn vốn không có dính dấp quá nhiều với bất luận kẻ nào, cố tình gặp được Ly Ương. Khiến cho hắn để ý còn là kiếp nạn trải qua lúc hoá thân theo lời Ly Ương lại là hắn, cuối cùng ý vị như thế nào?

Phượng Hề cau mày, muốn cố gắng tìm ra chút chỗ tương tự của Ly Ương và Nhân Phi. Nhưng trừ một vài điều nhầy, không có gì cả. Nếu nói Ly Ương có thể là Nhân Phi, thật là quá mức gượng ép. Vô luận hắn hi vọng Nhân Phi có thể sớm ngày trở lại bao nhiêu, cũng không cách nào lừa mình dối người như vậy. Nhưng nếu như là phải thì nên như thế nào? Cho dù là một phần vận cơ hội, hắn cũng không dám tùy ý bỏ qua. Chẳng qua là tâm tư của Ly Ương hôm nay, nếu không phải sớm ngày chặt đứt, ngày sau chỉ sợ là hại nàng.

Trở lại chỗ ở, gương mặt Ly Ương chật vật, còn chưa đứng lại, liền thấy Bạch Nhiễm miễn cưỡng tựa tại dưới tàng cây hoè vàng.

“Xem như trở lại.” Nhìn thấy Ly Ương trở lại, Bạch Nhiễm sờ sờ lỗ mũi, khẽ cười nói. Giọng nói kia giống như đúc với năm đó nàng chạy ra ngoài chơi, chơi điên rồi trở về muộn.

“Ngươi tới làm gì?” Ly Ương lấy lại bình tĩnh, có chút đề phòng nhìn hắn. Người này lần trước tới lấy đi mười vò Xuân Trà Lộ, trước đó tới đã lấy đi bảy vò Lộ Sương Tinh, lần trước nhất thì lấy đi hai mươi vò rượu Đàn Khanh... Ly Ương cũng không dám tiếp tục nhớ lại, dù sao chỉ cần Bạch Nhiễm tới một lần, hãm rượu của nàng sẽ phải gặp nạn một lần.

Bạch Nhiễm nhướn mày, hăng hái dò dẫm nhìn Ly Ương tùy thời vừa đụng sẽ xù lông, qua thật lâu mới lấy ra một chậu quả Vân La, cười nói: “Chính là mùa này quả Vân La chín muộn, nghĩ tới trước kia ngươi luôn ôm nó không thả, liền đem đến cho ngươi một ít.”

Trước kia...

Từ ngữ như vậy lập tức đâm tới chỗ đau của Ly Ương. Không sai, kia đều là trước kia. Người này trước kia sừng nàng lên trời, lại không giải thích được ném qua một bên. Nếu không phải bị hấn không giải thích được ném đi, sao nàng lại gặp phải Phượng Hề, sao lại...

Vốn cho hấn là có niềm vui mới quên người yêu cũ, nhưng trên thực tế sau đó con hồ ly đồ nhỏ kia chỉ ở bên cạnh hấn trong khoảng thời gian cực ngắn, cũng không lâu lắm liền bị hấn đưa về chỗ Vị Thanh trưởng lão. Hôm nay xem ra, tất cả đều giống như là hấn đang cố ý trêu tức nàng rồi đi.

Ly Ương cũng không có đưa tay nhận lấy quả Vân La Bạch Nhiễm đưa tới, chẳng qua là ngược mắt nhìn hấn, mở miệng hỏi: “Ta vẫn chưa từng hỏi ngươi, nhưng bây giờ ta rất muốn biết. Bạch Nhiễm, tại sao ban đầu đột nhiên buông tay bắt kẻ ta?”

“Ta nào có đột nhiên buông tay bắt kẻ ngươi?” Thần sắc Bạch Nhiễm không đổi, ánh mắt đen láy vẫn cười tủm tỉm nhìn nàng, giống như thật là không có gì xảy ra. Lắc lắc quả Vân La trong tay, Bạch Nhiễm cười hỏi: “Còn không mau cầm đi? Chẳng lẽ muốn ta cứ đưa như vậy?”

Vốn là không có khả năng trông cậy vào việc có thể từ trong miệng hấn lấy được đáp án gì, nhưng nghe hấn nói như vậy, trong lòng Ly Ương vẫn đột nhiên sinh ra một cỗ oán khí. “Lạch cạch ——” cả chậu quả Vân La bị Ly Ương đẩy trên mặt đất.

“Tiểu Bạch...”

Không đợi Bạch Nhiễm nói xong, Ly Ương liền nhìn hấn một cái thật sâu, xoay người vào phòng.

Cái nhìn kia, là oán.

Bạch Nhiễm sững sờ tại chỗ, thật lâu mới cười ra, khom xuống nhặt từng quả Vân La trên đất lên. Nhặt về từng quả Vân La rơi tán loạn, thả vào cạnh cửa, Bạch Nhiễm xoay người rồi đi.

Hấn sai lầm rồi sao?

Không, hấn không sai.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Ngày đó Phượng Hề nói, về sau đừng trở lại núi Phượng Kỳ, hôm nay nàng vẫn muốn tới. Ly Ương giờ vò rượu Vân Tung lên, đến phía sau núi cũng không thấy Phượng Hề. Ly Ương cũng không nghĩ tới đi tìm hấn, chẳng qua là đặt rượu Vân Tung ở trong đình, cảm thức ăn cá để ở một bên lên, ngồi vào bên cạnh ao sen cho cá ăn, “Xích, mau ra đây, ta sang đây xem ngươi.”

Qua một lúc lâu, một đuôi cá chép màu đỏ mới chậm chạp từ mặt nước toát ra cái đuôi.

“Chậm như vậy mới ra ngoài, có phải không muốn nhìn thấy ta hay không?” Ly Ương đem thức ăn cá đến một phương hướng khác, dẫn bày cá ra.

Cá chép màu đỏ chậm rãi du dương ở bên cạnh ao, không có làm ra bất kỳ phản ứng nào đối với lời của Ly Ương.

Ly Ương thờ dài, yếu ớt mở miệng nói: “Ngay cả ngươi cũng không hoan nghênh ta, xem ra ta thật không nên tới núi Phượng Kỳ này.”

Thân hình cá chép màu đỏ dừng lại, hôm nay nữ nhân ngọc này diễn trò gì?

“Xích, hấn cũng bảo ta đừng trở lại núi Phượng Kỳ. Nhưng ta vẫn không nịn được muốn đi qua, coi như không thấy được hấn cũng muốn tới. Có phải cảm thấy ta rất ngu hay không? Ta cũng cảm thấy như vậy. Bất quá Tiểu Cửu nhi nói rất đúng, không thử một chút làm sao biết không được chứ?”

“Nếu thích, liền cố gắng theo đuổi! Cái gì ngươi đều không làm, ngu hề hề đợi ở chỗ này có ích lợi gì? Chưa thử qua như thế nào biết không được? Chớ toàn thân một bộ dạng nhon nhót méo mó, tiểu gia nhìn liền phiền, tuyệt không giống như ngươi!”

Đó là hai ngày trước Phượng Cửu tới núi Nguyên Hoa nói với nàng, tựa như hấn nói, bộ dạng nhon nhót méo mó đúng là không giống nàng.

“Dù sao ta cũng đã quyết định, bắt kẻ hấn có như thế nào đi nữa, ta sẽ không buông tha.” Ly Ương phối hợp nói, phát hiện cá chép màu đỏ trong ao chẳng qua là lười biếng bơi chậm lên, hoàn toàn coi thường đối với thức ăn cá nàng ném xuống, “Này, ngươi chịu khó chút đi? Hiện tại ché thức ăn cá ăn

không ngon rồi? Chẳng lẽ ngươi muốn ăn thứ khác? Nếu không lần sau ta mang một vài thứ khác tới cho ngươi nếm thử được không?”

“Rào rào ——” lại phát một đuôi nước, Ly Ương sớm né ra một bước.

“Xích, ngươi rốt cuộc là tính khí xấu gì? Ta nói mang thức ăn ngon cho ngươi còn phẩy nước ta? Chẳng lẽ phải đem ngươi đi chung ăn mới cam tâm?” Ly Ương tức giận chống eo cười mắng, mấy câu nói đó đổi lấy một đồng nước lớn.

“Ngươi!” Ly Ương dờ khóc dờ cười nhìn cá chép màu đỏ lại chui vào trong nước mất tung tích, lắc đầu không biết nói cái gì cho phải. Con cá chết này, luôn là bộ dạng thối này, cố tình nàng lại thích bộ dạng này! Phải phải phải, nàng vẫn nên về sớm một chút. Dù sao ngay cả cá đều không chào đón nàng, người nọ càng không thể nào xuất hiện.

Ngày thứ hai khi Ly Ương tới, phát hiện vò rượu Vân Tung nàng để ngày hôm qua vẫn còn ở chỗ cũ. Bĩu môi, tiếp tục để vò đang cầm trong tay xuống, Ly Ương móc một bình ngọc nhỏ ra, chạy đến bên ao sen hồ: “Xích, hôm nay mang theo đồ tốt tới cho ngươi, còn không mau ra ngoài một chút?”

Lần này cá chép màu đỏ xuất hiện nhanh hơn hôm qua một chút, bắt quả vẫn là bộ dáng không tập trung, đứng đưa cái đuôi qua lại ở bên cạnh ao.

Lung lay bình trong tay mấy cái, Ly Ương ngồi chồm hổm xuống, thần thần bí bí nói: “Hắc hắc, đan dược của lão đạo Tấn Hư kia nổi danh tốt ở Tiên giới, ta lấy vài vò Xuất Vân mới đổi được mấy viên với hắn.”

“Ừ, mấy viên Bản Nguyên đan này có thể giúp ngươi sớm ngày hóa thân. Chờ ngươi hóa thân rồi, trò chuyện với ta được không? Tránh cho ta tự nói chuyện một mình.” Cầm Bản Nguyên đan, Ly Ương tùy ý ném từng viên một vào trong nước. Cá chép màu đỏ hành động cực kỳ linh hoạt, mỗi lần đều nhận trúng. Một cái nháy mắt, Bản Nguyên đan đã vào trong bụng nó.

“Cần cứ theo kinh nghiệm của ta, tiên quả ngọc lộ, đan dược linh tuyến cái gì, cũng đều là đồ tốt. Lần sau trở lại nếu ngươi còn chưa tiến bộ, ta liền trực tiếp đem ngươi nấu canh cá.” Vỗ tay một cái, Ly Ương đứng lên, nhìn cá chép màu đỏ no bụng tròn vo trong hồ cười híp mắt nói, “Tốt lắm, ngươi tốt nhất tiêu hóa đi, ta đi về trước.”

Cá chép màu đỏ no không thể nhúc nhích oán niệm trừng mắt nhìn bóng lưng rời đi của Ly Ương. Nữ nhân chết tiết này nhất định là cố ý. Biết nó sẽ no chết còn thả toàn bộ vào, khẳng định chính là muốn nhìn bộ dạng không thể động đậy của nó. Nữ nhân chết tiết này thật là càng ngày càng ghê tởm rồi, càng ngày càng không được cá thích! Ban đầu nó thật là bị lặn bùn lầy che mắt cá, mới có thể để ý nàng!

“Cũng không biết con Xích này rốt cuộc muốn tiêu hoá tới khi nào, cũng đã hơn hai tháng, ngay cả bóng dáng cá cũng không thấy. Sớm biết cũng không cho nó ăn nhiều Bản Nguyên đan như vậy rồi, quay đầu lại vẫn là chính ta nhầm chán.” Ly Ương giờ vò rượu Vân Tung lên, nhớ lại. Chờ đến bên ao sen, nàng bỗng dừng dừng bước.

Đã hơn hai tháng, rượu Vân Tung nàng xách tới cũng đã đổ đầy đỉnh bạch ngọc này. Nàng đã sớm không ôm hi vọng, cho rằng Phượng Hề tuyệt đối sẽ không gặp nàng. Nhưng hôm nay hẳn an vị ở trong đình, trước mặt để hai ly rượu, giường mắt ôn hòa nhìn nàng.

Mím chặt môi, Ly Ương có chút chần chờ, nhất thời lại không dám tiến lên. Phượng Hề cũng không có nói chuyện, chẳng qua là rót hai ly rượu, cầm một ly lên yên lặng uống. Chần chờ không bao lâu, Ly Ương đi vào trong đình bạch ngọc, ngồi vào trước mặt Phượng Hề. Cầm lên ly rượu đã rót đầy, uống một hơi cạn sạch.

Rượu qua ba lượt, Phượng Hề mới để ly rượu xuống, “Ta nói rồi, đừng trở lại núi Phượng Kỳ.”

Động tác uống rượu của Ly Ương dừng lại, dề xuống tâm tình trong lòng, nhướng nhướng mày, hỏi ngược lại: “Vậy thì như thế nào?”

Không nghĩ đến Ly Ương sẽ hỏi như thế, Phượng Hề sùng sốt, thờ dài, “Ngươi, Ly Ương...”

“Phượng Hề.” Ly Ương ngẩng đầu lên, cản lời của hắn, cười nói, “Ngươi là ngươi, ta là ta, chúng ta không can thiệp chuyện của nhau, không được sao? Ta chưa từng ngăn cản ngươi đợi nàng, tại sao ngươi ngăn cản ta đây?”

Phượng Hề cau mày, đây là ngụ ý gì? Đối mặt với cặp mắt có chớp kia, Phượng Hề bất đắc dĩ nói: “Chúng ta là bởi vì ta sẽ đợi được, nhưng ngươi lại vĩnh viễn cũng không thể đợi được. Sao ngươi phải khổ vậy chứ?”

“Ngươi làm thế nào biết ta vĩnh viễn không thể nào đợi được?” Ly Ương thẳng tắp nhìn cặp mắt Phượng Hề, giống như là muốn tiến vào chỗ sâu trong ánh mắt của hắn, “Không thể nào cũng tốt, không có kết quả cũng được, ta đều không để ý. Phượng Hề, ta cho tới bây giờ đều không phải là ngươi, ta chính là một kết thúc. Ngươi coi như ta chỉ là đợi nàng trở lại với ngươi, không được sao?”

“Ngươi...”

Phượng Hề vừa muốn nói chuyện, cả núi Phượng Kỳ động đất kịch liệt một hồi. Không đợi Ly Ương phục hồi tinh thần lại, ngay sau đó lại là một hồi chấn động kịch liệt, một cái tiếp một cái, giống như là có cái gì không ngừng đụng chạm muốn chạy đi khỏi núi Phượng Kỳ.

“Tại sao có thể như vậy?” Phượng Hề cau mày, ánh mắt ngưng trọng, lập tức đứng dậy chạy về phía nam của núi.

Ly Ương thấy thế, cũng cùng chạy theo hắn.

Ly Ương chưa bao giờ biết núi Phượng Kỳ còn có một chỗ như vậy. Trong rừng ngô đồng phía nam của núi Phượng Kỳ đứng nghiêm một khối đá lớn

màu đen cao bằng hai người, Phương Hề đem thần lực rót vào đá lớn màu đen rồi, đá lớn chậm rãi tách ra, một cái động thâm thúy không thấy đáy xuất hiện giữa tảng đá lớn.

“Ly Ương, người chờ ở đây.” Thấy Ly Ương theo tới, Phương Hề dùng ánh mắt dừng lại bước chân của nàng.

Chờ Phương Hề đi xuống rồi, mấy lần chấn động không lồ liên tiếp của núi Phương Kỳ lại càng kịch liệt hơn mấy lần trước. Ly Ương cau mày, nhớ tới vẻ mặt ngưng trọng của Phương Hề, cắn răng, cuối cùng vẫn là nhịn không được mà len lén đi xuống theo.

Sau khi đi tới đáy thềm đá quanh co khá dài, Ly Ương theo dọc đường nhỏ hẹp dài rớt cục đi tới đất.

Phương Hề đứng ở trước một tảng đá khổng lồ, trên tường đá khắc hoa văn rồi rầm Ly Ương chưa từng thấy, giống như là phong ấn, hoặc như là kết giới. Chẳng lẽ chân núi Phương Kỳ phong ấn thứ gì? Nhìn Phương Hề tay không đặt giữa hoa văn, càng không ngừng liên tục đem thần lực rót vào, trong mắt Ly Ương không khỏi toát ra lo lắng. Trọng thương bốn ngàn năm trước, Phương Hề mặc dù khôi phục rất tốt, nhưng vẫn không bằng lúc trước. Hôm nay không muốn sống trút xuống thần lực như vậy...

Không biết qua bao lâu, sắc mặt Phương Hề tái nhợt, cái trán đã thấm đầy mồ hôi, nhưng thần lực vẫn càng không ngừng trút xuống. Cho đến khi chấn động không ngừng của núi Phương Kỳ dừng lại rồi, Phương Hề mới thu hồi tay. Nhìn thấy Ly Ương đứng ở một bên, Phương Hề sừng sốt một chút, có chút bất đắc dĩ nói: “Không phải bảo người chờ ở phía trên sao?”

“Ta lo lắng cho người.” Ly Ương nói xong, ánh mắt chuyển hướng hoa văn sau lưng Phương Hề, hỏi, “Đó là phong ấn sao?”

Phương Hề xoa xoa mồ hôi trên trán, gật đầu nói: “Nơi này không tiện ở lâu, chúng ta nên đi ra ngoài trước.”

“Ồ.” Ly Ương đáp một tiếng, đi theo Phương Hề ra khỏi.

“Đó là ma.” Ở Ly Ương khinh thường hỏi tới, Phương Hề rớt cuộc nói ra chân tướng, “Chân núi Phương Kỳ phong ấn ma.”

“Ma? Là cái gì?” Ly Ương ngoẹo đầu, trong óc vờ vết nhiều lần, xác định mình chưa từng nghe qua cái tên này.

Phương Hề chỉ cười, không có tiếp tục nói hết, “Ma không động đây là chuyện nhỏ, ta phải đến Thiên cung bẩm báo chuyện này với Ngọc đế.”

“Ừ, vậy ta đi về trước.” Biết Phương Hề không muốn nói, Ly Ương cũng không hỏi tới, ngoan ngoãn cáo từ về nhà.

Đợi đến lúc Ly Ương rời đi, Phương Hề vốn còn đang đứng lập tức tê liệt ngã xuống ở trên ghế, khí huyết cuộn cuộn trong ngực, sắc mặt như tờ giấy. Ma phong ấn dưới chân núi Phương Kỳ đã có hơn ba nghìn năm, chưa bao giờ có bất kỳ động tác. Không nghĩ tới hôm nay...

Che ngực, rõ ràng cảm nhận được sự suy yếu của mình vào giờ phút này, Phương Hề cười khổ. Đó là đế vương đã từng quét thào cả Tiên giới, cho dù rơi xuống thành ma cũng không có người có thể kháng cự. Đồ Chur, mặc dù là phong ấn hơn ba nghìn năm, người cũng khôi phục nguyên khí được sao? Nhớ tới thảm kịch ba ngàn năm trước, ngẫm nhìn phía nam núi Phương Kỳ, Phương Hề lắc đầu, không nghĩ ngợi nhiều liền lên đường đến Thiên cung.

Hôm nay ma động, nếu như không tìm người thêm phong ấn, sợ rằng tương lai không lâu sẽ bị ma phát hiện. Nếu như lần này để cho Đồ Chur ra ngoài, sợ rằng sẽ tái diễn thảm kịch ba ngàn năm trước. Ba ngàn năm trước là Việt Khâm tự phong ấn, nếu lần này lại trở ra, đi đâu tìm Việt Khâm thứ hai?

Khi Ly Ương bước vào núi Phương Kỳ lần nữa, cũng cảm thấy thật khác quá khứ, cả núi Phương Kỳ tựa hồ bị một năng lượng khổng lồ không ngừng lưu động bao phủ. Là mới phong ấn sao? Ly Ương ngẩng đầu nhìn không nhìn thấy năng lượng lưu động, khẽ cau mày. Về chuyện tình ma đó nàng cũng không có đi hỏi thăm, hôm nay xem ra ma này khẳng định có lai lịch lớn.

Kính ngạc nhìn Phương Minh ngồi ở trong đình bạch ngọc hứng thú uống rượu, Ly Ương đi tới trong đình bỏ vò rượu cầm trong tay lên bàn.

“Rượu ừ không tồi.” Phương Minh nửa hí mắt, giờ giờ ly rượu trong tay, nhìn qua tâm tình rất tốt.

“Đa tạ khách lệ.” Ly Ương cười cười, tầm mắt vô ý thức đảo loạn chung quanh.

“Hắn ở thư phòng.”

Ly Ương sừng sốt, ngẩng đầu liền rơi vào trong mắt cười như không cười của Phương Minh. Tầm mắt vừa tiếp xúc, Ly Ương liền lập tức tránh ra. Đôi mắt phương màu nâu cực kỳ tương tự Phương Hề giống như là nhìn thấu tất cả, làm cho người ta cảm thấy không thể che giấu. Phương Minh nhàn nhạt cười một tiếng, cúi đầu tiếp tục phối hợp uống rượu, giống như người vừa nói chuyện không phải là hắn.

Qua một hồi, thấy Ly Ương vẫn không có bất kỳ động tác gì. Phương Minh lắc đầu một cái, giống như lơ đãng nói: “Có vài người nuôi cá bị thương cũng không chịu yên tĩnh, bảo hắn nằm ở trên giường nghỉ ngơi thật tốt, cố tình lại không chịu...”

Lời còn chưa dứt, Ly Ương đã đứng dậy, vội vã chạy tới.

Rót cạn một ngụm rượu Vân Tung nhỏ, bên mép Phương Minh tràn ra một nụ cười, trong mắt tràn đầy hứng thú. Nha đầu này, bộ dạng bị trêu chọc thật đúng là rất giống, đặc biệt là vẻ mặt vụng về vừa rồi, chắc chắn, giống nhau như đúc.

Đã hơn bốn nghìn năm rồi, cho dù chết cũng đã sớm nên luân hồi rồi, Nhân Phi còn chưa trở lại, sợ là vĩnh viễn cũng không về được? Huống chi coi tình

huống kia của Phượng Hề, nếu Nhân Phi cứu hắn, sợ rằng hao phí tất cả tinh phách Tuyết Liên, nơi nào còn có năng lực đầu nhập chuyển thế đây? Chỉ có đại ca không nghĩ ra, lại tin lời Trọng Túc, trông coi gặt gao.

Phượng Minh lắc đầu, cúi đầu tiếp tục uống rượu của mình, cơ hồ đã thành chấp niệm của đại ca nhà mình...

Phượng Hề không có ở trong thư phòng, mà là nằm ngủ trên xích đu trong sân. Nhìn sách đã xem một nửa bị hất để một bên, tóc dài màu bạc rủ xuống, bộ dáng bình yên khiến cho Ly Ương dừng bước chân lại. Chẳng qua Ly Ương còn chưa bước vào viện, Phượng Hề liền mở hai mắt ra. Nhìn người tới là Ly Ương, hắn cười nhạt một cái, cũng không đứng dậy.

Sắc mặt Phượng Hề không tốt, có chút mất tự nhiên, bộ dạng không có tinh thần gì khiến cho Ly Ương khẽ lo lắng. Nhớ tới lời Phượng Minh nói, Ly Ương đi lên trước hỏi: “Ngày đó bị thương?”

“Không có sao.” Phượng Hề chỉ chỉ ghế ngồi bên cạnh, bảo Ly Ương ngồi xuống.

“Lần này sao không vội vàng bảo ta đi?” Vừa mới ngồi xuống, Ly Ương liền như rồng mây hỏi.

“Hữu dụng sao?” Phượng Hề bất đắc dĩ cười một tiếng, hôm nay tình huống của ma không ổn định, hắn không cách nào rời đi núi Phượng Kỳ.

Ly Ương nhún nhún vai, không thêm đề ý cười cười, không có ý định tiếp tục cái đề tài này, “Ma đó là gì?”

“Biết Đồ Chư không?”

“Đó không phải là thiên đế mất tích ba ngàn năm trước sao?”

Tên Đồ Chư này Ly Ương đã từng nghe nói. Thiên đế Đồ Chư, trông coi Tiên giới không người nào có thể địch lại, ba ngàn năm trước giết Thiên ma Vô Song ở núi Côn Lôn, tới nay không còn bóng dáng. Có lời đồn đãi nói rằng Đồ Chư cùng đến chỗ chết với Vô Song, cho nên mới không tìm được hắn nữa. Nhưng cũng có người nói, Đồ Chư nản lòng thoái chí, cho nên rời Tiên giới. Bởi vì Đồ Chư và Vô Song, vốn là người yêu.

“Ma này, chính là Đồ Chư.”

Lời của Phượng Hề khiến cho Ly Ương ngẩn ra, kinh ngạc nói không ra lời. Thiên đế Đồ Chư, là một trong những thần thoại trên Tiên giới. Nhưng hôm nay Phượng Hề lại nói cho nàng biết, ma bị phong ấn ở núi Phượng Kỳ lại là Đồ Chư!

“Làm sao lại thế? Đồ Chư, Đồ Chư không phải là Thiên đế sao?” Ly Ương há hốc mồm, không thể tin nhìn Phượng Hề.

“Đồ Chư là Thiên đế, bất quá chỉ là ba ngàn năm trước hắn nhập ma.” Phượng Hề thở dài, ngẩng đầu nhìn bầu trời phía trên viện, hai mắt xuất thần, tựa hồ đang nhớ lại trận đại chiến ba ngàn năm trước kia.

“Thiên Ma Vô Song, vốn là Ngọc Linh ở núi Côn Lôn biến thành. Lúc ấy Đồ Chư cũng là quanh năm ở núi Côn Lôn, thời gian lâu dài, hai người liền mến nhau. Chẳng qua là có ngày Vô Song đi đến chỗ giao nhau giữa hai giới tiên ma tìm kiếm hoa Bỉ Lân chỉ có ở chỗ giao nhau của hai giới mới có, lại bị một cỗ ma khí ở ma giới nhập vào. Ma khí này hẳn là Thiên Ma Ma giới phân hóa ra ngoài, cũng không lâu lắm, Vô Song liền nhập ma.”

Ly Ương mở to mắt, nếu quả thật theo lời Phượng Hề, như vậy sau đó Đồ Chư giết Thiên ma Vô Song ở núi Côn Lôn...

“Vô Song không phải là Đồ Chư giết.” Nhìn gương mặt kinh ngạc của Ly Ương, Phượng Hề lắc đầu một cái, thản nhiên nói, “Vô Song thật ra thì vẫn có thể cứu, nếu như dùng thiên linh châu hút ma khí trong cơ thể nàng ra. Nhưng thiên linh châu ngay từ lúc vạn năm trước đã mất tung tích, ai cũng không biết nó ở nơi nào. Đồ Chư phong ấn Vô Song ở núi Côn Lôn, lên đường đi tìm kiếm. Ai cũng không nghĩ tới, thiên linh châu mất tích vạn năm thật bị hắn tìm được. Nhưng, Đồ Chư vẫn chậm một bước. Đồ Chư thật vất vả tìm được thiên linh châu chạy về núi Côn Lôn, nhìn thấy lại là chúng tiên vây khốn Vô Song, tình cảnh Vô Song chết dưới kiếm của Chiến thần Việt Khâm.”

“Sau đó, Đồ Chư nhập ma rồi?” Ly Ương hít vào một hơi, Đồ Chư thiên tân vạn khổ tìm tới thiên linh châu, chạy về lại thấy người yêu chết thảm ở dưới kiếm người khác. Tình huống như thế có thể nào không khiến người phát điên?

Phượng Hề gật đầu, cười khổ nói: “Vô Song dù chết, nhưng cỗ ma khí của Thiên Ma nhập vào cơ thể nàng vẫn còn chưa bị diệt toàn bộ. Cảm nhận được dấu hiệu nhập ma của Đồ Chư, cỗ ma khí này trong nháy mắt tràn vào cơ thể Đồ Chư. Thiên đế Đồ Chư, là nam nhân mạnh nhất Tiên giới, cho dù là Chiến thần Việt Khâm cũng đánh không lại. Trận chiến ấy, thiên địa đều kinh hãi, chúng tiên rơi xuống. Cuối cùng Việt Khâm không cách nào, chỉ có thể lấy thân tế trời, mới phong ấn Đồ Chư dưới chân núi Phượng Kỳ.”

Không nghĩ tới chân tướng sự việc lại là như vậy, Ly Ương chỉ yên lặng nhìn chăm chăm vào cây dâu. Nếu như người trong tiên giới nguyện ý tin tưởng Đồ Chư, nguyện ý chờ hắn trở lại, có lẽ bi kịch này cũng sẽ không xảy ra. Nhưng không người nào nguyện ý tin hắn...

“Vậy bây giờ phong ấn dần ra rồi?” Nghĩ đến chấn động ở núi Phượng Kỳ mấy ngày trước, Ly Ương có chút bận tâm.

“Hơn ba nghìn năm, Đồ Chư đã khôi phục nguyên khí, phong ấn ban đầu của Việt Khâm lại càng ngày càng yếu.” Nói tới chỗ này, trong mắt Phượng Hề cũng đầy sầu lo, bất quá hắn vẫn cười an ủi, “Chẳng qua hiện nay Ngọc đế đã phái người thêm phong ấn, ta cũng sẽ một tác cũng không rời núi Phượng Kỳ, vừa có dị động sẽ phát hiện, cho nên cũng sẽ không xuất hiện vấn đề lớn lao gì nữa.”

Như vậy xem ra, Phượng quân đến núi Phượng Kỳ phải là bởi vì hôm nay Phượng Hề bị thương, mới đặc biệt tới đây trấn thủ núi Phượng Kỳ. Hơn ba

nghìn năm phong ấn, oán hận ban đầu của Đồ Chư sợ rằng đã tích lũy đến một trình độ khủng bố. Nếu để cho hắn đột phá phong ấn ra, Tiên giới lại có một tai họa lớn, đến lúc đó phải làm thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Cau mày trầm tư trong chốc lát, Ly Ương phát hiện trải qua thật lâu Phụng Hề cũng không nói chuyện, vừa giương mắt nhìn, cả người cũng ngây ngẩn. Phụng Hề nhắm mắt, ngủ thật say, mặt mày khẽ nhăn lại, tựa hồ như đang thừa nhận đau đớn gì đó. Ly Ương liền cảm thấy lạnh lẽo từ trên người Phụng Hề lan ra, trải qua khoảng thời gian không lâu lắm, cả người Phụng Hề cũng bị một tầng băng sương thật mỏng bao trùm.

Tại sao có thể như vậy?! Ly Ương ngẩn ra, tiến lên mấy bước thử dò xét kêu lên: “Phụng Hề?”

Thấy Phụng Hề không có bất kỳ phản ứng nào, Ly Ương vờn tay, ai ngờ ngón tay còn chưa chạm được Phụng Hề, tầng băng sương liền lan tràn đến đầu ngón tay. Ly Ương co rút tay lại, lập tức ý thức được chuyện nghiêm trọng, đứng dậy chạy tới ao sen phía sau núi tìm Phụng Minh.

Vừa nghe đến tình trạng của Phụng Hề, sắc mặt của Phụng Minh vốn còn nửa tựa tại trong đình không lo lắng uống rượu chợt biến. Không chờ cho Ly Ương nói xong, Phụng Minh cũng đã phi thân chạy tới chỗ ở của Phụng Hề. Thấy gương mặt Phụng Minh ngưng trọng và vội vàng, trong lòng Ly Ương trầm xuống, biết tình huống của Phụng Hề tuyệt đối không cần lạc quan, lập tức đi theo.

Khi Ly Ương chạy tới, Phụng Minh đã ngồi ở bên cạnh Phụng Hề, một bàn tay chống đỡ tay phải của Phụng Hề, thần lực tràn đầy nóng rực liên tục không ngừng rót vào trong cơ thể Phụng Hề. Ly Ương đứng ở một bên, thấy băng sương trên người Phụng Hề dần dần tan đi, lời muốn nói ở cổ họng mới đề xuống. Mặc dù băng sương trên người đã tan đi, Phụng Hề vẫn không tỉnh lại, Phụng Minh cũng không có dừng lại, tiếp tục không ngừng truyền thần lực đến trong cơ thể hắn. Cho đến lúc lạnh lẽo trên người Phụng Hề hoàn toàn tan hết, Phụng Minh mới khó khăn ngừng lại.

“Tại sao có thể như vậy?” Ly Ương mím chặt môi, nhìn Phụng Hề vẫn ngủ mê man, lo lắng hỏi.

Nặng nề thở ra một hơi, Phụng Minh thở dài nói: “Ban đầu đại ca trọng thương, mặc dù Nhân Phi cứu hắn, nhưng lại để lại một ẩn họa. Tinh phách Tuyệt Liên vốn là vật chí âm chí hàn trong trời đất, may nhờ đại ca là Phụng tộc mới không có lập tức gặp phải cản trở. Nhưng một khi vận dụng thần lực quá mức, thân thể suy yếu thì cỗ khí cực hàn trong cơ thể sẽ tiến hành cản trở, sẽ xuất hiện tình huống như hiện tại.”

“Chẳng lẽ không có cách nào tiêu diệt cỗ khí cực hàn này sao?”

“Hơn bốn nghìn năm rồi, đại ca dùng hết phương pháp cũng không thể tiêu trừ cỗ khí cực hàn này trong cơ thể. Hôm nay xem ra, trừ phi là dùng vật chí dương chí nhiệt trên thế gian, nếu không không thể nào tiêu trừ. Chẳng qua là vật chí dương chí nhiệt trên thế gian, sao dễ dàng lấy được như vậy...” Phụng Minh lắc đầu, đứng dậy ôm Phụng Hề vào trong nhà.

Vật chí dương chí nhiệt trên thế gian? Là cái gì? Ly Ương đứng ở trong sân, cau mày suy tư.

“Đại ca.” Thấy Phụng Hề trên giường rốt cuộc mở mắt, Phụng Minh thở phào nhẹ nhõm, bụng thuốc mới vừa nấu xong tới trước mặt Phụng Hề, cười nói, “Uống thuốc đi.”

Phụng Hề ngồi trên giường, cũng không có đưa tay đón, thần sắc cực kỳ phức tạp nhìn Phụng Minh một cái.

“Đại ca, ngươi nên uống thuốc. Yên tâm, thuốc này tuyệt không đắng.” Phụng Minh chẳng qua là cười cười, tựa hồ căn bản không có phát hiện sự phức tạp của Phụng Hề, một lần nữa lại đưa cái chén trong tay về phía trước.

Đối mặt với Phụng Minh như vậy, Phụng Hề căn bản không cách nào cự tuyệt, không thể làm gì khác hơn là nhận lấy thuốc uống vào. Vị đắng nồng đậm cũng không cách nào che giấu mùi máu tươi nhàn nhạt trong nước thuốc, đó là máu của đệ đệ hắn.

“Phụng Minh...”

Không đợi Phụng Hề nói chuyện, Phụng Minh liền lấy chén trong tay hắn qua, đứng dậy nói: “Ngươi tốt nhất nên nghỉ ngơi, ta đi ra ngoài trước.”

Nhìn bóng lưng rời đi của Phụng Minh, hai hàng lông mày của Phụng Hề khẽ nhíu lên, thần sắc lo lắng, đây đã là chén thứ ba trong những ngày qua. Cỗ khí cực hàn trong cơ thể hắn, cho dù là máu tươi của Phụng Hoàng đứng sau máu tươi của Hỏa Kỳ Lân, cũng chỉ là trị ngọn không trị gốc.

“Vật chí dương chí nhiệt trên thế gian?” Động tác lấy sương của Mộ Nghi ngừng lại, xoay người, hồ nghi nhìn chằm chằm Ly Ương, thật lâu mới lại hỏi: “A Ương, ngươi hỏi cái này để làm gì?”

“Ách, ta muốn ử một loại rượu, càng nóng càng tốt, tốt nhất là đốt người, làm cho người ta vừa uống liền trọn đời khó quên.” Ly Ương cơ hồ lật xem tất cả điển tịch, cũng không tìm được ghi chép gì về vật chí dương chí nhiệt trên thế gian, không thể làm gì khác hơn là tới hỏi Mộ Nghi.

“Vậy sao?” Mộ Nghi khẽ cong cong môi lên, không chút để ý nói một câu, tiếp tục cúi đầu lấy sương sớm.

Ly Ương gật đầu một cái, tiến lên kéo vạt áo Mộ Nghi, vung tay làm nũng nói: “Đúng vậy a, vật chí dương chí nhiệt trên thế gian là cái gì? Mộ Nghi người nói cho ta biết nha, ta tra xét rất nhiều điển tịch cũng không tìm được.”

“Nói cho người biết cũng vô dụng, vật chí dương chí nhiệt trên thế gian, người nghĩ cũng đừng nghĩ. Muốn ử rượu thì đổi nguyên liệu khác đi.”

“Không ử thì không ử. Nhưng ta chính là muốn biết, người thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ta đi. Nếu không ta liền khó chịu đến chết, buổi tối đều ngủ không ngon.” Ly Ương lắc lắc cánh tay Mộ Nghi, mắt trông mong nhìn nàng.

Bị lắc đến nhức đầu, Mộ Nghi không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là dừng động tác lại, nói: “Vật chí dương chí nhiệt trên thế gian chính là máu tươi của Hóa Kỳ Lân. Hóa Kỳ Lân là thượng cổ thần thú, coi như là Chiến thần Phục Thiên chống lại cũng có chút khó giải quyết, liền dựa vào con tiểu hồ ly chưa đủ lông đủ cánh như người, ngay cả cho nó nhét kẻ răng cũng không đủ. Về phần máu tươi của nó, người nghĩ cũng đừng nghĩ.”

“Hắc hắc, yên tâm, ta rất tiếc mạng nhỏ của mình, mới sẽ không tùy tiện đi chịu chết.” Ly Ương vỗ ngực một cái, bảo đảm nói. Nàng nhất định sẽ chuẩn bị vẹn toàn xong mới đi.

Nghe Ly Ương nói như vậy, Mộ Nghi hé miệng cười một tiếng, duỗi ngón tay ra chọc chọc gương mặt của nàng, cười nói: “Người biết là tốt rồi.”

“Bất quá Hóa Kỳ Lân không phải là biến mất đã lâu rồi sao? Tiên giới chẳng lẽ còn có?” Thừa dịp không khí tốt đẹp, Ly Ương tiếp tục truy vấn.

“Cái này, ta không rõ ràng lắm...” Mộ Nghi buông tay, ánh mắt chống lại mắt to tràn đầy mong đợi của Ly Ương, thầm thở dài một tiếng, bắt đầu đi nói, “Hóa Kỳ Lân đã biến mất gần vạn năm, ta chỉ biết lần cuối cùng nó xuất hiện là ở trên núi Vô Cực. Về phần hiện tại có còn Hóa Kỳ Lân hay không, hoặc là nó đến tận cùng ở đâu, đoán chừng không ai biết.”

“Như vậy...” Ly Ương thở dài, thất vọng cúi đầu. Hóa Kỳ Lân biến mất gần vạn năm, cũng khó trách Phượng Hề...

“Ta biết người nghĩ cái gì.” Mộ Nghi đối mặt với Ly Ương, chuyển đầu qua nhìn nàng, nhìn cặp mắt đen trong suốt kia, thấp giọng nói, “A Ương, cổ khí cực hàn trong cơ thể Phượng Hề cần vật chí dương chí nhiệt trên thế gian, có đúng hay không?”

Bị Mộ Nghi nói toạc, Ly Ương chỉ có thể gật đầu một cái.

“Ta biết mà.” Mộ Nghi thở dài, tiếp tục nói, “Máu tươi của Hóa Kỳ Lân người đừng nghĩ đến nữa, ban đầu cả tộc Phượng tìm kiếm cũng không tìm được tung tích Hóa Kỳ Lân, người làm sao có thể tìm tới? Huống chi Hóa Kỳ Lân biến mất gần vạn năm...”

“Ta biết, yên tâm, ta sẽ không làm loạn.” Ly Ương cười một tiếng với Mộ Nghi, không để cho nàng lo lắng.

Thật sự sẽ không làm loạn sao? Mộ Nghi âm thầm lắc đầu, cặp mắt kia rõ ràng không có bất kỳ ý tứ buông tha.

Trong lòng Ly Ương đúng là không có bất kỳ ý niệm vứt bỏ. Vừa nghĩ tới bộ dạng toàn thân Phượng Hề phủ băng sương ngủ mê man, tâm Ly Ương liền khẽ co rút đau đớn, nàng không có biện pháp bảo mình dễ dàng buông tha như vậy. Cho nên đợi nàng trở lại núi Nguyên Hoa, nhìn thấy Hạng Thành vội đưa ngọc tới cho nàng, Ly Ương vẫn không nhìn được hỏi thăm một chút.

“Hóa Kỳ Lân?” Nghe được vấn đề của Ly Ương, con người băng lam của Hạng Thành biến đổi, “Sao đột nhiên người lại hỏi cái này?”

“Không có tại sao, chỉ là tò mò. Người biết không? Nghe nói Hóa Kỳ Lân đã vạn năm không có xuất hiện rồi, có phải biến mất hay không?” Mở ra ngọc trúc lần này Hạng Thành mang đến cho mình, Ly Ương dùng ngón tay gõ một cái, phát hiện phẩm chất lần này lại là vương phẩm (phẩm vua, phẩm chất tốt nhất) khó có được, nhất thời trong mắt toát ra tia sáng kỳ dị. Ngọc trúc vương phẩm, năng lực cuộc cũng có cơ hội ử Ngọc Trúc Thanh thượng phẩm một lần.

Thấy vui mừng trong mắt Ly Ương, khoe miệng Hạng Thành rốt cục giương lên chút, “Ừ, Hóa Kỳ Lân đúng là đã vạn năm không thấy tung tích, không ai biết chắc nó còn trên đời không.”

Lời của Hạng Thành khiến cho Ly Ương thất vọng lần nữa, trên mặt vốn là vui mừng lập tức không có nụ cười.

“Bất quá ta từng nghe sư phụ nhắc qua một lần, bảy trăm năm trước, khi hắn đi qua núi Bà La từng cảm nhận được hơi thở của Hóa Kỳ Lân. Bất quá cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, sau đó hắn lật lắn cả núi Bà La cũng không tìm được.”

Ánh mắt Ly Ương sáng lên, nếu Chiến thần Phục Thiên từng cảm nhận được hơi thở của Kỳ Lân, như vậy ít nhất chứng minh Hóa Kỳ Lân không có biến mất!

“Ly Ương muốn đi tìm Hóa Kỳ Lân?” Thấy nét mặt Ly Ương hưng phấn, Hạng Thành có chút bận tâm hỏi.

“Ách...” Minh biểu hiện rõ ràng thế sao? Ly Ương khoát khoát tay, ngượng ngùng nói: “Làm gì có? Chiến thần Phục Thiên cũng không tìm được, ta chỉ là một con hồ ly nhỏ bé làm sao có thể tìm được? Hơn nữa, đó là Hóa Kỳ Lân, ta đi chẳng lẽ cho nó làm điểm tâm sao?”

Nghe Ly Ương nói như vậy, Hạng Thành mới thoáng thở phào nhẹ nhõm. Bất quá coi như Ly Ương muốn đi tìm Hòa Kỳ Lâm, cũng không thể có tìm được. Ban đầu sư phụ hắn vì tìm Hòa Kỳ Lâm, chỉ còn kém mức không lộn một vòng cả núi Bà La. Huống chi đó là chuyện bảy trăm năm trước, đoán chừng Hòa Kỳ Lâm cũng đã không còn ở đó...

Đợi đến khi Hạng Thành rời đi, Ly Ương gọi linh tước tới, viết phong thư cho Phượng Cửu, bảo hắn có rảnh rồi liền lập tức đến núi Nguyên Hoa. Cho linh tước cất cánh, Ly Ương lấy ra ngọc trúc vương phẩm Hạng Thành mang đến, nhẹ nhàng vuốt ve. Ngọc trúc dịu dàng như ngọc tản ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt, thả lỏng vào trên ngọc trúc, có thể nghe được tiếng vang róc rách tương tự dòng suối.

Bất quá bây giờ không phải là lúc ủ rượu, lưu luyến thả ngọc trúc vào phòng tàng trữ, Ly Ương trở lại ngoài phòng. Ở dưới cây hoè vàng đã đặt đủ bàn ghế, Ly Ương lấy ra một vò rượu Thương Cầm trân quý, thành thời chờ đợi Phượng Cửu đến.

Linh tước còn chưa trở lại, Phượng Cửu đã từ trời rơi xuống. Hiển nhiên, người này vừa tiếp được thư linh tước đưa tới, liền vô cùng lo lắng mà chạy đến. Đặt mông ngồi vào trên ghế, Phượng Cửu liếc nhìn mặt Ly Ương vẫn bình tĩnh, kéo ra khóe miệng, “Thật?”

“Ừ, thật hơn cả vàng.” Ngón tay khẽ chọc mặt bàn, Ly Ương nhướn mày, nhìn lại Phượng Cửu.

Phượng Cửu nhìn chằm chằm Ly Ương, tựa hồ muốn từ trên mặt nàng phán đoán xem nàng có một tia có thể là đang nói đùa hay không. Trong thư Ly Ương gửi hắn chỉ có một câu nói: theo ta cùng nhau đi tìm Hòa Kỳ Lâm chơi một chút?

Trời mới biết khi thấy những lời này hắn chấn kinh đến chỉ còn kém không xé tờ giấy đó. Hòa Kỳ Lâm a!! Đây chính là thượng cổ thần thú vạn năm chưa từng xuất hiện! Người tiên giới có thể vui đùa với nó một chút, một bàn tay cũng đếm chưa tới. Nhưng hôm nay Ly Ương nói với hắn, hai người bọn họ kết bạn đi tìm Hòa Kỳ Lâm vui đùa một chút? Cho xin đi, kết quả kia chỉ có bị Hòa Kỳ Lâm chơi có được hay không?

“Hòa Kỳ Lâm mất tích vài ngàn năm rồi, chúng ta đi đâu tìm nó chơi?” Việc khác bỏ qua không đề cập tới, Phượng Cửu cũng không cảm thấy hắn và Ly Ương có thể tìm tới Hòa Kỳ Lâm con thú vạn năm chưa từng thấy này.

“Khụ, tìm chơi chứ sao. Hạng Thành nói bảy trăm năm trước Phục Thiên từng cảm nhận được hơi thở Hòa Kỳ Lâm ở núi Bà La, bất quá cuối cùng hắn không tìm được. Chúng ta đi tìm thử một chút?” Hai tay Ly Ương chống cằm, cười híp mắt hỏi.

“Người không có gì tìm Hòa Kỳ Lâm chi?” Nghe được Phục Thiên cũng còn không tìm được, Phượng Cửu cảm thấy áp lực trên vai buông lỏng. Cả chiến thần cũng không tìm được, bọn họ sẽ không thể nào tìm được. Trừ phi, trời cao muốn trêu chọc hai người bọn họ chơi.

Ly Ương rót ly rượu cho Phượng Cửu, cười hắc hắc nói: “Người biết trên người Phượng Hề có cổ khí cực hàn chứ?”

Lời này vừa nói ra, động tác uống rượu của Phượng Cửu dừng lại, “Người là vì tìm vật chí dương chí nhiệt?”

Hắn sớm nên nghĩ đến. Nếu như không phải là vì đại bá, Ly Ương tuyệt đối sẽ không không muốn sống đến nỗi đi tìm Hòa Kỳ Lâm vui đùa một chút.

“Ừ. Mặc dù không biết núi Bà La rốt cuộc có thể có hay không, trước hết theo ta đi một chuyến như thế nào? Hơn nữa chúng ta chỉ là đi tìm, nếu quả thật tìm được thì trở lại tìm phụ vương người, để cho hắn sai người chơi với Hòa Kỳ Lâm thích hơn, như thế nào?”

“Người ta có thể nghĩ đến chỉ có người, nếu như người không đi với ta, vậy ta cũng chỉ có thể đi một mình...”

Nhìn chằm chằm ly rượu trong tay mình, Phượng Cửu trầm ngâm chốc lát, cuối cùng bù không được ánh mắt vô cùng chờ đợi của Ly Ương, nhẹ nhàng gật đầu.

“Ta đã biết có chuyện tìm Tiểu Cửu nhi sẽ không sai!” Thấy Phượng Cửu gật đầu, Ly Ương hưng phấn kêu to, “Chúng ta uống rượu!”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Kết quả là...

Đối mặt với Hòa Kỳ Lâm đang vô cùng chậm rãi dạo bước đến trước mặt bọn họ, Phượng Cửu ngẩng đầu rất là bi tráng ngắm nhìn bầu trời bao la thê lương trên đỉnh đầu, không tiếng động kêu rên ở trong lòng: ông trời già, trêu chọc hai ta thật thú vị như vậy sao?

Nhớ tới hắn và tiểu Ương nhi hai người tìm khắp trước sau núi Bà La, lật từ trên xuống dưới không dưới mười lần, chỉ thiếu chút nữa động thủ đào ba thước đất lên xem. Cũng đừng nói là Hòa Kỳ Lâm, ngay cả nửa cộng lông của Hòa Kỳ Lâm cũng không nhìn thấy. Cuối cùng Ly Ương ủ rũ cúi đầu

không thể làm gì khác hơn là buông tha, không thể không nói cái này xác thực khiến cho hần thở phào nhẹ nhõm. Lúc ấy hần vẫn còn đang cảm thấy may mắn, may nhờ không để cho hai người bọn họ tìm được. Nhưng thời điểm trời cao muốn trêu chọc người, dù người nhảy ra ngoài tam giới (Tiên giới, Nhân giới, Ma giới), không có ở trong ngũ hành (Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ) cũng chạy không khỏi...

Này thì không như vậy, trên đường bọn họ về núi Nguyên Hoa đi ngang qua ngọn núi Tam Đồ, đột nhiên Ly Ương nhớ tới gần đây mình ủ rượu vừa đúng thiếu nước suối Tam Xuyên ở ngọn núi Tam Đồ, vì vậy liền dừng lại đến suối Tam Xuyên lấy nước. Nhưng, có trời mới biết Hỏa Kỳ Lân này lại đang uống nước bên suối Tam Xuyên!! Hỏa Kỳ Lân đại nhân, người là mới vừa ngủ hết giấc trưa ra ngoài tản bộ loanh quanh, cảm thấy khát nước cho nên mới uống miếng nước sao?

Nghĩ tới đây, Phụng Cửu thật là khóc không ra nước mắt, đến mức này, hần còn có thể nói gì đây? Chẳng lẽ đời phụng tốt đẹp phong nhã hào hoa, mới hơn bảy trăm tuổi, vừa khởi sắc của hần, hôm nay sẽ phải giao phó ở chỗ này? Ông trời già, không thể chơi Phụng Hoàng như vậy a! Hần còn chưa có cưới vợ, đã sinh tiểu phụng hoàng đâu! Trình độ khô ép trong đời phụng của hần quả thật đúng là hoa ép khô!

Trái với Phụng Cửu nhìn trời rơi lệ, Ly Ương lại là gương mặt tràn đầy xán lạn, hai mắt nhìn chăm chăm vào Hỏa Kỳ Lân không tha. Nàng vốn tưởng rằng việc tìm kiếm Hỏa Kỳ Lân là vô vọng, ai ngờ rằng tùy tiện tới suối lấy nước lại để cho nàng gặp được! Trời cao quả nhiên là đối với nàng không tệ a!

“Rống ——” Ánh mắt không mang theo bất kỳ che giấu của Ly Ương khiến cho Hỏa Kỳ Lân có chút khó chịu, cảnh cáo rống lên một tiếng, hi vọng con tiểu hồ ly kia có thể an phận chút. Nếu không phải bản thể của tiểu nha đầu là con hồ ly, nó đã sớm nhào tới ăn bữa ngon. Tính toán một chút, nhìn ở phân thượng quả Viêm Tẫn nó đợi hơn ba trăm năm nay, tạm tha nàng đi.

Nghe được tiếng rống giận cảnh cáo của Hỏa Kỳ Lân, Phụng Cửu vội vàng lùi kéo Ly Ương lui về sau vài bước, “Tiểu Ương nhi, chúng ta đi mau.”

“Nhưng, nhưng...” hai con mắt Ly Ương vẫn không rời khỏi Hỏa Kỳ Lân. Nếu hiện tại bọn họ đi, lần sau coi như dẫn theo người trở lại, Hỏa Kỳ Lân cũng nhất định không ở nơi này.

“Nhưng mà cái gì? Nếu hiện tại không đi, chúng ta có thể không đi được nữa!” Mắt thấy Hỏa Kỳ Lân lại nhích tới gần mấy bước, Phụng Cửu cảm giác tâm mình đã sắp không nhảy nổi.

Phản ứng của con tiểu phụng hoàng này khiến cho Hỏa Kỳ Lân tương đối hài lòng, không giống con tiểu hồ ly kia, giống như căn bản không sợ nó. Không sai, chính là nên như vậy, không sợ nó sao được đây? Không nghĩ tới việc con Lão Hồ Ly kia sắp tới, nếu để cho hần thấy nó khi dễ tiểu hồ ly, còn không biết sẽ hãm hại nó thế nào đây? Hỏa Kỳ Lân lại hướng hai người rống lên mấy tiếng, thúc giục bọn họ nhanh chóng rời đi.

“Tiểu Cửu nhi, chúng ta thử một chút?” Phát hiện Hỏa Kỳ Lân trừ hướng bọn họ rống lên hai tiếng, không có những động tác khác, căn bản không có đáng sợ như trong truyền thuyết, Ly Ương nhìn không được mà nhao nhao muốn thử. Bỏ qua con Hỏa Kỳ Lân này, nâng đi đâu mà tìm con thứ hai?

Động tác lui về phía sau của Phụng Cửu cứng đờ, không dám tin nhìn Ly Ương, “Thử, thử một chút? Người điên rồi?!”

“Ta không điên.” Nói xong, cũng không đợi Phụng Cửu có điều chuẩn bị, nâng chương chính là một lớp băng bay bỏ đi.

“Rống!” Thấy mặt băng xông tới, Hỏa Kỳ Lân phẫn nộ gào thét, lúc nào thì ngay cả loại tiểu hồ ly chưa đủ lông đủ cánh này cũng dám động thổ ở trên đầu nó rồi? Một hóp Kỳ Lân chân hỏa trong nháy mắt tiêu diệt tất cả băng.

Lúc này, Ly Ương đã bay đến trước mặt Hỏa Kỳ Lân, một thanh kiếm dài lạnh như băng hơi mờ trong tay trắng tấp dẫm về mi tâm của nó. Trong ngày thường, công kích như vậy đặt ở trước mặt Hỏa Kỳ Lân, nó căn bản thậm chí móng vuốt đều lười động. Chẳng qua hôm nay hồ ly nhỏ như vậy cũng dám động thủ với nó, lại làm cho nó có chút tức giận. Rống lớn một tiếng, Hỏa Kỳ Lân căn bản không né tránh, trực tiếp nghênh đón.

Một hóp Kỳ Lân chân hỏa, kiếm dài lạnh như băng trong tay Ly Ương trong nháy mắt bị nuốt hết, ngay cả tay phải cầm kiếm cũng bị cháy. Ly Ương chỉ cảm thấy đau toàn tâm, mắt thấy ngay cả tay phải đều sắp bị Kỳ Lân chân hỏa thiêu hủy, một cổ khí lạnh vô cùng trong cơ thể xông ra, mạnh mẽ chặn lại Kỳ Lân chân hỏa, lúc này mới bảo vệ lại một cái tay. Chẳng qua lúc này Hỏa Kỳ Lân đã đánh về phía Ly Ương, hung hăng đánh nàng vào dưới vách núi.

“Tiểu Ương nhi!” Mắt thấy Ly Ương bị Hỏa Kỳ Lân đặt ở móng, trong miệng phun ra máu tươi, Phụng Cửu quát to một tiếng, lập tức hiện nguyên hình, vỗ cánh thẳng tắp vọt tới Hỏa Kỳ Lân.

Còn chưa đến trước mặt Hỏa Kỳ Lân, một hồi gió mạnh liền thổi Phụng Cửu trở về.

“Rống ——” Hỏa Kỳ Lân rống lên một tiếng với Phụng Hoàng rồi xuống trở về, trong mắt tràn đầy khinh thường.

Phụng Cửu bị quét bay trên mặt đất, còn chưa kịp đứng vững, một lần nữa liền lập tức xông về phía Hỏa Kỳ Lân. Hần thấy trong miệng Ly Ương bị Hỏa Kỳ Lân đặt tại dưới móng đang không ngừng ho ra máu, sắc mặt trắng bệch. Chẳng qua là ở trước mặt Hỏa Kỳ Lân, bất kỳ công kích của hai người bọn họ đều giống như đùa trẻ tự cù lét nhau chơi đùa, đừng nói là công hiệu, ngay cả một chút xúi ảnh hưởng cũng không có. Đối với tiếng công không ngừng của Phụng Cửu, Hỏa Kỳ Lân chỉ là một lần lại một lần không sợ người khác làm phiền mà hất bay hần, mà miệng rộng toét ra kia tỏ rõ nó rất là hưởng thụ trò chơi như vậy.

Đợi đến lúc Phụng Cửu không đứng dậy nổi nữa thì Hỏa Kỳ Lân liền mất đi hứng thú đối với hần, ngược lại hướng Ly Ương bị nó đặt dưới móng. Đưa ra đầu lưỡi tanh dài, Hỏa Kỳ Lân ngoẹo đầu, tựa hồ như đang suy nghĩ rốt cuộc muốn lấy con tiểu hồ ly này làm bữa ăn không. Con tiểu hồ ly này thật sự là hơi nhỏ một chút, ngay cả nhét kề răng cũng không đủ.

Bất quá, thịt cũng là thịt. Huống chi, thịt đưa đến khỏe miệng nào có đạo lý không ăn?

Quyết định chủ ý, Hòa Kỳ Lân mở miệng rộng ra, đang muốn một hớp cắn xuống, một đạo ánh sáng màu trắng lướt đi tới, khó khăn lắm xẹt qua từ khoe miệng nó. Hòa Kỳ Lân cúi đầu, thấy một thanh kiếm dài dính bên chân nó. Thanh kiếm này nó nhận được, thần kiếm Trường Hồng, không phải là bội kiếm của con lão hồ ly kia sao? Ngượng ngùng buông móng vuốt ra, Hòa Kỳ Lân tích tụ trong lòng, xem ra hôm nay thịt này không thể ăn. Lân này nó thật thua thiệt chết, thịt chưa ăn đến, khi dễ tiểu hồ ly còn bị Lão Hồ Ly bắt quả tang tại trận.

“Làm sao lại thành bộ dạng này?” Bạch Nhiễm cẩn thận ôm lấy Ly Ương, lau đi vết máu bên miệng nàng. Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Ly Ương và tay phải cơ hồ hũy diệt, trong mắt như mực mơ hồ lưu động tức giận và đau lòng.

“Khàn ——” làm động tới vết thương, Ly Ương đau đến hít vào khẩu khí. Mất dữ tợn của Hòa Kỳ Lân đột nhiên biến thành Bạch Nhiễm, Ly Ương sùng sốt một hồi, nắm áo Bạch Nhiễm, lớn tiếng khóc trong ngực hắn. Mới vừa miệng Hòa Kỳ Lân cơ hồ sẽ cắn xuống, nàng còn tưởng rằng chính mình chết chắc. Thật may là, hắn tới.

“Ngaoan, không sao, không sao.” Bạch Nhiễm nhẹ giọng dụ dỗ, đợi đến sau khi tiếng khóc dần dần biến mất, mới lại thử dò xét kêu, “Tiểu Bạch?”

Người trong ngực không phản ứng chút nào, Bạch Nhiễm cúi đầu vừa nhìn, mới phát hiện Ly Ương đã ngất đi. Thần lực từ tim chảy vào, ân cần săn sóc ngũ tạng lục phủ của Ly Ương. Bạch Nhiễm nhẹ nhàng than thở, phát hiện tình huống còn hồng бет hơn hẳn tưởng tượng rất nhiều. Lạnh lùng đảo mắt Hòa Kỳ Lân, tầm mắt Bạch Nhiễm chuyển tới trên người Phượng Cửu không bỏ dấy nổi.

Hòa Kỳ Lân cũng phát hiện Bạch Nhiễm đối với con tiểu hồ ly này tựa hồ không quá tầm thường, nhận được ánh mắt của hắn, nó có chút chột dạ chạy đi đem con tiểu phượng hoàng kia tha tới đây. Nghĩ nó là thượng cổ thần thú, hôm nay lại bị con lão hồ ly này sai sử như vậy.

“Các ngươi làm sao tới nơi này?” Bạch Nhiễm liếc nhìn Phượng Cửu, phát hiện tình huống của hắn so với Ly Ương tốt hơn rất nhiều.

Nuốt vào Uẩn Linh đan Bạch Nhiễm ném tới, Phượng Cửu cảm giác đau đớn trên người thoáng chậm một chút, mới mở miệng nói: “Chúng ta vốn là đi núi Bà La tìm Hòa Kỳ Lân, nhưng tìm khắp núi Bà La cũng không tìm được. Trên đường trở về đi ngang qua ngọn núi Tam Đồ, tiểu Ương nói ừ rượu thiếu nước suối Tam Xuyên nên đã đi xuống lấy, ai ngờ lại gặp được Hòa Kỳ Lân ở chỗ này.”

Nghe lời Phượng Cửu nói, Bạch Nhiễm cau mày, hỏi: “Tìm Hòa Kỳ Lân? Các ngươi tìm Hòa Kỳ Lân làm gì?”

“Này, cái này...” Phượng Cửu liếc nhìn Ly Ương đã bất tỉnh trong ngực Bạch Nhiễm, có chút bị làm khó.

“Nói đi, chuyện của nàng không có gì là ta không biết.” Thấy vẻ mặt Phượng Cửu, trong lòng Bạch Nhiễm đã có suy đoán đại khái.

“Khí cực hàn trong cơ thể đại bá ta cần vật chí dương chí nhiệt trên thế gian mới có thể loại trừ...”

“Tốt lắm, ta biết.” Không cần Phượng Cửu nói xong, Bạch Nhiễm đã hiểu tiền nhân hậu quả của chuyện. Nha đầu này, nhất định là muốn máu tươi của Kỳ Lân. Vì Phượng Hề, ngay cả mệnh cũng không cần? Nghĩ tới đây, trong lòng Bạch Nhiễm mơ hồ có cỗ tức giận, chờ nha đầu này lành thương, hắn không thể không đè nàng xuống, hung hăng đánh cái mông.

Bạch Nhiễm ngẩng đầu lên, liền thấy Hòa Kỳ Lân đã lui vài bước, vẻ mặt đang đề phòng nhìn mình chằm chằm.

“Không cần quả Viêm Tẩn?” Bạch Nhiễm nhướng mày, làm như không thấy sự đề phòng của Hòa Kỳ Lân.

“Rống ——” Hòa Kỳ Lân rống lên một tiếng với Bạch Nhiễm, chẳng qua cảnh cáo rõ ràng chưa đủ.

Cẩn thận thả Ly Ương vào bên cạnh Phượng Cửu, Bạch Nhiễm đứng lên, đi tới trước mặt Hòa Kỳ Lân, gương mặt không vui, “Đem người của ta biến thành bộ dạng này, ngươi còn có thể rống với ta?”

“Rống! Rống rống!” Hòa Kỳ Lân trước chỉ chỉ Ly Ương, lại chỉ chỉ mình, mắt lộ ra oan uổng. Trời ơi, rõ ràng là tiểu nha đầu này động thủ trước có được hay không? Ai biết nàng giòn như vậy, dùng một chút xiu hơi sức liền gãy.

“Ngươi còn oan uổng? Nếu ta tới muộn một bước, nàng không phải là thành điểm tâm hôm nay của ngươi rồi?” Quen biết vạn năm, Bạch Nhiễm rõ tính bướng bỉnh của Hòa Kỳ Lân như lòng bàn tay, “Nha đầu này là ta tỉ mỉ nuôi mấy chục năm, hôm nay không chỉ có bị ngươi đánh cho thành như vậy, còn kém chút bị ngươi ăn, ngươi nói chuyện này làm sao bây giờ?”

Bạch Nhiễm tiến lên một bước, Hòa Kỳ Lân liền lui về phía sau một bước, giống như là gặp quỷ.

Xong rồi xong rồi, quỷ lòng dạ hiểm độc này nhất định lại muốn hãm hại ta. Hòa Kỳ Lân buồn bã kêu lên ở trong lòng. Con lão hồ ly này, chính là thừa dịp nó bị phong ấn không cách nào hóa thân, trong tay lại nắm quả Viêm Tẩn nó cần, mỗi lần đều không chút kiêng kỵ khi dễ nó như vậy. Khốn kiếp, giáo hoạt nhất đen tối nhất không bằng cảm thú nhất trên cõi đời này đúng là con lão hồ ly này.

“Năm giọt máu tươi, chuyện như vậy bỏ qua, ta cũng sẽ cho ngươi quả Viêm Tẩn.” Thấy Hòa Kỳ Lân không có bất kỳ bày tỏ, Bạch Nhiễm nói.

“Rống ——!!” Vừa nghe đến năm giọt máu tươi, Hòa Kỳ Lân tức giận hướng Bạch Nhiễm rống lên. Con lão hồ ly này xem máu tươi là cái gì? Năm giọt a!! Vậy cũng chính là năm trăm năm tu vi, còn không bằng một đao giết nó thống khoái!

Bạch Nhiễm nhướn nhướn mày, lại hỏi: “Không chịu? Vậy ba giọt?”

Hóa Kỳ Lân nghiêng đầu sang chỗ khác, dứt khoát không nhìn tới con lã hồ ly lòng dạ hiểm độc phổi đen ruột đen này. Hẳn đây là lột da sao?

“Không chịu coi như xong, một đao đoạn tuyệt. Quả Viêm Tẩn này...”

“Rống!” Nghe được ba chữ quả Viêm Tẩn, Hóa Kỳ Lân vội vàng quát. Người này bắt được chân đầu của nó uy hiếp nó! Đáng thương khắp thiên hạ chỉ còn dư lại một cây quả Viêm Tẩn ở Thanh Khâu, càng đáng thương chính là nó đường đường thượng cổ thần thú lại không thể không có quả Viêm Tẩn này!

“Rống rống ——” đối với ánh nhìn soi mói của Bạch Nhiễm, Hóa Kỳ Lân không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp. Bức ra ba giọt máu tươi, lúc này mới đổi lấy quả Viêm Tẩn.

Thu ba giọt máu tươi, Bạch Nhiễm giao binh cho Phượng Cửu, dặn dò: “Người trở về núi Phượng Kỳ, giao cái này cho Phượng Hề. Ly Ương thì ta mang về Thanh Khâu trước.”

Thoáng nghỉ ngơi, khôi phục chút nguyên khí. Phượng Cửu ngậm binh, bay về núi Phượng Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Mang Ly Ương đang hôn mê về Thanh Khâu, bởi vì lục phủ ngũ tạng của nàng cơ hồ không có một chỗ nào còn tốt, tay phải thiếu chút nữa cũng bị Kỳ Lân chân hỏa hủy diệt, Bạch Nhiễm không thể không bỏ nàng vào trong hàn ngọc vụn năm từ từ ân cần săn sóc. Hàn khí của hàn ngọc vụn năm dần dần truyền vào cơ thể, gương mặt vốn không có chút huyết sắc nào của Ly Ương càng trở nên tái nhợt. Bạch Nhiễm đưa tay đặt ở đỉnh đầu Ly Ương, rót thần lực dẫn hàn khí theo kinh mạch khai thông khắp nơi, thần lực âm áp xuyên vào trong cơ thể tu dưỡng tạng phủ gần như khô kiệt.

Tình huống như thế không biết kéo dài bao lâu, đợi đến khi thương thế bên trong cơ thể Ly Ương căn bản ổn định lại, Bạch Nhiễm mới buông tay ra. Thấy tay phải bị Kỳ Lân chân hỏa cháy sạch không còn hình dạng của Ly Ương, Bạch Nhiễm khẽ cau mày. Mặc dù có hàn ngọc vụn năm tu dưỡng, thương thế như vậy cũng không thể khôi phục. Muốn để cho tay phải của Ly Ương hoàn toàn phục hồi như cũ, trừ phi...

Nghĩ đến tính khí người nọ, Bạch Nhiễm không nhịn được đưa tay dè dặt, thật sự là có chút nhứt nhọt. Thở dài, biết mình không đi không được, Bạch Nhiễm đưa tay che thần thức Ly Ương, để một mình nàng ở trong hàn ngọc vụn năm từ từ tu dưỡng.

Cách phía đông Thanh Khâu mấy vạn dặm, có một tiểu đảo tên viết Ngao Khuyết. Trên đảo rừng rậm trải rộng, bốn mùa nguyệt quế[1] này nở, mùi thơm bốn phía, phong quang tuyệt đẹp, nơi này là chỗ ở của tộc chim Trọng Minh. Bạch Nhiễm còn chưa rơi xuống đất, liền nghênh đón hai thủ vệ tuần tra.

“Hôm nay có ngọn gió gì? Lại thổi đường đường hồ để Thanh Khâu tới trên đảo nhỏ vắng vẻ này, thật là hiếm thấy a.”

Bạch Nhiễm mới vừa bước vào đại sảnh, liền nghe được thanh âm dễ nghe của nữ tử, chẳng qua là giọng điệu này cũng thật chèn ép.

“Lộ Hoa, hồi lâu không gặp.” Bạch Nhiễm cũng không để ý, tùy ý ngồi vào trên cái ghế một bên, hơi mỉm cười nói.

“Hồi lâu không gặp? Ngược lại thật lâu không gặp.” Nữ tử ngồi ở ghế chính nâng má, suy tư nháy mắt mấy cái, thanh âm vốn lười biếng lại đột nhiên trở thành chất vấn, “Một ngàn ba trăm sáu mươi bốn năm, Bạch Nhiễm, ngươi thật sự dám bước lên đảo Ngao Khuyết của ta đây?”

Đối mặt với chất vấn của Lộ Hoa, Bạch Nhiễm không thèm để ý chút nào, chẳng qua là lật tay móc ra một cọng lông vũ màu vàng kim. Nhìn thấy cọng lông vũ màu vàng kia, sắc mặt Lộ Hoa biến hóa, mím chặt môi, một đôi mắt hạnh thẳng tắp nhìn chăm chăm Bạch Nhiễm, trong mắt màu nâu nhạt lưu động cảm xúc không ngừng. Bạch Nhiễm cũng không nói chuyện, chẳng qua là đưa tay nhẹ nhàng che ở trên cọng lông vũ màu vàng kia, thần sắc ôn hòa, động tác êm ái.

“Nói đi, ngươi muốn ta làm cái gì?” Qua hồi lâu, vẫn là Lộ Hoa mở miệng trước, giữa lông mày lại toát ra mấy phần phiền muộn. Hẳn vừa lấy ra lông vũ màu vàng kim tỷ tỷ lưu lại, nàng còn có thể nói cái gì?

“Sương Tử Kim.” Bạch Nhiễm đưa lông vũ màu vàng kim cho Lộ Hoa, nói, “Ta cần sương Tử Kim.”

Lộ Hoa giương mắt, cẩn thận thu hồi lông vũ màu vàng kim, cười nói: “Bất quá là sương Tử Kim, ngươi lại dùng tín vật của tỷ tỷ để đổi?”

Nếu không có lông vũ màu vàng kim này, ngươi làm sao dễ dàng đáp ứng như vậy? Bạch Nhiễm mỉm môi cười một tiếng, cũng không trả lời. Người cả

Tiền giới có thể trường sinh, linh dược cho xương thịt có thật nhiều, vậy mà chỉ có sương Từ Kim của tộc chim Trọng Minh là thấy hiệu quả nhanh nhất, hiệu quả tốt nhất. Tiểu Bạch từ nhỏ sợ đau, lại yêu xinh đẹp, nếu không nhanh chóng chữa khỏi tay phải không cách nào gặp người của nàng, sợ là phải xuống thấp thượng hạng một chút.

Thu hồi một chai sương Từ Kim do Lộ Hoa đưa tới, Bạch Nhiễm đứng dậy cáo từ.

“Bạch Nhiễm.”

Nghe được Lộ Hoa gọi hẳn, Bạch Nhiễm dừng bước lại, xoay người lại nhìn nàng.

“Đi khỏe.” Đối mặt với ánh mắt thâm thúy không đáy của Bạch Nhiễm, Lộ Hoa lại nuốt lời trở vào đầy bụng.

Nhìn bóng dáng Bạch Nhiễm rời đi, Lộ Hoa lấy lông vũ màu vàng kim trong ngực ra, dùng đầu ngón tay cẩn thận vuốt ve. Tỷ tỷ của nàng yêu nam tử phong hoa tuyết đại này, đáng tiếc mặc dù đến chết, cuối cùng đối phương cũng chẳng qua chỉ xem nàng là bạn thân mà đối đãi. Có lúc Lộ Hoa cảm thấy Bạch Nhiễm rất đáng hận, có lúc lại có cảm giác Bạch Nhiễm rất đáng thương. Đáng hận chính là hắn để cho tỷ tỷ duy nhất của mình thương tiếc mà chết, đáng thương chính là nam nhân nhìn như phong lưu này, thật ra thì cũng không hiểu chữ tình giải thích thế nào.

Sau khi chạy về Thanh Khâu Bạch Nhiễm liền trực tiếp đi hầm băng xem Ly Ương. Bên trong hàn ngọc vạn năm, Ly Ương bị Bạch Nhiễm ngăn lại thần thức vẫn ngủ mê man, chẳng qua sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều. Bạch Nhiễm yên lòng, lấy sương Từ Kim ra, nhẹ nhàng vẽ loạn ở trên tay phải nắm đen biến hình của Ly Ương. Đợi đến vẽ loạn hết cả cánh tay rồi, đã dùng hết gần nửa bình sương Từ Kim. Nhìn Ly Ương cau mày ngủ mê man, Bạch Nhiễm do dự liên tục, cuối cùng không có cỡi phong ấn ra. Thôi, đợi đến tay phải này hoàn toàn tốt hơn mới để cho nàng tỉnh dậy đi.

Cửa hầm băng ầm ầm mở ra, trên đường trở về thư phòng, Bạch Nhiễm bị Mộ Nghi cản lại.

“A Ương thế nào?” Bạch Nhiễm ôm Ly Ương bị thương trở lại, mặc dù không có mấy người thấy, nhưng thời gian hôm nay đã truyền ra. Mộ Nghi tự nhiên cũng biết được tin tức này, lúc này mới vội vàng chạy tới ngăn lại Bạch Nhiễm.

Thấy gương mặt Mộ Nghi lo lắng, Bạch Nhiễm cười an ủi, “Đã không sao, qua ít ngày nữa liền có thể vui vẻ.”

Nghe Bạch Nhiễm nói như thế, Mộ Nghi mới thở phào nhẹ nhõm, nói: “Ta muốn đi xem nàng.”

“Được.” Bạch Nhiễm cười cười, mang theo Mộ Nghi trở lại về hầm băng.

Mặc dù tay phải Ly Ương đã tốt hơn nhiều, nhưng nhìn qua vẫn thê thảm không nở nhìn. Mộ Nghi thấy tình huống này không khỏi hít vào, cả kinh kêu lên: “Tại sao có thể như vậy?! Thương này là?”

“Thương thế kia là bị Kỳ Lân chân hỏa làm phỏng, bất quá cũng may tay này là bảo vệ được. Đã dùng hết sương Từ Kim, mấy ngày nữa sẽ hoàn toàn khôi phục, không cần lo lắng.” Thấy bộ dạng Mộ Nghi lo lắng muốn chết, Bạch Nhiễm không thể không an ủi.

“Kỳ Lân chân hỏa? A Ương thật tìm được Hòa Kỳ Lân rồi?”

Bạch Nhiễm thấy thế, đem tình huống lúc đó nói rõ ràng toàn bộ cho Mộ Nghi.

“Này, này...” Mộ Nghi càng nghe càng kinh, nhìn Ly Ương nằm ở trên hàn ngọc vạn năm lắc đầu liên tục, “A Ương làm sao lại, thật là...” Bây giờ nàng không biết nói thế nào mới phải, chẳng qua là cảm thấy đau lòng vô cùng.

Bạch Nhiễm không nói gì, chẳng qua là lẳng lặng nhìn Ly Ương ngủ mê man, ánh mắt phức tạp.

“Bạch Nhiễm, ta hiểu rõ vài chuyện không phải là ta nên hỏi, chẳng qua là...” Mộ Nghi nghiêng đầu nhìn về mặt Bạch Nhiễm, trong lòng cảm khái vạn phần. Trong lòng người này đến tận cùng là đang suy nghĩ gì đây? Nếu như không bỏ được, tại sao ban đầu còn phải đẩy ra?

“Chỉ là cái gì?” Bạch Nhiễm quay đầu, khẽ mỉm cười hỏi.

“Người ban đầu, tại sao muốn làm như vậy?”

Nụ cười của Bạch Nhiễm hơi chậm lại, không có nói tiếp, chẳng qua là lãnh đạm nói: “Nếu đã xem rồi, chúng ta hãy đi về trước đi.”

Thấy Bạch Nhiễm tránh qua không nói, Mộ Nghi cũng không tiện nhắc lại, không thể làm gì khác hơn là xoay người đi theo hắn ra khỏi hầm băng.

“Người ngăn lại thần thức của A Ương?”

“Ừ.” Trong mắt Bạch Nhiễm tràn ra nhàn nhạt cứng chịu, giống như nhớ ra cái gì đó, cười nói, “Nha đầu này từ nhỏ chỉ sợ đau, nếu hiện tại tỉnh, còn không là hết muốn chết muốn sống? Không bằng đợi đến lúc nàng tốt hơn mới để cho nàng tỉnh lại.”

Nhớ tới đủ loại hành động của Ly Ương trong quá khứ, Mộ Nghi thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ gật đầu nói: “Người nói không tệ, nếu hiện tại tỉnh, A Ương nhất định kêu là muốn chết muốn sống, đoán chừng cả Thanh Khâu cũng không thanh tịnh.”

Hai người cười nói, phía trước gặp phải một tiên tỷ, thanh âm cung kính: “Đế quân, phượng quân tới chơi, đang chờ ở tiền sảnh.”

“Ta biết, bây giờ qua.” Bạch Nhiễm nghe vậy, gật đầu nói.

Đợi đến khi tiên tỷ kia lui ra, Mộ Nghi mở miệng nói: “Ta đi về trước.”

Bạch Nhiễm khẽ cúi đầu, nhìn bóng lưng nàng rời đi không ngừng lắc đầu. Cho tới bây giờ, nàng vẫn tránh không đối mặt với người Phụng tộc.

Một bước vào tiền sảnh, Bạch Nhiễm không khỏi ngạc nhiên. Hắn nguyên tưởng rằng là Phụng Minh, nhưng ai biết... Tới lại là Phụng Hề. Bạch Nhiễm chuyển tầm mắt qua, phát hiện sắc mặt Phụng Hề mặc dù nhìn qua không tốt mấy, nhưng tinh thần cũng thật tốt.

“Không biết phụng quân tới đây vì chuyện gì?” Mối Bạch Nhiễm nhẹ nhàng nâng lên, mở miệng hỏi.

“Máu tươi Kỳ Lân để quân tặc cho đã hoà tan cổ hãn khí trong cơ thể ta, Phụng Hề đặc biệt tới cảm tạ.”

Bạch Nhiễm nhướn mày, không tỏ rõ ý kiến nói: “Nếu người muốn tạ, cũng không nên cảm tạ ta.”

“Tình tình nha đầu kia ta biết, chưa từng thấy nàng không muốn sống vì ai như vậy.” Không đợi Phụng Hề nói chuyện, Bạch Nhiễm tiếp tục nói, “Nếu không phải ta vừa vận chạy tới, nha đầu này chỉ sợ sớm đã thành điểm tâm của Hỏa Kỳ Lân. Nhưng rốt cuộc vẫn bị trọng thương, ngay cả tay phải cũng thiếu chút nữa hoàn toàn phế, hôm nay vẫn còn ở trên hàn ngọc vạn năm để ân cần săn sóc dưỡng thương.”

Phụng Hề từ trong miệng Phụng Cửu, cũng đã biết người Ly Ưong bị thương nặng, nhưng bây giờ nghe Bạch Nhiễm nói như thế, mới biết thì ra nghiêm trọng như thế. Cô nương chấp nhất đến gần như cổ chấp như hắn, cô nương dùng ánh mắt đen láy nói ra tình cảm trong lòng...

“Nàng, ở nơi nào?” Phụng Hề không biết trong lòng mình là cảm giác gì, hai tay ở dưới tay áo không tự chủ nắm lên, thanh âm lại mơ hồ mang theo vài phần tâm tình kỳ quái. Lo lắng lại không dám tiến lên, áy náy lại không có biện pháp.

Bạch Nhiễm không nói gì, nửa nhắm mắt, cúi đầu không biết đang nhìn cái gì. Qua hồi lâu, Bạch Nhiễm mới đứng dậy nói: “Nếu như phụng quân muốn gặp nàng, thì đi theo ta.”

Phụng Hề đứng dậy, theo Bạch Nhiễm vòng qua hành lang quanh co, đi qua đường mòn thủy tạ[2], cuối cùng đã tới trước hầm băng, Bạch Nhiễm mở cửa đá ra, mang theo Phụng Hề cùng vào hầm băng. Trong hàn ngọc vạn năm, đôi mày thanh tú của Ly Ưong nhú chặt, nhắm hai mắt ngủ mê man.

“Thương như vậy, nói cũng nghiêm trọng, nhưng chưa chắc thật rất nghiêm trọng. Chẳng qua là nàng từ nhỏ đến lớn đều được hộ trong lòng bàn tay lớn lên, chưa bao giờ chịu thương, huống chi là hôm nay như vậy.” Hai tay chấp sau lưng, Bạch Nhiễm đứng trước hàn ngọc vạn năm, xoay người nhìn về phía Phụng Hề thần sắc lo lắng, không nói thêm gì nữa, đứng dậy ra khỏi hầm băng.

“Phụng Hề, đừng luôn chấp nhất trầm mê ở quá khứ, như vậy sẽ chỉ làm người nhìn không rõ thực tế trước mắt.” Đợi đến lúc Bạch Nhiễm ra khỏi hầm băng, Phụng Hề nghe được thanh âm dề thấp của hắn từ ngoài truyền đến.

Phụng Hề đi lên trước, đưa tay nhẹ nhàng vuốt lên mi tâm nhú chặt của Ly Ưong. Nhìn Ly Ưong ngủ say, hắn chẳng qua là khẽ thở dài, trong lòng có thương yêu và áy náy nói không ra. Nàng vốn nên tràn đầy sức sống giống như chim, hôm nay lại chỉ có thể ngủ mê man ở trong hàn ngọc vạn năm. Phụng Hề nắm tay thật chặt, đó là lỗi của hắn...

Bạch Nhiễm ra khỏi hầm băng, cũng không đi xa, chẳng qua là đứng qua trên núi đá một bên. Chỉ cần hơi cúi đầu là có thể nhìn thấy hầm băng, Bạch Nhiễm lại chỉ là ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la.

“Người ban đầu, tại sao muốn làm như vậy?”

Câu hỏi của Mộ Nghi vẫn còn ở bên tai, Bạch Nhiễm lại chỉ có thể nhướn mày cười yếu ớt.

Tại sao muốn làm như vậy?

Bởi vì đó mới là nàng muốn.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

“Tiểu Bạch...”

Một tiếng than nhẹ nhỏ đến nỗi không thể nghe, đầu ngón tay lạnh lẽo của Bạch Nhiễm chạm vào mi tâm của Ly Ương, thần lực âm áp xuyên vào như tơ, cõi phong ấn lúc trước bày ra. Đầu ngón tay theo sống mũi khéo léo xẹt qua khuôn mặt trắng nõn, cuối cùng rơi vào cánh môi mềm mại, đầy mắt Bạch Nhiễm lưu chuyển tâm tình phức tạp. Hồi lâu, Bạch Nhiễm thu tay về, đứng dậy rời khỏi phòng ngủ.

Đã lâu không ngửi thấy mùi thơm, Ly Ương mở mắt ra, đập vào mắt đều là cảnh tượng quen thuộc. Đưa tay phải ra, Ly Ương phát hiện tay phải vốn bị Kỳ Lân chân hỏa cháy sạch không còn hình đã hoàn toàn phục hồi như cũ, không nhìn ra bất cứ dấu vết gì.

“Tĩnh?” Cửa bị đẩy ra, trên tay Bạch Nhiễm bung một chén thuốc nóng hôi, đen thùi lù. Đi tới phía trước cửa sổ, đỡ Ly Ương dậy xong, Bạch Nhiễm cầm thuốc trong tay đưa tới trên tay nàng.

Nhìn thuốc lấm tẩm màu đen trong tay, chân mày Ly Ương đã rồi thành một nút, thật lâu vẫn không nhúc nhích. Cuối cùng Ly Ương chỉ có thể giương mắt khàn câu nhìn Bạch Nhiễm, chỉ câu hán có thể cho mình một con đường sống, bỏ qua cho mình một lần.

Bạch Nhiễm biết rõ tính tình Ly Ương, chẳng qua là đưa tay khẽ xoa tóc của nàng, giọng nhẹ nhàng nói: “Thương thể của ngươi còn chưa tốt toàn bộ, không uống thuốc không được. Thuốc này mặc dù nhìn qua rất đáng, thật ra thì tuyệt không đáng, tin tưởng ta.”

Ly Ương dẹp miệng, nhìn Bạch Nhiễm, nhìn lại thuốc trong tay, tựa hồ đang suy tính độ tin cậy của lời này. Cuối cùng, ở trong ánh mắt ôn hoà của Bạch Nhiễm, Ly Ương vẫn thấy chết không sờn gợn chên lên, uống một hớp xuống. Vừa nếm đến mùi vị, chân mày vốn nhíu chặt của Ly Ương liền buông lỏng ra, ánh mắt lóe sáng lờ lờ nhìn Bạch Nhiễm.

Nhận lấy chén Ly Ương để qua một bên, Bạch Nhiễm nhếch nhếch miệng, “Như thế nào? Không có lừa ngươi chứ?”

“Hừ.” Ly Ương từ chối cho ý kiến hừ nhẹ một tiếng, nhớ tới một nạn nguy hiểm khi mình ở dưới miệng Hỏa Kỳ Lân, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ sợ hãi, nếu lúc ấy Bạch Nhiễm không chạy tới kịp thời... Nhưng sao hắn lại xuất hiện ở nơi đó? Nghĩ tới đây, Ly Ương không nhịn được hồ nghi nhìn Bạch Nhiễm một cái.

Nhìn thần sắc đổi rồi lại đổi của Ly Ương, Bạch Nhiễm đại khái đoán được nàng đang suy nghĩ gì, khẽ cười nói: “Các ngươi có thể gặp được Hỏa Kỳ Lân, là bởi vì ngày đó đúng lúc là ngày ta giao quả Viêm Tẩn cho nó.”

“Bất quá, ngươi cũng quá làm loạn. Hỏa Kỳ Lân là cái gì? Thượng cổ thần thú là con tiểu hồ ly mấy trăm năm như ngươi có thể chọc được? Nếu ta không chạy tới...” Nói tới chỗ này, vẻ mặt Bạch Nhiễm đã không còn ôn hoà vừa rồi, giọng nói nghiêm nghị hiếm có, một đôi mắt phượng mơ hồ lưu chuyển lửa giận dè dèn.

Ly Ương biết rõ lần này là mình xung động, bị giáo huấn khiến trách cũng là đáng đời, chẳng qua là cúi đầu không dám nhìn tới hắn. Đợi đến lúc nhìn trộm thấy thần sắc Bạch Nhiễm hoà hoãn, Ly Ương mới ngẩng đầu lên, cắn môi, đáng thương nhìn hắn, một đôi mắt đen lưu ly tràn đầy hối cải.

Hít một hơi thật sâu, Bạch Nhiễm không thể không nói: “Về sau không cho lỗ măng như vậy, biết không?”

Phát hiện giọng nói Bạch Nhiễm mềm hoá rất nhiều, Ly Ương lập tức ngẩng đầu lên, không ngừng gật đầu, bày tỏ tự mình biết sai lầm rồi.

“Cắt không thể có lần sau.” Bạch Nhiễm bất đắc dĩ, đưa tay vỗ vỗ đầu của nàng, báo cho lần nữa.

Ly Ương gật đầu đáp lời, trong lòng nhớ đến cỗ khí cực lạnh trong cơ thể Phượng Hề, vội hỏi, “Vây máu tươi của Kỳ Lân....”

“Không cần phải lo lắng, khí cực lạnh trong cơ thể phượng quân đã trừ.” Đáy mắt Bạch Nhiễm lướt qua một đạo ánh sáng không dễ dàng phát giác, nhàn nhạt mở miệng nói, “Ngươi nghỉ ngơi cho tốt, ta đi ra ngoài trước.”

Nghe được khí cực lạnh trong cơ thể Phượng Hề đã loại trừ, trong mắt Ly Ương sáng lên, trái tim luôn treo lên cuối cùng đã để xuống, thậm chí khóe miệng cũng không khỏi nhếch lên vài phần. Thấy Bạch Nhiễm muốn đứng dậy, Ly Ương kéo áo của hắn, “Đợi chút.”

Bạch Nhiễm dừng động tác, nhướng mày nhìn Ly Ương, chờ đợi câu kể của nàng.

“Tiểu Cửu nhi, không có sao chứ?” Nghĩ đến Tiểu Cửu nhi bị Hỏa Kỳ Lân phát ra một lần lại một lần, trong lòng Ly Ương liền nhéo lên.

“Yên tâm, hắn đã sớm vui vẻ.” Bạch Nhiễm không nói cái gì nữa, cầm chén thuốc một bên lên, đứng dậy ra khỏi phòng.

Mặc dù Bạch Nhiễm dặn dò phải tu dưỡng nửa tháng, nhưng không tới mười ngày, Ly Ương liền không nhịn được len lén chạy ra ngoài.

Thấy tờ giấy Ly Ương để lại, Bạch Nhiễm bất đắc dĩ cười một tiếng, quả nhiên giống dự đoán của hắn..

Lặng lẽ leo lên gốc cây ngô đồng cao nhất trên đỉnh núi Phượng Kỳ, Ly Ương ngồi trên cành, váy áo xanh đậm tung bay, ngắm nhìn Phượng Hề chuyên chú khảy đàn trong đình bạch ngọc phía sau, lắng nghe tiếng đàn của hắn. Bỏ cặp chân xuống, Ly Ương nhắm mắt, hai tay vác sau ót, dựa vào cây ngô đồng, khóe miệng chứa một nụ cười nhạt. Nàng thích, cứ nghe hắn khảy đàn như vậy.

Tiếng đàn chậm lại, ngược lại biến mất. Ly Ương vẫn không nhúc nhích, chờ đợi khúc bắt đầu tiếp theo.

Nàng không có đợi đến khúc tiếp theo, chỉ chờ đến một câu: “Thương lành?”

Thanh âm ấm áp như suối, hân hoan lắng cho nàng. Chẳng qua là một câu đơn giản như vậy, đã có thể hiểu.

Ly Ương cúi đầu, tình cờ đụng vào cặp mắt phượng màu nâu nhạt của Phượng Hề, nhuộm dần nụ cười dịu dàng, làm cho người ta không nhận được muốn say đắm ở trong ấy. Nhẹ nhàng nhảy xuống đầu giường, Ly Ương nhẹ nhàng cười một tiếng với Phượng Hề, gật đầu nói: “Ừ, đều tốt.”

Ánh mắt Phượng Hề chuyển tới tay phải của Ly Ương, tay phải vốn gần như bị hủy đã khôi phục như trước, da thịt đẹp đẽ, trong suốt trắng nõn. Trong bụng an tâm một chút, Phượng Hề cười yếu ớt nói: “Thế nào không qua?”

Ly Ương cười cười, nghiêng đầu nhìn ao sen phía sau núi, không nói gì.

“Ly Ương.”

“Huh?”

“Về sau không nên như vậy.”

“A?”

“Đừng để cho chính mình mạo hiểm.”

Hô hấp hơi chậm lại, Ly Ương quay đầu, chống lại ánh mắt nghiêm túc của Phượng Hề.

“Được.” Ly Ương nghiêm túc đáp.

Cặp mắt lưu ly trong suốt sạch sẽ như vậy, Phượng Hề đột nhiên không biết đối mặt như thế nào, chỉ có thể giương môi mỉm cười. Bên tai hiện lên lời ngày đó của Bạch Nhiễm: “Phượng Hề, đừng luôn chấp nhất trầm mê ở quá khứ, như vậy sẽ chỉ khiến người xem không rõ thực tế trước mắt.”

Hắn nhìn thấy cái tốt của nàng. Chẳng qua là trừ Nhân Phi, ai cũng không được.

Tốt như vậy, bây giờ hắn không nhận nổi.

Nhìn ra tâm tình khó xử áy náy phức tạp trong mắt Phượng Hề, Ly Ương rũ mắt xuống, lui nửa bước, nói: “Phượng Hề, ta phải đi về. Chạy ra ngoài lâu như vậy, không trở về Bạch Nhiễm sẽ phát hiện. Nếu như bị hắn phát hiện, ta sẽ thảm.”

Phượng Hề há miệng, rốt cuộc vẫn không có nói ra câu cảm tạ trong lòng nán ná đã lâu, chẳng qua là nhẹ nhàng gật đầu, “Được.”

Đưa mắt nhìn Ly Ương rời đi, Phượng Hề khẽ cau mày, nghiêng đầu nói: “Còn không mau ra ngoài?”

Phượng Cửu sờ sờ lỗ mũi, cười hắc hắc từ trong bóng râm không xa chậm chậm ra ngoài. Nhảy cảm nhận thấy được Phượng Hề không vui, Phượng Cửu ngượng ngùng kêu lên: “Đại bá.”

“Ta nhớ ngươi còn đang trong lúc căm tức.”

Nghe nói như thế, Phượng Cửu mới vừa trốn nhà thành công lúng túng né ánh mắt sắc bén của đại bá nhà mình. Không sai, hắn vẫn còn trong thời gian căm tức, bất quá hắn thừa dịp phụ vương nhà hắn đi ra ngoài làm việc thì chuồn êm đi ra. Biết Tiểu Ương nhĩ ở Thanh Khâu, hắn cũng không tiện đi tìm nàng, cuối cùng suy nghĩ một chút vẫn chỉ có núi Phượng Kỳ là tới được. Ai ngờ vừa tới núi Phượng Kỳ liền thấy được hai người ở đỉnh núi, lúc này mới lên lên...

Phượng Cửu gãi gãi đầu, hỏi: “Đại bá, ngươi và Tiểu Ương nhĩ, cái đó, các ngươi...”

Từ lời nói vừa rồi không khó nghe ra lo lắng của Phượng Hề đối với Ly Ương, giằng co giữa hai người cũng hòa hoãn không ít. Mặc dù ánh mắt đại bá nhà mình càng ngày càng khiến cho da đầu hắn tê dại, Phượng Cửu vẫn nhắm mắt hỏi: “Có thể không?”

“Tiểu Cửu.” Phượng Hề lắc đầu một cái, ngăn hắn nói tiếp, “Trong mắt ta, hai người các ngươi đều là hậu bối.”

“Vậy thì như thế nào? Bối phận có gì đáng để quan tâm?”

“Tiểu Cửu, chuyện này về sau chớ nhắc lại.”

Phượng Hề không có ý muốn thảo luận tiếp vấn đề này với cháu trai của mình nữa, nhưng Phượng Cửu lại không định kết thúc lúc này, hắn không nhận được hỏi: “Đại bá, Tiểu Ương nhĩ vì người mà làm nhiều như vậy, lần này ngay cả mệnh thiếu chút nữa cũng mất, chẳng lẽ một chút người cũng không thấy được?”

Thấy Phượng Hề chẳng qua là cau mày nhìn hắn, nghĩ đến tình cảnh Ly Ương bị Hỏa Kỳ Lân đặt ở dưới móng, Phượng Cửu bật thốt lên: “Nói cho cùng, ngươi chính là không bỏ được Nhân Phi. Cũng qua hơn bốn nghìn năm, người sáng suốt cũng biết nàng không về được, tại sao ngươi không muốn thừa nhận? Tại sao không chịu nhìn người trước mắt? Đại bá, ngươi có biết nàng, nàng...”

Nói tới chỗ này, Phượng Cửu cũng nói không được nữa. Lời vừa ra khỏi miệng, hắn liền biết mình lại xung động. Nhưng đối mặt ánh mắt vẫn rõ ràng

không có sóng của đại bá nhà mình, còn nghĩ đến Ly Ương thật là ngu, những lời này cũng không tự chủ đồ ra hết. Nhưng hắn nói nhiều như vậy, đại bá nhà mình lại vẫn chưa cho hắn nửa phần phản ứng, chẳng lẽ Tiểu Ương nhi thật không vui? Không đợi Phụng Cửu nghĩ nhiều hơn nữa, Phụng Hề đã đứng ở bên người hắn, ra tay chế trụ hắn.

Bị Phụng Hề nhốt vào thư phòng rồi, Phụng Cửu suy sụp tinh thần ngồi ở trên ghế. Phụng Hề ở ngoài phòng tăng thêm ba tầng phong ấn, đừng nói hôm nay thần lực của hắn bị đóng, coi như là bình thường hắn cũng tuyệt đối không thể chạy đi. Hắn cơ hồ có thể đoán được vận mệnh sau này của mình thế thảm cỡ nào. Không biết phụ vương sẽ nghĩ ra cách gì ép buộc hắn. Đòi phụng khổ ép nháp nhô này!

Bảo linh tước truyền tin tức cho Phụng Minh, Phụng Hề đứng ở bên cạnh ao sen, nhìn một bông sen trắng nở bên cạnh ao yên lặng không nói gì.

Hắn chưa từng nghĩ đến nói với hắn những lời này sẽ là cháu của mình, bất quá chỉ sợ cũng chỉ có Phụng Cửu mới có thể không che dấu chút nào nói ra toàn bộ như vậy. Nếu đổi thành người khác chỉ có một chút liên ngừng lại, tựa như Bạch Nhiễm.

Cũng qua hơn bốn nghìn năm, người sáng suốt cũng biết nàng không về được, tại sao ta không muốn thừa nhận?

Phụng Hề cũng từng hỏi mình như vậy trong lòng, môi mím chặt buộc vòng quanh một đường vòng cung khổ sở. Không về được sao? Vậy thì như thế nào? Nhân Phi có thể trở lại hay không cũng không quan trọng, bởi vì vô luận như thế nào hắn đều không thể bỏ nàng xuống...

Trong đầu đột nhiên nhớ lại cặp mắt đen quật cường kia, ngày đó nàng cũng nói với hắn như vậy: “Vậy thì như thế nào?”

Như vậy hôm nay, hắn lại nên như thế nào?

Ly Ương co đầu rút cổ lên lên chạy về Thanh Khâu, một cái chân mới vừa bước vào gian phòng của mình, thời điểm đang muốn cảm thán đạt tới an toàn, thanh âm lạnh run của Bạch Nhiễm liền hiện ra sau lưng.

“Biết trở lại?”

Sống lưng lạnh lẽo, Ly Ương cứng ngắc xoay người lại, thấy Bạch Nhiễm đang hai tay ôm ngực, tựa vào trên cây cột hành lang, bộ dạng lười biếng giống như là mới tỉnh ngủ, nhưng đôi tròng mắt đen kia lại hiện ra vẻ nguy hiểm. Ánh mắt như vậy khiến cho Ly Ương không tự chủ rút một cái lui ra sau, ngượng ngùng nói: “Buồn bức nhiều ngày như vậy, ta tùy tiện đi ra ngoài chút.”

Bạch Nhiễm nhướn mày, cong môi cười chế nhạo nhìn chằm chằm Ly Ương, “Tùy tiện đi ra ngoài là có thể đi tới núi Phụng Kỳ?”

“Vậy thì thế nào?” Ly Ương bĩu môi, một bộ chết cũng không hỏi cái, vẻ mặt vô đã mẻ lại sứt.

“Như thế nào?” Bạch Nhiễm tiến gần một bước lên trước, khoe mắt hơi nhếch lên chứa đựng một tia ánh sáng nguy hiểm, “Ta nói với ngươi như thế nào, ngươi đều quên?”

Ly Ương theo bản năng lui về phía sau một bước, mạnh miệng không chịu yếu thế, “Không phải chỉ đi ra ngoài một chút thôi sao, có cái gì quá đáng?”

“Đúng là không có cái gì quá không được.” Bạch Nhiễm gật đầu, làm như rất đồng ý lời của Ly Ương.

Lần này thật ra khiến Ly Ương ngây ngẩn cả người, lúc nào thì Bạch Nhiễm trở nên dễ nói chuyện vậy? Bất quá rất nhanh, Ly Ương liền phát hiện mình sai lầm rồi, hơn nữa còn là mười phần sai. Nếu nói giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Nàng nhất định là đầu óc bị Hóa Kỳ Lân vỗ hư mới có thể ngu xuẩn nghĩ Bạch Nhiễm trở nên dễ nói chuyện!

Liếc nhìn Ly Ương, Bạch Nhiễm như có điều suy nghĩ nói: “Cảm tức đến khi thân thể ngươi hoàn hảo, cũng đúng là không có gì lớn.”

“Cảm tức?!” Ly Ương hú lên quái dị, tìm một khe hở liều chết chạy ra ngoài. Nàng mới không cần bị cảm chân!

Còn chưa chạy lên được hai bước, Ly Ương liền bị Bạch Nhiễm bắt cổ áo ôm trở về.

“Bạch Nhiễm, tại sao ngươi lại nhốt ta!” Bị Bạch Nhiễm xách theo, Ly Ương đá hai chân loạn giùng giàng kêu to.

Bạch Nhiễm không để ý tới nàng, trực tiếp đi vào trong nhà ném nàng lên giường êm.

“Ta không muốn cảm tức, ta lại không làm cái gì, tại sao ngươi cảm chân ta?” Nhìn chằm chằm Bạch Nhiễm đứng ở trước mặt mình, Ly Ương biết mình không thể nào chạy đi từ trên tay hắn, chỉ có thể thở phì phò phẫn nộ gào thét.

“Đừng quên ngươi đã đáp ứng ta sẽ ở chỗ này nửa tháng để nghỉ ngơi thật tốt.”

Giọng nói Bạch Nhiễm mặc dù như cũ ôn hòa, nhưng trong ôn hòa thỉnh thoảng nhô ra tức giận khiến cho Ly Ương nháy mắt cúi đầu không dám đáp lời. Hơn nữa Bạch Nhiễm nói đều là sự thật, ban đầu nàng đích xác là vỗ ngực lời thề son sắt cam kết.

Vì vậy, một Tiểu Bạch cúi đầu, hoàn toàn chột dạ.

Thấy bộ dạng này của Ly Ương, Bạch Nhiễm thở dài, giọng nói mềm nhũn không ít, “Thương thế của ngươi vẫn chưa hoàn toàn khỏi, chẳng lẽ không thể ở lại thêm mấy ngày nữa? Chạy được hòa thượng chứ chạy không được miếu, ngươi gấp cái gì?”

Cho tới bây giờ Ly Ương mới phản ứng được, sao Bạch Nhiễm biết nàng đi núi Phượng Kỳ? Hơn nữa câu chạy được hòa thượng chứ chạy không được miếu, chẳng lẽ... Ly Ương trầm xuống trong bụng, có chút không muốn tiếp tục suy nghĩ nữa, nhưng đầu óc cần bản không chịu cho nàng không chế. Bạch Nhiễm biết, bây giờ Ly Ương thật khẳng định. Bất quá như đã nói qua, Bạch Nhiễm làm sao lại biết? Nàng có làm rõ ràng như vậy sao?

Bạch Nhiễm thấy Ly Ương vẫn cúi đầu, cho là nàng vẫn còn giận dỗi vì chuyện cảm xúc, dịu dàng trấn an nói: “Ta cũng không phải thật muốn cảm chân người, nếu là bây giờ buồn bực có thể đi lòng vòng ở Thanh Khâu.”

“Bạch Nhiễm.” Ly Ương ngẩng đầu lên, cặp mắt đen lúng liếng nhìn Bạch Nhiễm, cười khổ hỏi: “Ta không phải rất ngu chứ?”

Bạch Nhiễm ngẩn ra, thoáng qua đã biết Ly Ương chỉ là cái gì. Thấy Ly Ương khổ sở cười, đáy mắt còn toát ra thống khổ và tự giận, Bạch Nhiễm căng thẳng trong lòng. Lần đầu tiên, hẳn bắt đầu hoài nghi quyết định của mình là đúng hay sai. Bất quá muốn lấy được thứ mình muốn, như thế nào dễ dàng như vậy? Dễ dàng lấy được, lại có người nào sẽ quý trọng? Nghĩ tới đây, Bạch Nhiễm xoa nhẹ đỉnh đầu Ly Ương, khẽ cười nói: “Ngu thì như thế nào? Người nào lúc còn trẻ chưa từng ngu như vậy?”

“Vậy người cũng từng ngu như vậy?” Nghe lời này, Ly Ương thuận miệng nói tiếp.

“Người cảm thấy có thể sao?” Bạch Nhiễm nhướn nhướn mày, khoe miệng lan tràn ra một nụ cười tự tin mà mỉa mai người. Phong thái hào hoa trong nháy mắt, chói đến khiến tất cả đều mất màu sắc, trong trời đất giống như chỉ còn lại một mình Bạch Nhiễm.

Lấy lại tinh thần, Ly Ương kéo khoe miệng ra, im lặng. Cũng phải, yêu nghiệt như vậy, sẽ chỉ làm người khác ngu thôi.

“Tiểu Bạch, muốn phải đi tranh. Người không cố gắng đi tranh, sao lấy được đây?”

Lời này của Bạch Nhiễm khiến cho Ly Ương bỗng dưng há to miệng, kinh ngạc nhìn hắn. Ban đầu là người nào nói với nàng, duy chỉ có Phượng Hề không được?

“Kinh ngạc như vậy làm gì?” Nhìn hai con mắt Ly Ương tròn thật lớn, Bạch Nhiễm đưa tay ngắt gương mặt Ly Ương, khẽ mỉm cười tiếp tục nói, “Thích dĩ nhiên là phải đi tranh, không cần biết phương pháp gì, tranh đến sẽ là của người. Quá trình như thế nào không quan trọng, quan trọng chỉ có một kết quả. Tiểu Bạch, thích phải dùng tất cả chộp hắn về trong tay. Ngu cũng tốt, đàn cũng tốt, hung ác cũng tốt, gian trá cũng tốt, cũng không có đáng nói. Chỉ cần lấy được cái mình thích, tất cả đều không quan trọng.”

Ly Ương xấu hổ, Bạch Nhiễm quả nhiên không hổ là Bạch Nhiễm. Chẳng qua nếu như không nghĩ như vậy, cũng không phải là Bạch Nhiễm.

“Hiểu?” Bạch Nhiễm giương nhẹ khoe miệng, cặp mắt đen sáng như sao.

“Uh.” Ly Ương từ chối cho ý kiến đáp một tiếng. Lời của Bạch Nhiễm nàng không cảm thấy có lỗi, nhưng không cảm thấy đúng.

Bạch Nhiễm cười nhạt, cũng không nói thêm nữa, “Ta còn có chuyện phải xử lý, chờ chuyện xong xuôi sẽ mang ít đồ ăn vặt trở lại cho người. Cũng đừng chạy loạn nữa, lại bị ta bắt được...”

“Biết, tuyệt đối sẽ không chạy loạn.” Không chờ Bạch Nhiễm nói xong, Ly Ương liền bảo đảm nói.

“Tốt lắm, ta đi trước, nghỉ ngơi thật tốt.” Bạch Nhiễm vỗ vỗ đầu của nàng, đứng dậy rời đi.

Sau khi Bạch Nhiễm rời đi, Ly Ương nằm ở trên giường êm, nghĩ tới lời của hắn vừa rồi. Thích, sẽ phải đi tranh sao?

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Mấy ngày sau, Bạch Nhiễm luôn tới cùng vội vã, đi cùng vội vã, thần long thấy đầu không thấy đuôi. Ly Ương hỏi hắn đang bận cái gì, hắn luôn chỉ cười không đáp, làm cho Ly Ương tò mò đến mức tâm nhột khó nhìn, trầm mông cong tâm. Thật vất vả đợi đến khi vết thương trên người hoàn toàn tốt lên, Ly Ương còn chưa có bước ra phòng ngủ lại bị một tin tức kinh trời đập ra nội thương lần nữa.

Cái gì? Ngày hôm trước phượng quân Phượng Minh lên núi Bạch Hồ cầu hôn cho con trai Phượng Cửu? Tiểu Cửu nhi chưa tới nửa tháng nữa phải lấy Hường Anh?!

Từ trong miệng tiên tỷ nghe được cái tin tức như thế, Ly Ương giống như bị một đạo sấm sét bổ trúng, há hốc miệng, hai mắt ngốc trệ, khoe mắt co quắp. Ly Ương duy trì tư thế cứng nhắc này thật lâu, cho đến sau khi nàng hoàn toàn tiêu hóa xong cái tin tức này mới thôi. Thật vất vả hồi thần lại, Ly

Uống lập tức quơ lấy ly trà lạnh đặt trên bàn uống cho đỡ sợ.

Đối với huynh đệ vào sinh ra tử như Phụng Cửu, Ly Ương chỉ có thể đáp lại bằng mười hai vạn phần đồng tình. Nhớ ngày đó Tiểu Cửu nhi vì tránh ra hôn sự này không tiếc bỏ quan khố tu trăm năm, nhưng sau trăm tuổi lại vẫn xoay chuyển đầu vào đó. Là của người, cuối cùng chỉ có thể là người, dù cho người có trốn như thế nào cũng chạy không khỏi. Bất quá năm xưa phụng quân đã đáp ứng không đi cầu hôn, nhưng tại sao bây giờ lại trở quẻ rồi? Đường đường là phụng quân, Phụng Minh tuyệt đối không tùy tiện trở quẻ, huống chi còn có Phụng Hề.

Không cần suy nghĩ cũng biết hiện tại Phụng Cửu nhất định tuyệt vọng khổ ép đến cực điểm, làm huynh đệ, Ly Ương cũng không thể ngồi nhìn bất kể vào lúc này. Nói thế nào cũng nên đi thăm một lần có đúng hay không? Dĩ nhiên, nàng tuyệt đối không có bất kỳ âm u trong lòng, thật không có!

Nếu phải đi, tổng nên lên tiếng chào hỏi với Bạch Nhiễm trước. Hỏi thăm rõ ràng với tiên tỷ bây giờ Bạch Nhiễm đang ở thư phòng, Ly Ương liền lập tức chạy tới. Phải biết trái tim tuyệt vọng khô kiệt của Tiểu Cửu nhi hiện tại đang chờ đợi nàng cứu viện.

Ly Ương vừa tới thư phòng, còn chưa vào cửa liền thấy một màn, thiếu nữ tóc đỏ bụng một mâm bánh Tô Nguyệt, gương mặt ửng đỏ, nửa cúi đầu hai mắt xấu hổ, không dám nhìn thẳng nam tử tài trí bất phàm trước mắt. Mà Bạch Nhiễm nở nụ cười đẹp mắt, tay cầm một cái bánh Tô Nguyệt đã cắn một cái, thanh âm trong sáng mang theo mấy phần nụ cười, tán dương: “Tay nghề của Vân Lâm càng lúc càng tinh xảo.”

Câu khen ngợi đơn giản này lại khiến cho Vân Lâm đỏ bừng mặt, đầu chôn sâu hơn, lúng túng nói: “Đề quân thích là tốt rồi.”

Câu tê tê đại đại đến trong xương của Vân Lâm khiến cho Ly Ương run lên, da gà rớt đầy đất. Bạch Nhiễm mấy ngày nay vui vẻ vàng như vậy, chẳng lẽ chính là vui vẻ tán tỉnh với tiểu hồ ly đó? Nghĩ tới đây, không biết tại sao, Ly Ương liền cảm thấy chán ghét. Không vì cái gì khác, chỉ vì âm điệu mềm dẻo tê đại của Vân Lâm là đủ rồi.

Khi Ly Ương chuyển ánh mắt vào bên trong nhà lần nữa liền đụng phải tầm mắt cười như không cười của Bạch Nhiễm, hiển nhiên người này đã phát hiện sự tồn tại của nàng. Thờ ơ nhún vai một cái, Ly Ương quang minh chính đại mà thẳng bước vào.

“Thương vừa tốt liền đợi không được?” Ly Ương còn chưa tỏ rõ ý đến, Bạch Nhiễm liền một câu vạch trần.

“Nghe nói Tiểu Cửu nhi sắp lấy Hường Anh rồi, ta phải chạy đến an ủi hân.” Ly Ương bĩu môi, một đạo ánh mắt oán giận không cách nào bỏ rơi trong phòng khiến cho da đầu nàng tê dại. Trời cao làm chứng, nàng thật không phải cố ý chạy tới quấy rầy hai người bọn họ tán tỉnh nhau. Sớm biết hai người bọn họ đang tán tỉnh, đánh chết nàng cũng sẽ không tới đây. Cho nên tiểu hồ ly đó, người có thể không oán niệm căm thù nhìn ta như vậy không?

Bạch Nhiễm nhướn mày, tựa hồ nghĩ tới điều gì, cười nói: “Hôm nay thương thế của người tốt lắm, tự nhiên muốn đi nơi nào thì đi nơi đó.”

“Ta chỉ là tới nói với người một tiếng.” Ly Ương ném đi một ánh mắt “Đó là dĩ nhiên”, mở trừng hai mắt về phía Bạch Nhiễm và Vân Lâm đang mập mờ, khoát khoát tay xoay người rồi đi, “Ta đi trước, các người tiếp tục.”

“Đề quân.” Ly Ương vừa đi, Vân Lâm liền mở miệng muốn nói điều gì, lại bị Bạch Nhiễm dùng ánh mắt ngăn lại. Bạch Nhiễm cong mắt mỉm cười, trong tròng mắt đen như mực nhuộm nụ cười dịu dàng, khiến cho tim Vân Lâm bỗng dưng nhanh mấy phần, hai gò má ửng đỏ.

“Ta còn có chuyện phải đi ra ngoài một lát, sợ rằng...”

Ai có thể kháng cự thanh âm dịu dàng như nước này của hồ đề Bạch Nhiễm, còn có vẻ mặt áy náy khẽ toát ra kia, người nào lại chịu khiến cho hân khó xử? Vân Lâm ở thời điểm Bạch Nhiễm còn chưa nói xong đã lập tức nói: “Đề quân đã có chuyện bận rộn, Vân Lâm cáo lui trước.”

Mỉm cười nhìn Vân Lâm rời đi, Bạch Nhiễm đưa tay cầm bánh Tô Nguyệt trong mâm lên cắn một cái nữa. Vậy mà cắn hết một cái này, cả bàn bánh Tô Nguyệt liền bị Bạch Nhiễm không chút nào thương tiếc tiện tay vứt qua một bên. Bánh Tô Nguyệt Vân Lâm làm đúng là không tệ, ngọt mà không ngán, lại dư vị vô cùng, nếu là Tiểu Bạch tất nhiên sẽ hết sức thích, đáng tiếc nàng đi thật nhanh.

Cách Thanh Khâu, Ly Ương liền ngựa không ngừng vó chạy tới núi Phụng Ngô. Cũng không biết hiện tại Tiểu Cửu nhi thế nào, bất quá chắc chắn sẽ không tốt. Ly Ương vừa lên đường vừa nghĩ tới tình trạng hôm nay của Phụng Cửu, bên mép không khỏi lộ ra một nụ cười. Nàng biết như vậy không quá đúng đối với Tiểu Cửu nhi, nhưng bây giờ nàng không quản được trái tim có chút hả hê của mình.

“Ly Ương ra mắt phụng quân.” Được tiên tỷ dẫn tới đại sảnh, Ly Ương hành lễ nói với Phụng Minh ngồi ở ghế trên.

Phụng Minh nhướn nhướn mày, khẽ cười nói: “Ly Ương tới tìm Tiểu Cửu?”

Ly Ương gật đầu một cái, hơi mỉm cười nói: “Đúng vậy.”

“Ly Ương nghe nói?” Tiểu nha đầu hôm nay ngược lại có bài có bản, Phụng Minh nhiều hứng thú nhìn Ly Ương từ trên xuống dưới.

“Không nghe nói làm sao tới đây?”

Trong mắt Ly Ương để lộ ra ánh sáng hưng phấn, khiến cho nụ cười ở khóe miệng Phụng Minh càng thêm chạy dài, ý đùa ở đáy mắt cũng càng dày đặc. “Những ngày qua tâm tình Tiểu Cửu không tốt, hy vọng Ly Ương có thể cố gắng khuyên hân một chút, để cho hân ổn định tâm tình.”

“Đó là tự nhiên.” Ly Ương cười nhạt đáp lời, nhưng trong lòng thì có một ý tưởng khác. Bảo nàng khuyên Tiểu Cửu nhi? Phụng Minh chưa có tình ngủ sao? Nàng đi, Tiểu Cửu nhi tuyệt đối chỉ có một điều có thể, đó chính là nóng nảy hơn.

Phượng Minh dẫn Ly Ương tới chỗ ở của Phượng Cửu liền tươi cười rời đi. Ly Ương phát hiện nơi này căn bản không có bất kỳ phong ấn nào, chẳng lẽ Phượng Minh không sợ Tiểu Cửu nhi chạy? Ly Ương mới vừa bước vào gian phòng, một nghiền mực bằng ngọc tím liền bay tới, lao thẳng tới mặt nàng. Ly Ương đầu tiên là sững sờ một chút, sau đó bình tĩnh đưa tay tiếp được vật bay tới, phe phẩy ngón tay cười nói: “Tiểu Cửu nhi, thế giới tốt đẹp như thế, ngươi lại táo bạo như vậy, như vậy không tốt, không tốt.”

“Ách, tiểu Ương nhi? Thế nào lại là ngươi?” Vừa nghe thanh âm này, Phượng Cửu cũng biết hôm nay hẳn đập lằm người.

“Làm sao lại không thể là ta?” Ly Ương đi tới bên cạnh Phượng Cửu, bỏ nghiền mực ngọc tím lên trên bàn sách. Nhìn Phượng Cửu suy sụp tinh thần nằm ở trên bàn sách giả chết, Ly Ương biết đại khái tại sao Phượng Minh yên tâm không đặt phong ấn ở nơi này. “Xem ra lần này phụ vương của ngươi hạ quyết tâm rồi, trực tiếp che thân lực của ngươi.”

“Không phải là phụ vương?” Phượng Cửu cũng không ngẩng đầu lên đáp.

“Vậy là ai?”

“Là đại bá.”

Đáp án này khiến cho Ly Ương ngẩn ra, sao lại là Phượng Hề? Phượng Hề không phải là rất thương đứa cháu Tiểu Cửu nhi này sao? Đưa tay sờ cằm, Ly Ương bí hiểm hỏi: “Tiểu Cửu nhi, ngươi rốt cuộc đã làm chuyện thiên lý bất dung gì khiến cho Phượng Hề hạ thủ ác như vậy?”

Nghe nói như thế, Phượng Cửu vốn là đang giả bộ chết liền nhảy lên như con cá chép giấy, “Cái gì thiên lý bất dung? Ta không phải là, không phải là...” Nghĩ đến lời nói ngày đó, Phượng Cửu vốn đang tức giận lại xẹp xuống.

Thấy Phượng Cửu đột nhiên không nói, Ly Ương lại hỏi tới: “Không phải là cái gì?”

Không phải là xung động giúp ngươi nói một tràng lời kích thích đại bá sao? Bất quá chuyện như vậy sao hẳn có thể nói ra? Phượng Cửu bĩu môi, rất thờ ơ trả lời: “Không có gì.”

“Không có gì hẳn có thể đẩy ngươi vào trong ngực cộp mẹ sao?” Ly Ương tương đối im lặng nhìn Phượng Cửu một cái.

Nghe được hai chữ “Cộp mẹ”, Phượng Cửu mới vừa coi như tương đối bình tĩnh lập tức xù lông, nắm tay Ly Ương găm hết lên: “Tiểu Ương nhi, làm sao bây giờ? Lần này là tới thật, ta nhất định chạy không khỏi. Làm sao bây giờ? Ta không muốn cưới con cộp mẹ kia!!! Muốn ta lấy con cộp mẹ này về nhà, không bằng một đao giết ta còn thống khoái hơn!”

“Vậy nếu không ta làm chuyện tốt hiện tại liền một đao giết ngươi, như thế nào?” Giương mắt liếc Phượng Cửu một cái, Ly Ương lạnh lạnh nói.

Động tác của Phượng Cửu dừng lại, cực độ ưu thương nhìn Ly Ương, “Tiểu Ương nhi, sao ngươi có thể đối với ta như vậy?”

Ly Ương mặt không đổi sắc, tiếp tục nói: “Làm huynh đệ, ta chỉ là cố gắng lớn nhất khiến cho ngươi thống khoái chút.”

“Nếu như ngươi khiến cho con cộp mẹ kia biến mất, ta sẽ càng thống khoái hơn chút.”

“Xin lỗi, năng lực có hạn. Ta vẫn là nên để cho ngươi biến mất đi.”

“Vậy nếu không hai chúng ta bỏ trốn đi?”

Ly Ương kéo khoe miệng, nhìn Phượng Cửu vẻ mặt chờ mong, bắt đầu đi nói: “Tiểu Cửu nhi, đừng cho là ta không biết ngươi tồn tại tâm tư gì. Là huynh đệ, muốn chết chỉ có một người, chớ kéo ta làm đệm lưng. Mỗi khi đến lễ thanh minh (vào các ngày mùng 4, 5, 6 tháng 4), ta sẽ nhớ dâng hương cho ngươi.”

“.....” Phượng Cửu khóc không ra nước mắt.

“Không đủ sao? Vậy ta sẽ mang một ít bánh Quế Vân cho ngươi.” Ly Ương nhướn mày, tiếp tục nói.

“.....” Phượng Cửu sống không bằng chết.

“Được rồi, ta sẽ mang một vò rượu Vân Tung cho ngươi.” Ly Ương cắn răng, quyết định nhịn đau bỏ những thứ yêu thích.

“.....” Hai mắt Phượng Cửu tối sầm.

“Này này, Tiểu Cửu nhi, ngươi không cần gấp gấp chứ?” Ly Ương đưa tay nâng Phượng Cửu sắp tiếp xúc thân mật với sàn nhà, chớ bị nàng khiến tức chết chứ? Công lực của Tiểu Cửu nhi thật là càng ngày càng quay ngược lại. Ly Ương rốt cục thể nghiệm được cảm giác trên cao không thẳng lạnh.

Bạn tốt sơ suất, tuyệt đối là bạn tốt sơ suất! Phượng Cửu bị phần muốn chết nhìn chằm chằm Ly Ương, sao hẳn lại gặp phải người không có lương tâm như vậy! Hắn luân lạc tới tình trạng hôm nay, còn không phải vì nàng?

“Tốt lắm tốt lắm, nếu ngươi thật không muốn lấy, ta liền mang theo ngươi bỏ trốn. Hoặc là ta nửa đường cướp cô dâu? Như vậy không tồi.” Bị Phượng

Cửu nhìn chăm chăm đến lạnh cả sau lưng, Ly Ương vội vàng bỏ túc. Vì huynh đệ, bỏ trốn cướp cô dâu đều là mây trôi.

Phượng Cửu khoát khoát tay, lắc đầu nói: “Trốn được mừng một tránh không khỏi mười lăm.”

“Chẳng lẽ ngươi nhận mệnh như vậy?” Ly Ương kinh ngạc hỏi.

Nếu không còn có thể như thế nào? Phượng Cửu tê liệt ngã xuống ở trên bàn, lần này phụ vương mẫu phi cộng thêm đại bá cũng quyết tâm, hơn nữa cầu hôn cũng đã nói ra, hắn không thể bỏ lại cái cục diện rối rắm này mà? Hơn nữa khuya ngày hôm trước mẫu phi cũng nói, tuyệt đối sẽ là hắn không tưởng được. Cái gì gọi là hắn không tưởng được? Cái này cũng gọi lên hứng thú của hắn.

“Không phải là con cộp mẹ thôi sao? Thật sự cho là tiểu gia không trị được sao?” Phượng Cửu cười du côn lưu manh, giống như lại biến trở về tiểu bá vương Phượng tộc năm đó, “Tiểu Ương nhi không tin ta?”

Ly Ương xấu hổ, “Rõ ràng là chính gương mặt ngươi từ đầu tới đuôi sợ đến chết.”

“Cất, tiểu gia sợ thật? Một con cộp mẹ mà thôi.” Phượng Cửu cong môi, cười gian nói, “Tiểu gia ta sẽ dạy, dạy, dạy thật tốt, bảo đảm cộp mẹ sẽ biến thành mèo con.”

Ly Ương kéo khoe miệng, im lặng nói: “Ngươi xác định? Sẽ không hối hận?”

“Tiểu gia làm việc, lúc nào thì hối hận?” Phượng Cửu hai chân chéo nguẩy, cười đến rục rờ.

“Được, vậy ta an tâm. Sau nửa tháng sẽ chờ uống rượu mừng của ngươi.”

“Đừng quên tặng phần quà lớn cho ta.”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Ly Ương tỉ mỉ quan sát hộp đá xanh đen trong tay, trên mặt hộp được mài đũa hình hoa sen nhàn nhạt đơn giản, đó là lúc nàng rời đi núi Phượng Ngô thì Phượng Minh giao cho nàng để nàng mang cho Phượng Hề. Ly Ương thật sự không muốn nhớ lại tình cảnh lúc ấy, mặc dù giọng nói và vẻ mặt của Phượng Minh thoát nhìn cũng rất bình thường, nhưng nàng không cách nào coi thường tâm tình kỳ quái ở đáy mắt hắn tình cờ để lộ ra. Như là cười, nhưng cũng không phải.

Đến núi Phượng Kỳ, Ly Ương tìm một lần trước trước sau sau cũng không tìm được Phượng Hề, cuối cùng chỉ tìm được đàn cổ của hắn trong đình bạch ngọc sau núi. Ly Ương để hộp đá xanh đen cầm trong tay qua một bên, đi tới trước đàn cổ, đầu ngón tay sờ nhẹ dây cầm “Đinh ——” tiếng vang thanh thúy, khiến cho Ly Ương hơi ngẩn ra, ngay sau đó không nhịn được tiếp tục sờ thêm mấy lần.

Nghe được tiếng bước chân, Ly Ương ngẩng đầu lên, thấy Phượng Hề đang đi về phía bên này. Thấy ánh mắt Phượng Hề dừng lại trên đàn cổ, động tác trên tay Ly Ương lập tức ngừng lại, có chút co quắp thu tay lại, nàng biết Phượng Hề rất trân ái cây đàn này.

Thu hết phản ứng của Ly Ương ở đáy mắt, Phượng Hề ôn hòa cười một tiếng, “Ly Ương có hứng thú với đàn cổ?”

“Ta chỉ thử một chút.” Ly Ương cúi đầu, thấy hộp đá xanh đen bên cạnh, nhớ tới mục đích lần này mình tới, đưa hộp đá xanh đen cho Phượng Hề. “Hôm nay ta đến núi Phượng Ngô gặp Tiểu Cửu nhi, phượng quân bảo ta đưa cái này cho ngươi.”

Nhận lấy hộp đá xanh đen, đáy mắt Phượng Hề xẹt qua một tia không rõ cảm xúc. Lúc này Ly Ương mới chú ý tới sắc mặt Phượng Hề tương đối không tốt, nụ cười mạnh chống đỡ che dấu không được mỗi một thật sâu trong mắt, làm như hồi lâu không có nghỉ ngơi tốt, làm cho người ta nhìn mà đau lòng. Tại sao có thể như vậy?

“Đúng rồi.” Không chờ Ly Ương suy nghĩ nhiều, Phượng Hề móc một ngọc châu xanh thăm mướt mà trong sáng ra đưa tới trước mặt Ly Ương, “Đây là Đông Dương Hiệt châu, có thể ngưng tụ linh khí trời đất, vô luận là đối với tu luyện thường ngày hay là khôi phục sau khi bị thương cũng có thể đưa đến tác dụng rất lớn.”

“Cái này, cho ta?” Ly Ương chỉ chỉ mình, có chút không dám tin tưởng.

Phượng Hề gật đầu, kéo tay Ly Ương đem Đông Dương Hiệt châu bỏ vào lòng bàn tay nàng, “Thương thể của ngươi vừa mới tốt, đang cần cái này.”

Nụ cười dịu dàng khiến không người nào có thể cự tuyệt, Ly Ương theo bản năng nắm tay, lòng bàn tay truyền đến hơi thở ôn lạnh nhu hoà từ Đông

Phượng Hiệt châu, thắm vào tim gan từng chút, cực kỳ giống cảm giác Phượng Hề cho người ta. Ý thức được điểm này, tay của Ly Ương không tự chủ nắm thật chặt.

Thấy Ly Ương nhận lấy, khoe miệng Phượng Hề tràn ngập nụ cười. Nháy mắt, giống như hoa nở.

“Cám ơn.” Ly Ương ngẩn ra, lập tức đáp. Cảnh đẹp như thế, nàng lại không cách nào bỏ rơi một môi không che dấu được ở đáy mắt Phượng Hề, “Phượng Hề, thân thể ngươi không thoải mái?”

“Không có sao, chẳng qua là mấy ngày nay có một số việc bận rộn, cho nên có chút mệt mỏi.” Phượng Hề lắc đầu, cười thật nhẹ nhàng.

Ly Ương thoáng an tâm, con ngươi vòng vo, “Như vậy, ta đi về trước, ngươi nghỉ ngơi tốt.”

“Được.” Phượng Hề lên tiếng, hẳn cũng thật rất mệt mỏi.

Đợi đến khi Ly Ương rời đi, Phượng Hề mở hộp đá xanh đen ra, bên trong có mười viên đan xanh đen thật chính tề. Phượng Hề đưa tay nắm một viên bỏ vào trong miệng, trực tiếp ngồi xuống bắt đầu tĩnh tọa tại nguyên chỗ. Không biết qua bao lâu, đợi đến lúc hoàn toàn toàn hấp thu đan màu đen xong, khi Phượng Hề mở hai mắt ra lần nữa, mặt của hắn đã không còn tái nhợt như trước, hai mắt như đuốc, lấp lánh hữu thần.

Thở dài, Phượng Hề thu hồi hộp đá xanh đen, đứng dậy rời khỏi đình Bạch Ngọc. Mặc dù máu của Kỳ Lân loại trừ khí cực lạnh trong cơ thể hắn, nhưng bệnh hơn bốn nghìn năm cũng không phải một sớm một chiều có thể hoàn toàn tiêu trừ. Huống chi, hôm nay hắn phải rót một lượng lớn thần lực vào phong ấn mỗi ngày. Tiêu hao không nhỏ, nếu không có Nguyên Phách đan này hẳn sợ là không thể chống đỡ tiếp. Duy nhất khiến cho hắn cảm thấy may mắn chính là, kể từ sau khi thêm phong ấn mà động không xuất hiện nữa. Hơn nữa theo thần lực rót vào không ngừng, nẩy tảng phong ấn mới thêm cũng càng ngày càng kiên cố, còn ôn hơn phong ấn ban đầu Việt Khâm để lại nhiều. Chưa tới ngày giờ, hẳn liền có thể nhẹ nhõm.

Ly Ương trở lại núi Nguyên Hoa, đầu tiên là bị cha mẹ hung hăng khiển trách một bữa. Thời gian trước Thấu Ngọc và Át Quân bị Ngọc đế phái đến biên giới hai giới tiên ma dò xét, không nghĩ tới trở lại liền nghe đến “sự tích huy hoàng” Ly Ương không muốn sống đại chiến Hỏa Kỳ Lân, thật là thiếu chút nữa khiến hai người bọn họ tức chết, càng đừng nói tới chuyện lo lắng.

“Nửa tháng này nếu ngươi còn dám bước ra núi Nguyên Hoa một bước, vĩnh viễn cũng chớ trở lại!” Đây chính là lời nói nguyên bản của Thấu Ngọc lúc đó. Đùng xem Thấu Ngọc bình thường luôn là đáng vẻ nhu nhược vô hại, một khi tức giận thì còn kinh khủng hơn người khác. Vì vậy Ly Ương mới được bỏ lệnh cấm từ Thanh Khâu trở về lại bị mẫu thân nhà mình cấm túc rồi, đối mặt với mẫu thân nổi giận, nàng lại không có nửa điểm ý thức phản kháng.

Ngồi ở dưới tàng cây hoè vàng hóng gió, Ly Ương không khỏi cảm thấy may mắn sau nửa tháng Tiểu Cửu nhi sẽ thành hôn, nếu không thì không biết nàng sẽ bị cấm túc tới khi nào đây! Bất quá như đã nói, nàng nên tặng món quà lớn gì cho Tiểu Cửu nhi đây? Ngoại trừ rượu ra, nàng thật đúng là không có đồ gì có thể lấy ra. Nhưng nếu như chỉ đưa rượu, nhất định sẽ bị Tiểu Cửu nhi khi dễ.

Gác bắp chân lên, Ly Ương nằm ở trên ghế nằm, hết sức rồi rãm. Không nghĩ tới tặng quà cũng sẽ phiền toái như vậy...

Móc ra Đông Dương Hiệt châu Phượng Hề đưa cho nàng, Ly Ương nhắm một con mắt, gió nó lên trước mặt. Ánh mặt trời vờ vờ xuyên thấu qua tán cây hoè vàng vẩy vào trên Đông Dương Hiệt châu, hạt châu xanh thắm trong suốt bị một tầng ánh sáng nhàn nhạt bao vây, Ly Ương rõ ràng cảm nhận được linh khí trời đất từ chung quanh dần dần tụ hợp tới. Ly Ương dứt khoát nhắm hai mắt lại, dẫn linh khí trời đất Đông Dương Hiệt châu tụ hợp lại vào trong cơ thể, cảm giác dịu dàng nhu hòa kia thoải mái giống như bị biển bao vây.

Mở mắt ra, Ly Ương nhìn chằm chằm Đông Dương Hiệt châu trong tay, nhẹ nhàng cười. Là bởi vì áy náy, cho nên mới đền bù như vậy.

Ly Ương còn chưa nghĩ ra rốt cuộc tặng quà gì cho Tiểu Cửu nhi, chính mình đã nhận được một phần quá lớn. Đó là một thanh kiếm dài do sắt lạnh Thiên Sơn rèn thành, quanh thân mờ hồ tràn ngập hàn khí lạnh như băng thấu xương, kiêu dáng cô hào phóng, đơn giản lại không mất mỹ quan. Ly Ương nhìn lần đầu tiên thì có cổ cảm giác quen thuộc, đợi đến khi cầm chuôi kiếm, cảm giác quen thuộc này càng thêm rõ ràng. Nàng tựa hồ cảm thấy kiếm dài mừng rỡ, ngón tay theo thói quen mà sát chuôi kiếm an ủi.

“Ngươi tên là Mạc Ván sao?” Thấy thân kiếm khắc hai chữ Mạc Ván, Ly Ương nhìn kiếm trong tay cười hỏi. Đáp lại nàng là một tiếng kiếm kêu thật thấp, mừng rỡ mà kích động. Ly Ương cười phát ra từ đáy lòng.

Trên tờ giấy của Bạch Nhiễm chỉ có một câu nói: chớ làm càn nữa.

Thật khó, Bạch Nhiễm này cả ngày bận rộn với hồ ly đồ nhỏ lại vẫn không quên dạy dỗ nàng. Cảm thụ, Ly Ương bĩu môi, ngoài miệng mặc dù lầm bầm chê bai hắn, trong lòng vẫn là âm áp.

Liên tiếp vài ngày, Ly Ương cũng phiền lòng vì chuyện tặng quà. Làm mẫu thân, Thấu Ngọc tự nhiên nhìn thấu nữ nhi có tâm sự. Cho nên tìm thời gian sau buổi trưa, lôi kéo nữ nhi hỏi. Vừa nghe là vì chuyện tặng quà cưới cho Phượng Cửu, Thấu Ngọc trừng mắt nhìn, lắc đầu cười không ngừng. “Nha đầu ngọc của mẹ, chút chuyện thế này có cái gì phiền lòng?”

“Mẹ, bây giờ con không có gì tốt để tặng.” Ly Ương dẹp miệng, nắm tóc của mình buồn bực.

“Sao không có?” Thấu Ngọc vỗ đầu Ly Ương, nữ nhi mình bình thường nhìn cũng không phải đàn a, sao đến lúc máu chó liền dễ dàng vờ ngớ ngẩn đây? Điểm này tuyệt không giống như nàng, ngược lại cực kỳ giống tên Át Quân ngu ngốc kia.

Nghe nói như thế, Ly Ương lập tức ngừng đầu lên, cặp mắt sáng loáng nhìn mẫu thân xinh đẹp của mình.

“Công hiến ra số rượu trong hàm rượu của con, chính là quà lớn đặc biệt.”

Thấu Ngọc vừa dứt lời, Ly Ương cũng lặng yên. Thua thiệt nàng còn tưởng rằng mẹ nàng có thể ra chủ ý đáng tin.

“Tốt lắm, mới vừa rồi là nói đùa.” Thấy gương mặt oán niệm của nữ nhi, Thấu Ngọc cười cười, tiếp tục nói, “Con nghĩ nhiều như vậy, sao lại quên bảo bối ở núi Nguyên Hoa chúng ta?”

Bảo bối của núi Nguyên Hoa? Ly Ương sừng sốt một chút, nói đến thứ có thể được xưng là bảo bối của núi Nguyên Hoa đại khái là chỉ có nhân sâm. Cả Tiên giới chỉ có một bụi như vậy, ba ngàn năm nở hoa, ba ngàn năm kết quả, mỗi lần kết quả cũng chỉ có hai cái. Công hiệu duy nhất của nhân sâm chính là kéo tu vi, một cây nhân sâm có thể giúp thêm năm trăm năm tu vi. Nhưng cũng bởi vì nhân sâm có công hiệu này, cả Tiên giới chạy theo như vút. Cho tới bây giờ, thật ra thì bọn họ chỉ còn lại có hai cây nhân sâm cuối cùng.

“Cái này...”

“Lấy ở đâu ra thứ hơn nữa, nếu con muốn tặng quà lớn, thì phải đưa thứ lớn thật. Bất quá là hai cây nhân sâm, chưa tới ba ngàn năm không phải lại có?” Thấy nữ nhi có chút do dự, Thấu Ngọc cắt đứt lời của nàng, “Hon nữa mẹ và cha con phải đi ra ngoài một chuyến, hôn lễ của Phượng Cửu sợ là không kịp.”

“Không phải là vừa mới trở lại sao? Tại sao lại sắp đi ra ngoài? Lần này lại phải đi làm gì?” Nghe nói cha mẹ lại phải đi ra ngoài, Ly Ương lập tức kéo mặt xuống. Mấy ngày nay cũng không biết thế nào, hai người bọn họ luôn có chuyện phải đi ra ngoài, không gặp được vài lần.

Thấu Ngọc cười một tiếng, “Chúng ta không có ở đây, không ai quản con không phải là tốt hơn sao?”

“Các người không sợ con gây họa?” Không khỏi có loại cảm giác bị vứt bỏ, Ly Ương nổi giận nói.

“Không phải còn có Bạch Nhiễm ở đây sao?” Thấu Ngọc lơ đãng.

Ly Ương có loại xung động học máu, “Con là nữ nhi của các người, cũng không phải là nữ nhi của Bạch Nhiễm!”

“Khác biệt sao?” Thấu Ngọc làm như nhớ ra cái gì đó, vỗ cái trán hét lớn, “Hong bet, mẹ bỏ quên cha con!” Nói xong, Thấu Ngọc cũng không kịp làm cái gì khác, chạy ra ngoài như gió.

Ly Ương vẫn ngồi ở đằng kia, khóe miệng co giật, ánh mắt uất ức. Bên tai của nàng không ngừng vang trở lại câu kia của mẹ nàng, giống như là một ma chú không ngừng vây lượn chung quanh đầu nàng, khiến cho nàng không thể động đậy.

Khác biệt sao? Khác biệt sao? Khác biệt sao? Khác biệt sao? Khác biệt sao?....

Làm sao có thể không khác?! Ly Ương thật muốn đi ra ngoài nổ tung một vòng, nhưng vẫn mạnh mẽ đè xuống. Nữ nhi của Bạch Nhiễm? Nghĩ đến cái này Ly Ương có cảm giác lạnh cả người, rợn cả tóc gáy. Khinh! Nàng và Bạch Nhiễm nửa tiền đồng quan hệ cũng không có!

Ngày hôm sau, Thấu Ngọc và Át Quân lại ra cửa, vội vàng đến một tiếng kêu cũng không có. Tình huống như thế khiến cho Ly Ương không khỏi lo lắng trong lòng, đến tận cùng là xảy ra chuyện gì, khiến cho cha mẹ nàng vội thành cái bộ dáng này? Lần trước bọn họ là đi biên giới hai giới tiên ma dò xét, chẳng lẽ hôm nay biên giới xảy ra vấn đề? Ly Ương lắc đầu, ném cái ý tưởng này ra khỏi đầu, tuyệt đối sẽ không đen đui như vậy.

Nếu Thấu Ngọc và Át Quân rời đi, cảm xúc của Ly Ương cũng được giải quyết. Theo thói quen chơi với Đông Dương Hiệt cháu Phượng Hề đưa nàng, Ly Ương ngồi xôm ở cửa nhà mình một thời gian thật dài vẫn không thấy bất kỳ động tác. Có lẽ, nàng cũng nên đến núi Phượng Ngô một chuyến thăm Tiểu Cửu nhi đáng thương, xem hán mấy ngày nay bị ép buộc thành hình dáng gì. Đúng rồi, nàng cũng có một thời gian không đến Lạc Phạm Hoa cốc thăm Mộ Nghi rồi, nàng ta khẳng định muốn giết nàng, Bạch Nhiễm? Để cho Lão Hồ Ly này chết ở trong sông dài lịch sử đi. Suy nghĩ hơn nửa ngày, Ly Ương nhìn Đông Dương Hiệt cháu mọt mả trong tay cười khổ.

Tiểu Bạch, thích thì phải dùng tất cả chộp hán vào trong tay.

Mấy ngày nay, lời nói ngày đó của Bạch Nhiễm vẫn quanh quẩn trong tim của nàng, không ngừng đầu độc nàng.

Thôi. Ly Ương thờ dài, đứng dậy ra cửa. Nếu muốn, vậy thì đi gặp hán.

Khi Ly Ương đến, Phượng Hề đang đứng bên cạnh ao sen, cau mày nhìn hồ sen, nhìn qua giống như là đang suy tư điều gì. Nghe được tiếng bước chân, hán quay đầu. Thấy người đến là Ly Ương, Phượng Hề cười nhẹ một tiếng, làm như sen trắng trong ao nở rộ.

“Trước đó vài ngày con cá chép đuôi đỏ trong ao đã hoá thân.”

Nghe được Phượng Hề nói như thế, cặp mắt Ly Ương sáng lên, trên mặt thoáng chốc nở nụ cười rực rỡ. Tiểu tử Xích đó, rốt cuộc hóa thân rồi, không biết thành hình dáng gì, cuối cùng cũng không có lãng phí nhiều Bản Nguyên đan của nàng.

“Vậy hán đâu?” Không có nhìn thấy người, Ly Ương hỏi.

Thấy bộ dạng vội vàng của Ly Ương, Phượng Hề có chút bất đắc dĩ, nhưng lại không thể không nói ra sự thật, “Hôm qua hán đã hạ giới đi.”

“Cái gì? Hạ giới?” Ly Ương kinh ngạc há to miệng, trong lòng bức tức, “Tên khốn kiếp không có lương tâm này, gặp cũng không gặp một lần đã hạ giới? Ương phí ta tần tần khổ khổ lấy nhiều Bản Nguyên đan cho hắn như vậy!”

“Nếu có duyên, sẽ gặp lại.” Thấy gương mặt Ly Ương tức giận, Phượng Hề trấn an nói.

“Đây không phải là vấn đề gặp lại hay không, trong lòng tên khốn kiếp này căn bản không có ta! Làm cho ta cảm thấy quá thương tâm!” Ly Ương tức giận tới mức giậm chân, cắn răng nói, “Nói thế nào cũng quen biết trăm năm, hắn đối với ta như thế này, tức chết ta!”

Mặc dù biết tính khí Xích xấu vô cùng, nhưng Ly Ương thế nào cũng không nghĩ đến hắn thậm chí ngay cả gặp cũng không gặp nàng một lần cứ như vậy hạ giới. Quá không có suy nghĩ rồi! Lần sau gặp được con cá thú này, nhất định phải hãm canh cá Ương. ...uồ...ng! Ly Ương cắn răng nghiêng lợi nghĩ.

Tính khí của Ly Ương chính là tới cũng nhanh, đi cũng nhanh. Trước còn muốn hãm Xích thành canh cá, ngay sau liền hỏi Phượng Hề: “Một mình hắn hạ giới không có sao chứ? Tiền giới thật tốt, sao lại đột nhiên muốn hạ giới rồi?”

“Ly Ương biết Ngư Dược Long Môn[1] không?”

Bốn chữ “Ngư Dược Long Môn” này khiến cho Ly Ương lập tức rộng mở trong sáng, “Hắn muốn qua cửa Dược Long (nhảy biến thành rồng)?”

Phượng Hề gật đầu, nói: “Đợi đến khi hắn thành công, tự nhiên sẽ trở lại.”

Đợi đến khi hắn thành công, chẳng phải là đã hóa thân thành rồng? Ly Ương mở trừng hai mắt, chẳng lẽ đến lúc đó mình phải hãm canh rồng?

~~~~~

[1]Ngư Dược Long Môn: Cá chép hoá rồng: Tích xưa kể rằng Khi trời đất mới sinh, thì chính Trời phải làm ra mưa gió cho dân làm ăn. Sau, vì khó nhọc quá, Trời không làm mưa gió nữa Trời sai rồng lấy nước phun xuống làm ra mưa. Nhưng vì số rồng trên trời ít không đủ làm mưa cho điều hòa khắp mọi nơi Trời mới đặt ra một kỳ thi kén các vật lên làm rồng gọi là “Thi rồng”. Khi chiếu Trời ban xuống dưới Thủy phủ thì vua Thủy tề loan báo cho tất cả các giống dưới nước ganh đua mà đi thi. Hạch có ba kỳ, mỗi kỳ vượt qua một đợt sóng, vật nào đủ sức, đủ tài, vượt qua cả đợt thì mới lấy đỗ vào cho hóa rồng. Trong 1 tháng trời, bao nhiêu loài thủy tộc đến thi đều bị loại cả, vì không con nào vượt trót được cả ba đợt sóng. Sau có con cá rô nhảy qua được 1 đợt, thì bị rơi ngay Có con tôm nhảy qua được 2 đợt, ruột, gan, vây vẩy, râu, đuôi đã gần hóa rồng, thì đến đợt 3, đuối sức ngã bỏ xuống mà lưng cong khoằm lại. Đến lượt con cá chép vào thi, thì gió thổi ào ào, mây kéo âm trời, chép vượt luôn 1 hồi qua ba đợt sóng, vào lọt cửa Vũ Môn.

Cá Chép đỗ, vây, đuôi, râu, sừng tự nhiên mọc đủ, thật là hình dung tròn vẽ dạng bộ oai linh, phận đẹp duyên may

Cá chép hóa rồng phun nước làm cho gió tấp, mưa sa, đường đăng hóa rõ nên rực rỡ. Bởi vậy người ta thường đặt hình ảnh cá chép hóa rồng để mang lại điều may mắn và sung túc.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

“Ly...” Phượng Hề nghiêng đầu, đang muốn mở miệng nói gì, khoé mắt đột nhiên chú ý tới kiếm dài Ly Ương đeo ở bên hông, đôi mắt màu nâu bỗng dừng thu lại, lời nói chưa hết cũng đều chôn vùi ở trong môi.

“Thế nào?” Ly Ương ngẩng đầu, phát hiện thần sắc Phượng Hề cổ quái. Theo ánh mắt Phượng Hề nhìn qua, Ly Ương phát hiện hắn đang nhìn kiếm dài Mạc Vãn bên hông mình, vì vậy cười giải thích, “Đây là Bạch Nhiễm tặng cho ta vài ngày trước đó.”

Giữa lòng mày Phượng Hề lại động, môi mòng nhấp nhẹ thành độ cong đẹp mắt, tán dương: “Kiếm rất tốt.”

“Ta cũng cảm thấy như vậy.” Đối với Mạc Vãn này, Ly Ương là yêu thích từ đáy lòng.

“Ta mượn dùng một chút?” Phượng Hề nhường nhường mày, đưa tay phải về phía Ly Ương.

“Ách, được.” Ly Ương cười kiêu xuống, đưa cho Phượng Hề.

Tiên tay vung thanh kiếm, đầu ngón tay Phượng Hề sờ nhẹ thân kiếm Mạc Vãn, đưa tới một hồi tiếng kiếm trầm thấp. Ly Ương phát hiện Mạc Vãn thập phần hưng phấn, kích động giống như lần đầu tiên nàng cầm kiếm hôm đó. Không chỉ kiếm Mạc Vãn, thậm chí ánh mắt Phượng Hề nhìn về phía kiếm Mạc Vãn ánh mắt cũng không tự giác mang ý cười ôn hoà, thậm chí mơ hồ có chút cảm xúc hoài niệm.

“Nhìn cho kỹ.” Phượng Hề cười một tiếng, vung kiếm lên, phi thân vào không.

Kiểm thế bén nhọn, thỉnh thoảng nhanh như gió, thỉnh thoảng nhẹ nhàng chậm chạp như mưa. Phụng Hề đập lá mà nhảy, thân thủ nhẹ nhàng, bay trên mây tán cây, uyển chuyển như rồng lượn. Ly Ương ngược đầu, tầm mắt bị Phụng Hề múa kiếm trên không hấp dẫn chặt chẽ. Cả trời đất giống như cũng chỉ còn lại có hai người bọn họ, hần như mặt trời chói mắt nhất phóng ra phong thái không người nào có thể sánh trên không trung, mà nàng lại đứng trên mặt đất chuyên chú an tĩnh nhìn lên hần. Nếu như thời gian có thể dừng lại, Ly Ương tình nguyện vĩnh viễn dừng lại vào giờ khắc này.

“Như thế nào?”

Khi Ly Ương vẫn còn thất thần, Phụng Hề cũng đã thu kiếm rơi xuống bên cạnh nàng.

“Xem rất đẹp.” Trong lúc nhất thời Ly Ương có chút nói không thành lời, không cách nào nói ra tâm tình giờ phút này của mình, chỉ có thể ngây ngốc trả lời.

“Vậy Ly Ương muốn học không?”

“Ách?” Ly Ương sững sốt một chút, kinh ngạc ngẩng đầu lên. Khoé miệng Phụng Hề mang theo nụ cười nhạt nhẽo, mắt phụng màu nâu ôn hoà như ngọc, chờ đợi câu trả lời của nàng. Mặc dù trong lòng có chút nghi ngờ, Ly Ương vẫn lập tức gật đầu đáp ứng. Hần chịu dạy, nàng tự nhiên nguyện ý học.

Thấy Phụng Hề đưa kiếm tới, Ly Ương le lưỡi một cái, lúng túng nói: “Mới vừa nhìn, thật là không thể ghi nhớ.”

“Vậy ta múa lần nữa, lần này cần phải nhớ kỹ.” Phụng Hề vô tình cười một tiếng, phi thân lên.

Bộ kiếm pháp kia không khó, Ly Ương trọn to hai mắt nghiêm túc nhớ. Đợi đến khi Phụng Hề thu kiếm kết thúc, nàng cũng đã nhớ được bảy tám phần của tất cả chiêu kiếm. Nhận lấy kiếm Mạc Văn Phụng Hề đưa tới, Ly Ương có chút thấp thòm thử một lần.

Phụng Hề cực kỳ kiên nhẫn, Ly Ương thấy thế cũng dứt khoát giả bộ đàn một chút, cứ thế học hơn nửa ngày mới khó khăn nhớ được chiêu kiếm.

“Thật xin lỗi, ta quá ngu ngốc.” Ly Ương nửa cúi đầu, nhìn qua có chút mất mát.

“Làm sao có, Ly Ương học rất nhanh. Bất quá sau khi trở về cũng đừng lười biếng.” Phụng Hề vỗ vỗ đầu của nàng, lên tiếng an ủi. Chỉ tiếc Ly Ương cúi đầu, hần không thấy được nụ cười giảo hoạt trong mắt nàng.

Ly Ương đứng thẳng người, khom mình hành lễ nói: “Dạ, Ly Ương hiểu.”

Phụng Hề ngăn ra, vậy mà thấy nụ cười giảo hoạt của Ly Ương, hần khẽ lắc đầu một cái, có chút bất đắc dĩ.

Đợi đến khi Ly Ương rời đi, Phụng Hề chấp hai tay sau lưng, đứng ở bên cạnh ao sen, lẳng lặng nhìn chăm chú vào hồ sen trắng.

Kiểm Mạc Văn, đây coi như là nhắc nhở của ngươi sao?

Trong mắt phụng màu nâu ẩn chứa tâm tình phức tạp chưa bao giờ có, nghi ngờ không hiểu rồi lại tựa hồ rõ ràng sáng tỏ, do dự không chừng rồi lại đã làm ra quyết định. Nhưng hần làm sao biết? Phụng Hề nhíu chặt hai hàng lông mày, hần sẽ không hỏi, bởi vì dù có hỏi đối phụng cũng sẽ không cho hần bất kỳ đáp án nào. Nhớ tới cặp mắt trong suốt thánh khiết của Ly Ương, do dự trong lòng Phụng Hề càng sâu, chẳng qua là tim của hần đã sớm làm ra quyết định trước một bước.

Từ ngày đó, thái độ Phụng Hề đối với Ly Ương có biến chuyển rất lớn, giống như trở lại thời điểm lúc ban đầu, ôn hòa thân thiết. Ly Ương không hiểu, tại sao Phụng Hề đột nhiên biến thành như vậy. Càng làm cho nàng không nghĩ ra là, Phụng Hề thậm chí chủ động nói muốn dạy nàng đánh đàn. Chẳng qua là vô luận như thế nào Phụng Hề cũng duy trì một đoạn khoảng cách tuyệt đối không vượt quá với nàng. Hần là trưởng bối, mà nàng là vãn bối.

Như vậy cũng rất tốt rồi. Ly Ương không muốn biết rõ tại sao Phụng Hề lại có chuyển biến lớn như vậy, cũng không muốn hai người càng thêm thân mật. Gương mặt Phụng Hề tỉ mỉ giảng giải cảm phổ cho nàng chuyên chú mà nghiêm túc, Ly Ương khẽ mỉm cười, chỉ là như vậy cũng đã rất tốt.

“Lại thất thần?” Cảm thấy Ly Ương không có nghe, Phụng Hề bất đắc dĩ nói.

Ly Ương le lưỡi một cái, vô tội nhìn Phụng Hề. Không có biện pháp, nàng vẫn lười biếng quen rồi, đột nhiên dụng công học tập, thật đúng là không có biện pháp lập tức tập trung tinh thần. Huống chi, bên cạnh còn có mỹ nam dưỡng mắt như vậy, sao không khiến cho nàng phân tâm?

Phụng Hề bị nàng nhìn đến không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là thu hồi cảm phổ, “Hôm nay chỉ tới đây thôi.”

“Hắc hắc.” Ly Ương lấy lòng cười cười, nhận lấy cảm phổ Phụng Hề để qua trong tay một bên, “Phụng Hề, hay là ngươi đàn trước vài lần, chờ nghe quen rồi ta cũng dễ nhớ hơn.”

“Được.” Phụng Hề gật đầu đáp ứng, ngồi vào trước cầm cổ, lại không yên tâm dặn dò, “Chớ thất thần nữa.”

“Hiểu!” Ly Ương vội vàng ngồi vào bên cạnh hần, một bộ dáng vẻ nghiêm túc nghe.

Tiếng đàn uyển chuyển động lòng người từ đầu ngón tay Phụng Hề chảy xuôi ra, giống như rượu ủ thuần chất nhất làm cho người ta say mê, lại giống

như gió xuân khẽ phát qua trong lòng của người, khiến cho nhịp tim người không ngừng đập loạn. Ly Ương nhắm cặp mắt, bình yên chuyên tâm nghe Phụng Hề khảy đàn. Vui mừng tới tâm, khúc nhạc có thể bằng tư thái dịu dàng làm cho người ta tự nguyện rộng mở cánh cửa lòng khiến nó tiến vào chiếm giữ.

Ly Ương không hiểu, tại sao hắn không đẩy nàng ra nữa, ngược lại để cho nàng càng thêm thân cận. Nhưng bất kể nguyên nhân như thế nào, nàng đều nguyện ý. Tựa như nàng không so đo kết quả sẽ như thế nào. Nàng cho là, chỉ cần Phụng Hề nguyện ý để cho nàng thích là đủ rồi. Nhưng hôm nay, nàng lại có chút không xác định. Ai cũng có lòng tham, nàng cũng đã biết, đặc biệt là sau khi càng đến gần hắn.

Thích, sẽ phải dùng tất cả chộp hắn vào trong tay. Số lần những lời này của Bạch Nhiễm vọng về ở bên tai nàng càng lúc càng nhiều.

***

Ngày Phụng Cửu thành hôn, bởi vì không thể rời núi Phụng Kỳ, Phụng Hề đem quà đã chuẩn bị xong cho Ly Ương chuyển giao.

Ly Ương tựa vào bên cạnh cây cột, nhìn Phụng Cửu một bộ áo đồ dắt tân nương báii thiên địa, lại không khỏi có cảm giác đưa trẻ nhà ta trưởng thành, cảm giác như thế khiến cho Ly Ương tự im lặng một hồi. Bởi vì đang đắp khăn, Ly Ương không thấy được dung mạo Hường Anh. Nhưng thấy đáng người yêu điệu của nàng, trực giác Ly Ương nói cho nàng biết, đây tuyệt đối là mỹ nhân. Có thể lấy được mỹ nhân, Tiểu Cửu nhi cũng coi là kiếm được.

Chỉ bất quá, hắn đến tốt cùng có thể dạy cộp mẹ thành mèo con hay không? Ly Ương sờ lên cằm, vô cùng hiếu kỳ đối với đáp án này. Chỉ tiếc, nàng không có cơ hội nào động phòng, cũng không có cơ hội nghe góc tường.

“Sao chỉ một mình?”

Ly Ương quay đầu lại, thấy được Hạng Thành.

“Cha mẹ ta vừa đúng có chuyện không ở đây, cho nên cũng chỉ có mình ta.” Ly Ương nhún nhún vai, ánh mắt vẫn không rời đi Hường Anh, nàng cười nói, “Nhìn muội muội xuất giá, có phải rất không nỡ?”

Hạng Thành gật đầu, trên mặt cũng là nụ cười khó thấy được, “Hi vọng Phụng Cửu có thể đối tốt với nàng.”

“Yên tâm, Tiểu Cửu nhi nhất định sẽ đối tốt với nàng.” Ly Ương cảm thấy, một đôi này tương lai nhất định sẽ là vui mừng oan gia.

“Gần đây Ly Ương đều không ở núi Nguyên Hoa?”

“Ách, người đã tới?”

“Ừ, ít ngày trước đi một chuyến, không tìm được người.”

Ly Ương cười cười, không biết nói thế nào mới phải. Vừa đúng đến thời điểm đưa người mới vào động phòng, Ly Ương lập tức dời đi đề tài, “Nhìn, vào động phòng. Đáng tiếc không thể nào động phòng, cũng không thể chinh Tiểu Cửu nhi.”

Khoẻ miệng Hạng Thành cận đến cơ hồ làm cho không người nào có thể phát giác nụ cười, nhìn chăm chú vào tân lang tân nương ở đám người tím tùm rời đi.

“Thành hôn tựa hồ không tồi.” Nghĩ đến bộ dạng mặt mày hồng hồng vừa rồi của Phụng Cửu, Ly Ương cảm thán từ đáy lòng.

“Ly Ương muốn gả người?”

Ly Ương sửng sốt, chống lại trông mắt băng xanh của Hạng Thành. Trong lúc nhất thời, thanh âm quanh mình tựa hồ cũng rời đi cực kỳ xa xôi. Trong cặp mắt màu lam tinh khiết kia đang có cảm giác chán thành tha thiết, làm cho không người nào có thể không hiểu, không cách nào chạy trốn. Ly Ương cúi đầu, không dám nhìn cặp mắt Hạng Thành nữa, nàng cho không được bất kỳ đáp lại.

“Nếu người muốn gả, ta liền nguyện ý cưới, bất luận thời điểm gì đều có thể.”

Trái tim Ly Ương run lên, không dám tin ngẩng đầu. Vậy mà về mặt Hạng Thành nói cho nàng biết, hắn làm được.

Thời khắc Ly Ương không biết trả lời như thế nào, hoảng sợ muốn thoát đi lại không tìm được bất kỳ cơ gì, Hạng Thành lại nói trước: “Phụ vương ta đang tìm ta, ta đi trước.”

Bạch Hồ vương Mạc Thần đang bận tiếp khách với Phụng Minh, chưa từng đi tìm Hạng Thành? Bất quá chỉ là hắn nhìn thấu Ly Ương không biết làm sao, cho nên tìm lý do để cho mình rời đi. Đây chính là dịu dàng của Hạng Thành.

Ly Ương cúi đầu đứng tại chỗ, thậm chí không dám nhìn bóng lưng hắn rời đi.

Sau khi tiệc cưới kết thúc, Ly Ương chưa có về nhà, ngược lại đến núi Phụng Kỳ. Lúu rú miêu tả hôn lễ của Phụng Cửu cho Phụng Hề, trong óc không bỏ được cặp mắt băng xanh tinh khiết của Hạng Thành, điều này làm cho Ly Ương khá chán nản.

“Mệt mỏi?” Phát hiện Ly Ương không có tinh thần gì, thậm chí có điểm xuống thấp, Phụng Hề rót ly trà cho nàng.

Ly Ương lắc đầu một cái, nhận lấy trà Phụng Hề đưa tới, nàng nói xong cũng có chút khát.

“Mệt mỏi trước hết nghỉ ngơi chút.” Phụng Hề kích thích dây đàn, tiếng đàn trầm như tơ. Ly Ương cảm thấy hôm nay tiếng đàn của Phụng Hề có điều khác thường ngày, tựa hồ có tác dụng an thần, khiến cho nàng không thể tự chủ buông lỏng xuống.

Phát hiện Ly Ương đã tiến vào mộng đẹp, Phụng Hề không khảy khúc yên giấc nữa, đi tới bên người nàng, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong nhà.

Phụng Hề ngồi ở bên giường, nhìn Ly Ương đang ngủ, trong lòng suy nghĩ vạn điều. Mới đầu, hần dạy nàng kiếm pháp Quý Sương cơ hồ không có ôm lấy bất kỳ kỳ vọng gì, nhưng nàng thật như Nhân Phi. Thói quen rất nhỏ, chiêu thức thứ tư đâm ngược thì lại quen chuyển động cổ tay qua bên nửa phần, không kém chút nào. Cho nên sau đó hần mới chủ động nói dạy nàng đánh đàn, tình huống giống như hần lường trước. Nàng học được thật nhanh, giống như vốn là vậy, chỉ là có hai âm tiết nàng vĩnh viễn cũng sẽ lầm, vô luận nói bao nhiêu lần cũng vô dụng. Mà Nhân Phi, cũng là như thế.

Hần cơ hồ sắp xác định, chính là nàng. Duy nhất khiến cho hần không nghĩ ra là, nếu như là nàng, vì sao tính tình sẽ chênh lệch lớn như thế?

Đầu ngón tay nhẹ nhàng mon tron cặp mắt nhắm lại của Ly Ương, Phụng Hề than nhẹ một tiếng. Có lẽ, nên thử một lần.

***

Khi tỉnh lại đã là gần tới buổi trưa, phát hiện không phải trong phòng mình, Ly Ương cả kinh lập tức ngồi dậy. Ngày hôm qua nàng tham gia hôn lễ của Tiểu Cửu nhi rồi đến núi Phụng Kỳ tìm Phụng Hề, sau đó... Sau đó nàng liền ngủ mất... Sao lại ngủ thiếp đi? Hơn nữa còn ngủ thẳng đến trưa! Thật là ngu chết! Ly Ương ảo não đập đầu mình một cái.

Khi Ly Ương đang ảo não, Phụng Hề bưng thức ăn đi vào. Ly Ương phủi trán, thật có xung động tìm cái động chui xuống, nhưng mặt đất kín kẽ, ở đâu ra động?

Phụng Hề đặt thức ăn lên bàn, thấy Ly Ương không có bất kỳ động tác, hỏi: “Không đói bụng sao?”

“Um.” Ly Ương theo bản năng thuận miệng đáp một tiếng, đi tới bên cạnh bàn ánh mắt không khỏi sáng lên, thật đúng là phong phú. Nhận lấy đĩa Phụng Hề đưa tới, Ly Ương trực tiếp ăn.

“Phụng Hề không ăn sao?” Phát hiện Phụng Hề chẳng qua là cười yếu ớt nhìn nàng ăn, Ly Ương không khỏi sùng sốt một chút.

“Ta đã ăn rồi, Ly Ương không thích ăn cá Vụ Niêm sao?” Phụng Hề lắc đầu, cá Vụ Niêm là Nhân Phi thích ăn nhất.

“Trước kia rất thích ăn, sau đó, sau đó có một lần ta đem Bạch Nhiễm...” Nói đến cá Vụ Niêm, Ly Ương liền nghĩ đến lịch sử đen lúc đầu, “Dù sao ta hoàn toàn chọc giận Bạch Nhiễm, hần để cho ta ăn cá Vụ Niêm suốt một năm. Trừ cá Vụ Niêm, không có gì cả. Dù thích ăn thế nào, ăn hết một năm cũng sẽ không còn muốn ăn.”

Thấy mặt Ly Ương thống khổ nhớ lại, Phụng Hề đưa tay vuốt vuốt đầu nàng, dịu dàng nói: “Đừng suy nghĩ.”

Ly Ương sùng sốt, hôm nay Phụng Hề và quá khứ không giống nhau. Nàng nói không rõ ràng rốt cuộc là không giống chỗ nào, chẳng qua là cảm thấy cho tới nay khoảng cách vắt ngang ở giữa hai người lại tiến một bước, động tác như thể Phụng Hề trước kia tuyệt không có.

“Không ăn sao?” Thấy Ly Ương ngây ngốc ở nơi nào, Phụng Hề cười nói.

“Ách, ăn.” Ly Ương lấy lại tinh thần, có chút lúng túng vui đầu ăn cơm. Nàng không biết tại sao Phụng Hề lại thay đổi, bất quá thay đổi như vậy đối với nàng mà nói là cực kỳ tốt, trước kia nàng không dám tưởng tượng. Về phần tại sao, không quan trọng.

Sau khi ăn xong, Ly Ương nhận được thư lĩnh tước truyền tới, biên giới hai giới tiên ma có chút không yên, cho nên những ngày gần đây Thấu Ngọc và Át Quân đều phải trấn thủ ở nơi đó, để ngừa chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

“Yên tâm, không có chuyện gì, cách mỗi mấy trăm năm đều luôn có đoạn thời gian không ổn định.” Phát giác được Ly Ương có chút bận tâm, Phụng Hề trấn an nói. Thành tựu của Thấu Ngọc ở kết giới cơ hồ không người nào có thể vượt qua, ngay cả kết giới mới nhất ở núi Phụng Kỳ cũng là Thấu Ngọc bày ra. Nếu không phải là bên ngoài phá vỡ mà vào, đột phá từ bên trong cơ hồ là không thể nào, đại khái chỉ Thấu Ngọc có thể làm được.

“Ừ.” Ly Ương cười lên tiếng, đáy lòng xẹt qua một tia bất an mơ hồ.

Cũng không lâu lắm, đang lúc Phụng Hề dạy Ly Ương khúc mới, lại có một vài người khách tới núi Phụng Kỳ.

“Phụng quân, chúng ta phụng mệnh Ngọc đế tới đây đóng.” Người đến là Thanh Tiêu, mang theo một đội thiên binh.

Thần sắc Phụng Hề khẽ biến, ngay sau đó khẽ cười nói: “Như thế đành làm phiền.”

“Không dám nhận, Thanh Tiêu chẳng qua là phụng mệnh làm việc, kính xin phụng quân dẫn đường.”

“Mời.” Phụng Hề đưa tay, dẫn đầu đi về phía nam núi Phụng Kỳ.

Mím môi, bất an trong lòng Ly Ương càng sâu, “Tại sao Ngọc đế đột nhiên muốn phái người tới đóng?”

“Bất quá là để ngừa ngộ nhờ.” Sau đó sờ dây đàn chút, Phượng Hề không mấy để ý, “Có người đóng ta cũng không phải một tác cũng không rời thủ tại chỗ này. Không sai biệt lắm cũng đến thời điểm hoa Phục Hà nở, không bằng chúng ta đi núi Vân Hà một chuyến?”

“A?” cầm phở[1] trong tay Ly Ương thiếu chút nữa không cầm được, kinh dị trong lòng càng thêm không cách nào nói rõ.

Phượng Hề nhìn qua có chút thất vọng, hỏi: “Ly Ương không muốn đi?”

“Ách, không.” Đầu ngón tay nắm trang sách vô ý thức dùng sức, đối mặt với biến chuyển và thân cận đột nhiên xuất hiện của Phượng Hề, Ly Ương trừ mừng rỡ ra càng nhiều hơn là hoảng sợ không dám tiến lên. Rõ ràng đã chờ đợi lâu như thế, nhưng hôm nay cũng không dám đưa tay đụng vào.

Chỉ sợ chẳng qua là bọt nước như mộng, vừa đụng vào sẽ bể.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Núi Vân Hà, sắc màu rực rỡ tựa như màu gấm; cốc Thụ Lưu, thác vạn trượng chảy như lụa sáng; hồ Lạc Ương, nước xanh trầm trầm như phi thủy; đồi Nhân Đình, sương mù dày đặc đẹp như vẽ; ngọn núi Cận Nịnh, trúc xanh thành biển không ranh giới...

Từ lúc bắt đầu mang theo bất an cho tới bây giờ thân nhiên tự nhiên, Ly Ương đứng ở đỉnh núi nhìn ra biển trúc không thấy được điểm cuối ở xa, tay phải được một bàn tay ấm áp nắm, đó là Phượng Hề. Nghĩ lại lúc hai người du thuyền trên hồ Lạc Ương, nàng đã liều lĩnh đánh cược một phen, may mà cái tay kia mặc dù cứng ngắt nhưng cuối cùng vẫn không có hất nàng ra. Nghĩ tới đây, bên mép Ly Ương buộc vòng quanh một nụ cười thoả mãn hạnh phúc. Nàng tự nhiên phát giác được cẩn thận thử dò xét của Phượng Hề mấy ngày nay, nhưng những thứ kia đều không quan trọng, nàng không thêm để ý.

Đã từng xem là người xa lạ không chạm tới, hôm nay đang ở bên tay, như vậy đủ rồi, không phải sao?

“Đang suy nghĩ gì?” Phát giác Ly Ương cười đến thất thần, Phượng Hề nắm tay nàng hỏi.

Ly Ương nghiêng đầu, thân nhiên cười, “Không có gì, chỉ là cảm thấy như vậy cũng rất tốt.”

“Ừ.” Nụ cười quá mức xinh đẹp khiến cho Phượng Hề không thể không động dung. Mấy ngày nay hần thử dò xét một lần lại một lần, chưa bao giờ có bất kỳ không may, tất cả đều nước chảy thành sông (đúng mực). Mà nàng cũng thân nhiên nhận, chưa bao giờ từng hỏi nửa câu.

Vô luận như thế nào, những thứ kia khắc ở sâu trong linh hồn, thật nhỏ đến mức dễ dàng làm cho người ta sơ sót, từng ly từng tý chắc là sẽ không gạt người.

“Xem biển trúc xong, chúng ta đi đâu?” Mỗi địa phương Phượng Hề mang nàng đi qua đều đẹp đến làm cho người ta hít thở không thông, cho nên Ly Ương càng ngày càng mong đợi cao với mục tiêu kế tiếp.

Trong tròng mắt loé sáng của Ly Ương tràn đầy mong đợi, Phượng Hề khẽ mỉm cười nói: “Không xa ở phía nam nơi này chính là vịnh Nguyệt Nha, chúng ta...”

Lời còn chưa dứt, một con linh tước bay tới, nhẹ nhàng linh hoạt rơi xuống trên tay của hắn.

Khoảnh khắc thấy linh tước, Ly Ương trực giác lữ trình của bọn họ phải kết thúc.

“Ngọc đế sắp cử hành tiệc Quỳnh Lâm, chúng ta phải trở về.” Phượng Hề nói xong, nhìn cặp mắt thất vọng của Ly Ương, dịu dàng an ủi, “Đợi đến sau khi tiệc Quỳnh Lâm kết thúc, chúng ta lại đi vịnh Nguyệt Nha, tốt không?”

“Nhất định phải trở về sao?” Ly Ương cắn môi, nàng không muốn trở về. Trong lòng mơ hồ có một loại dự cảm thật không tốt, giống như chỉ cản trở về, nàng sẽ mất đi vật rất quan trọng.

“Tiệc Quỳnh Lâm ngàn năm một lần của ngọc đế, không thể không đi.”

“Phượng Hề, ta sợ...”

Phượng Hề ngăn ra, lời nói của Ly Ương yếu ớt chưa từng có.

Mím chặt môi, hai hàng lông mày của Ly Ương nhẹ chau lại, thanh âm nhỏ đến độ khó có thể phân biệt, “Ta sợ đây là một giấc mộng, sau khi trở về liền tỉnh lại.”

“Sẽ không, hơn nữa đây cũng không phải là mộng.” Phụng Hề lắc đầu, đưa tay sửa lại phần tóc bị gió thổi loạn của Ly Ương.

“Phụng Hề, người sẽ không rời ta đi, có đúng hay không?” Tay phải được Phụng Hề nắm khẽ dùng sức, Ly Ương bất an hỏi.

Phụng Hề nửa cúi đầu, nghiêm túc nhìn vào trong mắt của nàng, “Ừ, không.”

“Người bảo đảm?”

“Ta bảo đảm.”

Lấy được bảo đảm của Phụng Hề, trái tim xao động bất an của Ly Ương mới thoáng thông thả chút. Thật sâu ngắm nhìn biển trúc phập phồng theo gió, bóng trúc lòa xòa, lòng của Ly Ương tựa hồ cũng nhận được trấn an.

“Phụng Hề, ngày mai trở về.” Nàng vẫn muốn ở nơi này lâu một lát, dù chỉ là một buổi tối.

“Được.” Phụng Hề tự nhiên sẽ không cự tuyệt, gật đầu đáp ứng.

***

Tiệc Quỳnh Lâm. Vườn Khanh Hoa.

Phụng Hề và Ly Ương cùng nhau mà đến, lập tức đưa tới chú ý của mọi người.

Phụng Hề khổ đợi Nhân Phi hơn bốn nghìn năm, mọi người Tiên giới ai không biết, ai không hiểu? Nhưng hôm nay...

Nhìn nữ tử áo xanh mắt ngọc mảy mai bên cạnh Phụng Hề, không ít người đã nhận ra thân phận của Ly Ương.

Bạch Nhiễm ngồi tại chỗ, nhẹ nhàng lắc lắc ly ngọc đầy rượu trong tay, mắt phụng hí lại, môi mím ra một nụ cười yếu ớt như có như không. Hiện tại Tiểu Bạch cười đến hạnh phúc như thế, dù thấy quyết định của hắn không có sai. Chuyện phát triển theo hướng này, hắn cũng hài lòng, không phải sao? Nhưng khi nhìn đến hai tay của hai người giao nhau, có chút cảm giác chướng mắt.

Kiểm chế ý định, Bạch Nhiễm uống một hớp rượu, ngược lại tiếp tục hàn huyên với Nguyên Ngộ tình quân bên cạnh.

Ly Ương cúi đầu, giữa lông mày căng thẳng không để lại dấu vết. Từ khi tiệc bắt đầu đến bây giờ, luôn có nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm bọn họ. Sau đó người đến nói chuyện với Phụng Hề cũng là một lớp tiếp một lớp, hơn nữa ánh mắt của bọn họ luôn như có như không liếc về trên người nàng ngồi bên cạnh.

“Có muốn đi ra ngoài hóng mát một chút hay không?” Ngay cả Ly Ương che giấu khá hơn nữa, Phụng Hề vẫn nhận ra nàng không kiên nhẫn.

Ly Ương ngẩng đầu lên, có chút vui mừng, lại có chút do dự.

“Đi thôi.” Không đợi nàng do dự xong, Phụng Hề liền kéo nàng đi ra ngoài vườn.

Cách xa đám người, Ly Ương cảm giác hơi thở cũng thoải mái rất nhiều. Ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của những người đó, còn có những lời cô ý giảm thấp xuống, thật làm cho nàng khó có thể chịu được. Nhưng Phụng Hề làm sao chịu được đây? Hướng chỉ hắn còn phải ứng phó những người nói bóng nói gió. Ly Ương ngẩng đầu lên, nhìn Phụng Hề chấp tay đứng bên cạnh. Hắn vẫn như bình thường, mặt mày bình yên, nhẹ nhàng thông thả, giống như chuyện vừa rồi cũng không có lưu lại bất kỳ dấu vết ở trong lòng hắn.

“Thế nào?” Thấy ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Ly Ương, Phụng Hề cười hỏi.

Ly Ương nháy mắt, nói ra nghi vấn trong lòng, “Phụng Hề, những người đó, người sẽ không phiền sao?”

“Thói quen, cũng không cảm thấy phiền.”

“Nhưng là bọn họ...” Ly Ương bĩu môi, nhớ tới những người đó cũng rất buồn bực.

Phụng Hề tự nhiên cũng nghe được những lời linh tinh kia, khẽ cau mày, nhưng vẫn mở miệng an ủi: “Không cần để ý.”

Ly Ương hạ mí mắt, trong mắt là cảm xúc tối tăm khó phân biệt. Nàng cho là nàng sẽ không để ý đến những thứ này, nhưng cuối cùng, vẫn là để ý.

“Phụng Hề, ta...” Ly Ương ngẩng đầu lên, lại phát hiện Phụng Hề không có nhìn mình, mà là khiếp sợ nhìn phía trước. Cặp mắt phụng màu nâu tràn ngập quá nhiều cảm tình, không dám tin, mừng như điên khó nhận, thậm chí là hoảng loạn.

Theo ánh mắt Phụng Hề, Ly Ương thấy được một nữ tử áo trắng xinh đẹp thoát tục. Trong nháy mắt, tâm đột ngột nhảy lên. Vô ý thức đưa tay đặt nhẹ

ở trên ngực mình, Ly Ương rõ ràng cảm giác được, nàng phải mất đi.

“Nhân Phi.” Giống như là muốn chứng minh trực giác của Ly Ương, Phụng Hề kêu như có như không. Từ một khắc nữ tử áo trắng xuất hiện, hai mắt của hắn cũng không rời nàng nửa khắc.

Lúc này nữ tử áo trắng mới chú ý tới hai người, nháy mắt thấy Phụng Hề, thân thể của nàng rõ ràng giật mình. Che môi, hai mắt của nàng hiện đầy mê hoặc nhân nhật. Nàng giương môi, muốn nói điều gì, nhưng không cách nào phát ra âm thanh. Thật vất vả, nàng mới nói ra miệng, thanh âm êm ái tựa hồ từ trong mộng xa xôi mà đến, làm cho người ta không nhận được sinh lòng thương tiếc.

“Phụng Hề...” Nàng nhẹ giọng kêu, khiến lòng người đau, lại làm cho người ta yêu thương.

Ly Ương thấy Phụng Hề không có chút do dự bước nhanh đi về phía nàng.

Nàng đưa tay, nhưng ngay cả ống tay áo của hắn cũng không bắt được.

“Phụng Hề.” Nàng giống như nhỏ giọng kêu hắn, thanh âm nhẹ đến ngay cả mình đều không thể nghe rõ.

Chẳng qua là hôm nay hắn làm sao có thể chú ý tới.

Ly Ương cứng ở tại chỗ, nhìn hắn đi về phía nàng ta. Cái tay trước một khắc còn nắm tay của nàng, hốt hoảng ôm ái lau chùi nước mắt của người nọ, ôm người nọ vào trong ngực thật chặt. Về mặt như vậy, giống như đang ôm cả thế giới.

Nàng chỉ có thể lặng lẽ nhìn bọn họ. Bởi vì lúc này, nàng đã là người đi đường.

Không thể nói, không thể động, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn ôm lấy nàng ấy rời đi.

Từ đầu đến cuối, hắn cũng không nhìn lại nàng một cái.

“Ta sợ đây là một giấc mộng, sau khi trở về liền tỉnh.”

“Sẽ không, hơn nữa đây cũng không phải là mộng.”

“Phụng Hề, ngươi sẽ không rời đi ta, có đúng hay không?”

“Ừ, không.”

“Ngươi bảo đảm?”

“Ta bảo đảm.”

Nàng sớm nên biết, đó bất quá là một giấc mộng.

Chỉ còn lại một mình nàng trong rừng cây nhỏ, Ly Ương cúi đầu đứng tại chỗ.

Từ sau khi Phụng Hề rời đi, nàng giống như lọt vào một thế giới yên tĩnh. Nơi này chỉ có một mình nàng, an tĩnh đến mức không có bất kỳ thanh âm nào. Giống như cánh đồng hoang vu phủ đầy tuyết trắng vào mùa đông, rét lạnh mà tịch mịch.

“Tiểu Bạch.”

Thanh âm quen thuộc phá vỡ không gian không tiếng động.

Tiệt Quỳnh Lâm đã chuẩn bị kết thúc, hai người vẫn còn chưa về. Bạch Nhiễm không yên lòng, cuối cùng ra ngoài tìm. Nhưng hắn chỉ nhìn thấy một mình Ly Ương ngây ngô đứng ở trong rừng cây nhỏ, bóng lưng cực kỳ cô đơn khiến cho hắn bận tâm.

Bạch Nhiễm đã kêu vài tiếng, lại thủy chung không nhận được bất kỳ đáp lại. Đứng ở trước mặt Ly Ương, nàng lại vẫn cúi đầu. Tình huống như thế khiến cho Bạch Nhiễm khẽ cau mày, vươn tay, ngón tay thon dài nhẹ nâng cằm Ly Ương lên. Vậy mà sau một khắc, lần đầu tiên Bạch Nhiễm ném đến tư vị như đao xoắn, ngón tay nhẹ nâng cằm Ly Ương lên cũng không cách nào không chế khẽ run.

Đó là một đôi mắt như thế nào, cặp mắt đã từng linh động sáng ngời hôm nay ảm đạm không ánh sáng, ngay cả ánh sáng đều không thể ánh xạ đi vào, giống như ngăn cách toàn bộ thế giới. Mới vừa nãy còn cười lúm đồng tiền như hoa, hiện tại lại mặt không chút thay đổi, vẻ mặt thần thờ tuyệt vọng khiến cho Bạch Nhiễm thậm chí không dám đụng vào. Mặc dù không rõ lắm rốt cuộc đã xảy ra những gì, Bạch Nhiễm vẫn có thể đoán ra ít nhiều.

Bất luận hắn cố gắng thúc đẩy như thế nào, nên xảy ra đúng là vẫn cứ như vậy xảy ra.

“Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, Tiểu Bạch...” Thanh âm Bạch Nhiễm mang theo run rẩy khó có thể phát giác, hắn đang ôm mặt của Ly Ương, nhỏ giọng hô từng tiếng, chỉ hy vọng có thể nghe được một tia đáp lại của nàng.

Lông mi dài khẽ run, cặp mắt vô thần của Ly Ương nháy một cái.

“Tiểu Bạch!” Bạch Nhiễm mừng như điên, thở phào nhẹ nhõm.

Một giây kế tiếp, Ly Ương té xỉu ở trong lòng hắn.

***

Đầu ngón tay Bạch Nhiễm sắp tiếp xúc được gương mặt của Ly Ương cũng không có cách tiến về phía trước nửa phần.

Ly Ương nằm ở trên giường bất tỉnh nhân sự, mặt trắng bệch như tờ giấy kia khiến cho hắn đau lòng. Nhưng nhiều hơn, cũng là hối hận.

Đúng vậy, hắn hối hận, hắn sai lầm rồi.

Hắn cho là, đó là nàng muốn, cho nên mặc dù nghịch thiên cũng muốn cho nàng lấy được. Nhưng trời, sao hắn đảo ngược được?

Hắn sai lầm rồi, hắn cho sủng ái như vậy chẳng qua là thói quen, không liên quan tình yêu. Hôm nay mới hiểu được, kia như thế nào chẳng qua là thói quen?

Đầu ngón tay hơi lạnh rơi vào giữa lông mày Ly Ương, nhẹ nhàng vuốt lên giữa lông mày nhú chặt.

Nàng là ai có cái gì quan trọng? Đại kiếp của tiên giới liên quan gì hắn?

Sớm biết sẽ làm nàng thương tâm sâu vô cùng, hắn như thế nào chịu buông tay?

Cuối cùng là hắn quá mức tự phụ, mới có thể không thấy rõ.

“Đế quân, Vô Thanh trưởng lão trở lại.” Cửa vang lên tiếng bẩm báo cung kính của tiên tỷ.

“Biết.” Bạch Nhiễm nhíu nhíu mày, nhưng vẫn đứng dậy rồi đi.

Đợi đến khi Bạch Nhiễm nghe xong bẩm báo của Vô Thanh trưởng lão, vội vã chạy về phòng ngủ, trên giường làm sao lại không còn bóng dáng của Ly Ương?

Nhìn giường trống trơn, tâm Bạch Nhiễm căng thẳng, nàng sẽ đi nơi nào?

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao lâu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Ẩn ở trong bóng tối, Ly Ương nắm chặt hai tay, móng tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay dính những vết máu nhỏ, cũng không cách nào làm giảm đi được đau đớn trong lòng. Vì sự tình gì cho tới bây giờ nàng vẫn không cách nào buông tha như vậy?

Trong đình bạch ngọc cách đó không xa, Phượng Hề ôm Nhân Phi trong ngực mình, tiến tới bên tai nàng nhẹ nói cái gì, chọc cho Nhân Phi vốn đã cười vui càng cười đến sáng rỡ. Rồi sau đó Nhân Phi quay đầu, cười híp mắt không biết nói cái gì, Phượng Hề lại vui vẻ cười lớn. Nụ cười thỏa mãn mà càn rỡ như vậy, khi ở chung một chỗ với nàng chưa từng có. Bởi vì đối phương là Nhân Phi, cho nên hắn mới có thể cười đến không có kỵ gì như thế. Đối với Phượng Hề mà nói, Nhân Phi cuối cùng vẫn khác.

Có lẽ, nàng cũng nên an tĩnh mà rồi đi.

Vậy mà đợi đến thời điểm nàng kịp phản ứng, nàng đã đứng ở trước mặt bọn họ.

Vì vậy tiếng cười sang sáng trong nháy mắt tan mất ở trong không khí.

“Ly Ương.”

Ly Ương nghe được Phượng Hề đang gọi nàng, không lưu loát mà áy náy, không giống trước kia. Giống như giữa bọn họ, không thể trở về như trước được nữa.

“Người đã đáp ứng ta.” Mặc dù biết sẽ nhận được đáp án thế nào, Ly Ương vẫn không nhìn được lên tiếng. Tựa như nàng từ lúc vừa mới bắt đầu liên dự liệu được kết cục như vậy, nhưng vẫn phần đầu quên mình tung người nhảy một cái. Nhưng hắn đã bảo đảm.

“Thật xin lỗi.” Phụng Hề há miệng, thiên ngôn vạn ngữ cuối cùng chỉ còn lại ba chữ này. Hắn không muốn tổn thương nàng, chẳng qua là...

Đáp án đúng như trong dự liệu, tâm đã hoàn toàn bị xé rách đau đến độ khiến cho nàng cơ hồ khó có thể chịu đựng. Nuốt xuống luồng ngai ngái xông lên cổ họng, Ly Ương cũng cười, cánh môi không đồ thăm tách ra nụ cười lúm đồng tiền rực rỡ hoàn toàn trái ngược lại với tâm tình.

“Không sao.” Ly Ương nhướn mày, tầm mắt chuyển sang Nhân Phi vẫn an tĩnh ngồi ở bên cạnh Phụng Hề, quan sát trên dưới một phen hồi, “Chi bất quá, Phụng Hề, người xác định nàng chính là Nhân Phi sao?”

Phụng Hề cau mày, đối với quan sát không che dấu chút nào của Ly Ương có chút không vui, nhưng vẫn gật đầu một cái.

“Nhưng, tại sao người xác định được? Diện mạo? Tính tình? Hoặc là, trí nhớ? Một người đột nhiên nhớ ra, người cứ lèm nhèm nhận nàng chính là Nhân Phi, ngộ nhờ nhận lầm thì sao?” Nói tới chỗ này, lời nói của Ly Ương vừa chuyển, chỉ vào Nhân Phi nói, “Hơn nữa, ta rốt cuộc cảm thấy nàng không phải là Nhân Phi.”

“Ly Ương, đừng hồ nháo.” Giọng nói của Phụng Hề đã không còn ôn hòa như vừa rồi, trong lời nói là nghiêm nghị khó được, “Nàng chính là Nhân Phi, ta sẽ không nhận lầm.”

Ly Ương cười khổ, nàng không phải là hồ nháo, nàng thật sự cảm thấy như vậy.

“Kiếm Mạc Ván?” Nhân Phi vẫn trầm mặc chột mồm miệng nói.

Không chờ cho Ly Ương có phản ứng, nàng đã tiến lên mấy bước, kiếm Mạc Ván bên hông bị đoạt. Trong nháy mắt, Ly Ương rõ ràng cảm nhận được phản kháng và bất an của kiếm Mạc Ván. Vậy mà một giây kế tiếp, khi nó bị Nhân Phi nắm trong tay rồi, tâm linh cảm ứng hoàn toàn biến mất, Ly Ương cũng không cảm giác được bất kỳ tâm tình nào của kiếm Mạc Ván nữa.

Trong lòng Ly Ương trầm xuống, phi thân tiến lên, mong muốn đoạt lại kiếm Mạc Ván, lại bị Phụng Hề ngăn lại.

Bị ngăn cản trở về tại chỗ, Ly Ương tức giận chỉ vào kiếm Mạc Ván trong tay Nhân Phi, hét lớn: “Đó là kiếm của ta!”

“Kia vốn là bội kiếm của Nhân Phi.”

Khẩu khí bình thản của Phụng Hề khiến cho Ly Ương ngẩn ra, cặp mắt yên tĩnh thoáng chốc mở lớn hơn, trải qua đủ loại biến chuyển không có chút nguyên nhân nào hiện lên ở trước mắt của nàng như thủy triều. Phụng Hề đột nhiên xuất hiện lại, còn có những ngày kia cẩn thận thử dò xét, nàng vẫn luôn không có dừng khí đi tìm tòi nghiên cứu. Hôm nay, nàng đã hiểu, hiểu được hoàn toàn.

Thì ra, tất cả bất quá là bởi vì một thanh kiếm, một thanh bội kiếm của Nhân Phi.

Ly Ương đột nhiên cảm thấy thật buồn cười. Bất luận là chính nàng, hay là đoạn tình cảm này, thậm chí là Phụng Hề.

Chẳng qua nghĩ đến kiếm Mạc Ván từ đâu tới, tâm Ly Ương cũng hoàn toàn trầm xuống. Ly Ương không phải là đứa ngốc, ngược lại, nàng rất thông minh. Những người và chuyện kia nàng vốn không muốn suy nghĩ sâu xa, đột nhiên cứ trần trụi hiện ra ở trước mặt. Tâm, thật lạnh, lạnh giống như ở trong hàn băng ngàn năm. Bạch Nhiễm, người có thể nói cho ta, đây là tại sao không?

Luồng ngai ngái mới vừa có đề xuống lại xông lên cổ họng lần nữa, lúc này mới kéo suy nghĩ của Ly Ương về.

“Nếu, người đã đợi được Nhân Phi của người, ta sẽ không trở lại quấy rầy người.” Vừa mở miệng, Ly Ương mới phát hiện thanh âm của mình trở nên khàn khàn, nhưng nàng vẫn tiếp tục chậm rãi nói, “Người yên tâm, ta đã nói nhất định sẽ làm được.”

Này, chính là kết thúc của nàng.

Nàng thích hắn, thật liều lĩnh. Nhưng có vài thứ, nàng vẫn muốn duy trì.

Xoay người rồi đi, Ly Ương lại thấy được Bạch Nhiễm mới vừa chạy đến. Tất cả lo lắng và vội vàng đều viết ở trên mặt, bộ dạng phong trần mệt mỏi một trời một vực với hắn trong ngày thường.

Nhưng tâm Ly Ương, lại bỗng dưng rét lạnh. Lạnh lẽo từ ngón chân nhọn lan tràn quanh thân, nhắc nhở Ly Ương những sự thật nàng không muốn đối mặt kia. Ly Ương không biết nàng đến tận cùng là thất vọng nhiều, hay là tức giận nhiều, hoặc là còn có một chút khiếp đảm. Nàng sợ đối mặt chuyện thực. Bạch Nhiễm, tại sao người kia là người?

Ánh mắt thất vọng lại oán giận của Ly Ương khiến cho tâm Bạch Nhiễm chột trầm xuống, nàng đi về phía hắn, trong nháy mắt gấp thoáng qua.

“Bạch Nhiễm, ta quả thật chưa bao giờ biết người.” Nguyên tưởng rằng chưa từng hiểu rõ, nhưng không nghĩ... Sớm chiều chung đụng mấy chục năm thì như thế nào? Người như vậy, nàng sao có thể hiểu? Ly Ương cười khổ, cả cảm giác đau ở trong tâm cũng không có.

“Tiểu Bạch.” Bạch Nhiễm quay người lại, bắt được tay Ly Ương, vừa muốn nói gì, lại phát hiện Ly Ương thẳng tắp té xuống. Tiếp được Ly Ương, đưa tay lên cổ tay Ly Ương, giữa lòng này Bạch Nhiễm căng thẳng, thần sắc trở nên ngưng trọng.

Ôm lấy Ly Ương, Bạch Nhiễm đưa ánh mắt nhìn về trong đình hết sức bên nhon, nhưng ngay sau đó lại cười. Hắn không phải nên cảm tạ người kia sao? Nếu không phải là người kia tổn thương nặng sâu như thế, hắn làm sao thấy rõ tim của mình?

“Nhân Phi, hôm nay ngươi trở lại, chúng ta cũng nên đi Thiên Sơn thăm Trọng Túc.” Đợi đến sau khi Bạch Nhiễm rời đi, Phụng Hề xoay người nói với Nhân Phi, “Đợi đến lúc từ Thiên Sơn trở lại, chúng ta sẽ thành thân.”

Nhân Phi vuốt ve kiểm Mạc Vấn về mặt cứng đờ, lại lập tức cười lên tiếng: “Được. Ngày mai lên đường được không? Hôm nay ta có chút mệt mỏi.”

“Ừ.” Phụng Hề đắm chìm trong suy nghĩ của mình không chút nào chú ý tới biểu hiện không thích hợp của Nhân Phi, thuận miệng lên tiếng. Lời của Ly Ương mặc dù có chút hồ đồ, nhưng vẫn khiến cho Phụng Hề nảy ra thêm một ý định.

Nhân Phi nói, nàng là sen trắng trong ao biến thành. Bởi vì lúc chuyển thế cơ hồ hao hết tinh phách Tuyết Liên, thần hồn bị thương nặng, cho nên trí nhớ của nàng cũng phá thành mảnh nhỏ, có chút nhớ, có chút đã quên mất. Ít nhất hôm nay xem ra, tất cả đều không có bất cứ vấn đề gì. Quên đi, chờ đến Thiên Sơn, gặp Trọng Túc, tự nhiên có thể công bố tất cả. Nghĩ tới đây, Phụng Hề liền thở phào nhẹ nhõm.

Đình Thiên Sơn, nơi cực hàn, Trọng Túc vốn ở trong hàn băng nhắm mắt tĩnh tu bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong mắt như mực lưu chuyển qua ánh sáng ngưng trọng. Bám ngón tay tính toán, mặt quan tài vạn năm không thay đổi của Trọng Túc rốt cục xuất hiện một tia vết rách.

Nên tới, luôn phải tới.

Nhưng đó là muội muội duy nhất của hắn, hắn làm sao thả xuống được?

Suy nghĩ một chút, Trọng Túc khe khẽ thở dài, cuối cùng vẫn là đứng dậy xuống núi.

***

Lau mồ hôi dưới góc cằm, đẩy thần lực kéo dài không ngừng khiến cho Bạch Nhiễm có chút mệt mỏi. Bất quá giờ phút này, hắn rốt cục có thể thở ra một hơi. Tâm mạch bị thương nặng, thần hồn không yên, không nghĩ tới lại nghiêm trọng như thế. Hắn thương tổn người nặng vậy sao?

Đích thân hắn đẩy nàng về phía người khác, quay đầu lại vừa đã thương nàng vừa khổ mình. Ánh mắt của nàng ngay lúc đó, hắn làm sao không hiểu? Tâm ý đúc kết này, sợ là khó có thể giải khai. Hơn nữa, hôm nay sao hắn lại có thể nói cho nàng biết chân tướng? Sợ chỉ sợ, tương lai hiểu lầm nặng nề, khó khiến cho nàng tin tưởng nữa. Nghĩ tới đây, nếp nhăn ở lông mày Bạch Nhiễm càng thêm rõ ràng, trong mắt chìm đen như mực có hỗn hợp cảm xúc khó nói lên lời.

Khi Ly Ương tỉnh lại, Bạch Nhiễm đang ngồi ở bên giường, đưa tay chồng cằm lẳng lặng nhìn nàng. Nhìn chăm chú lặng yên trầm tĩnh sâu như vậy, sau khi nàng mở mắt cũng không có dừng lại, mà Ly Ương cũng không có nói chuyện, chẳng qua là bình tĩnh nhìn lại hắn.

“Tĩnh?” Qua một hồi, Bạch Nhiễm mím môi cười yếu ớt, trước khi Ly Ương trả lời, liền bung một chén thuốc đen thui lùi đến trước mặt nàng. “Tĩnh nên uống thuốc đi.”

Hắn nói chuyện đương nhiên, giống như mọi thứ cũng nên như vậy. Như chuyện đương nhiên, khiến cho Ly Ương trong lòng không hiểu, oán khí, thất vọng, thậm chí là hận đều bạo phát ra.

“Àm——” chén thuốc bị Ly Ương ném lên mặt đất, nước thuốc màu đen văng lên rơi vào trên áo dài màu xanh lơ của Bạch Nhiễm.

Trong nháy mắt, không khí động lại trầm thấp đến mức khiến cho người khó có thể hô hấp.

Bạch Nhiễm vẫn không nhúc nhích, duy trì động tác bung thuốc vừa rồi, thậm chí nụ cười yếu ớt bên mép cũng không có biến mất. Ly Ương cũng không có động đậy, cặp mắt thẳng tắp nhìn về ánh mắt của hắn, dùng hết toàn lực muốn xem rõ ràng người trước mắt.

“Đừng câu kinh, ta sẽ nấu một chén khác cho ngươi.” Qua một lúc lâu, Bạch Nhiễm thờ dài. Hắn thật bình tĩnh lạnh nhạt, tất cả chuyện vừa rồi, giống như cái gì cũng không có xảy ra.

Lại là thế này. Tâm Ly Ương, đã không có tri giác, nhưng vẫn cảm thấy từng tia lạnh lẽo tận xương.

“Bạch Nhiễm, tại sao muốn làm như vậy.” Khi hắn đứng dậy rời đi, Ly Ương lên tiếng hỏi.

Chỉ cần ngươi giải thích, ta liền nguyện ý nghe. Chỉ cần ngươi chịu nói, ta liền nguyện ý tin. Bạch Nhiễm, đừng để cho ta thất vọng.

Dùng sức kéo lấy chân găm trong tay, Ly Ương chỉ hy vọng người đối diện có thể cho mình một câu trả lời. Nhưng người kia không có dừng bước lại, thậm chí không có nửa điểm dừng lại, chỉ làm như không nghe được gì cả, đi ra khỏi phòng.

Ly Ương ngã ngồi tại nguyên chỗ, quanh thân chỉ còn lại lạnh lẽo thấu xương.

Bạch Nhiễm, tại sao, tại sao muốn làm như vậy...

Ly Ương ôm hai chân, tựa đầu chôn thật sâu vào. Nàng nguyên tưởng rằng, thật là buồn cười.

Không muốn tạm biệt hẳn, muốn rời khỏi, lại bị hai tiên tỷ canh giữ ở cửa cản lại.

Vô lực ngồi tê ở đầu giường, Ly Ương nhắm cặp mắt, khoe miệng hiện lên một mặt trào phúng. Bạch Nhiễm thật sự hiểu nàng rất rõ, cái gì cũng đoán chắc. Nàng lại là càng ngày càng không hiểu hẳn. Hoặc là nói, nàng - đứa ngọc này - chưa từng hiểu hẳn.

Đó là một người đã từng khiến nàng toàn tâm tín nhiệm..

Nghe được thanh âm cửa phòng mở ra lại đóng lại, tiếng bước chân quen thuộc, Ly Ương biết là Bạch Nhiễm trở lại. Nhìn, nàng ngay cả tiếng bước chân của hẳn cũng biết rõ đến tận xương tủy, thế nhưng nửa phần cũng xem không hiểu tim của hẳn. Nghĩ tới đây, nụ cười trào phúng diêm dúa lảng lơ lượn quanh bên mép Ly Ương lại lan tràn ra, hai mắt nhắm chặt càng thêm không có ý tưởng mở ra.

Nàng không muốn tạm biệt hẳn.

“Không muốn uống thuốc?” Bạch Nhiễm ngồi vào mép giường, tựa hồ căn bản không có nhận thấy được kháng cự trầm mặc của Ly Ương, chỉ xem nàng là giận hờn như trước kia, không chịu uống thuốc.” Tâm mạch bị thương nặng, thần hồn không yên. Tình huống hôm nay của ngươi, không uống thuốc không được.”

Thấy Ly Ương không có bất kỳ phản ứng, bộ dáng cũng không định cho hẳn bất kỳ đáp lại, Bạch Nhiễm than nhẹ một tiếng, “Tiểu Bạch, thuốc này ngươi nhất định phải uống. Hoặc là, ngươi muốn ta dứt ngươi?”

“Thật không chịu tự uống? Vậy ngươi cũng không nên hỏi hẳn.” Bạch Nhiễm nhường nhẹ lông mày, nhìn Ly Ương quật cường không chịu cúi đầu trước mặt, lên tiếng nhắc nhở nàng lần nữa.

Lông mi dài khẽ run, Ly Ương từ chối, cuối cùng quay đầu uốn éo hướng bên kia.

“Tiểu Bạch...” Cự tuyệt không tiếng động, khiến cho con ngươi màu mực của Bạch Nhiễm càng thêm sâu mấy phần, trầm giọng kêu lên. Vậy mà cảnh cáo có chút bất đắc dĩ như vậy, chẳng qua là khiến cho Ly Ương càng nghiêng đầu đi.

Một phòng yên tĩnh, Ly Ương chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập, còn có tiếng hô hấp của hai người. Nhắm cặp mắt thật chặt, bởi vì khản trương mà khẽ phát run, trầm mặc lâu dài khiến cho nàng theo bản năng ngừng hô hấp.

Rốt cuộc, Ly Ương nghe được thanh âm Bạch Nhiễm đứng dậy và bưng chén thuốc lên, thần kinh căng thẳng mới thoáng thả lỏng xuống. Khi Ly Ương cho là hẳn muốn rời đi, môi hơi lạnh liền nóng nước thuốc, lật nghiêng tất cả giác quan của Ly Ương.

Bỗng dung mở hai mắt ra, Ly Ương thấy được một đôi mắt đen như ngọc, thâm thúy sáng ngời đến tựa hồ muốn hút linh hồn của nàng vào. Hoa trên thế gian giống như tập trung vào đôi mắt này, thiên sơn vạn thủy cũng chông đỡ không hơn ánh sáng nhạt lưu chuyển trong con ngươi kia. Không che không cản nhìn chăm chú, trực tiếp thấy được đáy mắt của nàng. Một khắc kia, yên tĩnh như hết.

Thừa dịp Ly Ương thất thần, lưỡi dài lửa nóng linh xảo cạy môi của nàng ra, nước thuốc nóng tràn vào ngay sau đó, khiến nàng bất đắc dĩ vội vã nuốt xuống. Ly Ương giận dữ, muốn đưa tay đẩy hẳn ra, lại phát hiện hai tay của mình chẳng biết lúc nào sớm bị hẳn đè lại, không thể động đậy. Thuốc đã dứt xong, nhưng môi Bạch Nhiễm không có chút ý tứ rời đi, ngược lại càng thêm được voi đòi tiên, cả nước thuốc lưu lại trong miệng, lưỡi của hẳn dùng xu thế Ly Ương không cách nào trốn tránh tàn sát thoải mái quét mỗi một tác thịt mềm trong miệng nàng.

Trong nháy mắt Ly Ương hung hăng cắn xuống, mùi máu tươi ở trong miệng hai người lan tràn ra. Bạch Nhiễm bị đau, mày căng thẳng, nhưng không có buông nàng ra như Ly Ương như đã đoán trước, ngược lại càng thêm tiến tới gần, nụ hôn này tiến một bước sâu hơn. Đầu lưỡi bị thương quần chặt lấy đầu lưỡi chạy trốn từ phía của Ly Ương, mang theo vài phần hung ác đẩy đưa, khiến cho Ly Ương cơ hồ hít thở không thông.

Đợi đến thời điểm Ly Ương sắp mất đi ý thức, Bạch Nhiễm mới buông môi của nàng ra, khiến cho nàng phải thở dốc.

“Nếu như ngươi còn không chịu tự uống, ta không ngại tiếp tục dứt ngươi như vậy.”

Không đợi Ly Ương phục hồi tinh thần lại, lời lạnh lạnh của Bạch Nhiễm tới bên tai nàng. Hô hấp ảm áp uồn uồn mập mờ mon tron vành tai của nàng, khiến cho cả người Ly Ương giật mình một cái, hai tay mới vừa đoạt lại tự do chợt đẩy Bạch Nhiễm ra.

“Khốn kiếp!” Ly Ương tức giận vô cùng, đưa tay liền phát qua một bàn tay, lại bị Bạch Nhiễm đưa tay bắt được giữa không trung.

Giữa giữa không ra, Ly Ương chỉ có thể tức giận nhìn chăm chăm Bạch Nhiễm. Bạch Nhiễm nắm tay của nàng, giống như dù bạn vẫn ung dung nhìn lại nàng. Lâu dài nhìn thẳng vào mắt, cuối cùng bại trận chỉ là Ly Ương.

“Ra ngoài.” Uống một hơi hết nước thuốc còn dư lại, Ly Ương cứng rắn ném xuống hai chữ, quay lưng lại không chịu nhìn Bạch Nhiễm một cái.

Nhìn lưng cứng còng của Ly Ương, còn có theo bản năng ôm chặt hai tay của mình, Bạch Nhiễm biết lần này mình làm quá.

Nghe được thanh âm đóng cửa, thân thể cứng ngắc của Ly Ương mới thả lỏng chút.

Bạch Nhiễm, ngươi đến tột cùng muốn thế nào?

Ta thật sự tuyệt không hiểu được ngươi...

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Trên vách Nhân Đình, vì đi thường thức thất thái linh tuyến ở đáy vực, Phụng Hề ôm nàng tung người nhảy vào trong mây như mộng. Tốc độ rơi xuống nhanh đến kinh người, tiếng gió gào thét mà qua bên tai khiến cho nàng theo bản năng nắm vạt áo của hắn, dựa sát vào trong ngực hắn.

“Đừng sợ, có ta ở đây.” Kinh hoàng, nàng nghe được Phụng Hề nói như vậy ở bên tai nàng, thanh âm ôn hòa ấm áp, làm cho lòng người yên bình.

Bỗng nhiên mở mắt, đôi mắt cũng chỉ có bóng tối không cách nào nhìn thấu. Nàng lại nằm mơ. Đưa tay chạm tới gương mặt ướt át, Ly Ương có chút vô lực che cặp mắt lại, nằm không nhúc nhích. Những trí nhớ như mộng không thành thật kia hôm nay thành bóng đè sâu nhất của nàng, hàng đêm tỉnh mộng, khiến cho nàng nếm hết tư vị đau triệt nội tâm.

Có lẽ, nàng nên đi tìm nước Vong Xuyên (quên đi), khiến cho nàng quên mất tất cả. Nhưng nàng không bỏ được. Mặc dù đã thành đau đớn khắc sâu nhất của nàng, nàng vẫn không cách nào bỏ qua chút ít dịu dàng người nọ đã từng dành cho nàng. Mặc dù nói từ trên ý nghĩa nào đó, một ít dịu dàng đó cũng không phải thật cho nàng, chẳng qua là trừ những trí nhớ này, cái gì nàng cũng không có.

Một mình nằm ở trên giường lạnh như băng, đợi đến khi khuôn mặt thấm đẫm nước mắt, Ly Ương đứng dậy xuống giường, tự rót ly nước lạnh cho mình. Ngoài cửa sổ ánh trăng đang sáng, sáng tỏ như nước. Ly Ương không buồn ngủ chút nào tựa bên cửa sổ, tay đang cầm một ly nước lạnh, chờ đợi nghênh đón một ngày ánh rạng đông mới, giống như đi qua mấy ngày kia. Nước trong lạnh như băng vào cổ, khiến cho đầu óc Ly Ương trong nháy mắt thanh tỉnh không ít. Đập vỡ miệng, Ly Ương rất khó chịu nhìn nước trong vô vị trong tay, nàng rất tưởng niệm những hũ rượu ngon trong hầm rượu nhà mình. Nếu ở nhà, thế thì tốt quá. Ít nhất lúc này nàng còn có rượu để uống, mà không phải bị thảm uống nước như vậy. Nghĩ tới đây, hai lông mày thanh tú của Ly Ương càng nhu chặt hơn.

Nàng đã sớm muốn về nhà, chẳng qua là mỗi lần nàng muốn đi, cũng sẽ bị hai tiên ty giữ cửa ngăn lại, trả lời đều là lý do liên miên bất tận: “Đế quân có lệnh, trước khi thương thế tốt lên người không thể rời đi.” Nàng nói muốn gặp Bạch Nhiễm, cũng chỉ nhận được một câu trả lời, “Hôm nay Đế quân cũng không ở Thanh Khâu.” Liên tiếp như vậy, đã qua mấy ngày, sự chịu đựng của nàng cũng cơ hồ sắp bị diệt sạch hầu như không còn.

Ngẩng đầu lên, đột nhiên gặp gỡ ánh mắt kinh ngạc giống như nàng. Bạch Nhiễm tựa hồ vừa mới từ bên ngoài chạy về, giữa hai lông mày không che dấu được một mối. Thấy Ly Ương, hắn có chút ngoài ý muốn dừng bước, cau mày nhìn nàng. Nhìn chăm chú như vậy khiến cho Ly Ương chợt nhớ lại cái hôn đêm đó, trong lòng đột nhiên giật mình, hốt hoảng đóng cửa sổ lại.

Ban đêm yên tĩnh, tiếng gõ cửa vững vàng có vẻ cực kỳ đột ngột.

Ly Ương cả kinh, biết người đến là Bạch Nhiễm, nàng đứng ở sau lưng cửa, thật lâu vẫn không nhúc nhích.

“Tiểu Bạch, mở cửa.” Đứng ở cửa, Bạch Nhiễm bắt đầu đi nói.

Biết không thể nhốt hắn ở ngoài cửa, Ly Ương đưa tay mở cửa. Khoảnh khắc mở cửa, ánh trăng như nước ngoài phòng vẩy vào. Ánh trăng nhu hòa từ phía sau lưng tán lác trên người Bạch Nhiễm, khiến cho Ly Ương có chút không thấy rõ khuôn mặt của hắn, chỉ có cặp mắt yên lặng thâm thúy vẫn sáng như sao, khiến cho không người nào có thể bỏ rơi. Hắn chậm rãi đi vào cửa, giống như là từ trong tranh đi tới, khiến cho Ly Ương khẽ thất thần.

“Sao trở như thế còn chưa ngủ?” Bạch Nhiễm đứng ở trước người Ly Ương, từ trên nhìn xuống nàng, mang theo chút trách cứ hỏi.

Âm thanh trong trẻo lập tức kéo suy nghĩ của Ly Ương về thực tại, “Ta muốn về nhà.”

Ly Ương đáp không đúng câu hỏi khiến cho đôi mắt Bạch Nhiễm sâu xuống, người trước mắt không được tự nhiên nghiêng đầu, thậm chí không chịu nhìn hắn. Biết nàng đang để ý thứ gì, Bạch Nhiễm chẳng qua là mở miệng hỏi: “Thương thế tốt hơn rồi sao?”

“Tốt lắm” Ly Ương cúi đầu, cứng rắn trả lời.

“Nếu tốt lắm, ngày mai ngươi trở về đi.” Bạch Nhiễm khẽ nhíu mày, hắn biết chuyện hôm đó đã khiến cho nàng sinh lòng ngăn cách, hôm nay nếu mạnh mẽ giữ lại cũng chỉ làm nàng bài xích hơn. Chẳng bằng để nàng trở về trước, nàng cũng phải trở về.

Bạch Nhiễm dễ dàng đáp ứng như thế khiến cho Ly Ương có chút kinh ngạc, nhưng vẫn buồn bực lên tiếng: “Ừ.”

“Thấu Ngọc và Át Quân cũng nên trở lại mấy hôm nay rồi, ngươi trở về cũng tốt.” Bạch Nhiễm tựa hồ nhìn thấu Ly Ương đang suy nghĩ gì, giải thích nghi hoặc cho nàng lại không yên tâm dấn dõ, “Sớm đi nghỉ ngơi, thương thế của ngươi vừa mới tốt.”

“Ừ.” Tin tức cha mẹ muốn trở về khiến cho cặp mắt Ly Ương sáng lên, giọng nói cũng không khỏi nhẹ nhàng đi đôi chút.

Tựa hồ không có lời gì để có thể tiếp tục, không khí lập tức trở nên cứng ngắt.

Nhìn chăm chú vào Ly Ương vẫn cúi đầu, Bạch Nhiễm theo thói quen nâng lên tay, muốn khẽ xoa tóc của nàng, lại bị nàng lui về phía sau một bước tránh ra. Tay đã nâng lên lúng túng cứng ở không trung, Bạch Nhiễm chậm rãi thu tay lại, nhẹ nhàng nói: “Ngủ đi, ta đi về trước.”

Đợi đến lúc Bạch Nhiễm rời đi, Ly Ương chán nản ngã ngồi ở trên mặt đất. Bạch Nhiễm, sao chúng ta lại biến thành như vậy?

Đã từng, tín nhiệm không có chút nào cất giữ cho tới bây giờ lại tuyệt không còn dư lại. Ngăn cách chót không giải thích được, trùng hợp từ trong miệng Hóa Kỳ Lân cứu nàng, lại đột nhiên tặng nàng bội kiếm của Nhân Phi, còn có nụ hôn đầy dục không chịu thừa nhận...

Nhiều trùng hợp như vậy khiến trong lòng nàng đột nhiên dâng lên một cổ lạnh lẽo thấu xương, nhưng nàng không có dũng khí biết chân tướng sau lưng Ly Ương cúi đầu ôm lấy mình, trong miệng tràn đầy mùi vị khô sở, giống như lòng của nàng giờ phút này. Nàng cái gì, cũng không cần. Quá khứ, chân tướng, mong đợi, cũng không cần. Nàng chỉ muốn về nhà, một mình an tĩnh chờ, mà không phải tiếp tục làm con cò của người nào cả.

***

Ngày hôm sau khi tỉnh lại đã là vào lúc giữa trưa, chưa chào hỏi cùng bất luận kẻ nào, Ly Ương động thân trở về núi Nguyên Hoa.

Núi Nguyên Hoa hay là cả tòa núi Nguyên Hoa, không có bất kỳ thay đổi. Ly Ương đứng ở dưới tàng cây hòe vàng, đầu ngón tay nhẹ xẹt qua vỏ cây thô ráp, trong lòng chỉ còn lại một câu nói: vật đổi sao dời.

Ánh chiều tà như máu, hoàng hôn dần dần dày. Tay trái chống cằm, Ly Ương nằm nghiêng ở trên ghế, trước mặt là khay trà nhỏ bằng gỗ lim, phía trên rậm rạp chằng chịt để hơn mười bầu rượu. Khoa trương hơn chính là bốn phía dưới bàn trà, ghế, càng thêm vây đầy vỏ sò vỏ rượu. Số lượng kính người như vậy, đại khái tất cả rượu trong hầm rượu đều bị Ly Ương mang ra ngoài.

Tay phải nhẹ nhàng lắc lắc ly phi thủy lung linh ướt át, Ly Ương nhắm cặp mắt, nhấp một hớp nhỏ. Hương thơm của Thiên Nhật Túy từ từ tản mát ra trong miệng, nhưng tại sao nàng còn chưa say? Rõ ràng là một trong những loại rượu say lòng người nhất tiên giới, nàng uống hai vỏ lớn rồi, thế nhưng một chút men say cũng không có. Từ lượng của nàng từ khi nào thì trở nên tốt như vậy? Hay là bây giờ nàng quá thanh tỉnh?

Tiếp tục từ trên khay trà tùy tiện chọn một bầu rượu rót đầy cho mình, Ly Ương cầm ly rượu để sát vào mũi của mình. Đó là mùi rượu nàng quen thuộc đến tận xương tủy, rượu Vân Tung. Cũng là, rượu Phượng Hê yêu thích nhất. Chuyện cũ không cách nào cự tuyệt từng chút hiện lên ở trước mắt, Ly Ương kinh ngạc ngẩn ngơ cứng lại ở tại chỗ, ly rượu trong tay rơi xuống trên mặt đất.

Tiếng ngọc nát chất chứa kéo suy nghĩ bay xa của Ly Ương trở lại. Nháy mắt nhìn ly rượu bể tan trên đất, Ly Ương thở dài, tay thoảng một cái, một ly rượu ngọc ám màu lam nhạt lại xuất hiện ở trong tay nàng. Đưa tay để bình rượu Vân Tung kia ra xa, Ly Ương lại chọn một bầu rượu rót đầy vào ly ngọc ám trong tay. Ly Ương nhường mày, lần này là một trong những loại rượu nàng hải lòng nhất, Vô Hương.

Vô Hương, tên cũng như ý nghĩa, rượu không có chút mùi hương nào. Vậy mà vào miệng thì ngọt ngào mềm mại cùng với tư vị tuyệt vời vô cùng khiến cho những rượu khác không thể sánh bằng, đây là loại rượu chỉ cần uống một lần, liền cả đời khó quên.

Bất tri bất giác, Ly Ương đã nhớ không rõ mình rốt cuộc đã uống bao nhiêu rượu rồi. Nàng chỉ là một ly tiếp một ly, không có bất kỳ động tác dừng lại, vẫn tiếp tục uống. Cho đến, một đôi tay dừng lại động tác rót rượu của nàng.

“Hạng Thành?” Nhìn thấy rõ ràng là ai, Ly Ương có chút kinh ngạc. Sao hắn lại ở nơi này?

Nhìn bầu rượu trống không đầy đất, ánh mắt Hạng Thành trầm xuống, thần sắc khê biến. Mấy ngày trước đây hắn còn nhìn thấy nàng theo Phượng Hê tham gia tiệc Quỳnh Lâm, cười nói tự nhiên. Nhưng hôm nay, nàng lại một thân một mình uống rượu giải sầu ở nơi này.

“Nếu đã tới rồi, uống chung một ly đi?” Ly Ương nháy mắt, cười hỏi.

Hạng Thành vốn định ngăn cản Ly Ương tiếp tục uống, vậy mà khi đối diện với cặp mắt đen bi thương kia, lời cự tuyệt thế nào cũng nói không ra được. Ly Ương thấy hắn không nói lời nào, dứt khoát móc ly rượu ra, rót đầy rượu đưa cho hắn.

“Uống với ta đi.” Nàng nói như thế, cong môi mỉm cười, nâng ly chờ đợi.

Về mặt cô đơn buồn như vậy, một trời một vực so với nàng thường ngày. Nàng như vậy, hắn làm sao cự tuyệt. Nhận lấy ly rượu, Hạng Thành ngồi vào một bên trên ghế, nói: “Được, ta cùng ngươi.”

Vừa dứt lời, Hạng Thành liền thấy Ly Ương cười. Khác với nụ cười cứng ngắt cố ý kéo lê vừa rồi, là thật sự, nụ cười phát ra từ nội tâm. Ánh mắt của nàng, nói cho hắn biết. Hạng Thành biết, hắn làm đúng.

Lúc trước một mình uống rượu giải sầu, cho tới bây giờ cùng uống rượu thỏa thích với Hạng Thành, Ly Ương phát giác tư vị rượu trong ly tựa hồ cũng thay đổi càng thêm mê người. Cảm giác có người uống cùng, thật tốt. Ít nhất nàng không còn một mình. Tiếng lòng vẫn căng thẳng rốt cuộc cũng có thể buông lỏng xuống. Ly Ương vẫn chờ đợi men say đến tận cùng có chút hoảng hốt, tất cả trước mắt trở nên có chút mơ hồ, nàng thậm chí thấy được nhiều Hạng Thành. Nàng nhìn thấy miệng hắn không ngừng động lên, chắc là đang nói chuyện, nhưng nàng không nghe được hắn đến tận cùng nói những thứ gì.

Nhìn Ly Ương té ở trong ngực mình không ngừng khóc thút thít, tâm Hạng Thành cũng theo nước mắt không ngừng tràn ra mà đau. Trong miệng Ly Ương một mực lầm bầm, nghe chẳng phân biệt được rõ, chỉ có thể phân biệt ra được từ ngữ là tè. Xuất hiện số lần nhiều nhất là “Phượng Hê”, nửa sau đó chính là “Bạch Nhiễm”. Hai người kia, đã thương nàng. Đôi mắt băng lam của Hạng Thành biến sắc sâu hơn, thấy lạnh cả người từ trong thoáng hiện.

Hạng Thành đứng lên, tính toán ôm Ly Ương vào trong phòng. Ngẩng đầu lại phát hiện cách mình mấy bước xa bên ngoài, có một người đang đứng. Áo trắng như tuyết, tóc đen tán lác, phong thái như vậy, trừ Hồ đế Bạch Nhiễm ở Thanh Khâu, còn ai vào đây? Nhìn dáng vẻ của hắn, tựa hồ đã tới một đoạn thời gian, nhưng hắn một chút cũng không có phát giác. Chuyện thực như vậy, khiến cho trong lòng Hạng Thành trầm xuống.

Bạch Nhiễm đi tới trước mặt Hạng Thành, liếc nhìn Ly Ương trong ngực hắn, mở miệng nói: “Làm phiền.” Dứt lời, Bạch Nhiễm đưa tay muốn nhận lấy người trong ngực Hạng Thành, nhưng đối phương lại không có bất kỳ ý tứ buông tay. Bạch Nhiễm nhướng nhướng mày, thân hình vừa động, đảo mắt Ly Ương đã đến trong ngực của hắn. Đợi đến Hạng Thành giật mình, Bạch Nhiễm đã ôm Ly Ương vào nhà, trong phút chốc cửa đã đóng lại lần nữa.

“Đêm đã khuya, người cũng nên đi về.”

Lời nói cuối cùng của Bạch Nhiễm phiêu đăng trên không trung, Hạng Thành đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm cửa lớn đóng chặt. Sau một hồi lâu, mới xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

“Không cần đi...”

Vừa mới đặt Ly Ương xuống giường, tay Bạch Nhiễm đã bị nàng gắt gao níu lại không thả. Thấy Ly Ương ôm chặt cánh tay của mình không ngừng nức nở, môi Bạch Nhiễm khẽ cong, đưa tay vỗ nàng nhỏ nhẹ lên tiếng: “Được, ta không đi, không đi.”

Đáng tiếc dịu dàng khuyến khích của hắn không khiến Ly Ương an tĩnh lại, nàng vẫn cau mày không ngừng ghen ngào: “Ồ, Phượng Hê, không cần đi.”

Đợi đến khi nghe rõ tên Ly Ương gọi lên trong miệng, thần sắc vốn là nhu hòa của Bạch Nhiễm trầm xuống, động tác vỗ nhẹ Ly Ương cũng thoáng chốc ngừng lại. Ly Ương không nhận được đáp lại gì càng ghen ngào lợi hại hơn, nước mắt từ khóe mắt một giọt tiếp một giọt không ngừng tràn ra, từ từ hội tụ thành tia nước nhỏ, tay nắm Bạch Nhiễm cũng càng dùng sức.

Bạch Nhiễm đứng ở bên giường, mặc cho Ly Ương cầm lấy tay của mình, khóc kêu, chính là không hề có bất kỳ đáp lại gì nữa. Nghe trong miệng Ly Ương một lần lại một lần kêu tên Phượng Hê, trên trán Bạch Nhiễm từ từ khép lại nếp uốn, đáy mắt thâm thúy đen bóng cũng chậm chậm hội tụ cảm xúc đen tối khó phân biệt, thậm chí cái tay bị Ly Ương văng vẳng níu lại cũng càng ngày càng cứng ngắt.

Hắn, thật rất muốn che cái miệng nhỏ nhắn này lại, để cho cái tên đó hoàn toàn biến mất. Hắn không muốn từ trong miệng nàng nghe được bất kỳ lời gì có liên quan đến Phượng Hê nữa. Sau đó, hắn cũng đích xác là làm như vậy.

Bạch Nhiễm cúi người, đưa tay bắt được cằm Ly Ương, hung hăng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn không ngừng kêu tên người khác.

Trong lúc nhất thời, vạn vật đều tĩnh lặng, giữa răng môi đều là mùi rượu nồng nặc.

“Um...” Ý thức của Ly Ương không rõ chỉ cảm thấy khó thở, giống như là có cái gì ùn ùn kéo đến, bao phủ toàn bộ thế giới của nàng. Như vậy khiến cho nàng theo bản năng lắc lắc cánh tay muốn giãy giụa, lại bị người đưa tay đè lại, càng khó rung chuyển nửa phần.

Đợi đến khi cảm thấy trừng phạt đủ rồi, Bạch Nhiễm mới buông Ly Ương ra. Nhìn Ly Ương chỉ lo hít vào từng ngum từng ngum, bên môi Bạch Nhiễm mới lần nữa hiện lên mấy phần tươi cười. Lần này thì thôi, hắn sẽ khiến nàng sau này chỉ gọi tên của mình hắn.

Đầu ngón tay chạm vào mi tâm (giữa hai lông mày) của Ly Ương, thần lực theo ngón tay của Bạch Nhiễm ôn hòa xuyên vào trong cơ thể Ly Ương. Thần lực âm áp chậm rãi lan tràn toàn thân, cuối cùng toàn bộ hội tụ đến trái tim và thần hồn nàng. Loại cảm giác thoải mái an tâm này khiến cho Ly Ương mới vừa tức thì còn nóng nảy bất an hiện tại đã bình yên tiến vào giấc ngủ, thần sắc Bạch Nhiễm cũng dần dần chìm xuống, trong mắt tràn đầy ngưng trọng. Mấy ngày nay trừ thuốc ra, mỗi ngày hắn đều rót thần lực vào điều dưỡng cho Ly Ương, nhưng... tim bị thương nặng nhờ thần lực không ngừng tu dưỡng từ từ khôi phục lại, nhưng thần hồn Ly Ương vẫn thỉnh thoảng vững chắc thỉnh thoảng dao động, không có nửa phần khuynh hướng chuyển biến tốt.

Qua hồi lâu, Bạch Nhiễm thu tay lại, bất an trong lòng càng sâu. Nhìn Ly Ương ngủ thật say, Bạch Nhiễm khe khẽ thở dài, thật sự nếu không có chuyển biến tốt, hắn cũng chỉ có thể mang nàng đi Thiên Sơn một chuyến. Bạch Nhiễm đang nghĩ như vậy, ngoài phòng truyền đến một dòng khí lạnh như băng. Qua trong giây lát, cửa đã bị mở ra lại nhẹ nhàng đóng lại, người nọ đã vào bên trong phòng.

Lông mi trắng tóc bạch kim, lại nói con người gần như trong suốt, gương mặt hình dạng rõ ràng không có chút vẻ mặt nào, mơ hồ tiết lộ ra mấy phần xa cách. Khí chất cực lạnh đậm giống như khí lạnh trên đỉnh Thiên Sơn, làm cho người ta không dám tùy ý đến gần, rồi lại xuyên suốt sạch sẽ, không chút nào dính khí bẩn của thế gian. Khí chất độc nhất vô nhị như vậy, trong trời đất này chỉ có một người, Trọng Túc sơn thần Thiên Sơn.

Trọng Túc đến rõ ràng khiến cho Bạch Nhiễm thở phào nhẹ nhõm, thần sắc ngưng trọng vừa rồi cũng đột nhiên buông lỏng, “Thần Quân.”

Trọng Túc nhẹ nhàng gật đầu với Bạch Nhiễm, đi tới bên cạnh Ly Ương, đưa tay khoác lên trên cổ tay nàng. Quả nhiên, giống như dự đoán của hắn. Giờ phút này tình huống của Ly Ương nếu không phải mỗi ngày hao phí thần lực lớn là không thể nào ổn định. Nghĩ tới đây, mặt băng sơn của Trọng Túc xuất hiện một tia động dung, hắn nghiêng người nói với Bạch Nhiễm: “Mấy ngày nay, làm phiền Đế quân.”

Bạch Nhiễm tự nhiên hiểu hắn chỉ cái gì, chẳng qua gật đầu hỏi: “Thần Quân có biết tại sao lại như vậy?”

“Thần hồn của Nhân nhi mặc dù ở trong lòng Thiên Sơn ôn dưỡng hơn bốn nghìn năm cũng chỉ khôi phục được hơn phân nửa, bộ phận còn lại bẻ tan tành căn bản không cách nào khôi phục nữa. Cho nên lúc chuyển thể ta mới không thể không xuống cấm chế với nàng, trước khi thần hồn nàng hoàn toàn vững chắc thì không thể hóa thân. Ai ngờ vừa gặp Phượng Hề, nàng lại phá cấm chế hóa thân trước.” Trọng Túc cười khổ một cái, nhìn Ly Ương nằm ở trên giường tiếp tục nói, “Thần hồn Nhân nhi vốn là chưa hoàn toàn vững chắc, đoạn thời gian trước gặp phải Hỏa Kỳ Lân bị trọng thương hơn nửa mấy ngày nay tâm thần đều tổn hại, mới có thể biến thành như hôm nay.”

“Thần Quân có biện pháp?” Lời nói của Trọng Túc khiến cho trong lòng Bạch Nhiễm trầm xuống, chuyện so với hắn tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn rất nhiều.

“Còn phải làm phiền Đế quân hộ pháp cho hai ta.” Trọng Túc gật đầu một cái, nói với Bạch Nhiễm

Nghe lời này, Bạch Nhiễm yên lòng, lui về phía sau hai bước đứng ở bên cạnh bàn nói: “Xin Thần Quân yên tâm.”

Trọng Túc đưa tay ngăn lại thần thức của Ly Ương, để cho nàng nằm ngang ở trên giường, rồi sau đó từ trong ngực móc ra một bình thủy tinh trong suốt, bên trong bình lóe ra ánh nhàn nhạt. Đây là mảnh vụn thần hồn còn sót lại của Nhân Phi. Tháo nắp bình thủy tinh ra, Trọng Túc hít sâu một hơi, tập trung toàn bộ thần lực vào trên hai ngón tay ở tay phải, con người vốn là trong suốt cũng lộ ra màu thủy lam nhàn nhạt. Mảnh vụn thần hồn trong suốt nhờ thần lực của Trọng Túc dẫn dắt chậm rãi từ trong bình thủy tinh hút ra ngoài, biến thành một sợi dây trong suốt liên kết đến mi tâm của Ly Ương, một tia một tia vô cùng chậm rãi thấm ướt vào.

Cũng không lâu lắm, tiêu hao thần lực không lồ khiến cho sắc mặt của Trọng Túc có chút trắng bệch, cái trán cũng toát ra mồ hôi, nhưng những thần hồn kia lại chỉ tiến vào một phần ba. Dù vậy, Trọng Túc cũng không dám dừng lại nữa khác. Bởi vì chỉ cần mỗi lần bị cắt đứt, những mảnh vụn thần hồn còn sót lại sẽ lập tức tiêu tán, hơn nữa thần hồn trong cơ thể Ly Ương cũng sẽ bị thương nặng, thậm chí sẽ có thể vỡ vụn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, bầu trời đêm ngoài phòng chẳng biết lúc nào đã bị mặt trời mới lên chiếu rọi. Trọng Túc vẫn duy trì động tác lúc đầu, đem một tia thần hồn cuối cùng ở đáy bình chậm chạp dung nhập vào trong cơ thể Ly Ương. Cho đến vào lúc giữa trưa ngày hôm sau, tất cả mảnh vụn thần hồn trong bình thủy tinh mới hoàn toàn sáp nhập vào trong cơ thể Ly Ương.

Trọng Túc vừa buông tay, thiếu chút nữa té liệt ngã xuống trên mặt đất, may mà Bạch Nhiễm tới trước một bước đỡ hắn.

“Thần hồn dung hợp có thể cần mấy ngày, đợi đến khi thần hồn hoàn toàn dung hợp, Nhân nhi sẽ tỉnh lại.” Điều khí chốc lát, Trọng Túc liền mở miệng nói, “Đoạn thời gian này, bất kỳ quấy rầy nào cũng có thể tạo thành thương tổn nặng cho thần hồn của Nhân nhi.”

“Thần Quân yên tâm, mấy ngày nay ta sẽ một tác cũng không rời canh giữ ở bên người nàng.”

“Đế quân, đã quyết định?” Trọng Túc ngẩng đầu lên, thẳng tắp ngắm vào trong mắt Bạch Nhiễm

“Vâng.” đầu ngón tay nhẹ nhàng vén tóc rơi trên trán Ly Ương, Bạch Nhiễm cười khẽ, “Thần Quân muốn ngăn cản?”

Nếu như lúc này, nói sự thật cho Phượng Hề, nói không chừng Tiên giới liền có thể tránh thoát một kiếp nạn lớn. Bạch Nhiễm nhìn lại hai tròng mắt gần như vô sắc của Trọng Túc, môi hơi vênh, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Trọng Túc nhẹ nhàng lắc đầu, liếc nhìn Ly Ương ngủ mê man, trịnh trọng nói với Bạch Nhiễm: “Sau này xá muội làm phiền Đế quân.”

“Nhất định không phụ nhờ vả của Thần Quân.” Bạch Nhiễm kinh ngạc trong bụng, nhưng vẫn cười trả lời.

Cuối cùng liếc nhìn Ly Ương, Trọng Túc đứng dậy cáo từ, “Như vậy ta liền cáo từ.”

***

Rời núi Nguyên Hoa, Trọng Túc nhìn hướng núi Phượng Kỳ, trong bụng than nhỏ. Cuối cùng, tất cả vẫn đi về phía trước. Hắn biết hết tất cả, nhưng cũng không cải biến được chút nào.

Vẫn còn nhớ năm ấy trên đỉnh Thiên Sơn, Nhân Phi hỏi hắn vì sao phải ngăn cản nàng xuống núi. Hắn nói: “Nếu người xuống núi, sẽ gặp gỡ kiếp lớn trong đời. Chỉ có ở lại trên núi, mới có thể tránh qua một kiếp này.”

Khi đó Nhân Phi trả lời thế nào, nàng cười nói: “Nếu là kiếp nạn của ta, ta làm sao có thể tránh qua? Huống chi, coi như tránh qua kiếp này, nói không

chùng sẽ đưa tới kiếp nạn lớn hơn nữa.”

Hắn cuối cùng không tiếp tục ngăn cản nàng xuống núi nữa. Cho nên không bao lâu, hắn đến núi Phượng Ngô thấy được Phượng Hề chỉ còn một hơi, còn có Nhân Phi gần như tuyệt vọng. Nàng nói: “Ca, ta muốn cứu hắn.” Kiên định quyết tuyệt như vậy, không có chút nào dao động.

Hắn khuyên nàng: “Kiếp sau gặp lại, hắn chưa chắc có thể nhận được ngươi.”

Nàng lại thờ ơ, “Không sao, chỉ cần hắn tốt là đủ rồi.”

Nàng nói: “Không có gì đáng giá hay không, chỉ có nguyện ý hay không.”

Hắn đúng là vẫn còn theo nàng. Hấp hối sắp chết, nàng bắt lấy ống tay áo của hắn, thanh âm nhẹ đến cơ hồ nghe không rõ, nàng nói: “Ca, không cần nói cho Phượng Hề ta là ai. Nếu như hắn nhận không ra ta, vậy liền coi như hết.”

“Được.” Hắn đáp ứng nàng. Đó là muối muối của hắn, hắn làm sao không biết. Nàng đánh cuộc, đánh cuộc Phượng Hề có thể nhận ra nàng. Nếu như Phượng Hề nhận không ra nàng, hắn có tư cách gì để tiếp tục yêu nàng? Cho nên hôm nay, mặc dù biết như vậy có lẽ có thể khiến cho Tiên giới tránh qua một kiếp nạn lớn, hắn cũng lựa chọn không nói. Huống chi tựa như theo lời Nhân Phi, coi như tránh qua kiếp này, ai biết có thể đưa tới kiếp nạn lớn hơn hay không.

Nhớ tới Bạch Nhiễm, Trọng Túc không khỏi lắc đầu một cái. Người kia, cũng sẽ không sai lắm nữa. Chẳng qua là đường này, vẫn không dễ đi.

***

Đất cực Bắc, đỉnh Thiên Sơn.

Phượng Hề và Nhân Phi tìm khắp cả Thiên Sơn cũng không thấy bóng dáng của Trọng Túc, liên tiếp đợi mấy ngày, cũng không thấy hắn ra ngoài.

“Ca ca có thể bế quan rồi, hơn nữa xem ra còn là bế quan rất lâu.” Ngồi ở bên trong cái phòng nhỏ thường ngày, Nhân Phi lắc đầu nói, “Lần này bế quan cũng không biết khi nào mới gặp, có lẽ ngày mai, có lẽ trăm năm ngàn năm sau, ai cũng không nói chính xác.”

Trọng Túc như thế nào bế quan vào lúc này? Phượng Hề đứng ở cửa sổ, cau mày nhìn cả núi băng tuyết.

Thấy Phượng Hề cúi đầu trầm tư, Nhân Phi đi tới bên cạnh hắn, nắm tay của hắn cười nói: “Bằng không, chúng ta trước hết ở nơi này, chờ ca ca xuất quan rồi mới trở về?”

“Ngươi cũng nói, ngày xuất quan không nói chính xác. Nếu đợi đến trăm năm hoặc là ngàn năm sau, như thế nào cho phải?” Phượng Hề ôm Nhân Phi vào trong ngực, ngửi mùi hoa sen nhàn nhạt trên tóc nàng, nói, “Huống chi, chúng ta còn phải trở về thành thân.”

Nghe lời này, hai má Nhân Phi bỗng dưng nóng lên, gất giọng: “Ngươi gấp cái gì?”

“Gấp, sao có thể không gấp?” Phượng Hề vui đùa ở càn cổ của nàng, cười nói, “Ta chờ cũng đã hơn bốn nghìn năm, có thể nào không gấp?”

“Hơn bốn nghìn năm đợi được, trăm năm hoặc là ngàn năm lại chờ không được?” Nhân Phi xoay người, giống như chất vấn.

Không nghĩ tới Phượng Hề cũng bắt được tay của nàng, ánh mắt nghiêm túc nhìn nàng nói: “Uh, đợi không được. Ta chờ hơn bốn nghìn năm, cả ngày lẫn đêm đều nhớ ngươi. Hôm nay thật sự chờ được, không lấy ngươi về nhà sớm một chút, ta sợ ngươi lại chạy.”

Hắn không có nói ra khỏi miệng, cho tới bây giờ, hắn cũng không dám tin tưởng hắn thật đợi được nàng. Nhưng đúng là như thế, hắn mới gấp khó dẫn nổi mà muốn vĩnh viễn ôm nàng ở trong lòng mình. Chỉ có như vậy, hắn mới có thể cảm nhận được nàng là chân thật.

Nhân Phi ngẩn ra, cặp mắt sáng ngời hiện ra tâm tình kỳ dị. Nằm ở ngực Phượng Hề, vẻ mặt Nhân Phi không còn vui vẻ tựa như bình thường, nhìn qua thật thấp thỏm bất an, thậm chí là, trong nháy mắt có lùi bước. Nhưng đợi đến khi nàng ngẩng đầu lên lần nữa, trên mặt của nàng đã là nụ cười sáng rõ nhất, nàng nói: “Phượng Hề, chúng ta trở về thành thân đi.”

“Đợi đến ca ca xuất quan, chúng ta trở về nữa, được không?”

“Tốt.” Phượng Hề ôm nàng, cười nói, “Ngươi nói cái gì cũng tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Cánh cửa khép hờ, ánh mặt trời màu vàng chói lọi tràn vào từ khe cửa hẹp dài. Nhìn ngoài cửa sổ là ánh nắng chiều rực rỡ như gấm vóc, Ly Ương nháy mắt, cố gắng nhớ lại tình cảnh trước khi mình mất đi ý thức. Nàng uống rượu uống đến một nửa thì Hạng Thành tới, sau đó nàng liền lôi kéo Hạng Thành uống, cuối cùng chính là nàng uống nhiều quá...

Nhìn tình huống này, hiện tại cũng đã là tờ mờ tối ngày hôm sau, nàng thật là ngủ đủ! Bất đắc dĩ lại ảo não vỗ xuống ót của mình, Ly Ương chuẩn bị đứng lên lấy chút gì cho mình ăn, ai ngờ vừa mới đứng dậy liền phát hiện cả người bủn rủn, không làm được gì.

Tại sao có thể như vậy? Ly Ương lại tê liệt ngã xuống trên giường, lười phải nhúc nhích. Coi như là say rượu, cũng không phải là cái tình trạng này chứ?

Không đợi Ly Ương tiếp tục suy nghĩ nữa, cửa khép hờ nhẹ nhàng bị đẩy ra, Bạch Nhiễm nghe được động tĩnh từ ngoài phòng đi vào.

“Sao người ở đây?” Thấy Bạch Nhiễm, Ly Ương sững sốt một chút, nàng rõ ràng là ở trong nhà!

“Át Quân nói người ngủ mê sáu ngày, gọi thế nào người cũng không tỉnh, bảo ta tới xem một chút.” Bạch Nhiễm mặt không đổi sắc đi tới bên giường, nắm cổ tay Ly Ương lên thăm dò, trái tim nhấc lên mấy ngày cuối cùng cũng hoàn toàn đề xuống. Buông tay ra, Bạch Nhiễm nhìn gương mặt Ly Ương không vui, ngược lại cười nói: “Người đã không còn chuyện gì, sao lại ngủ sáu ngày?”

“Ta thích ngủ mấy ngày thì ngủ mấy ngày.” Đối mặt với ánh mắt cười như không cười của Bạch Nhiễm, Ly Ương sững sốt nuốt sống nửa câu sau “Mắc mớ gì tới người” trở về. Ghê tởm! Sao nàng lại không có tiền đồ như vậy!

Bạch Nhiễm bị biểu tình đặc sắc tuyệt luân của Ly Ương làm cho vui vẻ, trong lòng nha đầu này nghĩ gì đều viết ở trên mặt mình. Đứng lên, Bạch Nhiễm liếc nhìn Ly Ương còn nằm ở trên giường, nhướn mày nói: “Còn ở đó làm gì? Không có sao thì dậy mau.”

Ly Ương tức giận nhìn hẩn một cái, mặc dù tay vẫn không làm được gì, cắn răng một cái, sững sốt không nói tiếng nào đã dậy. Nhưng hai chân mới vừa chạm đất, dưới chân không có đứng vững, liền thẳng tắp ngã về trước. Mắt thấy mặt của mình lập tức sẽ phải tiếp xúc thân mật cùng mặt đất, Ly Ương lập tức nhắm hai mắt lại, gương mặt rồi rầm giãy giụa. Tại sao có thể như vậy?!

Qua một lúc lâu, Ly Ương cũng không đợi đến khi mặt va chạm thân mật với mặt đất. Vừa mở mắt, gương mặt xem ra hoàn mỹ đến nhân thần cùng hận của Bạch Nhiễm gần ngay trước mắt, chớp mũi hẩn chỉ cần gần thêm một chút nữa, là có thể đụng phải chóp mũi của nàng. Cách gần như vậy, nàng có thể nhìn rõ cái bóng của mình trong mắt Bạch Nhiễm. Tình cảnh ngày nào lại hiện lên trong đầu của Ly Ương. Tình huống như thế khiến cho Ly Ương lập tức cứng ở tại chỗ, động cũng không dám động.

“Tại sao lại ngốc như vậy?” Bạch Nhiễm đỡ Ly Ương dậy, buồn cười nhìn nàng cứng còng bất động.

“Người mới ngốc!” Ly Ương không dám nhìn hẩn, lăm bầm một câu, hất ra khỏi hẩn đi về phía cửa. Giờ phút này đầu nàng đầy máu hoàn toàn quên mất tình huống thật bây giờ của mình, vừa mới rời đi hai tay của Bạch Nhiễm thiếu chút nữa lại ngã xuống đất. May mà Bạch Nhiễm có dự kiến trước, sớm một bước đỡ nàng.

Bạch Nhiễm không nói gì, chẳng qua là cười híp mắt nhìn nàng, khóe mắt hơi vênh, trong mắt tràn đầy nụ cười hài hước.

Ly Ương cũng không nói gì, chẳng qua là hung tợn nhìn lại hẩn, diện mạo dữ tợn, đầy mặt tràn đầy lửa giận không cam lòng.

Trên thế giới này đại khái luôn có một người dùng để khắc người, dùng để báo cho người làm người đừng quá liều lĩnh. Khắc tinh của Ly Ương, rất rõ ràng chính là nam nhân như rồng mây cười yếu ớt trước mặt nàng đây. Ông trời, người quả nhiên là không chào đón ta. Ly Ương nghĩ như vậy, rốt cuộc vẫn bỏ qua giãy giụa, được Bạch Nhiễm chậm rãi đỡ đi về phía phòng khách.

“A Ương!”

Còn chưa có bước vào phòng khách, Ly Ương liền nghe đến tiếng kêu kích động của mẫu thân nàng. Giương mắt vừa nhìn, mẫu thân nàng mặt đã kích động tiến lên đón, nhận lấy nàng qua từ trên người Bạch Nhiễm, điều này làm cho Ly Ương thật thờ phào nhẹ nhõm. Trời mới biết, nàng muốn cách xa Bạch Nhiễm cỡ nào. Bất quá mẫu thân nàng kích động như thế làm gì? Nàng không phải ngủ nhiều mấy ngày sao? Lại không có chuyện khác...

Đỡ Ly Ương đến trên ghế, Thấu Ngọc từ trên xuống dưới cẩn thận quan sát nàng một phen, trong miệng còn không ngừng lẩm bẩm: “Tĩnh là tốt rồi, tĩnh là tốt rồi.”

“Mẹ, con không sao, mẹ yên tâm đi.” Ly Ương lên tiếng an ủi.

“Mẹ biết, mẹ biết.” Thấu Ngọc trong miệng đáp lời, kích động trên mặt vẫn không có một tia giảm bớt, điều này làm cho Ly Ương có chút không hiểu. Bất quá không đợi nàng nghĩ nhiều, Thấu Ngọc đã dùng ngón tay đâm đầu của nàng, mắng: “Con nha đầu này, chính là không để cho người yên tâm!”

Ôm đầu, Ly Ương đáng thương nhìn Thấu Ngọc, ủy khuất kêu lên: “Mẹ...”

“Đưa ngốc, không sao, đều không có việc gì...” Thấu Ngọc đau lòng ôm nữ nhi bảo bối của mình, nghĩ tới những nỗi khổ nàng chịu liên đau lòng muốn chết, dịu dàng an ủi, “Mẹ trở lại, về sau không còn người dám khi dễ con nữa.”

Ly Ương được Thấu Ngọc ôm ở trong ngực liều mạng cắn môi, không để cho mình khóc ra thành tiếng, vậy mà nước mắt còn không nghe lời chảy ra bên ngoài. Cho đến khi nghe được câu “Mẹ trở lại, về sau không còn người dám khi dễ con nữa” của Thấu Ngọc, Ly Ương cũng nhận không được nữa, ủy khuất mấy ngày nay lập tức mãnh liệt tràn ra, chôn ở trong ngực Thấu Ngọc khóc lớn tiếng. Nghe được tiếng khóc thương tâm ủy khuất của nữ nhi, ngay cả Thấu Ngọc luôn luôn kiên cường cũng đỏ vành mắt, nghẹn ngào nhẹ giọng an ủi.

Tiếng khóc nghẹn ngào của nữ nhi và thê tử, ở trong lòng Át Quân như từng vết đao cắt, khiến cho hấn đau lòng vạn phần. Cố nén tâm tình xuống, Át Quân cúi người với Bạch Nhiễm, nói: “Mấy ngày nay, tiểu nữ nhờ có Đế quân.”

Hắn và Thấu Ngọc cũng là ngày hôm trước vừa mới trở lại, khi đó Ly Ương cũng đã lọt vào trong hôn mê. Tâm thần đều tổn hại, nữ nhi của hắn bị bao nhiêu đã kích mới có thể như thế. Nghĩ tới đây, Át Quân lại lo lắng.

Bạch Nhiễm chẳng qua là cười cười, “Ta đi về trước.”

Biết Bạch Nhiễm mấy ngày nay vẫn ở tại núi Nguyên Hoa, chuyện Hồ tộc cũng không lo lắng bao nhiêu, hôm nay nhất định là có một đồng chuyện chất chứa xuống. Nghĩ tới đây, Át Quân vội vàng nói: “Ta đưa Đế quân đoạn đường.”

Bạch Nhiễm gật đầu, theo Át Quân cùng nhau đi ra ngoài.

Chờ ra khỏi cửa núi, Bạch Nhiễm cũng không lập tức rời đi, ngược lại dừng bước, mở miệng hỏi: “Át Quân, sau này liền do ta chiếu cố Ly Ương, tốt không?”

Át Quân sững sốt một chút, cười nói: “A Ương từ khi còn bé đã do Đế quân trông nom, hôm nay Đế quân nguyện ý chiếu cố nàng nữa, dĩ nhiên là không thể tốt hơn. Sau này, còn phải làm phiền Đế quân dạy nhiều hơn.”

“Át Quân, ta nói chính là chiếu cố, cũng không phải là chăm sóc.” Bạch Nhiễm quay đầu, mỉm cười nhìn về phía Át Quân, trong mắt màu mực chảy xuôi ánh sáng không ai bằng.

Chiếu cố và chăm sóc, có khác nhau sao? Át Quân không hiểu, chỉ có thể ra hiệu Bạch Nhiễm nói tiếp.

Bạch Nhiễm cười khê, dứt khoát nói thẳng thắn: “Át Quân, gả A Ương cho ta, được không?”

Cả người Át Quân sững sờ ở tại chỗ, mới vừa rồi hắn nghe được cái gì? Năm nay hắn cũng mới hơn một vạn tám ngàn tuổi, lỗ tai không đến nỗi xảy ra vấn đề a! Chẳng qua nếu như không phải là lỗ tai hắn có vấn đề, đó chính là... Át Quân máy móc ngẩng đầu, Bạch Nhiễm trước mắt vẫn duy trì nụ cười yếu ớt vừa rồi. Như vậy, là Đế quân trước mặt hắn xảy ra vấn đề?

Bạch Nhiễm đứng tại chỗ, dù bận vẫn ung dung chờ Át Quân nghĩ thông suốt rồi khôi phục bình thường.

“Đế quân, người, người mới vừa nói... Là thật?” Qua một lúc lâu, Át Quân mới thử dò xét mở miệng, rồi rầm rự lờ, “Không đúng, phải là, ta thật sự không có nghe sai?”

“Người không có nghe sai.” Bạch Nhiễm gật đầu, bình tĩnh trả lời.

Lần này, Át Quân rốt cuộc có thể xác định mới vừa rồi hắn quả thật không có nghe sai rồi.

“Cái này, Đế quân, A Ương nàng...” Biết rõ rồi, lòng mày Át Quân đều muốn nhăn đến cùng nơi.

“Ta biết, cho nên ta nói là không phải hiện tại.” Bạch Nhiễm cười cắt đứt lời nói của Át Quân, xoay người đối mặt với hắn, ánh mắt trịnh trọng, từng chữ từng câu nghiêm túc hỏi, “Về sau, chờ A Ương nguyện ý, gả nàng cho ta, được không?”

Át Quân bị sự trịnh trọng trong mắt Bạch Nhiễm làm cho chấn động, rừ mắt suy nghĩ mấy giây, lên tiếng: “A Ương nguyện ý, dĩ nhiên là tốt.”

Đáp án này, khiến cho mặt mày Bạch Nhiễm giãn ra, nụ cười vốn là nhạt nhẽo lan tràn ra vô hạn. Trong khoảnh khắc, tựa như trắng sáng hoa nở.

Giương mắt nhìn màu đỏ lan tràn ra ở phía tây, Bạch Nhiễm gật đầu cười nói: “Như thế, rất tốt.”

***

Núi Phượng Kỳ.

Cầm trong tay một ly trà xanh, Phượng Minh lẳng lặng nhìn đôi bích nhân trước mắt. Hồi lâu, hắn rừ mắt xuống, nhẹ nhàng thổi trà trong tay, nhìn ao sen trắng cười nhạt nói: “Thì ra Nhân Phi là hoa sen trắng trong ao này biến thành.”

“Cũng đúng, người vốn là Thiên Sơn tuyết liên, chuyển thể cũng nên tìm họ hàng gần.” Nói xong, Phượng Minh lập tức phối hợp tăng thêm một câu. Nhân Phi này, tính tình và dáng ngoài đều như trước kia, nhu hòa yên tĩnh, ngay cả trí nhớ cũng lưu lại rất nhiều.

Phượng Minh vỗ tay một cái, tựa hồ nhớ ra cái gì, hỏi: “Đúng rồi, người còn thiếu ta một chai Thiên Sơn băng lộ, người còn nhớ rõ không? Bây giờ trở về, ngàn vạn đừng muốn quên nợ.”

Nhân Phi cau mày, cố gắng suy tư một lát, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là xin lỗi nói với Phụng Minh, “Cái này, ta nhớ không được...”

“Người không nhớ ra được không sao, chỉ cần ta nhớ được là tốt.” Phụng Minh không để ý chút nào khoát khoát tay, gương mặt đại độ.

“Phụng Minh, chỉ khi dễ Nhân Phi.” Phụng Hề ngồi ở một bên không nhìn nổi, trầm giọng cảnh cáo.

“Dạ, có lẽ bà liền quên đệ đệ.” Phụng Minh đáp lời, thờ ơ cười cười, “Các người tính toán cuối tháng này thành thân?”

Phụng Hề gật đầu một cái, ánh mắt nhìn về phía Nhân Phi dịu dàng như nước, “Không sai.”

“Có phải hơi gấp hay không?” Đệ ly trà trong tay xuống, Phụng Minh hỏi.

“Sẽ không, đồ cần cho hôn lễ, bốn ngàn năm trước đã chuẩn bị tốt lắm” Nghĩ tới hôn lễ đã muộn hơn bốn nghìn năm, Phụng Hề nắm tay Nhân Phi, nói, “Xin lỗi, để cho người đợi lâu như vậy.”

Nhân Phi ngẩn ra, cười nói: “Là ta để cho người đợi lâu như vậy.”

“Được rồi được rồi, hai người các người cũng đừng xem ta là trong suốt a.” Phụng Minh vỗ trán, đối với hai người trước mặt có chút im lặng, “Đúng rồi, các người thông báo cho Trọng Túc chưa?”

“Ca ca trùng hợp đang bế quan, chúng ta tìm khắp Thiên Sơn cũng không tìm được người. Đoán chừng lúc này là bế tử quan.” Nhân Phi cười khổ lắc đầu, “Cũng không biết phải đợi lúc nào thì mới ra ngoài.”

“Bế tử quan?” Phụng Minh sờ lên cằm, cười một tiếng, “Thật đúng là đúng dịp.”

Nhân Phi thờ dãi, “Đúng vậy a, bất quá điều này cũng không có biện pháp.”

Phụng Minh cầm trà trên bàn uống một hớp, không nói gì thêm, nhưng trong lòng thì nổi lên một tia nghi ngờ. Mặc dù tất cả thoạt nhìn không có bất kỳ điểm nào không đúng, nhưng hắn cảm giác, có cái gì không đúng. Đại khái là bệnh cũ của hắn lại tái phát, mỗi lần chuyện thuận lợi, hắn cũng thường suy nghĩ nhiều chút. Thiệt là. Phụng Minh lắc đầu một cái, hắn vẫn nên suy nghĩ làm sao để làm xong hôn lễ.

Nhìn hai người đối diện hưng trí bừng bừng thảo luận chi tiết hôn lễ, Phụng Minh mỉm cười lẳng lặng uống trà. Hôn lễ đã muộn hơn bốn nghìn năm, chung quy là có thể thực hiện. Nhưng thứ hắn thiếu, cũng vĩnh viễn đều không thể bù lại. Nghĩ đến trận hôn lễ vốn là muốn cử hành chung với bọn họ, trong lòng Phụng Minh dâng lên vô tận khổ sở, ngay cả trà xanh trong miệng cũng uống ra cay đắng.

Người kia, đại khái vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho hắn.

Hắn thiếu, lại đâu chỉ là nàng. Hắn thiếu, là cả đời của hai người họ.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Quay trở con cờ trắng trong tay, cả người Ly Ương núp ở trên xích đu, chậm rãi nhẹ nhàng lắc lắc. Nửa ngày không có nhìn ra trên bàn cờ có nguyên cớ gì, Ly Ương dứt khoát tùy ý chọn đại một chỗ đặt cờ. Đợi đến khi cờ đen của đối phương rơi xuống, Ly Ương liền phát hiện mình chọn không tốt, chọn chỗ tự tìm đường chết, một ít cờ trắng vụn còn sót lại của nàng đều bị ăn.

Đếm không hết đây là lần thứ mấy thua đến một con cờ cũng không còn, Ly Ương giựt giựt khoe miệng, trong lòng buồn bực. Nam nhân đáng chết, thật đúng là một chút cũng không để cho nàng! Vung tay lên, Ly Ương nằm lại trên xích đu, mệt mỏi nói: “Không chơi.”

“Được.” Hạng Thành thu hồi con cờ, đáp ứng một tiếng.

Gió như lụa mỏng, bóng cây lác lác, xung quanh nồng nặc hương cỏ xanh. Ly Ương khẽ nheo cặp mắt lại, hít thở không khí tươi mát, hưởng thụ cảm giác êm ái khi gió phát qua gò má. Ly Ương không nói lời nào, cái hồ lô kín như Hạng Thành tự nhiên cũng sẽ không nói chuyện. Hắn an tĩnh ngồi trên ghế, ngưng mắt nhìn cô gái đang nhắm mắt dưỡng thần, mặt thích ý. Nhìn bộ dáng hôm nay của nàng, chắc cái gì cũng không biết, nghĩ đến là có ý gạt nàng. Nghĩ đến tin tức lấy được sáng hôm nay, Hạng Thành không khỏi than nhẹ, nếu nàng biết được, nhất định sẽ thương tâm.

“Như đã nói qua, kể từ khi Tiểu Cửu nhi thành thân rồi, ta cũng chưa từng gặp hắn. Xem ra người này bị mọi người ăn gấu gao rồi.” Đối mặt một cái hồ lô kín, Ly Ương không khỏi nhớ đến Phụng Cửu hồi lâu không gặp.

“Này...” Nghĩ đến những hành động cực bá đạo của muội muội nhà mình, Hạng Thành chẳng qua là cười xấu hổ, không có nói tiếp.

Ly Ương trừng mắt nhìn, quyết định không tiếp tục cái đề tài này. Nhớ ngày đó Tiểu Cửu nhi còn tin thề mỗi ngày nói với nàng muốn dạy cạp mẹ, dạy thành mèo con, bây giờ nhìn lại hoàn toàn trái ngược. Sự thật chứng minh, cưới con cạp cái về nhà là quyết định rất không sáng suốt. Nghĩ đến cuộc sống bi thảm Phụng Cửu có thể trôi qua hôm nay, Ly Ương liền không nhận được trộm vui mừng.

Ly Ương đang muốn khoái trá, chợt cảm thấy một hồi cảm giác hôn mê đen kịt. Lại tới... Ly Ương trầm lòng xuống, nhắm mắt lại cố nén cảm giác không thoải mái, chờ đợi chịu qua một hồi. Ly Ương nhắm mắt nằm, bề ngoài thoát nhìn không khác biệt với khi nhắm mắt dưỡng thần lúc này, trên thực tế lúc này thân nàng giống như ở trong dòng nước xoáy hỗn loạn không lối. Trời đất quay cuồng, tối sầm, vĩnh viễn không dừng lại, đó là một loại khó chịu không cách nào hình dung. Bất quá cũng may, chỉ cần chịu qua một hồi sẽ tốt lắm, Ly Ương cắn răng kiên trì.

Đợi đến khi trận choáng qua đi, Ly Ương mở mắt ra, phát hiện lòng bàn tay của mình đã bị móng tay bấm ra máu. Cẩn thận giấu tay ở tay áo, Ly Ương quay đầu phát hiện Hạng Thành không biết đang suy nghĩ gì, nhìn dáng dấp thất thần.

“Hạng Thành.” Ly Ương gọi hần, giọng nói không khác bình thường, “Hôm nay chỉ tới đây thôi, ta có chút buồn ngủ.”

Hạng Thành lấy lại tinh thần, gương mặt phát hiện sắc mặt của Ly Ương có chút trắng bệch. Mấy ngày nay, nàng... Hạng Thành đau xót trong lòng, không có tiếp tục suy nghĩ nữa. Đứng lên, hần ôn hòa nói: “Vậy ta đi về trước, người tốt nhất nghỉ ngơi.”

“Được.” Ly Ương khẽ mỉm cười, cặp mắt băng lam tràn đầy ân cần bao dung kia, khiến cho nàng ảm áp.

Sau khi Hạng Thành đi, nụ cười trên mặt Ly Ương lập tức bị cảm giác nặng nề thay thế. Từ sau khi tỉnh lại, đây là lần thứ năm, có loại hoa mắt không chút báo trước này. Không chỉ như thế, từ ngày đó mỗi lần vào ban đêm nàng đều mơ thấy cảnh mộng kỳ dị, ngày qua ngày, giống như là cười ngửa xem hoa thấy được rất nhiều, nhưng ngày thứ hai tỉnh lại, lại quên mất toàn bộ không còn một mống.

Nàng rốt cuộc là làm sao vậy? Ly Ương nằm ở trên xích đu, tay vuốt cái trán. Có lẽ, nàng nên nói cho cha mẹ cái tình huống này.

Ly Ương đang rối rắm, một con linh tước từ đằng xa bay tới, rơi xuống trong tầm tay nàng. Mở thiệp mừng đỏ thắm linh tước đưa tới ra, Ly Ương như đặt mình trong hàn băng vạn năm, lạnh thấu xương. Ngón tay buông lỏng, thiệp mừng đỏ thắm rơi xuống trên mặt đất. Chỉ thấy trên thiệp mừng màu đỏ thiệp vàng miêu tả một con phượng hoàng chói mắt, hần đang giương cánh cẩn thận che chở đóa hoa sen bên cạnh.

Ly Ương vẫn không nhúc nhích, kinh ngạc nhìn tay phải vốn đang cầm thiệp mừng của mình, một cái tay khác cũng không chịu khống chế sờ về phía Đông Dương Hiệt châu thất ở bên hông. Đông Dương Hiệt châu ôn lạnh nhu hòa vào tay, Ly Ương cũng giống như đụng phải một viên ngọc lửa nóng bỏng, lập tức rút tay trở về. Ánh mắt chuyển dời đến Đông Dương Hiệt châu lăn xuống xoay lại bên cạnh, lòng của Ly Ương giống như bị cắt rách ra, không thể ức chế đau đớn, lạnh như băng thấu xương khiến cho nàng trong nháy mắt cứng ở tại chỗ. Cho đến khi một giọt nước mắt rơi trên Đông Dương Hiệt châu, Ly Ương đưa tay sờ lên mặt, mới phát hiện mình đã sớm lệ rơi đầy mặt, thiệp mừng đỏ thắm trên đất càng thêm chói mắt khiến nàng không cách nào hô hấp.

Phượng Hề, người tại sao lại tàn nhẫn như vậy.

***

Sau núi Phụng Kỳ, bên bờ hồ sen trắng. Nhân Phi ngồi ở trong đình bạch ngọc, không nhúc nhích nhìn một đóa hoa sen trắng hé nở giữa hồ. Trước đây không lâu, nàng vẫn chỉ là một gốc cây tầm thường trong bọn họ. Trong cuộc sống cô đơn như vậy, nàng chỉ có thể mỗi ngày nhìn lên hần, nghe hần khảy đàn, nghe hần nói. Cho dù là biết không thể, cũng không cách nào chống lại trái tim đã động của mình.

Khi đó, nàng nghĩ, có thể an tĩnh nhìn hần như vậy, là tốt. Cho đến... Nhớ tới Ly Ương, đôi môi Nhân Phi khẽ nhếch, trong đôi mắt đẹp toát ra giễu cợt không che giấu. Tính toán thời gian, lễ vật của nàng, nàng nên nhận được.

Không có ai biết, nàng chán ghét nữ nhân kia cỡ nào, từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng. Vậy mà khi đó, nàng chỉ có thể trở mắt nhìn nữ nhân không biết xấu hổ đó hao tổn tâm cơ đến gần Phượng Hề. Vừa mới bắt đầu, nàng chỉ cho là xem cuộc vui, bởi vì nàng biết Phượng Hề yêu Nhân Phi cỡ nào. Không ngoài suy đoán của nàng, Phượng Hề quả nhiên là cự tuyệt, hơn nữa không để cho nàng đến núi Phụng Kỳ nữa. Nhưng nữ nhân kia lại chẳng biết xấu hổ cứ như thế đi tới nữa, khiến cho Phượng Hề không thể làm gì. Chuyện về sau ngoài dự liệu của nàng, khiến cho nàng ứng phó không kịp, thậm chí tuyệt vọng. Phượng Hề thể nhưng thử tiếp nhận nữ nhân kia! Nàng nhìn tay hần nắm tay dạy nàng múa kiếm khảy đàn, hình ảnh thân mật như vậy, khiến cho nàng cực đau lòng, rồi lại không cách nào ngăn cản. Đến cuối cùng, Phượng Hề lại mang theo nữ nhân kia ra ngoài du ngoạn...

Bất quá, vậy thì như thế nào? Cho tới bây giờ, người Phượng Hề muốn lấy, là nàng. Nghĩ đến phản ứng và vẻ mặt khi Ly Ương nhận được thiệp mừng sẽ có, nụ cười ở khóe miệng Nhân Phi càng tươi lên. Nàng mới là người cười đến cuối cùng.

“Đang suy nghĩ gì? Cười đến vui vẻ như vậy.” Thật vất vả phát xong tất cả thiệp mừng, Phượng Hề cuối cùng có thể thở ra.

Tựa vào trong lồng ngực quen thuộc, Nhân Phi cười lúm đồng tiền như hoa, “Đang suy nghĩ hôn lễ mười ngày sau.”

Phượng Hề cúi đầu, hướng về phía người trong ngực nghiêm túc nói: “Lần này, nhất định sẽ cho người một hôn lễ hoàn mỹ.”

“Ừ.” Nhân Phi cười lên tiếng. Người nàng yên lặng nhìn chăm chú ngàn năm, từng cho là không cách nào sánh bằng này, lập tức sẽ trở thành của nàng. Nàng không phải là Nhân Phi, cũng rõ ràng hần yêu là Nhân Phi, nhưng nàng không quan tâm. Vô luận giá cao là cái gì, nàng đều phải lấy được.

Đêm khuya thanh vắng, ánh trăng hẹp dài sáng ngời như một thuyền lá nhỏ giắt trên màn đêm thâm trầm, hết sức chọc người triu mến.

Phượng Hề vừa mới bày danh sách tiệc cưới ra ngồi ở trước bàn đọc sách, trước mặt đặt hộp gỗ trầm hương linh tước đưa tới trước đây không lập. Mặt hộp đã bị mở ra, bên trong nằm một khóa ngọc châu xanh thắm thông suốt mượt mà, đúng là viên Đông Dương Hiệt châu hần tặng cho Ly Ương.

Nhìn Đông Dương Hiệt châu long lanh dịu dàng gần trong tay, Phượng Hề không khỏi nhớ lại tình cảnh ở tiệc Quỳnh Lâm hôm đó. Khoảnh khắc gặp phải Nhân Phi, hần chỉ chú ý mang theo Nhân Phi rồi đi, lại quên nàng sau lưng. Trên đỉnh núi Cận Nịnh, hần đáp ứng nàng, cuối cùng chỉ có thể nói với nàng một tiếng “Thật xin lỗi”. Nghĩ đến bộ dạng Ly Ương mờ to mắt, liễu mạng chịu đựng không khóc, trái tim Phượng Hề đau xót, trong mắt tràn đầy áy náy. Hần không muốn tổn thương nàng, cuối cùng vẫn là đã thương nàng. Nếu ban đầu hần có thể đủ kiên trì một chút, không thử dò không tới gần, hôm nay cũng sẽ không thương nàng sâu như thế.

Đem Đông Dương Hiệt châu thả lại bên trong hộp lần nữa, Phượng Hề áy náy hồi hận đồng thời, trong lòng cũng nổi lên một tia nghi ngờ. Nếu như hôm đó không có gặp Nhân Phi, hần có lẽ sẽ nhận định Ly Ương chính là Nhân Phi chuyển thế. Mặc dù dung mạo và tính tình hai người chênh lệch khá xa, nhưng những thói quen và cái tốt cảm rể tận xương cũng giống nhau như đúc. Chẳng qua là cõi đời này làm sao có chuyện trùng hợp như thế? Ngón tay vô ý thức khẽ chọc mặt bàn, Phượng Hề khẽ cau mày, nghĩ đến một cái nhãn mày một nụ cười của Nhân Phi, ngay sau đó không hề nguyện ý xâm nhập suy nghĩ nữa.

Bóng đêm đang sâu, ánh trăng hẹp dài trên không trung bị mây đen dày đặc từ từ bao phủ lại, một mặt ánh sáng cuối cùng trong trời đất biến mất ở trong màn đêm vô tận. Trong rừng ngô đồng phía nam núi Phượng Kỳ, mấy thiên binh vây lượn ở chung quanh tảng đá lớn, cầm lưỡi dao sắc bén trong tay, vẻ mặt túc mục, nghiêm mật canh giữ một trong phong ấn quan trọng nhất cũng nguy hiểm nhất Tiên giới.

Một làn gió âm u không tiếng động phát qua, Thanh Tiêu đang nhắm mắt tĩnh tọa bỗng dưng mở hai mắt ra, mắt tinh như điện, quét qua cả rừng ngô đồng. Quét qua lại cẩn thận mấy lần, Thanh Tiêu cũng không phát hiện bất kỳ dị động nhắm hai mắt lại lần nữa, tiếp tục tu luyện.

Không có ai phát hiện, chỗ bóng tối phía sau đá lớn, một luồng bóng đen mỏng như khói dùng tốc độ vô cùng chậm bay nhẹ nhàng sát mặt đất lướt qua thủ vệ thiên binh, chui vào trong một cái khe nhỏ hẹp dưới tảng đá lớn. Cũng chính là vào lúc này, Phượng Hề phiền loạn trong lòng, không có chút nào buồn ngủ bước chân vào chỗ ở của Nhân Phi. Bóng đen ngẩn ra, không tiếp tục xâm nhập nữa, theo đường cũ chậm chạp nhẹ nhàng ra ngoài.

Phượng Hề đứng ở cửa, tay vịn khung cửa, đối mặt phòng không có một bóng người, trong bụng nghi ngờ. Vốn là vô tâm ngủ, cho nên muốn tới xem Nhân Phi. Nhưng đêm hôm khuya khoắt, Nhân Phi lại không có bên trong phòng. Lúc này, nàng sẽ đi nơi nào?

Đi tới phía sau núi, thấy Nhân Phi ngồi ở bên trên ao sen, Phượng Hề không khỏi thở phào nhẹ nhõm. May mà, nàng ở chỗ này. Đi tới bên cạnh Nhân Phi, Phượng Hề dịu dàng hỏi: “Đã trễ thế này, sao không ngủ?”

“Ta không ngủ được tới đây xem một chút. Hơn nữa, ta có chút nhớ các nàng.” Nhân Phi nhìn hồ sen trắng một cái, trên mặt mỉm cười, nhưng trong lòng thì thấy may mắn. Nếu không phải trước khi nàng đi ra ngoài giữ lại một gốc cây phân thân sen trắng trong sân, lần này chỉ sợ cũng nguy hiểm.

“Sao không ngủ được?” Ngồi vào bên cạnh Nhân Phi, Phượng Hề khẽ dựa gần người thấy được một cổ hương hoa Dật Phàm quen thuộc. Mùi này, chỉ có một địa phương mới có thể dính. Nghĩ tới đây, Phượng Hề rét lạnh trong lòng, khóe miệng cười yếu ớt bỗng dưng cứng đờ.

Nhân Phi không có phát hiện, tựa tại bên cạnh Phượng Hề, làm như xấu hổ nhẹ giọng nói lầm bầm: “Không phải lập tức sẽ thành thân sao?”

“Cho nên người vẫn ngây ngốc ngồi ở chỗ này?”

“Đúng vậy, nếu không còn có thể đi đâu?” Nhân Phi ngẩng đầu lên, phát giác Phượng Hề tựa hồ có cái gì không đúng, hỏi, “Thế nào?”

“Không có gì.” Phượng Hề cười lắc đầu, ôn hòa nói, “Không còn sớm, không ngủ, trời sẽ sáng.”

Nhân Phi lắc tay Phượng Hề, nói: “Vậy thì không ngủ, cùng nhau xem mặt trời mọc, có được hay không?”

“Được.” Phượng Hề gật đầu đáp lời, trong lòng đã sớm không còn bình tĩnh như thường ngày nữa. Mùi hoa Dật Phàm, cả núi phượng Kỳ Sơn, chỉ có trong rừng ngô đồng phía nam mới có hoa Dật Phàm. Mùi hoa như vậy, sao lại dính ở nơi này?

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29

Trời có chút sáng lên, phía đông là bầu trời bao la vừa mới lộ ra ánh trắng mờ mờ khiến người ta không nỡ chuyển mắt. Cũng không có mũi nhọn ánh sáng

mãnh liệt, vẫn có thể rõ ràng cảm nhận được trời đang từ trên bầu trời bình thản lan tràn tới, dùng một loại tình thế không cách nào ngăn cản bắt đầu đuổi bóng tối yên lặng cả đêm. Một ngày qua rồi đến, cứ như vậy không tiếng động luân phiên.

Dưới tàng cây hòe vàng, Ly Ương ngồi yên cả đêm lần đầu tiên có động tác. Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, có chút mê man nhìn về ánh sáng chưa được ăn mòn lan tràn ra ở chân trời. Ánh mắt không có tiêu điểm, giống như là đang tìm cái gì. Cuối cùng chiếu rọi đập vào mắt, chỉ có mặt trời đỏ đôi phiến từ từ dâng lên, nóng rực mà chói mắt, đuổi hết đêm lạnh, đêm tĩnh, không chút nào keo kiệt đưa cho trời đất ấm áp ban sơ. Ánh mắt vốn là chậm chạp của Ly Ương tựa hồ rót vào sức sống ở giờ khắc này lần nữa, có một tia sinh động. Vô ý thức đứng lên, Ly Ương còn chưa bước chân ra đã cảm thấy một hồi trời đất quay cuồng, lắc lư hai cái liền thẳng tắp ngã xuống đất phía trước.

Ly Ương giống như thân rơi vào trong nước xoáy vô tận, không cách nào mở hai mắt ra, chỉ cảm thấy trời đất đôi ngược, bốn phương nghịch lưu, mà nàng trong này không có bất kỳ dựa vào, chỉ có thể tùy theo rơi xuống xoay tròn. Tốc độ nhanh như vậy, giống như là muốn vắt khô người ở trong chỗ xoay chuyển này, càng giống như muốn hút người từ trong thân thể ra ngoài. Không đau, nhưng cũng là một hình phạt cực khó chịu.

Vặn vẹo như vậy Ly Ương không kiên trì bao lâu, đã mất đi ý thức. Đợi đến khi nàng mở mắt lần nữa, đã đưa thân vào một bờ suối chảy quanh co chảy xuôi, hai bên dòng suối là trống rỗng vô cùng vô tận. Dừng dằng đứng lên, Ly Ương đi tới bên cạnh dòng suối, lúc này mới phát hiện trong khe nước róc rách lại chảy xuôi hình ảnh mơ hồ liên tiếp, giống như là câu chuyện liên tiếp. Hình ảnh vừa nhanh vừa nhiều, nếu như nối tiếp ở chung một chỗ, có thể khâu ra một đời hay không?

Nghĩ như vậy, Ly Ương đứng ở bên khe suối, mở to hai mắt muốn xem rõ ràng hình ảnh không ngừng trôi qua kia. Vậy mà dòng suối không ngừng, hình ảnh mơ hồ, vô luận nàng cố gắng như thế nào, đều chỉ có thể thấy rõ đường nét cơ bản. Mở trừng hai mắt, Ly Ương nảy sinh ý nghĩ kỳ lạ đưa tay vốc nước, xem một chút có thể giữ hình ảnh này lại hay không. Vậy mà chỉ là thử giỡn như vậy, Ly Ương nhìn đến trong tay bản thân lại thật lưu lại một hình ảnh. Càng không thể tin chính là, hình ảnh mơ hồ đó lại bắt đầu dần dần rõ ràng.

“Ào ào ——” như bị cái gì làm cho kinh sợ, tay Ly Ương đột nhiên buông ra, nước suối tán lác rơi xuống.

Nàng nhìn thấy cái gì?

Ngã ngời trên mặt đất, hai tay Ly Ương chống đỡ mặt đất, quả thật không thể tin được hình ảnh mình mới vừa thấy. Hình ảnh trong nước suối có bốn người, trong đó hai là Phụng Hê và Nhân Phi. Càng làm cho nàng kinh ngạc chính là, hai người khác đứng ở bên cạnh bọn họ. Hai người kia thân mật tựa vào cùng nhau, đó là Phụng Minh, còn có... Mộ Nghi.

Nhớ lại bi thương và tự giận của Mộ Nghi, còn có cô đơn sâu xa kia. Người kia, lại là Phụng Minh.

Một giây kế tiếp, Ly Ương đột nhiên ý thức được cái gì. Nàng vội vàng đứng lên, lại từ trong suối vốc lên một hình ảnh. Lần này, người trong tấm hình chỉ có Nhân Phi và Mộ Nghi, các nàng đang cầm hai bộ giả y (áo cưới) đỏ thắm, trên mặt của hai người cũng tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

“Ào ào ——” nước suối lại tán lác lần nữa.

Một lần lại một lần, Ly Ương giống như là trúng tà, không ngừng từ trong nước mò lên từng hình ảnh. Điều không ngoại lệ, những hình ảnh từ trong nước mò lên kia, mặc dù tán loạn không chịu nổi, tuy nhiên cũng đều có liên quan với một người. Người kia luôn là cười nhu hòa, khí chất thanh nhã, làm cho không người nào có thể ghét, thậm chí không nhìn được muốn thân cận. Nàng đẹp như thế, nàng là Nhân Phi.

Tại sao, muốn cho nàng nhìn thấy những thứ này?

Chẳng biết tại sao, thấy những hình ảnh này, lòng của Ly Ương một lần lại một lần co rút đau đớn. Những hình ảnh kia là trí nhớ, hơn nữa còn là trí nhớ rất ngọt ngào. Nhưng là tại sao nàng cảm giác trí nhớ như vậy, thật là đau. So với tiệc Quỳnh Lâm hôm đó, so với lúc biết được Phụng Hê muốn lấy Nhân Phi còn đau hơn, đau đến khiến cho nàng khó có thể hô hấp. Đó là một loại cảm xúc từ chỗ sâu nhất đáy lòng xông tới, giống như đem tất cả đau đớn đập nát rưới vào cô họng, xuyên thấu qua xương, xỏ xuyên qua ruột, chân chính đau triệt nội tâm, tận xương đoạn xé ruột.

Ly Ương lách trên mặt đất, cách dòng suối kia rất xa. Hai mắt của nàng mặc dù chưa bao giờ rời đi dòng suối kia, rốt cuộc cũng không muốn đến gần. Nàng không muốn thấy hay chạm những trí nhớ kia, càng không muốn biết. Vậy mà để cho nàng nghĩ không ra là, tại sao mình sẽ ở nơi này, tại sao phải thấy những thứ này. Còn có, nơi này đến tốt cùng là, nơi nào?

Nhìn bốn phía vô tận hư không, Ly Ương chợt nhớ lại giấc mơ lúc mình hóa thân trước đây thật lâu. Khi đó cũng là trống rỗng như vậy, chẳng qua là lần này bình tĩnh hơn thôi. Như vậy hiện tại nàng là trong mộng sao?

Ly Ương còn chưa suy nghĩ nhiều, một hồi đau đớn kịch liệt đánh tới, khiến cho nàng chợt mất đi ý thức.

***

“Sao đến bây giờ còn chưa tỉnh?”

“Đế quân, A Ương đây rốt cuộc là thế nào?”

“Này...”

Ngôn ngữ vỡ vụn từ xa đến gần, từ từ rõ ràng. Nghe được cha mẹ mình vội vàng đau lòng, Ly Ương thoáng chốc mở hai mắt ra. Trước mặt nàng, là gương mặt phóng đại của Bạch Nhiễm, gần như vậy.

Đổi mặt với Ly Ương đột nhiên mở hai mắt ra, Bạch Nhiễm rất bình tĩnh nói với Thấu Ngọc và Át Quân: “Nhìn, đây không phải là đã tỉnh?”

Thấy Ly Ương tỉnh lại, Thấu Ngọc lập tức nhào tới, ôm chặt lấy Ly Ương mờ mịt không biết làm sao, nghẹn ngào nói không ra lời.

“Mẹ, đây là thế nào?” Vừa mở miệng, Ly Ương liền phát hiện thanh âm của mình trở nên thật khàn, tựa hồ hồi lâu không có mở miệng.

“Con còn hỏi mẹ là thế nào?” cặp mắt Thấu Ngọc đỏ bừng, tràn đầy nóng nẩy và bất an, “Khi mẹ đến trong cốc liền nhìn đến con nằm ở bên ngoài, mẹ và cha gọi thế nào con cũng không tỉnh. Cuối cùng không có biện pháp, chỉ có thể đi Thanh Khâu mời Đế quân tới đây.”

“Thế nào? Chỗ nào không thoải mái?” Nhìn thấy Ly Ương cau mày, Thấu Ngọc vội khăn trương hỏi.

Ly Ương lắc đầu một cái, an ủi: “Mẹ, con không sao.”

“Không có sao? Không có sao lại không giải thích được té xỉu? Sao ngã xuống, gọi cũng gọi không tỉnh?” Nghe Ly Ương nói như thế, Thấu Ngọc ngược lại càng nóng nẩy hơn, thanh âm cũng nâng lên vài phần.

Thấy Thấu Ngọc gấp đến độ mau mất một tác vương, Át Quân vội lôi nàng một cái, “A Ương vừa mới tỉnh lại, nàng cũng đừng làm nó sợ.”

Bị Át Quân nói như thế, Thấu Ngọc cũng phát hiện mình quá khích. Thấy sắc mặt nữ nhi trắng bệch, Thấu Ngọc càng đau lòng. Mấy ngày nay trạng thái Ly Ương ngày càng sa sút, nếu tiếp tục như vậy thế nào như có thể tốt hơn? Hơn nữa động một chút là té xỉu, gọi cũng gọi không tỉnh, đây là chuyện gì xảy ra? Nghĩ tới đây, lòng của Thấu Ngọc càng thêm rối loạn, “Đế quân, A Ương như vậy tốt cùng là thế nào?”

Bạch Nhiễm biết đây đại khái là trong quá trình thần hồn dung hợp xuất hiện một chút thất thường. Mặc dù Ly Ương có thể coi như là Nhân Phi chuyển thế, nhưng khi chuyển thế dù sao không phải là cả thần hồn Nhân Phi, cho nên cũng coi như không phải hoàn toàn là cùng một người. Bất quá chuyện này, hẳn cũng không tính nói cho Thấu Ngọc và Át Quân, càng không thể nào nói ngay trước mặt Ly Ương.

“Sẽ không có vấn đề lớn lao gì, bất quá...” Nhìn Ly Ương tựa hồ lại như đi vào cõi thần tiên, Bạch Nhiễm cười cười, tiếp tục nói, “Có một số việc ta muốn đơn độc hỏi nàng một chút mới tốt.”

“Vậy thì làm phiền Đế quân.” Không đợi Thấu Ngọc nói chuyện, Át Quân liền mở miệng trước tiên, lôi kéo nàng đi ra ngoài.

“Sao người lôi kéo ta đi ra?” Vừa tới ngoài phòng, Thấu Ngọc lại hỏi, trong mắt tràn đầy không đồng ý.

Át Quân cười cười, lôi kéo thê tử đi ra ngoài, “Yên tâm, Đế quân sẽ không để cho A Ương gặp chuyện không may.”

***

“Tình huống như thế là lần thứ mấy?” Đợi đến khi hai người đi xa, Bạch Nhiễm mới mở miệng hỏi.

Ly Ương cả kinh, kinh ngạc ngẩng đầu lên. Sao hắn biết?

“Quả nhiên không phải là lần đầu tiên.” Thấy kinh ngạc trong mắt Ly Ương, Bạch Nhiễm biết mình đoán không lầm. Đã nắm cổ tay Ly Ương tìm tòi, giọng của Bạch Nhiễm có chút không vui, “Tại sao đều không nói?”

Ly Ương liếc hắn một cái, ánh mắt như vậy rõ ràng đang nói... ai cần ngươi lo?

Bạch Nhiễm chỉ xem như không có nhìn thấy, nhàn nhạt nói: “Theo ta trở lại Thanh Khâu, tình huống bây giờ của ngươi, ta không yên lòng.”

“Không muốn.” Ly Ương cực hận giọng điệu như đương nhiên của hắn, không cần suy nghĩ liền lập tức cự tuyệt.

“Tiểu Bạch, không nên nháo.” Khẩu khí của Bạch Nhiễm mang theo bất đắc dĩ.

Ly Ương nhìn hắn, bình tĩnh nói: “Ta không có nháo, Bạch Nhiễm, ta sẽ không cùng ngươi đi Thanh Khâu.”

“Không nên tùy tiện lấy thân thể chính mình nói giỡn.” Bạch Nhiễm cau mày, nụ cười ở khóe miệng biến mất, giọng nói đã không nhu hòa như vừa rồi, tựa hồ là bởi vì Ly Ương hồ nháo mà có chút tức giận.

“Như vậy nói cho ta biết, rốt cuộc là tại sao. Ngươi nói cho ta biết, ta liền trở về với ngươi.” Ly Ương rút tay về, ngẩng đầu lên nhìn lại hắn, ánh mắt có chấp thẳng tắp nhìn vào đáy mắt hắn.

Bạch Nhiễm không có tránh tầm mắt của Ly Ương, chẳng qua là trong cặp mắt phượng kia hỗn loạn nhiều cảm xúc, ai cũng không cách nào hiểu. Thậm chí, có lẽ ngay cả hắn cũng không rõ. Không khí lập tức hạ đến điểm băng, Bạch Nhiễm trầm mặc khiến cho Ly Ương lại thất vọng một lần nữa.

“Bạch Nhiễm, ta không có biện pháp xem như chuyện gì cũng chưa xảy ra.” Ly Ương cúi đầu, giấu thất vọng và khổ sở. Nàng đã cho hắn cơ hội, một lần lại một lần, nâng đến trước mặt hắn. Nhưng hắn lần nào cũng không muốn.

Hắn tự nhiên hiểu rõ tính tình của nàng, đưa tay mon trón đỉnh đầu của nàng, “Tiểu Bạch, vô luận ta làm cái gì, cũng sẽ không hại ngươi.”

Ly Ương ngẩng đầu lên, nghi hoặc phản hện nhìn hấn, “Đã như vậy, người nói cho ta biết nha, tại sao không nói cho ta?”

“Người xem, người cái gì đều không nói cho ta biết, bảo ta làm sao tin tưởng?” Đối mặt Bạch Nhiễm trầm mặc lần nữa, Ly Ương cảm thấy buồn cười, rồi lại cười không nổi, “Hoặc là, người nói cho ta biết, ta rốt cuộc là thế nào.”

“Ta cũng không rõ ràng lắm người đến tốt cùng là thế nào, cho nên mới muốn người theo ta trở lại Thanh Khâu, như vậy ta cũng dễ tùy thời chiếu cố người.”

“Vậy sao?” Ly Ương không chút để ý một câu, cúi đầu đùa bỡn một góc chân gấm, không nói thêm gì nữa.

“Tiểu Bạch.” Qua hồi lâu cũng không trông thấy Ly Ương nói chuyện nữa, Bạch Nhiễm bất đắc dĩ kêu.

“Ta sẽ không đi.” Ly Ương cúi đầu, khóe miệng nâng lên nụ cười không biết là khổ sở hay tự giễu, giọng nói nhàn nhạt, “Ta không muốn đi, Bạch Nhiễm, không nên ép ta nữa.”

Bạch Nhiễm không nói gì, chăm chú nhìn vào nàng thật lâu.

“Được.” Hấn không muốn ép nàng. Hấn có thời gian, ít nhất hiện tại, hấn không nên ép nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

“Như vậy ta ở lại.”

Câu nói kế tiếp của Bạch Nhiễm khiến cho Ly Ương tức khắc tròn to hai mắt, giật mình lại không hiểu nhìn hấn.

“Ta nghĩ Thấu Ngọc và Át Quân chắc là sẽ không phản đối.” Mặt mày Bạch Nhiễm nhếch tươi cười, dù bận vẫn ung dung ngồi ở bên giường.

Đường đường là Hồ đế Thanh Khâu, lúc nào thì trở nên rảnh rỗi như vậy rồi? Ly Ương đột nhiên nhìn hấn có chút không hiểu. Không đúng, người trước mắt này, có lúc nào nàng từng xem hiểu? Nghĩ đến đủ chuyện đã trải qua, Ly Ương không khỏi có chút tự giễu. Trải qua nhiều việc như vậy, hôm nay nàng đối với hấn sao có thể không có bất kỳ phòng bị nào? Đề xuống nỗi đau xót trong lòng, Ly Ương thấp giọng hỏi: “Bạch Nhiễm, người lại muốn làm cái gì?”

Thần sắc biến hóa của Ly Ương Bạch Nhiễm đều nhìn ở trong mắt, hấn biết, Bạch Nhiễm than thở, “Ta chỉ là không yên lòng người.”

“Ta rất khỏe.” Ly Ương không hề nghĩ ngợi, đã phản bác theo ý thức.

“Rất khỏe?” Xoay đầu nghiêng một bên của Ly Ương qua, Bạch Nhiễm nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt sáng quắc. Thấy rõ ràng có chấp và kiên trì trong mắt Ly Ương, thanh âm Bạch Nhiễm cũng không khỏi to lên mấy phần, “Động một chút là té xỉu bất tỉnh coi là rất khỏe?”

Thấy lo âu và tức giận biểu lộ không bỏ sót trong mắt Bạch Nhiễm, Ly Ương đột nhiên cười, giống như là nhìn thấy gì buồn cười. Biểu tình rất quen thuộc, trước kia nàng ngã bệnh không nghe lời, hoặc là làm chuyện gì khiến cho mình bị thương, Bạch Nhiễm luôn là vẻ mặt này. Hai lông mày xinh đẹp sẽ khó được vượn ở chung một chỗ, cặp mắt phượng trời sinh mỉm cười sẽ nhuộm dần giận tãi âm trầm, ngay cả môi luôn cười yếu ớt, giờ phút này cũng mím thành đường cong không vui. Gió thổi báo giông tố sắp đến, chính là dấu hiệu này.

Ly Ương giơ tay lên, ngón tay dài tựa như chơi đùa chọc chọc chữ Xuyên (vì nhú mày lại nên giữa lông mày có vết nhăn trông giống chữ Xuyên 川) giữa lông mày của hấn, trong bụng hơi lạnh. Trước kia thấy cái bộ dáng này của hấn, trong lòng luôn là ảm áp. Hôm nay, nàng lại không dám tin.

Bạch Nhiễm vẫn không nhúc nhích, tùy Ly Ương đâm mi tâm mình lung tung. Nàng đột nhiên cười, khiến cho hấn càng lo lắng. Đưa tay cầm tay đâm mi tâm mình của nàng, Bạch Nhiễm nhìn chăm chú vào Ly Ương, con người đen bóng như ngọc đen lộ ra ánh sáng nghiêm túc, “Tiểu Bạch, theo ta trở về đi. Tựa như quá khứ.”

Tựa như quá khứ. Bốn chữ ngắn ngủn, khiến cho cặp mắt Ly Ương bỗng dưng tràn đầy hơi nước.

Nàng tựa hồ lập tức trở lại sau giữa trưa ảm áp yên tĩnh đó, Bạch Nhiễm cầm một cây lược gỗ đào, ngón tay thon dài xuyên qua tóc của nàng, thần sắc dịu dàng, ánh mắt chuyên chú mà nghiêm túc. Nước mắt cứ không cách nào khống chế vỡ òa ra, một giọt một giọt rơi xuống. Cách một màn nước mắt, Ly Ương không thấy rõ giờ phút này Bạch Nhiễm đến tốt cùng là biểu tình gì. Hấn tựa hồ sững sờ một chút, sau đó tựa như quá khứ, động tác êm ái mà ôm nàng vào trong ngực, bàn tay một cái lại một cái vỗ nhẹ phía sau lưng của nàng, trong miệng nhẹ giọng dụ dỗ, “Ngoan, đừng khóc.”

Chỉ có dịu dàng dịu dàng như vậy, hơi thở quen thuộc lại xa lạ, khiến cho lệ của Ly Ương càng thêm mãnh liệt.

Từ ngày tách ra đó, Ly Ương vẫn cứ tuyệt suy nghĩ tiếp. Những thời gian ở chung một chỗ, bị nàng nhét vào chỗ thật xa, không muốn hỏi tường, không muốn đối mặt. Bởi vì người bị vứt bỏ kia, là nàng. Khi đó nàng không hiểu, hôm nay nàng đã hiểu. Có lẽ chờ chút, thân cận và tín nhiệm thuần túy thế này, có thể chuyển hóa thành yêu say đắm. Nhưng vào lúc này, Bạch Nhiễm đẩy nàng ra, tự tay đẩy ngã đến bên cạnh một người khác. Người mà hắn từng nói, chỉ duy nhất không thể có.

Nước mắt vẫn chảy ra, trong nháy mắt liền khô. Rồi sau đó trí nhớ như nước thủy triều, trái tim băng giá tốt cùng, lạnh đến thấu xương.

Những thứ tốt đẹp, cũng mang độc.

Ly Ương há miệng, cuối cùng nói ra những lời này, thanh âm khàn khàn, mắt lộ ra bi thương, “Bạch Nhiễm, bỏ qua cho ta đi.”

Không tin chính là không tin. Bọn họ cũng đã không thể như quá khứ. Như thế nào nữa, cũng tốt hơn tâm lại bị thương lần nữa. Nàng chỉ muốn một mình an tĩnh đợi, không muốn tiếp tục làm con cò của người nào. Bạch Nhiễm, coi như nhìn ở chúng ta đã từng có tình, bỏ qua cho ta.

Ly Ương rõ ràng cảm giác được lồng ngực Bạch Nhiễm trở nên cứng nhắc, nàng muốn rời đi, nhưng ngay sau đó một cổ lực mạnh lại mạnh mẽ ấn nàng trở về. Dừng sức to lớn, tựa hồ muốn làm nàng vỡ tan, tan ra vào trong xương thịt.

Sau đó nàng nghe được thanh âm dịu dàng của Bạch Nhiễm, đúng vậy, là dịu dàng, thậm chí mang theo một tia cười. Môi của hắn sát qua vành tai của nàng, thật gần, hắn nói: “Tiểu Bạch, ai ta cũng có thể buông, duy chỉ có ngươi, ta tuyệt sẽ không buông tay nữa.”

“Bạch Nhiễm, ta không phải là đồ vật.” Đẩy Bạch Nhiễm ra, Ly Ương lạnh giọng nói. Nàng hận nhất, chính là Bạch Nhiễm tự cho là đúng như vậy.

Thấy rõ ý lạnh ở đáy mắt Ly Ương, Bạch Nhiễm biết nàng đại khái hiểu lầm cái gì, muốn mở miệng giải thích cái gì, nhưng cửa đóng chặt bị người đẩy ra. Chẳng qua là đảo mắt, một thân thể khô ngô liền chắn giữa hai người. Lời nói bị cắt đứt, trong bụng Bạch Nhiễm không vui, đợi thấy rõ người ngăn ở trước mặt mình, trong mắt thâm thúy xẹt qua một tia giận tãi.

“Không sao chứ?” Thấy Ly Ương hai mắt sưng đỏ, còn có nước mắt chưa khô trên mặt, Hạng Thành lo lắng hỏi.

Hạng Thành đột nhiên đến cũng làm cho Ly Ương ngẩn ra, bất quá nhìn đến gương mặt lo lắng của hắn, nàng lập tức lắc đầu nói: “Không sao.”

“Không mời mà tới, ngay cả cửa cũng không gõ, Mạc Thần dạy con thật tốt.” Thấy Hạng Thành bảo vệ Ly Ương ở phía sau, gương mặt đề phòng, Bạch Nhiễm cong cong môi, lạnh lạnh nói.

“Đế quân.” Hạng Thành không có nói tiếp, chẳng qua chào Bạch Nhiễm một cái.

Bạch Nhiễm nhướng mày, khẽ cười, coi như hải lòng gật đầu một cái, “Tiểu Bạch vừa mới tỉnh, không nên gặp khách.”

“Như vậy kính xin Đế quân đi về trước, ta muốn nghỉ ngơi.” Bạch Nhiễm vừa dứt lời, Ly Ương liền mở miệng mời hắn rời đi.

Biết hôm nay không có cơ hội nói rõ ràng, hơn nữa Ly Ương cũng cần nghỉ ngơi, Bạch Nhiễm liền theo ý của nàng đứng dậy, không yên tâm dặn dò: “Nghỉ ngơi thật tốt, đừng giày vò mình nữa.”

Hiện tại Ly Ương chỉ muốn cho hắn đi nhanh một chút, lập tức gật đầu lên tiếng: “Ta biết.”

Nghe được câu trả lời hải lòng, Bạch Nhiễm quay đầu liếc nhìn Hạng Thành, ý bảo hắn cùng đi ra ngoài với hắn. Ai ngờ lúc này Ly Ương lại mở miệng nói: “Hạng Thành, người một chút, ta còn có lời nói cho ngươi.”

Bạch Nhiễm dừng bước, quay đầu lại liếc nhìn Ly Ương, ánh mắt dần dần sâu, nhàn nhạt cười một tiếng, làm như bắt đắc dĩ, nhưng vẫn đi trước một bước.

Sau khi Bạch Nhiễm đi, Ly Ương vẫn mạnh chống lập tức không có hơi sức, nhũn như con chi chi [6] tựa vào đầu giường.

“Thân thể của ngươi...” Hạng Thành thấy Ly Ương không có chút tinh thần nào, càng lo lắng.

Giật giật khóe miệng, Ly Ương hữu khí vô lực nói: “Không có gì đáng ngại, bất quá là hơi mệt, không cần lo lắng.”

“Ừ.” Bộ dạng này của Ly Ương rơi vào trong mắt Hạng Thành, chẳng qua là khiến cho hắn càng lo lắng. Bất quá thấy nàng không muốn nhiều lời, Hạng Thành cũng không có hỏi nhiều. Trong tay áo rộng rải lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, con ngươi màu lam nhạt, một con mèo trắng khả ái từ trong lán ra ngoài, roi xuống trên giường. Ly Ương vừa rồi còn không có tinh thần gì nhìn thấy tên tiểu tử này, ánh mắt lập tức sáng lên.

“Ta nghĩ một mình ngươi có lẽ sẽ nhàm chán, cho nên dẫn theo tiểu gia hỏa này tới đây cho ngươi.” Thấy Ly Ương ôm con mèo nhỏ vào trong ngực treu chọc không ngừng, trong mắt Hạng Thành cuối cùng có chút ấm áp.

“Thật đáng yêu. Nó tên gì?” Ly Ương nhẹ nhàng cầm con mèo nhỏ, thoải mái để nó mở rộng tứ chi, híp mắt luôn kêu “Meo meo ô meo meo ô”, gương mặt hưởng thụ, thật tự tại.

“Xuân Liễu.” Hạng Thành đáp, từ sau khi Xuân Liễu xuất hiện, ánh mắt của Ly Ương cũng chưa từng dời đi khỏi người nó.

“Ồ, tiểu Xuân Liễu.” Nghe được Ly Ương gọi tên nó, Xuân Liễu lập tức kêu hai tiếng bày tỏ đáp lại. Chọc cho Ly Ương càng vui vẻ, ôm nó cọt cọt, nằng cũng rất nhớ da lông mềm mại bóng láng của nàng. “Hạng Thành, người tìm được nó từ nơi nào?”

“Lần trước khi theo sư phụ đi ra ngoài tiện tay nhặt được.” Nhìn Xuân Liễu lẫn lộn ở trong ngực Ly Ương, Hạng Thành tùy ý đáp.

Vừa dứt lời, mặt thoải mái tự tại, đáy mắt Xuân Liễu vui ở trong ngực Ly Ương chảy xuôi qua một tia oán niệm. Tiện tay nhặt được? Nó đường đường... Vậy mà vừa nhìn thấy phong ấn huyền châu treo trên cổ mình, Xuân Liễu liền mạnh mẽ nuốt một bụng oán khí trở về.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người một mèo không khí hài hòa, trò chuyện với nhau thật vui. Qua hồi lâu, cuối cùng vẫn là Hạng Thành lo lắng thân thể Ly Ương, đứng dậy cáo từ. Mà Ly Ương vẫn ôm Xuân Liễu, liếc mắt nhìn nhau, ngả đầu nằm ngủ.

“Đế quân, Hạng Thành đi về. Hắn mang theo con mèo nhỏ cho Ly Ương chơi, Ly Ương rất thích. Bất quá con mèo nhỏ kia, tựa hồ không tầm thường.” Con hồ ly nhỏ lớn cỡ nắm tay cung cung kính kính hồi báo tin tức mình nghe lén được với Bạch Nhiễm.

Bạch Nhiễm nhướn mày, nhẹ nhàng gật đầu, “Đi xuống đi.”

“Vâng” tiểu hồ ly đáp một tiếng, vọt ra ngoài, ai thán tiếp tục nhiệm vụ của mình. Đáng thương nó đường đường (hồ ly có thể ẩn hình) ở Thanh Khâu, hôm nay lại luân lạc tới nông nổi ngày ngày nghe lén.

Bạch Nhiễm tựa dưới tàng cây, tiện tay bẻ cây cỏ, lẳng lặng nhìn trời chiều chậm chậm xuống trên trời. Nghĩ đến Hạng Thành mỗi ngày tới trình diện, mặt mày Bạch Nhiễm dần dần giương lên, môi mông không tự chủ nâng lên một nụ cười cực câu hồn. Tiểu Bạch thật đúng là biết gây chuyện cho hắn.

***

Đêm lạnh như nước, mọi âm thanh đều mất, ban đêm yên tĩnh ngay cả một ngọn gió cũng không có.

Một khắc ma lực thử dò xét phong ấn kia, Phượng Hề nguyên bản đã ngủ trong nháy mắt tỉnh lại. Nhìn đêm thâm trầm tối đen ngoài cửa sổ, thần sắc Phượng Hề bình tĩnh, không khác với thường ngày. Vậy mà theo ma lực xâm nhập dò xét từng chút từng chút, tim của hắn cũng từ từ trầm xuống theo.

Không có ai biết, ngày đó lúc Thấu Ngọc bày tầng kết giới mới này, để bảo đảm không có ngộ nhờ, đã lấy một thần hồn của hắn ra ngoài dung nhập vào kết giới. Kết giới có bất kỳ dị động, hắn cũng có thể cảm ứng được trước tiên. Thông qua một thần hồn dung nhập vào trong kết giới kia, hắn thậm chí có thể thấy tình huống bên trong. Nhưng chuyện cho tới bây giờ, hắn lại không có dũng khí này.

Phượng Hề cười khổ phủ thêm áo khoác, vội vã chạy tới viện Nhân Phi ở. Thấy người trong phòng ngủ say, tâm treo ngược của Phượng Hề bình yên rơi xuống. Thật may là, không phải là nàng. Thở phào nhẹ nhõm, Phượng Hề nhắm mắt lại, tâm thần khẽ nhúc nhích, hắn đã thấy được người trước kết giới.

Trong chớp mắt thấy rõ ràng người xông vào, tâm thần Phượng Hề đại loạn, thần lực phản phệ, khoe miệng tràn ra một dòng máu tươi.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Trước tường phong ấn, Nhân Phi chống tay phải ở mặt tường, cặp mắt phiếm sáng bóng đỏ sậm. Ma lực tinh khiết hùng hậu từ lòng bàn tay của nàng liên tục không ngừng chảy ra, rót thành một đường mỏng nhẹ nhàng chậm chạp thấm vào trong phong ấn. Nhân Phi gần như hoàn mỹ nắm ma lực trong tay, không để cho một tia ma khí từ trong tràn ra, mà dò xét khéo léo tỉ mỉ thể này thậm chí không có khuấy động phong ấn.

Cũng vào lúc này, Nhân Phi phát hiện Phượng Hề đến trong viện mình, trong bụng hốt hoảng, ma lực ngưng tụ thiếu chút nữa chạm phong ấn. Ngưng thần tự khí, Nhân Phi trấn định tâm thần, khống chế ma lực cẩn thận xâm nhập phong ấn dò xét lần nữa. Hiện tại tình huống này nàng không thể nào lập tức rời đi, chỉ có thể mong đợi Phượng Hề chớ vào nhà. Đưa lưng về phía ánh trăng, Nhân Phi không thấy rõ về mặt Phượng Hề giờ phút này. Điều duy nhất khiến cho nàng cảm thấy may mắn chính là, Phượng Hề chẳng qua là đứng ở cửa sổ, tựa hồ cũng không có ý vào phòng.

Mở choàng mắt, Phượng Hề bất động thần sắc đưa tay lau đi vết máu ở khóe miệng, mắt phượng màu nâu toát ra bi thương chưa bao giờ có. Nếu người thử dò xét phong ấn là Nhân Phi, như vậy người hiện tại nằm ở trên giường... Rót thần lực vào cặp mắt, Phượng Hề liền phát hiện người trên giường bất quá là một gốc cây sen trắng biến ảo mà thành. Nhớ lại tất cả xảy ra đêm trước, thần sắc Phượng Hề không thay đổi, trong lòng xẹt qua ngàn vạn suy nghĩ, lại dừng chân ở cửa sổ một lát sau mới xoay người rời đi.

Cho đến khi Phượng Hề rời đi viện, tâm treo ngược ở cổ họng của Nhân Phi mới bình yên rơi xuống. Vậy mà một giây kế tiếp, tâm còn chưa có rơi ổn

lại chột nhác lên một lần nữa. Nghĩ đến thời gian Phượng Hề xuất hiện trùng hợp kinh người, Nhân Phi không khỏi hít sâu một hơi, chẳng lẽ hắn đã nhận ra cái gì sao? Sẽ không, nếu như hắn hoài nghi, mới vừa rồi sao lại dễ dàng rời đi? Nhớ lại hành động trước đây của mình, không có phát hiện bất kỳ cạm bẫy, lòng của Nhân Phi mới lại thoáng an xuống.

Trở lại trong phòng mình, Phượng Hề ngồi yên trước bàn đọc sách, mắt phượng chăm chú nhìn đóa hoa sen do hắn đích thân mài dũa ra, đó là lễ vật hắn chuẩn bị cho Nhân Phi. Hai mắt nhắm lại tựa lưng vào ghế ngồi, nhớ tới con người đồ sộ của Nhân Phi trước phong ấn, còn có ma lực thuần khiết từ trong tay nàng chảy ra, trong lòng Phượng Hề lạnh như băng như sương.

Cử chỉ kỳ quái của Nhân Phi cùng với mùi hoa Dật Phàm tràn trên người nàng đêm trước, hắn không thể không phát hiện, chỉ là cố chấp không muốn thừa nhận thôi. Một cái nhăn mày một nụ cười lúc nửa đêm tỉnh mộng, từng câu từng chữ, vô luận thiết giả, hắn đều thật tham luyến. Hôm nay, cho dù tất cả không muốn, nghĩ đến ma lực lạnh lạnh kia, hắn cũng không cách nào lừa gạt mình nữa. Nàng, không phải là Nhân Phi.

Ma khí lại xuất hiện, đã không phải là chuyện nhỏ, hắn nhất định lập tức đi Thiên cung hỏi báo chuyện này cho Ngọc Đế mới được. Biết rõ như thế, lúc này Phượng Hề cũng không có lực cử động nửa phần. Hắn như cũ ngồi yên ở trước bàn, nhàu lông mày nhìn hình hoa sen điêu khắc, trong mắt chỉ còn lại vô tận là thù lương.

Hắn cho là chân thật, thì ra bất quá là một giấc mộng.

...

Dò xét cho đến khi hết phong ấn đã là lúc trời gần sáng, rừng ngô đồng đen đến không có một tia sáng, Nhân Phi cẩn thận thối lui từ trong khe của tảng đá lớn, rời đi. Tối vô ánh, đi vô tung, không có ai phát hiện năng đi tới, càng không có người phát hiện năng rời đi.

Đợi đến khi trở về phòng, thu hồi sen trắng biến ảo trên giường, Nhân Phi ngồi ở mép giường, sắc mặt trắng bệch. Không chế ma lực tinh chuẩn như vậy, cơ hồ hao phí toàn bộ tâm thần của nàng, hướng chỉ vào lúc giữa chừng Phượng Hề lại đi tới nơi này. Nghĩ đến Phượng Hề, tâm bất an vốn bị đè xuống của Nhân Phi lại nổi lên lần nữa. Hắn, rốt cuộc có từng hoài nghi?

Điều tiết hơi thở một hồi, mở mắt ra lần nữa đã là trời sáng, Nhân Phi đang dùng dằng có cần đi tìm Phượng Hề tiếng gõ cửa đã vang lên. Mở cửa, Phượng Hề mỉm cười đứng ở bên cửa, cầm trong tay một hộp gấm bốn góc. Thấy kinh ngạc trong mắt Nhân Phi, Phượng Hề cười đi vào nhà, bỏ hộp gấm cầm trên tay lên bàn, “Ta nghĩ ngươi cũng nên tỉnh, liền không nhịn được tới đây nhìn một chút.”

“Đây là?” Nhân Phi tò mò nhìn hộp gấm, nháy mắt hỏi.

“Tối hôm qua ta mới hoàn thành, vốn là tối hôm qua muốn đưa tới đây cho ngươi, bất quá khi đó ngươi đã ngủ.” Phượng Hề vừa giải thích, vừa mở hộp gấm trên bàn ra.

Nghe lời Phượng Hề nói, Nhân Phi thoải mái trong bụng, thì ra tối hôm qua hắn tới là muốn đưa cái này. Vừa nhìn thấy hoa sen điêu khắc trong sáng thuần khiết, rất sống động trong hộp, hai mắt Nhân Phi tỏa sáng, không nhịn được kinh hô, “Thật là xinh đẹp.”

Cười che lại chán nản trong mắt, Phượng Hề lấy hoa sen điêu khắc trong hộp gấm ra, “Thích là tốt rồi.”

Thấy Nhân Phi cười lúm đồng tiền như hoa, yêu thích hoa sen điêu khắc trong tay không buông tay, Phượng Hề không nói gì, chẳng qua là lẳng lặng nhìn chăm chú vào nàng.

“Làm sao vậy?” Phát hiện Phượng Hề vẫn nhìn chăm chăm vào mình, Nhân Phi sờ sờ gò má của mình, có chút kỳ quái.

Phượng Hề lắc đầu một cái, “Không có gì, trong tộc xảy ra chút chuyện, ta muốn trở về một chuyến.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Nhìn ra âm đạm trong mắt Phượng Hề, Nhân Phi ân cần hỏi.

“Chuyện nhỏ, chỉ là Tiểu Cửu và Hường Anh làm ẩm ỉ gay gắt, cả Phượng Minh cũng trấn không được. Cho nên ta qua đây xem một chuyến, hai người bọn họ náo loạn cũng không phải là một ngày hay hai ngày.” Phượng Hề cười nhạt một tiếng, bất động thanh sắc nói ra lời nói dối đã sớm soạn tốt.

Nhân Phi đáp một tiếng, ngừng đầu hỏi, “Vậy ta cùng ngươi trở về.”

“Hôm nay không thể được, ngươi quên? Chức Nữ mới chế tốt khăn voan có thể hôm nay sẽ đưa tới.” Phượng Hề nhắc nhở.

“Đúng nga.” Bị Phượng Hề nhắc nhở, Nhân Phi mới nhớ lại chuyện này.

Phượng Hề cười một tiếng, nhẹ giọng nói: “Ta sẽ nhanh chóng trở về, mang một ít quả Mật Phượng Minh giấu cho ngươi.”

Nghe lời này, Nhân Phi thần nhiên cười, “Được, ngươi ngàn vạn đừng quên.”

Trần an xong Nhân Phi, Phượng Hề liền rời núi Phượng Kỳ, động thân đi Thiên cung.

***

Nghe xong bẩm báo của Phượng Hề, Ngọc Đế trầm ngâm hồi lâu, nói: “Luôn phong ấn hắn ở dưới núi Phượng Kỳ cũng không phải là biện pháp.”

Lời này vừa nói ra, Phụng Hề run sợ trong lòng, đại khái đoán được ý tứ của Ngọc Đế. Hắn không có lỗi mắng nói tiếp, chẳng qua là an tĩnh đứng tại chỗ chờ đợi Ngọc Đế suy tư xong, đưa ra quyết định cuối cùng.

Giây lát, Ngọc Đế mới lại mở miệng nói: “Nhiều năm như vậy, hắn cũng khôi phục nguyên khí. Nếu tiếp tục như vậy, chung quy một ngày sẽ rách phong ấn ra. Huống chi...”

Ngọc Đế không có tiếp tục nói hết, chẳng qua là nhìn Phụng Hề phía dưới một cái. Chỉ là một mắt, Phụng Hề liền hiểu ý tứ trong mắt Ngọc Đế. Hôm nay Nhân Phi giả mạo này chỉ sợ là bị ma phong ấn dưới núi Phụng Kỳ không chế, có thứ nhất sẽ có thứ hai tiếp tục mặc kệ phát triển, căn bản không cách nào tưởng tượng sẽ xảy ra chuyện gì.

“Ma một ngày chưa trừ diệt, Tiên giới một ngày không cách nào sống yên ổn.” Ngọc Đế than nhẹ một tiếng, tiếp tục nói, “Nếu hắn cố ý xé rách phong ấn ra, như vậy tùy ý của hắn, để cho hắn ra ngoài.”

“Ý của bệ hạ là...” Phụng Hề ngẩn ra, đã đoán được bảy tám phần.

Ngọc Đế cười khê, ý vị sâu xa hỏi: “Phụng Hề, hôn lễ của ngươi chuẩn bị như thế nào?”

“Chưa tới hai ngày, thì toàn bộ đã chuẩn bị xong.” Phụng Hề cung kính trả lời, trong bụng đã hiểu rõ.

“Đã như vậy, lựa ngày không bằng trùng ngày.”

.....

Ra khỏi Thiên cung, bước chân Phụng Hề yếu đuối, bên tai không ngừng vang trở lại câu nói sau cùng mà Ngọc Đế nói với hắn. “Phụng Hề, người ngươi muốn tìm đã sớm ở bên cạnh ngươi. Xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt. Ngươi sai lầm một lần, ngàn vạn không nên sai lầm thứ hai.”

Nếu Ngọc Đế nói với hắn như vậy, tự nhiên là có vạn phần nắm chắc.

Hắn, hắn nhận lầm.

Xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt!

Trong đầu hiện lên gương mặt tái nhợt của Ly Ương hôm đó, vẻ mặt bất lực, còn có lời nói gần như tuyệt vọng, lòng của Phụng Hề giống như là bị cái gì đó mở ra một khoảng trống rỗng khổng lồ, vạn kiếm đâm xuyên, gió lạnh gào thét, đau lòng không cách nào nói.

Dựa dưới một thân cây, Phụng Hề cũng không nhìn được nữa, trong lúc nhất thời tâm thần đều tổn hại, trong cổ bắt đầu khởi động ra mùi máu tươi ngai ngái.

Hắn nhận sai người mình yêu nhất.

Đó là sai lầm ngay cả chính hắn cũng không thể tha thứ, hắn làm sao có thể cầu sự tha thứ của nàng.

Nhìn bầu trời xanh vô tận trên đầu, nghĩ đến lệnh Ngọc Đế ra cho hắn, Phụng Hề đưa tay lau đi vết máu ở khóe miệng, chỉ còn lại cười khổ. Biết rõ hôm nay nàng nhất định thương tâm vô cùng, thế nhưng hắn lại chỉ có thể tiếp tục chu toàn, không thể chạy đi gặp nàng, càng không thể nào đi an ủi.

Cúi đầu nhắm mắt chỉ chốc lát, đợi đến khi Phụng Hề ngẩng đầu lần nữa, trên mặt của hắn như cũ là nụ cười dịu dàng như ngọc, không khác bình thường. Nhặt nhều ôn nhả, làm cho người ta nhìn không được muốn thân cận. Người nào lại biết dưới phong nhã cực hạn kia, che giấu nỗi lòng như thế nào.

***

Trời xanh khí sáng, vạn dặm không mây.

Núi Nguyên Hoa, Mặc Kỳ cốc, dưới tàng cây hồ vàng.

Bạch Nhiễm đang thành thoi nằm nghiêng ở trên xích đu, trong tay cầm một quyển sách xem. Bên tay phải của hắn để một mâm quả tiên món ăn đủ loại màu sắc, phía sau là hai tiên tỷ phẩy quạt tạo mát cho hắn, vô cùng tự tại. Mà đối lại, Ly Ương ôm Xuân Liễu, ngồi chồm hóm ở cửa sổ, tràn ngập oán niệm vẽ vòng tròn nguyên rửa người khôn kiếp đoạt đi địa bàn của mình, còn không phát giác gì.

Bạch Nhiễm mặc dù không ở lại núi Nguyên Hoa như lời hắn, nhưng từ trong khoảng thời gian này Ly Ương mở mắt đến khi nàng nhắm mắt lại, hắn đều ở tại chỗ. Người này chẳng những đoạt xích đu dành riêng cho nàng, đoạt bóng cây chuyên dụng của nàng. Cực kỳ ghê tởm nhất chính là, không có chuyện còn từ hãm rượu của nàng chọn một hai bình rượu ngon uống. Quả thật là hành động của cường đạo! Nghĩ tới đây, Ly Ương đỏ mắt, sát khí tán loạn. Đáng thương cho Xuân Liễu trong ngực nàng, bị nàng vô ý thức đè xuống, đã sớm phải không hình mề.

Một người như thế, đuổi không đi, tránh không khỏi, làm sao bây giờ? Trừ tức ra, Ly Ương thật sự không nghĩ ra biện pháp thứ hai. Ghê tởm chính là Bạch Nhiễm lại vẫn cứ rần phô trương lớn ra, một lát bảo tiêu hồ ly đưa quả tiên, một lát lại sai người đưa văn thư tới xử lý, cơ hồ không có một khắc ngừng nghỉ, khiến cho nàng muốn bỏ qua cũng không dễ dàng như vậy.

Cho nên Ly Ương đáng thương hôm nay chỉ có thể luân lạc tới ngồi chồm hồm bên trong phòng mình, không ra cổng trước không bước cổng sau.

Nghĩ tới đây, Ly Ương liền ôm Xuân Liễu, một hồ ly một mèo đôi mắt đắm lệ nhìn nhau. Một cảm thán đôi hồ nháp nhô của mình. Một cảm thán đôi mèo khổ ép của mình. Quả thật là một đôi chủ tớ thâm đậm cực kỳ đáng thương.

“Hả, Bạch Nhiễm, sao ngươi lại ở chỗ này?” Mộ Nghi nhận được tin tức mới đặc biệt sang đây xem Ly Ương, thuận tiện xem tuồng hay, thấy Bạch Nhiễm nằm ở bên ngoài vẻ mặt thích ý, vẫn không nhịn được chen vào đôi câu.

“Ta không ở nơi này, còn có thể ở đâu?” Bạch Nhiễm nhú mày, giọng nói đương nhiên giống như nơi này là Thanh Khâu của hắn.

Mộ Nghi ngạc nhiên, trong lòng không khỏi cảm thán, Bạch Nhiễm quả nhiên không hổ là Bạch Nhiễm. Quay đầu, nàng đã thấy được Ly Ương ở cửa sổ ngó đảo đảo. Mộ Nghi khẽ mỉm cười, nói với Bạch Nhiễm: “Bạch Nhiễm, mặt trời vừa đứng, ngươi cứ tiếp tục ở chỗ này hứng gió đi. Ta đi vào trong nhà đòi miếng nước uống, lúc này đang giữa trưa, ở tại bên ngoài thật đúng là không dễ chịu a.”

Nói xong, cũng không để ý phản ứng của Bạch Nhiễm là gì, trực tiếp xoay người đi tới nhà gỗ đang mở ra một nửa.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

“Để cho ta xem, thật đúng là gây một vòng lớn.” Vừa mới vào nhà, Mộ Nghi liền kéo Ly Ương trên dưới trước sau nhìn kỹ một vòng, vẻ mặt ghét bỏ ôm mặt trái xoan của nàng cau mày nói, “Chắc chắn, nhìn mặt mũi này của ngươi, một vòng nữa, cũng sắp lớn cỡ bàn tay. Còn có vẻ mặt này, ngay cả người chết cũng mạnh khỏe hơn ngươi.”

Ly Ương im lặng, ngược đầu, mặc cho Mộ Nghi nắm cằm nàng nhìn trái nhìn phải. Đợi đến khi Mộ Nghi ghét bỏ đủ rồi, buông tay ra, Ly Ương mới buồn bã liếc nàng một cái, ôm Xuân Liễu ngồi chồm hồm đến bên giường, thấp giọng nói: “Mộ Nghi, ngươi nói rõ cho ta, vì sao hiện tại mới đến thăm ta. Ta còn tưởng rằng ngươi không tới.”

Nghe ra ừ ừ khịt và buồn bã trong lời nói của Ly Ương, Mộ Nghi ho khan hai tiếng, ngồi vào bên cạnh người nàng, vuốt đầu của nàng an ủi: “Ta đây không phải vừa biết liền vô cùng lo lắng chạy tới sao? Thời gian trước đến đất hoang một chuyến, hôm qua mới trở về.”

“Nghe nói ngươi vô duyên vô cớ té xỉu nhiều lần, hơn nữa thế nào cũng gọi không tỉnh, như vậy là xảy ra chuyện gì?” Thấy Ly Ương rậm rì hai tiếng, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy của nàng, Mộ Nghi nhớ tới chuyện mình vẫn lo lắng sau khi nhận được tin tức.

“Không biết. Bạch Nhiễm nói hắn cũng không rõ ràng nguyên nhân gì, bất quá sẽ không có cái gì đáng ngại.” Ly Ương buồn bực trả lời vấn đề của Mộ Nghi. Nhớ tới câu trả lời Bạch Nhiễm cho nàng, nàng liền tức ngực muốn chết, còn không bằng không trả lời!

Nhớ tới Bạch Nhiễm vô cùng nhân hạ thoải mái ở ngoài phòng, Mộ Nghi đột nhiên yên lòng. Nếu thân thể Ly Ương thật sự có vấn đề gì, Bạch Nhiễm còn có thể nhân nhà như vậy? Bất quá hắn thật không rõ ràng lắm nguyên nhân sao? Mộ Nghi âm thầm lắc đầu, không còn nghĩ nhiều, ngược lại tò mò nhìn Xuân Liễu bị Ly Ương ôm vào trong ngực mãi. “Tên tiểu tử này ở đâu ra? Bạch Nhiễm chuẩn bị cho ngươi?”

“Hạng Thành đưa cho ta.” Ly Ương bĩu môi, liếc mắt nhìn Bạch Nhiễm ngoài cửa sổ, tên cướp đó làm sao có thể làm chuyện tốt?

Mộ Nghi đưa mắt sát vào Xuân Liễu đang vui ở trong ngực Ly Ương ngáp, cơ hồ sắp đụng phải chóp mũi nó. Nhìn chăm chú vào tròng mắt lam nhạt của Xuân Liễu hồi lâu, ánh mắt trượt đến phong ấn huyền châu trên cổ nó, môi đỏ đẹp của Mộ Nghi không tiếng động cong lên một đường cong hoàn mỹ. Ngón tay điểm nhẹ, Mộ Nghi hướng phía Ly Ương nói: “Hạng Thành thật đúng là tặng ngươi vật nhỏ thú vị.”

Ly Ương ôm lấy Xuân Liễu, cọ xát da lông mềm mại của nó, “Đúng vậy a, yêu chết nó.”

Thấy biểu tình sinh động của Ly Ương lúc trêu chọc Xuân Liễu, Mộ Nghi không khỏi cảm thán trong bụng, Hạng Thành thật đúng là thận trọng, biết lúc này nàng cần gì nhất. Chẳng qua là đáng thương cho vật nhỏ này, bị người sống sờ sờ giam giữ, còn không biết bị dây vô tới khi nào mới được tha. Bất quá xem phản ứng hiện tại của nó, tựa hồ cũng không ghét tình huống hôm nay.

Không nói bất cứ chuyện gì về người kia, Mộ Nghi nói với Ly Ương một vài chuyện lý thú lần này mình xâm nhập đất hoang gặp được, vừa nói còn vừa móc ra lễ vật nàng chọn dọc theo đường đi cho Ly Ương, Ly Ương mừng rỡ cười toe toét.

“Ồ, quả nhiên vẫn là Mộ Nghi tốt nhất.” Thấy Mộ Nghi mang quả Vụ Miên đến cho nàng, Ly Ương cười hi hi nói.

Mộ Nghi đang muốn tiếp lời, đột nhiên cảm nhận được ngoài cửa sổ truyền tới một đạo ánh mắt, khiến cho nàng theo bản năng im miệng. Ngoài phòng,

Bạch Nhiễm thoải mái dễ chịu nằm ở trên xích đu, mặt mỉm cười, cặp mắt đen dịu dàng nhìn Mộ Nghi. Nhưng chỉ là cái nhìn dịu dàng như thế, liền khiến cho sống lưng Mộ Nghi “Vù” lạnh xuống. Khi ngẩng đầu lần nữa, Bạch Nhiễm đã cúi đầu, xem quyển sách trên tay. Tựa hồ cái nhìn chăm chú trong nháy mắt vừa rồi, chẳng qua là ảo giác của Mộ Nghi mà thôi.

Thấy Mộ Nghi chột không nói lời nào, Ly Ương lúi lét kéo nàng, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Mộ Nghi cười cười, nhún mày nhìn Bạch Nhiễm ngoài phòng, “Nói trở lại, tại sao Bạch Nhiễm lại ở chỗ này? Hơn nữa nhìn hần thể này, giống như nhất thời sẽ không rời đi.”

Nhắc tới Bạch Nhiễm, mặt của Ly Ương lập tức kéo xuống, “Hừ, đừng nhắc tới người này.”

“Làm sao vậy?” Phản ứng của Ly Ương lập tức khơi dậy hứng thú của Mộ Nghi.

Ly Ương lắc đầu một cái, không nói gì, tiếp tục cúi đầu trên chộc Xuân Liễu chống vó.

Phát giác sắc mặt Ly Ương lập tức trở nên không đúng, Mộ Nghi sững sốt. Nàng cho là Ly Ương chỉ đơn thuần tức Bạch Nhiễm mà thôi, nhưng trực giác nói cho nàng biết, chuyện không phải là như nàng nghĩ. Nhìn lại Bạch Nhiễm nhàn nhã tự tại ngoài phòng, nghi vấn trong lòng Mộ Nghi càng lúc càng lớn.

“A Ương, đừng luôn đề nén chuyện ở trong lòng.” Đưa tay kéo tay Ly Ương đang sờ Xuân Liễu, Mộ Nghi nhìn nàng, dịu dàng nói, “Bộ dáng của người hôm nay, người nào nhìn cũng đau lòng. Ta thật sự rất muốn thấy A Ương luôn luôn cười, luôn luôn gây họa trước kia.”

Ly Ương ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt thương yêu của Mộ Nghi, cười khổ mở miệng, “Mộ Nghi, ta cũng muốn a.”

“Ta biết, đã qua, cũng đã qua.” Vô nhẹ tay Ly Ương, Mộ Nghi mỉm cười. Ly Ương bây giờ, luôn khiến cho nàng không tự chủ nhớ tới mình trước kia.

“Mộ Nghi, nếu như thật sự có thể xem như chưa từng xảy ra, thì tốt.” Ly Ương tựa vào bên cạnh Mộ Nghi, thấp giọng nói, “Ta muốn xem như chưa từng xảy ra, nhưng ta không làm được, càng không thể quên được. Thật không biết tại sao Bạch Nhiễm có thể làm như chưa từng xảy ra.”

Mộ Nghi sững sốt, trong lúc nhất thời cũng không biết nói sao.

“A Ương, Bạch Nhiễm thế nào?” Nàng càng ngày càng không hiểu, chuyện này làm sao lại kéo đến trên người Bạch Nhiễm.

Ly Ương hạ mí mắt, khóe miệng không tự chủ hiện lên một nụ cười khổ. Có quá nhiều chuyện chồng chất trong ngực nàng, giống như là từng ngọn núi lớn, ép nàng tới thở không nổi. Hôm nay, rốt cuộc có thể có một đối tượng để nói, nàng nói ra toàn bộ sự việc.

Mộ Nghi không có gián đoạn tự thuật của Ly Ương, chẳng qua là lần lượt nghe nàng kể. Nghe tự thuật của Ly Ương, sắc mặt của Mộ Nghi cũng biến đổi dần. Đợi đến khi Ly Ương nói xong toàn bộ, lòng của nàng cũng trầm xuống. Bạch Nhiễm làm nhiều như vậy, rốt cuộc là tại sao?

“Ta hỏi nhiều lần như vậy, hần một chữ cũng không chịu nói.” Liếc nhìn Bạch Nhiễm đang ngẩng đầu phân phó tiên tỷ ngoài phòng, khóe miệng Ly Ương mang nụ cười tự giễu, “Ta một chút cũng không hiểu hần, càng không thể nào biết hần đang nghĩ cái gì. Hần như vậy, ta làm sao dám tin?”

Nhớ tới lần đó Ly Ương trọng thương, nàng đã từng hỏi Bạch Nhiễm, khi đó hần cũng tránh mà không đáp. Khiến cho Mộ Nghi thế nào cũng nghĩ không thông chính là, sao Bạch Nhiễm đẩy Ly Ương ngã vào bên cạnh Phượng Hề. Nàng thật sự không nghĩ ra làm như vậy đối với hần có ích lợi gì. Nhưng thấy Bạch Nhiễm thế này, rõ ràng cho thấy muốn bắt Ly Ương trở về bên cạnh mình. Chỉ là suy nghĩ một chút như vậy, Mộ Nghi cũng cảm giác đau đầu nhức óc. Ly Ương nói không sai, Bạch Nhiễm người này, thật đúng là làm cho người ta một chút cũng xem không hiểu.

“A Ương, Bạch Nhiễm làm như vậy... Nhất định là có nguyên nhân của hần.” Châm chọc câu chữ, Mộ Nghi thờ dãi, thật sự không nghĩ ra nói cái gì có thể khuyên Ly Ương. Bởi vì nếu như đối lại là nàng, nàng cũng không dám tin người này nữa rồi.

“Bất kể hần có nguyên nhân gì, cũng không quan hệ với ta. Về sau ta đều cách hần xa xa, là tốt.” Ly Ương cười cười, nói hết mọi chuyện, nàng cảm thấy nhẹ nhõm nhiều. Quả nhiên, chuyện không thể đề mãi ở trong lòng mình, tìm người cùng nhau gánh mới phải.

“Được, vậy thì cách hần xa xa.” Mộ Nghi véo cái mũi của nàng, dòi đề tài sang chỗ khác, “Chờ thân thể người khỏe, ta dẫn người cùng đến chỗ sâu trong đất hoang.”

“Thật?!” Nghe Mộ Nghi vừa nói như thế, Ly Ương lập tức háng há. Chỗ sâu trong đất hoang, nàng đã muốn đi lâu rồi.

“Đương nhiên là thật, bất quá...” Mộ Nghi chọc chọc thân thể nhỏ của nàng, nói, “Phải đợi thân thể người tốt hơn mới được.”

Ly Ương dùng sức gạt đầu, lên tiếng: “Ta nhất định sẽ sớm khỏe lại.”

Mất thấy mặt trời lặn phía tây, Bạch Nhiễm phía ngoài đưa ánh mắt cho nàng nhiều lần, Mộ Nghi mới tạm biệt Ly Ương. Thấy bộ dạng Ly Ương lúi lét y phục của nàng, lưu luyến không rời, Mộ Nghi liền tục bảo đảm mình nhất định sẽ bồi thường cho nàng, lúc này mới trấn an nàng được.

Ra khỏi phòng, Mộ Nghi liền nhìn đến Bạch Nhiễm đang đứng dưới tàng cây, dù bận vẫn ung dung chờ nàng. Nghĩ đến mình có vấn đề đầy bụng muốn đối với Bạch Nhiễm, Mộ Nghi khẽ mỉm cười, “Cùng về?”

“Đang có ý đó.” Bạch Nhiễm nhướn nhướn mày, đi theo bên cạnh Mộ Nghi, đi ra phía ngoài.

“Thân thể A Ương...”

“Không có gì đáng ngại, qua ít ngày là có thể khôi phục.” Giọng điệu Mộ Nghi mở đầu cứng rắn, Bạch Nhiễm phải trả lời vấn đề của nàng.

Nghe bảo đảm của Bạch Nhiễm, Mộ Nghi mới chính thức yên lòng. Hai người cũng không có nói nữa, cho đến cách phạm vi núi Nguyên Hoa, Mộ Nghi mới mở miệng lần nữa, “Bạch Nhiễm, tại sao?”

Mộ Nghi dứt khoát dừng bước lại, nhìn Bạch Nhiễm, chỉ chờ hắn cho ra một cái đáp án. Lần này Bạch Nhiễm không có tránh mà không đáp, lại cho ra một đáp án khiến cho Mộ Nghi càng không hiểu. “Ta làm, cũng là vì nàng.”

“Cái gì gọi là vì A Ương?”

Bạch Nhiễm chỉ cười không đáp, tiếp tục lên đường, một bộ dạng nhàn nhã làm cho người ta hận đến cắn răng.

Đuổi theo Bạch Nhiễm, Mộ Nghi hỏi: “Ban đầu ngươi đã giao A Ương cho người khác, hiện tại vậy là ý tứ gì?”

Bạch Nhiễm cười khê, “Có ý tứ gì? Còn không phải chính là ý ngươi đã thấy.”

Tại sao người này đến bây giờ vẫn là một bộ dạng đều nắm giữ? Mộ Nghi giựt giựt khóe miệng, im lặng liếc hắn một cái, tức giận nói: “Sớm biết hôm nay, cần gì ban đầu? Trừ phi ngươi đem chuyện nói cho rõ ràng, nếu không ngươi nghĩ cũng đừng suy nghĩ.”

“Vậy sao?” Sắc mặt Bạch Nhiễm không thay đổi, từ chối cho ý kiến đáp một câu.

Mộ Nghi cảm thấy buồn cười, lắc đầu nói: “Bạch Nhiễm, ngươi rốt cuộc nắm chặt ở đâu? Tính tình A Ương, hiểu rõ? Mặc dù bây giờ ngươi nói chuyện rõ ràng, nàng cũng không thể nghĩ thông suốt, huống chi ngươi cái gì cũng không nói. Đổi lại người khác, không chừng ngày nào đó A Ương lại đột nhiên nghĩ thông suốt. Nhưng ngươi cố tình là ngươi, ta nghĩ cả đời nàng sợ rằng cũng nghĩ không thông, chớ nói chi là...”

“Chớ nói chi là cái gì?” Bạch Nhiễm quay đầu, mắt đen như mực nhìn Mộ Nghi.

Nhớ tới phản ứng của Ly Ương hôm nay, Mộ Nghi lắc đầu nói: “Theo A Ương như bây giờ, nếu là ngươi, tuyệt đối không có khả năng.”

Nghe xong lời này, Bạch Nhiễm không nói gì thêm. Chờ khi đến phạm vi Thanh Khâu, hai người muốn tách ra, Bạch Nhiễm mới lại mở miệng lần nữa, làm như đang lăm bằm lâu lâu, “Như vậy nếu như, ta không còn là ta?”

“Ngươi đây là... Có ý tứ gì?” Mộ Nghi ngăn ra, đợi nàng ngẩng đầu, Bạch Nhiễm đã rời đi.

Đợi đến khi Bạch Nhiễm trở lại Thanh Khâu, còn chưa lấy hơi, thì có tiên ty báo lại, Bạch Hổ vương Mạc Thần đã chờ trong phòng khách lâu rồi. Bạch Nhiễm mím môi cười một tiếng, động tác của Mạc Thần còn sớm hơn so với hắn dự tính.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

“Ngươi, thật sự có biện pháp?” Trà trong tay dần dần lạnh, Mạc Thần rốt cuộc không nhịn được mở miệng trước tiên.

Bạch Nhiễm không có nói tiếp, giương mắt cười nhìn Mạc Thần, khóe mắt hơi nhếch lên trong lúc lơ đãng toát ra mấy phần phong lưu, trong con ngươi đen thâm thúy không che giấu chút tự tin nào tựa hồ không có xem vào mắt bất cứ vật nào trên thế gian.

Mạc Thần vẫn không nhúc nhích, lẳng lặng nhìn chăm chú vào Bạch Nhiễm, chờ câu trả lời thật sự của hắn. Chẳng qua là cặp mắt nhìn như bình tĩnh không gọn sóng, vẫn không che giấu được nóng nảy và kích động trong nội tâm của hắn giờ phút này. Trên thực tế, từ tháng trước ngày hồ linh chợt bắt đầu không yên, lòng của Mạc Thần cũng không có bình tĩnh hơn nửa khắc. Làm nguồn suối lực lượng của tộc Bạch Hồ, tầm quan trọng của hồ linh nghĩ là biết. Hồ linh gần một tháng không ổn định đã khiến cho phần lớn tộc nhân(*người trong tộc*) bắt đầu bất an, thật sự nếu không sớm để cho hồ linh phục hồi như cũ, sợ rằng bất an như vậy rất nhanh sẽ diễn biến thành khủng hoảng, thậm chí là bạo động. Đang ở thời điểm Mạc Thần bó tay hết cách, hắn nhận được tin tức của Bạch Nhiễm. Vừa được biết Bạch Nhiễm thậm chí có biện pháp, Mạc Thần liền một khắc không ngừng chạy tới Thanh Khâu.

Bạch Nhiễm bị Mạc Thần nhìn chòng chọc đến nửa điểm cũng không được tự nhiên, thần nhiên cười nói: “Đó là tự nhiên.”

Nụ cười của Bạch Nhiễm ngược lại làm cho Mạc Thần càng không được tự nhiên, lão hồ ly này sẽ tốt bụng như vậy? Đáp án tuyệt đối là phủ định. Y

theo phương thức làm việc qua nhiều năm của Bạch Nhiễm, gặp phải chuyện như vậy nhất định là ngồi bàng quang, ở đâu mà nhân hạ thoải mái trông nom chuyện của tộc khác? Cho nên hôm nay hắn đột nhiên chủ động nói mình có biện pháp, tuyệt đối không phải là dễ dàng như vậy.

“Nói đi, ngươi có điều kiện gì?” Mạc Thần cũng không muốn vòng quanh với hắn, dứt khoát trực tiếp hỏi.

Nói thật ra, nếu không phải là bình thường giao tình của hắn và Bạch Nhiễm không kém, giữa hai tộc cũng không có bất kỳ xung đột, hắn thật hoài nghi lần này hồ linh đột nhiên không yên là do Bạch Nhiễm động tay chân.

“Con gái của ngươi cũng gả đi rồi, sao đến bây giờ con trai còn chưa có bất kỳ động tĩnh?” Bạch Nhiễm nhú mày, dường như nói chuyện không đầu. Thật ra thì nếu không phải hồ linh của tộc Bạch Hồ trùng hợp xuất hiện vấn đề vào lúc này, hắn thật đúng là lượn quanh vài chỗ, chế tạo chút ít phiền toái cho tộc Bạch Hồ. Bất quá bây giờ vừa đúng, cũng tiết kiệm không ít chuyện của hắn.

“U, ngươi khi nào thì có nhiều nhân hạ thoải mái quan tâm tới hôn sự của con ta như vậy? Chẳng lẽ ngươi muốn kết thân?” Mạc Thần cười ha ha một tiếng, tức giận chế nhạo nói. Hôn sự của Hạng Thành đã sớm thành một tâm bệnh của hắn, nhưng con trai chính là chết nướng nhờ trên một thân cây treo cổ rồi, hắn dù gấp gáp thế nào cũng là vô dụng.

“Tùy tiện chọn một người ở trong tộc ngươi là được.” Bạch Nhiễm lắc đầu, hắn cũng không có hứng thú với việc kết hợp người.

Lời này của Bạch Nhiễm khiến cho Mạc Thần sừng sốt, càng thêm không hiểu hắn đến tột cùng là có ý gì, “Ngươi đây là...”

“Nếu ngươi đồng ý, ngày mai ta liền đến núi Bạch Hồ.” Tính toán lời nói của Mạc Thần, Bạch Nhiễm cười mỉ mỉ, mắt hơi híp lại thoáng qua ánh sáng. Ý sau lưng của lời nói rất rõ ràng, nếu ngươi không đáp ứng, ta liền buông tay bất kể.

Lòng của Mạc Thần vòng tâm vài vòng, vẫn không hiểu rõ Bạch Nhiễm có chủ ý gì. Sao đang êm đẹp liền đi vòng qua hôn sự của Hạng Thành rồi? Nhưng hắn sớm đã đáp ứng con trai, trong khoảng thời gian này sẽ không buộc hắn nữa. Hiện tại bảo hắn đột nhiên đổi ý, vậy... Nghĩ tới đây, trên mặt Mạc Thần toát ra mấy phần khó xử.

Mắt thấy Mạc Thần đứng đưa không chừng, Bạch Nhiễm làm như lơ đãng hỏi: “Ngươi có biết lần này vì sao hồ linh không yên?”

“Ngươi biết?” Trong mắt Mạc Thần hiện ra ánh sáng, thân thể chấn động, vội vàng hỏi.

Bạch Nhiễm cười khê, không nhanh không chậm nói: “Chẳng lẽ ngươi quên lần trước vì sao hồ linh không yên?”

“Không thể nào!” Mạc Thần vỗ bàn một cái, hét lớn, “Tuyệt đối không thể nào!”

“Có cái gì không thể nào, nếu không ngươi cho rằng hồ linh đang tốt đẹp làm sao có thể vô duyên vô cớ xảy ra vấn đề?”

Lời nói của Bạch Nhiễm khiến cho Mạc Thần trầm mặc lại, hồ linh từng xuất hiện vấn đề giống như vậy, nhưng lần đó... Cho nên hắn vẫn không có nghĩ đến, nếu quả thật giống như Bạch Nhiễm nói, vậy thì thật nguy hiểm.

“Tộc Hắc Hồ mặc dù bị chết gần hết, nhưng vẫn có một hai con chạy trốn đến Ma giới.” Bạch Nhiễm chậm rãi mở miệng, giọng nói bình thản, “Cõi đời này có thể khiến hồ linh chấn động như vậy, trừ bọn họ ra còn ai vào đây?”

“Nhưng hôm nay biên giới hai giới tiên ma khá vững chắc, bọn họ ở Ma giới làm sao có thể...”

Mắt thấy Mạc Thần không muốn tin tưởng, Bạch Nhiễm cũng không nói chuyện, tay trái vừa nhấc, một thi thể xuất hiện ở giữa đại sảnh.

“Này, này...” Mạc Thần không thể tin được chỉ vào thi thể trên đất, cả kinh nói không ra lời.

“Ngươi cho rằng đoạn thời gian trước Ngọc Đế phái nhiều người đi biên giới là du ngoạn sao?” Bạch Nhiễm nhướng nhướng mày, bên mép tràn ra một nụ cười khê, “Khi đó biên giới xuất hiện cái khe, bọn họ đã thừa cơ hội đó tới.”

Mặc dù hôm nay khe đó bị Thấu Ngọc và Át Quân tu bổ xong, nhưng Ngọc Đế vẫn không dám chậm trễ chút nào, phái lượng thiên binh lớn đóng ở nơi đó. Nhiệm vụ đuổi bắt người nhân cơ hội lên vào Tiên giới, trùng hợp rơi xuống trên đầu Hồ tộc, vì vậy Bạch Nhiễm mới có thể rõ ràng nguyên nhân hồ linh không yên. Về phần phương pháp khiến hồ linh khôi phục... Nhìn đầu ngón tay mình chăm chăm, Bạch Nhiễm mỉm môi cười yếu ớt, trừ mình ra, thật đúng là không ai có thể làm được. Tên kia, trừ hắn ra còn ai có thể sai sử?

Thì ra hồ linh không yên là do tộc Hắc Hồ động tay chân. Mạc Thần thờ dài, hồ linh bị tộc Hắc Hồ dùng máu bản làm ô nhiễm chỉ có dùng Ngưng Bích châu mới có thể hút máu đen trong đó, mà Ngưng Bích châu vào vạn năm trước đã bị Hỏa Kỳ Lân nuốt đi! Nếu như mặc cho máu đen tiếp tục xâm nhập ô nhiễm, sợ rằng hồ linh sẽ hoàn toàn mất đi hiệu dụng, như vậy đến lúc đó...

Mạc Thần cười khổ, hắn thậm chí không dám tưởng tượng đến lúc đó tộc Bạch Hồ sẽ biến thành bộ dáng gì. Biết hiện tại chỉ có người nam nhân trước mắt này mới có thể sai khiến con Kỳ Lân hay phát câu đó, Mạc Thần không thể không đáp ứng yêu cầu của hắn, “Ta đáp ứng ngươi.”

“Ngươi yên tâm, ngày mai ta liền lên núi Bạch Hồ.” Lấy được đáp án hài lòng, mặt mày Bạch Nhiễm nhuộm cười, còn hơn ngàn vạn pháo hoa.

Giải quyết chuyện mấy ngày liên tiếp đè ở trong lòng, Mạc Thần cuối cùng cũng thở phào một cái. Mắt thấy Bạch Nhiễm mặt mày hớn hớn, nhớ tới yêu cầu kỳ quái của Bạch Nhiễm, hắn vẫn không nhịn được nói: “Bạch Nhiễm, điều kiện này của ngươi không khỏi quá kỳ quái.”

“Ngươi chỉ cần làm được là được.” Bạch Nhiễm không mấy để ý cười một tiếng, “Sắc trời còn sớm, không bằng chúng ta chơi một ván cờ?”

“Được.” Nghĩ tới mấy chục năm qua cũng chưa đánh với Bạch Nhiễm ván cờ nào, trong lòng Mạc Thần nhất thời ngứa ngáy.

Một ván thôi, đã là bình minh ngày hôm sau. Mạc Thần lại thua cờ một lần nữa tâm không cam tình không nguyện trở về núi Bạch Hồ, mà Bạch Nhiễm lại là động thân đi Hỏa Kỳ Lân sắp bị hấn sai sử lần nữa.

***

“Rống rống rống ——!!”

Trong lúc bất chợt, một tiếng rống kinh khủng tức giận không cam lòng tới cực điểm vang dội phía chân trời, khiến cho cả ngọn núi Tam Đồ cũng rung ba lần. Không lâu sau ở nơi này, trong mắt Bạch Nhiễm lóe lên ánh sáng được như ý trong tay vuốt vuốt một viên châu bích lục, cười híp mắt nghênh ngang rời đi. Chừa lại Hỏa Kỳ Lân bị lão hồ ly tước đoạt hết lần nữa, tội nghiệp nằm ở trong huyết động, nhìn bầu trời xanh thẳm ngoài động im lặng khó thở.

Lão hồ ly tim đen phổi đen ruột đen này! Hung hăng vỗ mặt đất một cái, Hỏa Kỳ Lân hữu khí vô lực nhắm mắt lại, tiếp tục mộng đẹp vừa rồi của mình. Chỉ tiếc, vốn là mộng đẹp thế nhưng sau khi Bạch Nhiễm can thiệp chỉ có thể biến thành một cơn ác mộng.

Mặt khác, Mạc Thần mới vừa trở lại núi Bạch Hồ thật đúng lúc, ở cửa gặp được Hạng Thành đang muốn ra ngoài đến núi Nguyên Hoa thăm Ly Ương. Kết quả là, Hạng Thành bị cha của mình ngăn lại.

“Phụ vương, lúc trước người đã đáp ứng ta.” Đợi đến khi Mạc Thần nói hết lời, khẩu khí Hạng Thành cứng ngắt nói.

Mạc Thần giương mắt, tựa hồ không nhận thấy được không cam lòng và tức giận trong giọng nói của con trai, tiếp tục phối hợp nói: “Cứ quyết định như vậy, ngày mai ta liền phái người bắt tay vào việc chuẩn bị chọn phi cho ngươi.”

“Phụ vương!” Hạng Thành mặc dù không có nói thêm cái gì, thế nhưng tức giận trong hai chữ “Phụ vương” đã rõ ràng. Hấn cho tới bây giờ chưa từng nghĩ đến phụ vương mình lại đột nhiên nói lời phản lời!

“Khụ.” Mạc Thần ho khan một tiếng, đối với con trai nhìn soi mói có chút lúng túng quay mắt đi. Về phần chuyện mất thể diện bị người uy hiếp mà đáp ứng điều kiện, hấn tuyệt đối sẽ không nói cho bất luận kẻ nào. Chớ nói chi là con trai mình!

“Ta sẽ không đáp ứng.” Hạng Thành mặt không thay đổi trầm giọng nói.

“Ta chỉ thông báo cho ngươi.” Sớm biết con trai không thể nào dễ dàng đáp ứng, Mạc Thần cũng không nói thêm cái gì nữa, phát tay áo rời đi. Về phần làm sao để cho con trai đi vào khuôn khổ, làm cha sao có thể không có biện pháp?

Chỉ là thương hại cho bộ xương già này của hấn, lại phải chạy xa đi gặp nam nhân kinh khủng đó. Nhớ tới Chiến thần Phục Thiên, da đầu Mạc Thần cũng có chút tê dại. Nói cho cùng, con trai mình biến thành tính tình hiện tại, còn không phải là bị Phục Thiên dạy hư? Nhớ năm đó, Thành nhi khi còn bé cũng là một đứa trẻ khá á! Nhưng kể từ sau khi đi theo Phục Thiên, dần dần biểu tình trên mặt càng ngày càng ít, hôm nay giống y như dáng vẻ của tên Phục Thiên kia, cả ngày nghiêm mặt. Nghĩ tới đây, Mạc Thần không khỏi hơi tức, hấn thật rất tương niệm quả cầu lông mồm mồm khả ái chạy tới trong ngực hấn làm nũng năm đó! Không thể quay đầu nhất quả nhiên là chuyện cũ!

Mạc Thần rời đi, Hạng Thành vẫn ngồi ở chỗ đó. Chẳng qua mặt nhìn như không chút thay đổi đã bao phủ mấy phần tối tăm, cặp mắt băng lam cũng không biết khi nào biến chuyển thành màu xanh đậm tối. Một hồi lâu, trông mắt Hạng Thành mới khôi phục nguyên trạng, thần sắc vẫn không có chút pháp phòng, sải bước. Vô luận như thế nào, hấn tuyệt đối sẽ không đáp ứng.

Sau khi Hạng Thành rời đi không bao lâu, Bạch Nhiễm mang theo Ngưng Bích châu đã đến núi Bạch Hồ, vẻ mặt vui vẻ, nụ cười nhu hòa. Bạch Nhiễm vừa tới, thậm chí cũng không kịp ngồi một lát, liền bị Mạc Thần vốn đang chờ hấn vô cùng lo lắng kéo xuống chỗ hồ linh.

Thấy máu bản xen lẫn trong hồ linh bị Ngưng Bích châu hấp thu hầu như không còn, từ từ khôi phục ổn định, lòng của Mạc Thần rốt cuộc mới trấn định lại được.

“Đừng quên chuyện ngươi đã đáp ứng với ta.” Thu Ngưng Bích châu, Bạch Nhiễm lên tiếng nhắc nhở.

“Biết.” Mạc Thần lườm hấn, “Như đã nói qua, điều kiện này của ngươi rốt cuộc là có ý tứ gì?”

Bạch Nhiễm quay đầu, giống như mím môi suy tư mấy giây, “Um, đây không phải là quan tâm cháu sao?”

Mạc Thần giựt giựt khoe miệng, lý do bịp người như vậy, cũng chỉ có lão hồ ly Bạch Nhiễm da dày thịt béo này mới có thể nói đương nhiên như thế.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 34

“Bạch Nhiễm, ta thấy ngươi cũng không còn chuyện gì, không bằng chúng ta chơi lại một ván?” Nhìn ra Bạch Nhiễm không có bất kỳ ý tứ nói tiếp, Mạc Thần vẫn canh cánh trong lòng về việc tối qua thua rồi tỉnh rồi mù mà đề nghị.

“Ai nói...” Thấy hai mắt Mạc Thần sáng lên, bộ dạng xoa xoa tay chờ đợi, Bạch Nhiễm cảm thấy buồn cười, đang muốn mở miệng cự tuyệt, khỏe mắt liếc tới kim tước mới vừa đậu xuống cửa sổ, câu nói kế tiếp bị nụ cười bên môi nuốt hết.

Theo ánh mắt Bạch Nhiễm nhìn lên, Mạc Thần cũng nhìn thấy kim tước dừng ở cửa sổ. Ánh sáng chột lóe, một thiếu niên non nớt khả ái mặc quần áo vải thô xuất hiện ở trước mặt hai người, đó là một trong những tiên đồng kim tước chuyên đưa tin cho Ngọc Đế. Cung kính thi lễ một cái với hai người, tiên đồng kim tước hắng giọng mở miệng, thanh âm chất chứa dễ nghe, “Nhị vị Đế quân, bệ hạ cho mời.”

Nghe nói như thế, Bạch Nhiễm và Mạc Thần nhìn nhau, đều thấy được một tia ánh sáng nhạt thoáng chốc ở trong mắt đối phương. Hơi gật đầu, hai người cũng không nói thêm nữa, theo kim tước tiên đồng động thân đến Thiên cung.

Cho đến khi đi vào Vũ Lâm cung, hai người mới phát hiện đứng đầu năm tộc Tiên giới đều đã tề tụ. Không chỉ như thế, Chiến thần Phục Thiên, Thần Quân bốn phương, Lục đại tinh quân cũng đều đã ngồi xuống. Hôm nay tất cả nhân vật quan trọng của Tiên giới đều tập trung tại nơi này. Lúc này Ngọc Đế triệu tập mọi người, đến tột cùng là vì chuyện gì? Trong lòng mọi người ngồi ở đây đều nghĩ đến vấn đề này. Bạch Nhiễm và Mạc Thần coi như là tới trễ nhất, hai người vừa mới ngồi xuống, thậm chí chưa kịp chào hỏi với người chung quanh, Ngọc Đế đã đến.

Hôm nay triệu tập chư vị, chỉ vì một chuyện, diệt ma.” Sau khi Ngọc Đế ngồi xuống, chậm rãi mở miệng nói, thanh âm trong sáng dịu dàng, nụ cười nhu hòa, vậy mà hai chữ cuối cùng hần thò lộ lại nổ ra trong lòng tất cả mọi người.

Trong lòng Bạch Nhiễm dừng lại, nụ cười trên mặt không giảm, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve tay vịn cái ghế, nhìn dáng vẻ tựa hồ là đang suy tư cái gì. Vậy mà lời nói kế tiếp của Ngọc Đế, khiến cho vẻ mặt vốn là duy trì không thay đổi trên mặt hần trong lúc vô tình biến mất.

Nửa cúi thấp đầu, mắt phượng màu mực của Bạch Nhiễm khẽ che dấu, làm cho người ta không thấy rõ vẻ mặt của hần. Thì ra là, Phượng Hề đã biết rồi, chuyện ngược lại ngoài dự liệu của hần. Bạch Nhiễm nhích nhích môi, nghiêng tai nghe lời nói của Ngọc Đế, trong bụng đã sớm biến ảo ra ngàn vạn suy nghĩ. Cũng phải, ma ở dưới núi Phượng Kỳ vẫn là một vương mắc trong lòng Ngọc Đế, có thể mượn cơ hội này trừ đi, sao hần lại bỏ qua?

Đợi đến khi Ngọc Đế hạ hết ý chỉ, mọi người tản đi. Mạc Thần cũng không quan tâm gì khác, vội vàng vàng chạy lên trước kéo lại Chiến thần Phục Thiên đang muốn trở về. Mắt thấy Phục Thiên về mặt hồ hững quay đầu nhìn hần, Mạc Thần uất ức trong bụng, trên mặt vẫn chất đầy nụ cười. Không có biện pháp, muốn con trai có thể đăng hoàng đi vào khuôn khổ, hần chỉ có thể vác tấm mặt mo dán đến tòa núi băng này.

Mà đối thành Bạch Nhiễm đang định trở lại Thanh Khâu giao phó chuyện ở trước khi Phượng Minh chạy tới ngăn lại mình đã nghe ngang rồi đi. Hôm nay hần cũng không có tâm tình cười đùa với Phượng Minh. Chỉ cần vừa nghĩ tới Phượng Hề đã biết mình nhận sai người, tâm tình vốn đang tốt đẹp của Bạch Nhiễm liền trở thành hư không, giữa lòng mảy mềng thêm tụ tập lên mấy phần lo lắng xem không rõ ràng.

Bất quá lo lắng như vậy cũng không kéo dài bao lâu liền tan hết toàn bộ, trên mặt Bạch Nhiễm toát ra nụ cười tự tin, bước chân cũng càng trầm xuống. Biết thì như thế nào? Hần muốn, như thế nào lại tặng cho người khác?

An bài xong mọi chuyện, cho lui bốn vị trưởng lão, Bạch Nhiễm trở lại thư phòng, ở cửa chờ đợi hần là Ân Hồ. Nghe xong hồi báo của Ân Hồ, Bạch Nhiễm khoát tay áo, bảo hần đi xuống nghỉ ngơi. Chẳng qua vẫn là đánh cờ uống trà thôi sao? Hạng Thành thật đúng là nhện được.

Bạch Nhiễm giương mắt, ánh mắt liếc thấy giường êm cách đó không xa, trong đầu nhớ tới tình cảnh Ly Ương co rúc ngủ ở đó lúc chưa hóa thân, vẻ mặt không khỏi mềm mại xuống. Sớm biết như vậy đã không để nàng đi ra ngoài, lượn một vòng lại thêm nhiều phiền toái như vậy, còn phải nghĩ biện pháp để cho nàng trở lại. Nghĩ tới đây, ngay cả Bạch Nhiễm cũng không nhịn được hơi cười khổ, lần này hần thật đúng là tìm tội cho mình chịu.

Đã là ban đêm, Bạch Nhiễm chấp tay đứng ở phía trước cửa sổ, bầu trời bao la, ngoài phòng có hơn phân nửa bị rặng mây đỏ như lửa bao trùm, giống như là bất lửa làm cho người ta không nữa chuyển mắt. Nhìn ánh nắng chiều có xu thế lửa cháy lan ra đồng cỏ, con người màu đen tinh khiết của Bạch Nhiễm cũng bị nhuộm lên vệt đỏ, chẳng qua là mặt âm trầm ở chỗ sâu trong tròng mắt lại không có bị dính nửa phần.

Còn có năm ngày. Nguyên tưởng rằng hần có đầy đủ thời gian, tất cả có thể từ từ đi. Hôm nay, lại chỉ còn dư lại năm ngày. Sau đó, Phượng Hề nhất định sẽ không thể chờ đợi đi tìm nàng. Mà lòng của Tiểu Bạch, hiện tại vẫn ở trên người Phượng Hề. Nếu để cho bọn họ gặp lại...

Híp mắt lại, Bạch Nhiễm đứng ở phía trước cửa sổ nhủ lòng mảy mềng suy tư hồi lâu, mỗi mống cuối cùng mím thành một đường vòng cung đẹp mắt. Hần tuyệt đối sẽ không để cho Phượng Hề có bất kỳ cơ hội.

***

Ly Ương ngồi ở cửa phòng, trong ngực ôm Xuân Liễu, ngược đầu kinh ngạc nhìn ngôi sao lóe lên trong màn đêm, còn có vàng trắng khuyết hẹp dài, suy nghĩ vẫn không không chế được bay tới địa phương nàng không muốn chạm đến. Vậy mà cho tới bây giờ, cho dù là nghĩ tới liền đau lòng không dứt, vẫn không nhịn được tưởng niệm, tưởng niệm người kia.

Chỉ cần nhắm mắt lại, Ly Ương có thể miêu tả ra bộ dáng của hắn vô cùng dễ dàng, thậm chí đến từng chi tiết. Tóc bạch kim của hắn cho dù trong ban đêm thế này, cũng sẽ có một tầng ánh sáng dịu dàng thanh nhã, sau đó xóa ở trên y phục lửa đỏ, làm người khác cực kỳ chú ý. Hắn nhất định là cười, mặt mày lưu loát giãn ra, trong đồng tử màu nâu nhạt nhuộm vẻ ảm áp, ánh mắt mềm mại, thần sắc bình thản.

Phượng Hề, một ngày không gặp, như cách ba thu...

Cúi đầu, Ly Ương nhắm mắt cười khổ. Làm sao lại không thể quên được đây? Nàng sẽ cố gắng quên mất, nàng từng nói sẽ không đi quấy rầy nữa.

“Meo meo ô ——” Ly Ương đã ngờ ngác ngồi cả ngày ở nơi này, nhìn bộ dáng đến bây giờ còn không có nửa điểm ngừng nghỉ, Xuân Liễu không nhìn nổi, há mồm kêu lên một tiếng.

Bị kêu hồi thần, Ly Ương liếc nhìn bóng đêm, ôm Xuân Liễu chậm chạp đứng dậy trở về phòng. Chẳng biết tại sao, gần đây nàng tựa hồ càng ngày càng thích ngủ. Bất luận ngủ bao lâu đều không ngại nhiều, hơn nữa chỉ cần hơi dính lên giường là có thể lập tức ngủ như chết. Đại khái là mấy ngày này trừ ăn uống ngủ ra căn bản không làm chuyện khác, cho nên mới phải biến thành như vậy. Ly Ương nghĩ như vậy, vừa bò lên giường. Vừa mới chui vào trong chăn, mí mắt của Ly Ương liền lập tức vững vàng dính vào nhau, không tới một hồi liền mất đi ý thức, mơ màng ngủ.

Đợi đến khi xác định Ly Ương ngủ say, Xuân Liễu cẩn thận chui ra từ trong ngực nàng. Nhìn dung nhan ngủ không giấu được ưu sầu, Xuân Liễu không tiếng động thở dài. Nó đi tới bên cạnh Ly Ương mấy ngày nay, trừ thời điểm có người tới, nàng còn bình thường chút. Nếu như không có người khác, Ly Ương sẽ giống như mới vừa rồi, ngây ngốc nhìn trời, thỉnh thoảng cười khổ, thỉnh thoảng than thở, thậm chí rơi lệ.

Lắc lắc đầu nhỏ, Xuân Liễu nhảy xuống giường, cúi lưng. Đừng tưởng rằng mỗi ngày bị người ôm vào trong ngực là chuyện hạnh phúc, chỉ có chân chính trải qua, mới có thể hiểu rõ đây là chuyện thống khổ cỡ nào. Chậm rãi cúi gập cổ, Xuân Liễu liếc nhìn trắng sáng nửa cong, nhảy đến trên bàn, chuẩn bị từ cửa sổ chạy ra ngoài hấp thụ tinh hoa cuối tháng. Ai ngờ mới vừa chui đầu ra, liền bị người nắm lên.

Xuân Liễu đang muốn mở miệng đã bị người dùng hai ngón tay hung hăng ngắt nheo, nửa tiếng mèo kêu tan mất ở trong không khí. Nghĩ nó đường đường Minh Miêu sống vĩnh viễn, luân lạc tới trở thành sủng vật còn chưa tỉnh, hôm nay lại còn bị ngược đãi như vậy! Nghĩ tới đây, Xuân Liễu vừa dùng sức dùng dằng, vừa ngẩng đầu lên hung tợn trừng chủ nhân của ngón tay.

Dưới ánh trăng nhạt nhẽo, mặt mũi tuyệt sắc gần như diêm dúa lẳng lơ của Bạch Nhiễm đang cười như không cười đối mặt với nó. Xuân Liễu sững sờ, trong lúc nhất thời lại cũng quên mất giãy giụa, ngờ ngác nhìn gương mặt như trăng sáng trước mắt.

Bạch Nhiễm nhướng nhướng mày, xách theo Xuân Liễu, qua trong giày lát đã rời đi sơn cốc, đến trong rừng rậm sau núi Nguyên Hoa.

“Nhìn thủ pháp phong ấn này, chắc là Phục Thiên đã hạ thủ.” Ngón tay gỗ phong ấn huyền châu trước cổ Xuân Liễu một cái, Bạch Nhiễm nhìn qua giống như rất có hứng thú, khẽ cười, “Cả Tiên giới có thể coi ra phong ấn của Phục Thiên cũng không có mấy.”

Nghe được hai chữ “Phong ấn”, Xuân Liễu đã phục hồi tinh thần lại, mà cười nhạt ý vị sâu xa của Bạch Nhiễm cũng ánh ngược ở trong mắt của nó. Người đàn ông này, muốn làm gì? Không biết tại sao, đối mặt dung nhan tuyệt sắc trước mắt này, Xuân Liễu theo bản năng cảm thấy nguy hiểm.

Xách Xuân Liễu đến trước mặt, Bạch Nhiễm hỏi: “Có muốn coi ra phong ấn hay không? Luôn bị giam cầm, cũng không dễ chịu chứ?”

Xuân Liễu mở trừng hai mắt, không có gạt đầu cũng không có lắc đầu. Trên đời không có trái cây ăn không, Xuân Liễu rất rõ ràng. Nó không rõ ràng lắm người nam nhân trước mắt này muốn cái gì, cho nên nó chờ hắn nói ra điều kiện. Sau đó, nó mới có thể làm quyết định.

“Rất đơn giản, ta chỉ muốn ngươi, dụ dỗ nàng hạ giới.” Bạch Nhiễm mở miệng cười, trong mắt như mực lưu chuyển mấy phần giao hoạt. Thấy tiểu miêu trước mắt cũng không tin tưởng, Bạch Nhiễm tiếp tục nói: “Thuận tiện, chiều cổ nàng trước khi ta chạy tới.”

Chỉ đơn giản như vậy? Con ngươi Xuân Liễu vòng vo vài vòng, còn chưa tin tưởng.

“Nếu như ngươi không muốn...”

Bạch Nhiễm không có tiếp tục nói hết, mắt phượng hơi nhếch lên dịu dàng nhìn Xuân Liễu. Nhưng chỉ là dịu dàng đưa mắt nhìn như thế, khiến cho Xuân Liễu hung hăng trừng mình một cái. Nó rất khẳng định, nếu như không muốn, người đàn ông này sẽ không để ý tự mình đưa nó một đoạn đường. Loại thời điểm này, còn có ai không nguyện ý sao? Xuân Liễu không rõ ràng lắm, dù sao nó vẫn lập tức không chút do dự gạt đầu đáp ứng.

Bạch Nhiễm hài lòng gật đầu một cái, ánh mắt mỉm cười tựa hồ muốn nói, coi như ngươi thức thời.

Phong ấn huyền châu trên cổ bị giải đi, Xuân Liễu nhẹ nhàng rơi xuống trên mặt đất, thân thể vốn nhỏ nhắn trong nháy mắt trở nên to lớn, giống như một con sư tử hung mãnh. Sau một khắc, tất cả hơi thở được giấu đi, Xuân Liễu lại khôi phục bộ dáng vốn có.

Tại sao có thể như vậy? Xuân Liễu cau mày, đột nhiên hiểu được, ngẩng đầu nhìn nam nhân vẫn cười yếu ớt trước mắt, lạnh cả người.

“Đợi đến khi thời điểm ta hạ giới tìm được các ngươi, ta tự nhiên sẽ coi cảm chế ra” Lời Bạch Nhiễm đúng với phỏng đoán trong lòng Xuân Liễu.

“Ngươi sẽ không chống chế chứ?” Xuân Liễu càng ngày càng cảm thấy nam nhân trước mắt này không thể tin a không thể tin.

Bạch Nhiễm nhui mày, thần sắc kiêu căng rõ ràng cho thấy đang nói không tin cũng phải tin, không tin cũng phải tin.

“Nhiều nhất không hơn ba ngày, dẫn nàng hạ giới, cũng không cần để lộ tung tích, đừng làm cho bất luận kẻ nào phát hiện.”

Xuân Liễu không phản bác được, chỉ có thể hừ lạnh một tiếng.

“Yên tâm, chỉ cần ngươi làm xong chuyện, ta tự nhiên sẽ không chống chế.”

Xuân Liễu chấp nhận hỏi: “Vậy sao ngươi tìm được chúng ta?”

Bạch Nhiễm cười yếu ớt, “Cái này, ta tự nhiên có biện pháp. Ngươi không cần lo lắng.”

Đợi đến khi Xuân Liễu rời đi, nụ cười bên môi Bạch Nhiễm càng mở rộng ra. Lần này Hạng Thành thật đúng là tặng đồ tốt, đợi đến khi hắn thành thân rồi, hắn thật cũng nên đưa phần quà lớn đáp tạ một phen mới phải.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Nắng sớm vừa mới lộ ra một góc, ánh sáng ngoài phòng xem ra có chút mỏng manh. Hương cỏ mát mẻ và hoa dâm bụt mềm mại ướt át màu tím [7] trong sân tăng thêm mấy phần sinh khí và một cơ hội làm cho lòng người vui vẻ trong sáng sớm bình bình thường này.

Trong phòng, Phụng Hề vừa mới tỉnh lại thần sắc bình tĩnh, nếu không nhìn kỹ tuyệt đối sẽ không ai chú ý sâu lo hắn cẩn thận che giấu ở đáy mắt. Vậy mà cũng không lâu lắm, thần sắc bình tĩnh tự nhiên của Phụng Hề đã bị phá vỡ, một con kim tước nhỏ lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở trên bàn viết của hắn. Xem xong mặt lệnh của Ngọc Đế, Phụng Hề chấp bút ghi xuống mấy chữ trên đó rồi bỏ tờ giấy vào trong ống vàng nhỏ trên chân tiểu kim tước. Xác nhận Phụng Hề đã thả tờ giấy lại thích đáng, tiểu kim tước mở trùng hai mắt với hắn, sau một khắc đã biến mất ở trong tâm mắt Phụng Hề.

Không hổ là kim tước chuyên đưa tin cho Ngọc Đế. Nhìn viện ngoài cửa sổ không có bất kỳ bóng dáng, ánh mắt Phụng Hề rơi trúng cây dâm bụt màu tím mới vừa nở rộ kia. Phụng Hề nhìn chằm chằm cây dâm bụt suy nghĩ xuất thần, vẻ mặt hơi có vẻ buồn rầu, hỗn hợp hồi hận và thống khổ sâu xa, làm cho người ta nhìn liền không nhìn được lo lắng, muốn vượt lên khe rãnh giữa lông mày hắn.

Nhắm hai mắt lại, ý niệm hơi trầm xuống, thần thức Phụng Hề đã liên kết đến phong ấn. Giấy lát, Phụng Hề mở mắt ra, nhìn chăm chú cây dâm bụt, vờ rầu trong mắt tối dần. Nhanh hơn so với hắn dự liệu, bất quá mới mấy ngày, phong ấn đã bị ma lực ăn mòn một nửa. Theo cái tốc độ này, chẳng lẽ Đồ Chư cũng tính toán phá phong ấn ra vào ngày thành hôn, giết hại tứ phương? Kể ra, quả thật là đúng dịp. Thật không hổ là Chiến thần đã từng theo Ngọc Đế vài ngàn năm, cùng Ngọc Đế thật là “Không mưu mà hợp”.

Nhiều lông mày suy ngẫm chỉ chớp lát, Phụng Hề thấy một bóng dáng yếu điệu vô song đi vào viện. “Nhân Phi” vẫn là một bộ trắng thuần quen thuộc, trong tay đang cầm quả Thù đỏ tươi tươi mới, xem ra là mới hái từ trên cây xuống.

Đi vào bên trong nhà, thả mâm đựng trái cây trong tay ra, “Nhân Phi” đi tới bên cạnh Phụng Hề, cười một tiếng nói: “Đang suy nghĩ gì?”

“Đang suy nghĩ hôm nay tiên ty Phụng Minh phái tới sẽ chuẩn bị đến.” Phụng Hề khẽ nghiêng mặt, đối mặt với “Nhân Phi”, trên mặt là nụ cười yếu ớt dịu dàng như ngọc, một đôi mắt phụng tràn đầy dịu dàng, làm gì còn nửa điểm sâu lo vừa rồi?

Trong cái nhìn soi mói thâm tình như vậy, gò má của “Nhân Phi” bỗng dựng nóng, mặt như hoa đào, xấu hổ rũ rứt, ngay cả thanh âm nói chuyện cũng lập tức càng trở nên mềm mại, “Ta hái được ít quả Thù mới tới, có muốn nếm thử một chút hay không?”

“Được.” Phụng Hề mỉm cười đồng ý, đáy mắt cũng xẹt qua vài tia không hiểu.

Về mặt ngưng ngưng và mong đợi hưng phấn ở đáy mắt của nàng, thoát nhìn đều là chân thực, còn có những hành động thực tình trong lúc lơ đãng lộ ra, đều khiến hắn cho rằng nàng biểu hiện ra đều là thật. Đến tốt cùng là hành động của nàng quá tốt, hay là trực giác của hắn bị sai? Nghĩ tới đây, Phụng Hề không khỏi than nhẹ trong lòng, cũng chính là điểm chân thật này, mới có thể khiến cho hắn...

Phát giác Phụng Hề đang nhìn mình chằm chằm, “Nhân Phi” thả quả Thù trong tay ra không hiểu hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Phụng Hề rũ rứt xuống, cầm một quả Thù lên bỏ vào trong miệng.

Bộ dạng có chút không được tự nhiên của Phụng Hề rơi vào trong mắt, “Nhân Phi” còn tưởng rằng hắn ngưng ngưng, chẳng qua là cúi đầu cười yếu ớt, không có hồi tới nữa. Nghĩ đến hôm nay tiên ty muốn tới bố trí chuẩn bị, “Nhân Phi” mở trùng hai mắt, “Những tiên ty kia khi nào sẽ tới?”

“Nhìn thời điểm này, cũng sắp đến.” Liếc nhìn sắc trời ngoài phòng, Phụng Hề đáp, không hiểu trong lòng càng sâu.

Nàng đối với từng chi tiết trong hôn lễ cũng rất nghiêm khắc cẩn thận, ngay cả một cái khăn voan cũng tu sửa đổi lại mấy lần. Nhưng nếu Đồ Chư có kế hoạch phá phong diệt tiên vào ngày hôn lễ, nàng cần gì phải như thế? Chỉ là vì giảm cảnh giác của ta?

Phượng Hề không có tiếp tục suy nghĩ nữa, trái tim hiện lên cặp mắt bị thương ủng đỏ của Ly Ương, ngực hấn lại đau đến hít thở không thông. Tay trái đặt ở dưới bàn cầm thật chặt, Phượng Hề chỉ có thể an ủi mình như vậy. Nhanh, chỉ cần mấy ngày nữa là có thể gặp lại nàng. Đến lúc đó bất kể nàng tha thứ mình hay không, hấn cũng sẽ không rời khỏi nàng nữa bước. Vô luận trăm năm ngàn năm hấn cũng sẽ trông chừng nàng.

***

Lại một ngày nhàm chán.

Ly Ương ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao mới rời giường, giăng co hơn nửa buổi sáng, cho mình một bàn ăn cực kỳ phong phú, ai ngờ mới vừa ăn hai miếng liền không có khẩu vị, chỉ có thể chống cằm nhìn một bàn “thức ăn ngon” than thở. Cũng không thể nói chẳng qua là ngắm “thức ăn” than thở, dù sao trong tầm mắt của nàng, cái bàn đối diện, Xuân Liễu đang cúi đầu ăn vui vẻ.

Thở dài một cái, Ly Ương không khỏi có chút buồn bực, tại sao không ai đến xem nàng?

Được rồi, cha mẹ nàng lại không biết bị Ngọc Đế phái đi ra làm gì rồi, căn bản không ở núi Nguyên Hoa.

Hạng Thành trước đó vài ngày mỗi ngày đều tới chỗ nàng báo cáo cũng tự dưng không thấy bóng dáng.

Mộ Nghi đáp ứng nói thường xuyên đến thăm mình, kể từ sau khi đi cũng không thấy trở lại! Nghĩ tới đây, thì Ly Ương có xúc động muốn ném bàn. Còn nói cái gì đợi thân thể nàng tốt lên rồi sẽ dẫn nàng đi chỗ sâu trong đất hoang, hiện tại thân thể nàng tốt lắm, Mộ Nghi ngay cả cái bóng cũng không có! Mộ nghi, ngươi là đồ khốn kiếp lừa gạt con nít!

Ngay cả, ngay cả Bạch Nhiễm tên khốn khiếp nàng không muốn nhìn thấy cũng không tới!

Nằm ở trên bàn, mắt Ly Ương lộ ra oán giận. Phải biết, nếu cuộc sống này còn tiếp tục như vậy, nàng sẽ phải có tật xấu!

“Rất nhàm chán?”

“Ừ.” Nghe được có người hỏi mình, Ly Ương liếc mắt xem thường, hữu khí vô lực lên tiếng.

Sau một khắc, Ly Ương “Hả” một tiếng từ trên ghế nhảy lên. Chỉ vào Xuân Liễu đang ngâm rửa con cá, thanh âm Ly Ương run rẩy, có quá nhiều việc không xác định được, cả lắm thật lâu, nhưng rốt cuộc vẫn cho ra một câu đầy đủ.

“Xuân Liễu, ngươi biết nói!?”

Ngay cả Hỏa Kỳ Lân trước khi hóa thân đều chỉ có thể “Hồng hồng hồng” rống mấy tiếng. Xuân Liễu lại có thể nói chuyện?!

“Ừ hừ?” Giải quyết xong rửa con cá cuối cùng, Xuân Liễu liếm miệng một cái, coi như là trả lời. Mắt thấy Ly Ương giật mình đến cảm đều muốn rớt xuống, Xuân Liễu ưu nhã ngồi ngay ngắn ở trên bàn cơm, lẳng lặng nhìn nàng, chờ đợi nàng khôi phục bình thường.

Hít một hơi thật sâu, lại chậm rãi thở ra, Ly Ương rất nhanh ổn định tâm thần. Ngồi trở lại trước bàn, Ly Ương nhìn chằm chằm bên trái Xuân Liễu một chút, nhìn bên phải một chút, giống như là muốn nhìn ra cái gì. Cuối cùng vẫn là Xuân Liễu bị ánh mắt của nàng nhìn có chút không quen, quay đầu ra, có chút không được tự nhiên mở miệng nói: “Có cái gì mà nhìn? Mấy ngày nay còn không nhìn đủ à?”

“Xuân Liễu, ngươi từ đâu tới? Không phải thật là Hạng Thành tiện tay nhặt được chứ?” Nàng má, Ly Ương hỏi.

Nhớ đến đoạn lịch sử đen ngời lại mà kinh của mình, sắc mặt Xuân Liễu biến hóa. Bất quá may nhờ hôm nay nó vẫn duy trì đáng vẻ hiện tại, coi như sắc mặt không tốt cũng nhìn không ra biến hóa gì đó. Hừ lạnh một tiếng, Xuân Liễu nói: “Nghĩ tới ta đường đường Minh Miêu ở Vĩnh Tịch Chi Uyên sao có thể là tiện tay nhặt được? Ta là bị một người rất lợi hại bắt được phong ấn, sau đó lại bị hấn lấy được...”

Chuyện kể tiếp Xuân Liễu không nói Ly Ương cũng biết, sau đó nó liền bị Hạng Thành lấy ra đưa cho nàng giải buồn rồi. Bất quá như đã nói qua, Vĩnh Tịch Chi Uyên không phải là vùng đất bằng phẳng bí nguy hiểm nhất miền tây sao? Nghĩ tới đây, Ly Ương hỏi: “Người rất lợi hại đó, có phải mặt không chút thay đổi, luôn là lạnh lùng nghiêm mặt, lời nói cũng không nhiều hay không?”

Nghe Ly Ương tự thuật, Xuân Liễu gật đầu một cái, “Không sai, giống như ai thiếu nợ hấn.”

Hiện tại Ly Ương xác định người rất lợi hại trong miệng Xuân Liễu là ai, “Đó là Chiến thần Phục Thiên, nam nhân lợi hại nhất Tiên giới.”

Xuân Liễu nhìn xéo Ly Ương một cái, “Nếu không phải là hấn dùng thủ đoạn, ta có thể bị hấn bắt được?”

“Nhưng ngươi còn không phải là bị hấn bắt lại rồi sao?” Ly Ương không chút lưu tình đánh nát mặt mũi nhỏ cuối cùng Xuân Liễu mạnh chống đỡ, “Ngươi không phải là bị hấn phong ấn sao? Sao còn có thể nói chuyện?”

“Hừ, cho hấn phong ấn ta, ta liền không thể phá phong ấn này sao? Chút khả năng đó, có thể làm gì được ta?” Xuân Liễu hất cằm, nói dối không đỏ mặt

chút nào. Nói thế nào đều phải vẫn hồi chút mặt mũi đúng không?

“Như vậy...” Ly Ương có nhiều đăm chiêu sờ cằm, hồi lâu mới hỏi, “Vậy người chính là như vậy hay sao?”

Xuân Liễu lúng túng quay mắt đi, “Khụ, không phải là. Bây giờ ta còn chưa có hoàn toàn phá phong ấn.”

“A ——” Ly Ương kéo âm dài, gật đầu một cái, mặt bừng tỉnh hiểu ra.

“Khụ, đừng nói cái này, người không phải là ngại nhàm chán sao? Nếu không chúng ta đi vui đùa một chút?” Nghĩ đến nhiệm vụ thiết yếu hôm nay của mình, mặt to của Xuân Liễu nháy sáng long lanh, bắt đầu dẫn dụ tiểu cô nương trước mặt này.

Nghe được bốn chữ “Đi ra ngoài chơi”, tinh thần Ly Ương lập tức tỉnh táo, mặt to cũng lóe sáng long lanh hồi ngược lại: “Chúng ta đi chỗ nào chơi? Chẳng lẽ đi Vĩnh Tịch Chi Uyên? Nhưng nghe nói nơi đó rất nguy hiểm.”

“Vĩnh Tịch Chi Uyên người không thể đi, sau khi đi vào khẳng định bị những tên kia lấy làm điểm tâm ăn.” Xuân Liễu lắc đầu hoảng hốt nói, đáng vẻ vừa đáng yêu vừa buồn cười, “Nếu không chúng ta hạ giới đi chơi một chút?”

“Hạ giới?” Ly Ương cau mày, đột nhiên nghĩ đến một con cá chép rất không tốt nào đó.

“Đúng vậy, hạ giới, muốn đi hay không?” Biết Ly Ương thích ăn, Xuân Liễu tiếp tục dẫn dụ, “Nhân giới có thật nhiều thức ăn ngon, trước kia có người mang qua cho ta, tư vị kia, thật là làm cho người hoài niệm, so với thức ăn của Tiên giới ngon hơn nhiều.”

Xuân Liễu nói khiến tim Ly Ương cũng có chút đập phồng, hôm nay nghe được khắp Nhân giới đều là thức ăn ngon, càng thêm rục rịch. Nhưng hạ giới không phải chuyện dễ dàng như vậy? Nghĩ tới đây, Ly Ương mệt mỏi nói: “Hạ giới nhất định có chỉ ý của Ngọc Đế, nào có dễ dàng như vậy?”

“Hừ hừ, chỉ cần người muốn đi, ta tự nhiên có biện pháp dẫn người đi.” Xuân Liễu vẫy cái đuôi, liếm liếm đầu lưỡi, ý vị chưa hết nói, “Lần trước ăn dăm cá Tây Hồ gì đó, chất thịt nhẵn nhụi trơn mềm, mùi vị tươi mới chua ngọt, thật là ngon.”

Ly Ương nháy mắt, đột nhiên vô cùng hứng thú với dăm cá Tây Hồ gì đó. “Thật ăn ngon như vậy?”

“Chúng ta hạ giới xem, người liền biết?” Xuân Liễu tiếp tục dẫn dụ.

“Người thật có biện pháp hạ giới? Nếu như bị bắt được sẽ không xong.” Nghĩ đến phòng vệ nghiêm mật ở lối vào hạ giới, Ly Ương vẫn lo lắng, không thể nào yên lòng hỏi.

“Không tin thì thôi, ta đi ngủ, người tiếp tục nhàm chán một mình đi.” Xuân Liễu xoay đầu qua một bên, thờ phỉ phò đứng lên nhảy xuống cái bàn, còn rầm rì nói, “Hừ, tốt bụng không có tốt báo, không đếm xỉa người.”

Ly Ương thấy thế, vội vàng tiến lên ngăn Xuân Liễu lại, ôm nó vào trong ngực, nịnh nọt nói: “Ta sai lầm rồi, ta sai lầm rồi, ta thật sự sai rồi. Ta đây không phải là cho tới nay chưa có hạ giới sao? Xuân Liễu tốt của ta, người ngăn vạ lần đừng vứt bỏ ta.”

Xuân Liễu thở dài, trong bụng vui mừng, nhưng vẫn giống như bắt đắc dĩ nói: “Hừ, thật muốn đi?”

Mắt Ly Ương tràn đầy sao gập đầu nhìn nàng.

“Tốt lắm, ta liền dẫn người đi. Bất quá người phải nghe ta.” Xuân Liễu giương mắt nhìn nàng, nói.

“Đó là đương nhiên, đó là đương nhiên.” Quyết định chủ ý muốn đi, Ly Ương hỏi, “Vậy lúc nào chúng ta đi?”

“Lúc nào đi?” Xuân Liễu suy nghĩ một chút, nói, “Chờ đêm xuống chúng ta sẽ đi, đến lúc đó ta tự có biện pháp.”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Sắc trời rớt cục có chút tối xuống, mặt trời vừa xuống vẫn còn để lại chút ánh sáng trên thế gian chưa kịp mang đi. Ly Ương đã nằm ở cửa sổ chờ đợi cả ngày ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời bao la thật vast và tối xuống, quay đầu hướng Xuân Liễu đang cắt tia bộ lông nói: “Xuân Liễu, ngày này sắp tối, lúc nào chúng ta lên đường?”

“Gấp cái gì? Còn sớm mà.” Xuân Liễu không ngẩng đầu, tiếp tục nghiêm túc liếm móng vuốt đầy thịt mịn màng của mình.

Ly Ương cảm giác gân xanh trên trán mình nhất định đang co quắp, chẳng lẽ phải chờ tới trăng lên đầu canh, khuya khoắt? Bất quá vừa nghĩ tới thiên binh thủ ở lối vào hạ giới, nàng lập tức ngậm miệng lại không hỏi tiếp. Bất quá lúc này trong đầu nàng cũng nảy ra một vấn đề khác. Cửa vào hạ giới được canh giữ nghiêm mật như vậy, tên Xích kia vừa mới hóa thân làm sao hạ giới? Sờ lên cằm, Ly Ương cảm giác mình coi như là nghĩ hư đầu cũng sẽ không ra vấn đề này, cuối cùng đành phải thôi.

Đợi đến màn đêm chân chính phủ xuống, bên ngoài tối đen như mực rồi. Nhìn thời gian cũng không còn nhiều lắm rồi, Xuân Liễu ném xuống một câu “Chờ ta trở lại” liền từ cửa sổ nhảy ra ngoài, biến mất trong nháy mắt ở trong bóng đêm.

Trong chốc lát, Xuân Liễu đã trở lại rồi, ngoắc ngoắc móng vuốt với Ly Ương, nói: “Hóa về nguyên thân, tới đây.”

Nghe lời hóa thân trở về tiểu bạch hồ khá ái, Ly Ương nhảy ra cửa sổ, đi tới bên cạnh Xuân Liễu. Xuân Liễu liếc nàng một cái, một đoàn sương mù màu đen dày đặc bỗng dưng vây quanh các nàng, “Theo sát ta, ngàn vạn đừng rời xuống.”

Ly Ương gật đầu kêu một tiếng, theo sát Xuân Liễu chạy trốn ra ngoài.

Sương mù đen chẳng những bao phủ toàn bộ thân mình của họ, hơn nữa còn ngăn cách tất cả hơi thở. Trừ Ân Hồ vẫn núp ở dưới mái hiên nghiêm túc nghe lén, sợ là không người có thể phát hiện một mèo một hồ ẩn thân ở trong đêm tối. Dĩ nhiên, hôm nay Ân Hồ cũng đã mất đi tung tích của các nàng. Cuộc sống nghe lén rốt cục chấm dứt, Ân Hồ như trút được gánh nặng xoay người trở lại Thanh Khâu. Không ngoài ý muốn, hai người Phụng tộc phải tới đã ngã xuống bên ngoài. Bất quá không có chết, chẳng qua là ngất đi mà thôi. Tức giận liếc hai người té xuống đất một cái, Ân Hồ không có để ý bọn họ, bay thẳng về phía Thanh Khâu. Nó nhất định phải lập tức báo Đế Quân mới được.

Cửa vào hạ giới cách núi Nguyên Hoa rất gần, thời gian chỉ có một nén nhang. Xuân Liễu và Ly Ương đã đến. Thấy sáu thiên binh mặt nghiêm túc đứng hai bên cửa, Xuân Liễu hé mắt. Mặc dù có sương mù đen có thể ngăn cách hơi thở, nhưng cứ xông tới như vậy đoán chừng cũng có thể sẽ bị phát hiện. Xuân Liễu suy nghĩ một chút, hai mắt lưu loát vòng vo hai vòng, trong lòng đã có số đo. Mặc dù hôm nay năng lực của nó bị giam cầm một nửa, khi dùng có thể phải có hết sức, nhưng vì lý do an toàn cũng không có biện pháp. Xuân Liễu bĩu mũi, vô cùng oán niệm với lão hồ ly gian trá Bạch Nhiễm.

“Chúng ta chậm rãi tới gần mà, chờ ta cái đuôi vừa nhấc, ngươi liền theo ta dùng tốc độ nhanh nhất xông vào bên trong, rõ ràng chưa?” Xuân Liễu quay đầu, tiến tới bên tai Ly Ương nhỏ giọng nói.

Ly Ương hóa thành nguyên thân không thể nói chuyện, chỉ có thể gật đầu một cái, bày tỏ mình hiểu. Bất quá trong lòng nàng vẫn còn có chút lo lắng, như vậy thật được không? Bất kể, dù sao nếu như bị phát hiện, nàng tuyệt đối sẽ không chú ý đạo nghĩa gì, bàn chân bôi dầu chạy trước.

Một mèo một hồ khom người, cẩn thận chậm chạp đến gần, không có phát ra một thanh âm và hơi thở nào. Đợi đến chỉ còn cách mấy tên thiên binh vài bước, hai mắt Xuân Liễu đột nhiên lờm một cái, hai đạo ánh sáng tím tới quý dị bắn tới trong mắt thiên binh.

“Đi!” Xuân Liễu hạ thấp giọng kêu một tiếng, đã hóa thành một đạo ánh sáng trắng, trong nháy mắt đã chạy như bay tiến vào tầng ánh sáng màu cam nhạt kia. Ly Ương thấy thế, không dám có bất kỳ trì hoãn, cũng lập tức dùng tốc độ nhanh nhất chui vào trong tầng ánh sáng kia.

Ly Ương mới vừa chui vào, mấy thiên binh đã khôi phục rõ ràng. Nhưng không biết vì sao, không có một người thiên binh nào nhận thấy được bọn họ mới vừa thất thân có cái gì không đúng, vẫn canh giữ cửa vào hạ giới như lúc đầu.

Mà đổi lại, Ly Ương mới vừa vào vào trong, liền bị Xuân Liễu kéo, lại chui về trong sương mù đen. Trong sương mù đen, một mèo một hồ dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng bay xuống. Vội vã nhanh chóng như vậy khiến cho Ly Ương cơ hồ không cách nào chịu đựng, chỉ có thể cắn răng chịu đựng. Thấy tình huống này, Xuân Liễu thở dài. Nếu không phải cái tên kia cầm giữ một nửa lực lượng của mình, hẳn cũng không cần ăn phần khổ này. Bất quá nếu không có tầng sương mù đen này ngăn trở, Ly Ương quyết không thể nào chịu được khí loạn và gió quỷ vô danh trong thông đạo.

Giờ phút này Ly Ương trừ cắn răng chịu đựng đau đớn và khó chịu khi cấp tốc rơi xuống ra, trong lòng còn có một loại cảm giác giải thoát thoải mái. Không sai, là cảm giác giải thoát, thân thể đau đớn tựa hồ đều tiêu trừ hết khổ sở đè nén trong lòng mấy ngày. Nàng quyết định theo Xuân Liễu hạ giới, là muốn trốn tránh, trốn tránh hôn lễ của Phụng Hề. Hơn nữa chỉ cần ở lại Tiên giới, nàng liền không thể không được chính mình tự đi tuồng niệm. Có lẽ cách Tiên giới, xem chuyện vật mới lạ ở Nhân giới, có thể khiến cho nàng mau quên hơn cũng không chừng.

***

“Đế Quân, Ly Ương đã bị con mèo mang kia dẫn đi, hai người Phụng tộc cũng bị con mèo nói kia thu thập trước. Hơn nữa con mèo kia không biết dùng phương pháp gì, bao một vòng sương mù đen ngoài thân các nàng, ngăn cách toàn bộ hơi thở. Nếu cẩn thận hơn chút, sẽ không có người có thể phát hiện được.” Trong phòng ngủ của Bạch Nhiễm ở Thanh Khâu, Ân Hồ cung kính hồi báo tất cả với Bạch Nhiễm.

Bạch Nhiễm nửa nằm ở trên giường êm, khoát tay áo, thấp giọng nói ra: “Cực khổ, ngươi đi xuống đi.”

“Vâng Ân Hồ đáp một tiếng, bỗng dưng biến mất ở trong phòng Bạch Nhiễm.

Con Minh miêu này, thật đúng là thích bám thời gian. Ba ngày thời gian, liền chọn ở buổi tối ngày thứ ba mới động thủ, bất quá hạ thủ coi như lưu loát. Nghĩ đến hai người Phụng tộc bị Xuân Liễu thu thập trước, bên môi Bạch Nhiễm không khỏi tràn ra một nụ cười sáng rỡ, giữa lông mày xuân phong đặc ý. Cũng không biết ngày mai Phụng Hề nhận được tin tức này, sẽ là về mặt gì.

Bất quá coi như trong lòng gấp thế nào, hẳn cũng hết cách, chỉ có thể phải thêm người đi tìm, ngày sau chính là ngày đại hi của hắn. Tìm đi, cố gắng tìm đi. Coi như ngươi lật cả Tiên giới, cũng không thể tìm được. Đến lúc đó, ngươi lại biết như thế nào đây? Nghĩ đến đây, Bạch Nhiễm hơi vênh khóe mắt

lên toát ra vô tận phong tình, cảnh tượng thật sáng rõ. Mặc dù cười, trong lòng Bạch Nhiễm lại đối qua vô số ý định. Nếu như chỉ là như vậy, sợ là không đủ, hẳn còn cần nhiều thời gian hơn.

***

“Các người nói gì? Không có người thấy?” Tiếng hô đột ngột dữ dội của Phụng Minh làm cho cả đại sảnh cũng chấn động không dứt.

Mất thấy Phụng quân giận dữ, hai người cúi đầu đứng ở phía dưới càng thêm không dám lên tiếng.

Nặng nề hít một hơi, bình phục tức giận trong lòng, Phụng Minh trầm giọng nói: “Miêu tả tình huống lại một lần.”

“Vâng” ở cái nhìn căm tức của Phụng Minh, Phụng La lau mồ hôi đổ trên trán, cố gắng để cho thanh âm mình có vẻ vững vàng chút, “Hôm qua mới vừa vào đêm không bao lâu, huynh đệ chúng ta giống như thường ngày canh giữ ở núi Nguyên Hoa, không ngờ đột nhiên có một ánh sáng lạ từ góc tối bắn tới, hai chúng ta người liền lập tức mất đi ý thức. Đợi đến chúng ta tỉnh lại đã là sáng sớm ngày hôm sau, bên trong nhà đã không có người.

“Xác định không có ai?” Phụng Minh cau mày hỏi.

Phụng La gật đầu một cái, thấp giọng nói về: “Dạ, chúng ta tìm khắp cả núi Nguyên Hoa, cũng không có phát hiện.”

“Ánh sáng lạ kia là chuyện gì xảy ra?” Khiến Phụng Minh kỳ quái và lo lắng chính là ánh sáng lạ này.

“Này... Thuộc hạ không biết.” Mặc dù biết trả lời như vậy sẽ chọc cho Phụng quân càng tức giận, nhưng Phụng La trời sanh tính ngay thẳng vẫn trả lời theo tình hình thực tế. Quả nhiên, vừa dứt lời, Phụng La cũng cảm giác được áp lực truyền tới trên đỉnh đầu càng lúc càng lớn.

“Không biết?” Phụng Minh xiết chặt lông mày, một đạo ánh sáng lạ là có thể làm cho người ta mất đi ý thức? Năng lực kỳ lạ như vậy, hẳn tựa hồ từng nghe nói, nhưng Phụng Minh nhất thời cũng nhớ không nổi. Suy nghĩ một chút, Phụng Minh trầm giọng nói: “Lập tức phái người đi chung quanh tìm Ly Ương đi nơi nào. Còn có ánh sáng lạ kia, cũng cho người đi tra một chút, đến tột cùng là người nào có năng lực kỳ lạ này.”

“Vâng” Phụng La và Phụng Bạc khom người lên tiếng, lập tức đi xuống triển khai điều tra.

Đại sảnh to vậy, Phụng Minh ngồi một mình ở trên ghế, giữa mày hiển lộ sông núi, trong mắt tràn đầy sầu lo. Ly Ương đến tột cùng là tự đi ra ngoài, hay là... Nghĩ đến ánh sáng lạ kia, Phụng Minh lại không dám tiếp tục suy nghĩ nữa, thậm chí không biết nên đưa tin tức này cho Phụng Hề không. Ngày mai chính là ngày đại chiến, nếu như Phụng Hề bị chuyện này phân tâm xảy ra chuyện không may. Suy nghĩ một chút, Phụng Minh vẫn quyết định đề chuyện này xuống trước, đợi đến đại chiến qua rồi lại nói cho Phụng Hề. Dù sao, chuyện ngày mai không thể ra bất kỳ không may.

***

“Chuẩn bị như thế nào?” Phụng Hề nhìn “Nhân Phi” loay hoay với các tiên tỷ không ngừng, ôn nhu hỏi.

Thả găm đỏ trong tay ra, “Nhân Phi” thần nhiên cười, đi tới khoác cánh tay Phụng Hề, “Cũng không sai biệt lắm rồi.”

Chân mày Phụng Hề không tự chủ căng thẳng, sau một khắc không để lại dấu vết mở tay “Nhân Phi” ra, cầm găm đỏ nàng vừa để xuống lên, quán nó quanh cột đèn bên cạnh, nhân nhật cười một tiếng, “Như vậy càng đẹp mắt hơn.”

“Nhân Phi” mơ hồ cảm giác mấy ngày nay Phụng Hề có chút không đúng, nhưng rốt cuộc chỗ nào không đúng nàng lại không nói ra được. Phụng Hề vẫn ôn nhu với nàng, hơn nữa bất kỳ chuyện nhỏ cũng sẽ tỉ mỉ chuẩn bị xong cho nàng. Nghĩ tới đây, “Nhân Phi” cũng cảm thấy mình là quá lo lắng, chẳng lẽ là bởi vì ngày mai sẽ phải thành thân, cho nên khẩn trương?

“Thế nào?” Thấy “Nhân Phi” vừa cau mày, vừa lắc đầu, cuối cùng biến thành vẻ mặt buồn cười, Phụng Hề hỏi.

“Không có sao, đang nghĩ ngày mai.” “Nhân Phi” ôn nhu cười một tiếng, đi tới dùng găm đỏ quán quanh cột đèn bên kia.

Nhìn bóng lưng “Nhân Phi”, trong mắt Phụng Hề biến ảo qua tâm tình phức tạp. Phong ấn đã cơ hồ bị ma lực xoi tái hầu như không còn, quả thật chính là giống như không có tác dụng, vậy mà tất cả “Nhân Phi” biểu hiện ra lại làm cho hắn cảm giác nàng là thật mong đợi hôn lễ ngày mai. Điều này làm cho Phụng Hề càng không nghĩ ra ý đồ của “Nhân Phi”. Rõ ràng ngày mai sẽ chỉ là một cuộc ác chiến, vì sao nàng phải như vậy?

“Còn hỏi ta thế nào, người luôn là thất thần.” Quán hết găm đỏ, “Nhân Phi” thấy Phụng Hề thất thần, có chút bất đắc dĩ.

“Chớ vội rồi, nghỉ ngơi một hồi.” Giấu tâm tình trong mắt, Phụng Hề ôn hòa cười nói.

Trong mắt “Nhân Phi” sáng lên, “Tốt, chúng ta đến ao sen, ta muốn nghe đàn.”

“Được.” Phụng Hề tự nhiên đáp ứng, mang theo nàng đi về phía sau núi.

Chương 37

Một ngày này, nhất định phải được ghi vào sử sách Tiên giới, trở thành lịch sử không bao giờ phai mờ.

Sáng sớm, trời vừa khê sáng, “Nhân Phi” từ sớm đã bị tiên tỷ gọi tỉnh. Máy tiên tỷ hầu hạ nàng rửa mặt thay quần áo, trang điểm tinh xảo nhất cho nàng, mang theo mũ phượng chói mắt nhất, phủ thêm áo cưới đẹp nhất. Khi khăn voan màu đỏ phủ lên, trong tầm mắt “Nhân Phi” chỉ còn lại một mảnh đỏ tươi, ngay cả cúi đầu, cũng chỉ có thể trông thấy áo cưới đỏ tươi của mình.

Hai tay đặt ở trên đùi, “Nhân Phi” lẳng lặng ngồi ở trước bàn trang điểm, chờ đợi kiệu hoa đến, hi nương nghênh nàng vào kiệu. Suy nghĩ không tự chủ bay đến thời điểm lúc đầu nàng còn là sen trắng, nam tử lịch sự nho nhã đó đứng ở bên cạnh ao, nụ cười như gió xuân khiến cho nàng mê say. Có lẽ là tâm nguyện chờ đợi nhiều năm rốt cuộc có thể đạt thành, đầu ngón tay “Nhân Phi” có chút kích động đến run run. Nhưng sau một khắc, nghĩ đến mấy ngày nữa lập tức phải côi bỏ phong ấn, lòng của nàng lại trầm vài phần. Không sao, khi đó nàng đã sớm rời đi núi Phượng Kỳ với Phượng Hề rồi, sẽ không bị bất kỳ dính líu. Đối mặt bất an không thể tránh, “Nhân Phi” chỉ có thể không ngừng ở đáy lòng mình trấn an.

Có lẽ là vô cùng chuyên chú chờ đợi, khiến “Nhân Phi” cảm thấy thời gian trôi qua hết sức chậm chạp. Tính thời gian, kiệu hoa vốn nên đến nhưng cho tới bây giờ còn chưa tới. “Nhân Phi” nhú nhú mày, lên tiếng hỏi tiên tỷ bên cạnh: “Còn chưa tới sao?”

“Cô nương yên tâm, lập tức sẽ đến.” Tiên tỷ dẫn đầu cười dịu dàng đáp, vậy mà trong mắt khê neo lại của nàng cũng là trầm tĩnh như nước, không hề gợn sóng. Nói xong lời này, tiên tỷ đứng đầu nháy mắt với mấy tiên tỷ khác bên cạnh, “Các người đi ra ngoài xem một chút đã xảy ra chuyện gì, sao kiệu hoa này cho đến bây giờ chưa tới?”

“Vâng.” Mấy tiên tỷ đáp một tiếng, ra khỏi phòng.

“Nhân Phi” không nói gì thêm, vẫn an tĩnh ngồi ở trên giường chờ đợi, vậy mà đôi tay xanh nhạt đặt trên đùi đã tiết lộ tâm tình thật của nàng lúc này, đầu ngón tay hơi dùng sức nắm lại nói cho mọi người, nàng cũng không bình tĩnh như bề ngoài. Tiên tỷ đứng đầu nhìn tất cả ở trong mắt, trên mặt mỉm cười, im lặng không lên tiếng đứng ở một bên, vẫn an tĩnh chờ đợi.

Ở miệng núi, tiên đồng tiếp đón không ngừng dẫn từng tiên nhân tới tham gia tiệc vào vườn. Trên người Phượng Hề vẫn là một bộ áo đỏ không đổi như ngày thường, đỉnh đầu là một mũ ngọc xanh vân tóc bạch kim vẫn khời lên, không có thay đổi chút nào. Không ít tiên nhân thấy thế, trong lòng tuy có chút không hiểu, chẳng qua là ngại vì đủ loại nguyên nhân cũng không có mở miệng, dưới sự chỉ dẫn của tiên đồng và tiên tỷ ngồi vào vị trí của mình.

“Chuẩn bị như thế nào?” Nhìn thấy Phượng Minh, Phượng Hề thấp giọng hỏi.

Phượng Minh gật đầu một cái, cũng hạ thấp giọng nói về: “Đều chuẩn bị xong.”

Nhưng vào lúc này, Bạch Nhiễm cũng đến. Thấy Phượng Hề ăn mặc giống hệt thường ngày, Bạch Nhiễm nhú mày, trong bụng hiểu rõ. Đi tới trước mặt Phượng Hề cùng Phượng Minh, Bạch Nhiễm mỉm môi cười một tiếng, “Hôm nay là ngày vui của Phượng quân, quả thật là rạng rỡ khiến mọi người ghen tị.”

Người khác có thể không biết, nhưng Bạch Nhiễm đã rõ ràng. Đối với trào phúng ngầm xen lẫn trong lời nói của hấn, Phượng Hề tự nhiên biết nguyên nhân, thần nhiên nhận tới, “Đệ quân có thể tới, thật là vinh hạnh. Nếu có chỗ không tốt, mong rằng Đệ quân bao dung.”

Bạch Nhiễm lắc đầu, khê cười nói: “Cô độc chờ đợi hơn bốn nghìn năm, hôm nay rốt cuộc có thể được như ý nguyện, Bạch Nhiễm ở chỗ này chúc mừng Phượng quân.”

Phượng Minh ở một bên nghe đối thoại của hai người, nhớ tới Ly Ương mất đi bóng dáng vào đêm trước, nhìn lại Bạch Nhiễm mặt mỉm cười, ngôn ngữ mang gai trước mặt, trong lòng chợt nảy ra một phỏng đoán. Chẳng lẽ là Bạch Nhiễm giấu Ly Ương đi?

Đợi đến khi Bạch Nhiễm rời đi ngồi xuống, Phượng Minh suy nghĩ một chút, cũng theo sát phía sau.

“Không biết Phượng quân có chỉ giáo gì?” Bạch Nhiễm cầm lấy bầu rượu trên bàn, rót một ly rượu cho mình và Phượng Minh ngồi xuống bên cạnh.

Phượng Minh uống chén rượu, làm như lơ đãng nói: “Ly Ương, không thấy.”

Bạch Nhiễm sừng sốt, nhú nhú mày, hỏi ngược lại: “Tiểu Bạch không phải là ở núi Nguyên Hoa sao?”

“Ban đêm hôm trước, nàng đột nhiên không thấy.” Thấy bộ dạng Bạch Nhiễm cũng giống như không biết, Phượng Minh bất động thần sắc nói, “Ta phái hai người bảo vệ nàng, ai ngờ hai người này lại bị một đạo ánh sáng lạ cho làm cho mất đi ý thức. Ngày hôm sau tỉnh lại, tìm không tới người.”

“Ánh sáng lạ? Làm sao lại như vậy?” Bạch Nhiễm nhú lông mày suy tư chốc lát, cặp mắt chợt sáng lên, tựa hồ rốt cuộc bắt được điều gì, rồi ngay sau một khắc khôi phục về mặt ban đầu, “Người của người có thể xác định là ánh sáng lạ? Không phải là nhìn lầm rồi chứ?”

Phượng Minh vẫn nhìn chăm chăm vào Bạch Nhiễm tự nhiên không có bỏ qua chút biến hóa nào trên mặt Bạch Nhiễm, tự nhiên biết Bạch Nhiễm cũng nghĩ tới điều gì, chẳng qua là không chịu nói với mình. Bộ dạng Bạch Nhiễm cũng không gấp gáp, như vậy Ly Ương sẽ không có nguy hiểm. Nghĩ tới đây, Phượng Minh yên lòng, cười yếu ớt không nói. Người có thể từ từ tìm, chỉ cần không có nguy hiểm là tốt rồi.

Người, rốt cuộc đến đông đủ. Vô luận là nên tới, hoặc là không nên tới. Ngay cả kiểu hoa chúng tiên vẫn ngẩng đầu chờ đợi cũng rốt cuộc chờ tận nương tử từ trên trời giáng xuống, chim tước quanh kiệu, tiên âm lượn lờ, hai hàng tiên tỷ cầm giỏ hoa trong tay, cánh hoa như mưa.

“Nhân Phi” ngồi ở trong kiệu khăn trương đến cả hô hấp cũng có chút khó khăn, lụa đỏ dưới ngón tay ngọc mềm mại bị nắm ra mấy nếp uốn. Nàng sắp gả cho hắn. “Nhân Phi” không tự chủ nhắm hai mắt lại, chờ đợi Phượng Hề dẫn nàng ra cổ kiệu. Bên tai là tiên nhạc dễ nghe vui mừng, còn có tiếng chúc mừng và tiếng cười của chúng tiên chung quanh, “Nhân Phi” đột nhiên cảm thấy mình lại giống như là trong mộng.

Đúng vậy, giống như là nằm mơ. Đợi nàng mở mắt lần nữa đã là lúc chuẩn bị nghênh đón bàn tay Phượng Hề duỗi ra thì giấc mộng này liền ngưng. Không có bất kỳ báo trước, đang ở lúc tất cả mọi người chuyên chú nhìn hai vị tân lang tân nương trong ngoài kiệu hoa, một cỗ ma lực ngất trời từ phía nam núi Phượng Kỳ lao ra, thẳng ép chín tầng trời, khiến tất cả mọi người ở đây nháy mắt im lặng. Cùng lúc đó, những người ma giới ẩn núp trong chúng tiên, tiên tỷ, tiên đồng cũng trong nháy mắt, không chút lưu tình đánh úp về phía người người mới vừa vẫn còn đang cười nói.

Khoảnh khắc cảm nhận được ma lực, “Nhân Phi” liền khiếp sợ nói rộng cặp mắt ra, không thể tin xoay đầu nhìn về phía ma lực lao ra. Cho dù là cách lụa đỏ, nàng vẫn thấy được cột sáng màu tím đen ngất trời, còn có ma lực thật lớn mà mạnh mẽ. Làm sao lại như vậy? Hắn không phải đã đáp ứng nàng đợi đến khi thành thân rồi mới phá phong ấn ra sao?

“Nhân Phi” cắn môi, không muốn tin tưởng một màn trước mắt này, nàng sắp gả cho hắn! Vậy mà chính vào lúc này, trong tay áo của tiên tỷ đứng đầu vẫn đi theo bên cạnh cỗ kiệu trượt ra một thanh đao ngắn màu tím, vén lên rèm muốn thẳng tắp vọt tới trước mặt nàng. Khi thanh đao ngắn chứa thần lực sắp đâm tới “Nhân Phi”, thân thể “Nhân Phi” không hề báo trước nhoáng một cái, đao ngắn xẹt qua tóc của nàng, khó khăn tránh qua. Tiên tỷ thấy thế, cô tay khẽ đảo, đao ngắn bỏ về phía cỗ trắng nõn của “Nhân Phi”. Lúc này “Nhân Phi” đã sớm vút khăn voan đỏ trên đầu, ma lực trút xuống, khăn voan đỏ giống như là vật còn sống cuốn lấy cổ tay tiên tỷ kia, dùng sức lôi kéo, mạnh mẽ kéo lệch đao ngắn qua mấy phần, lúc này mới tránh qua. Ở trong điện quang hỏa thạch, tay trái của “Nhân Phi” đã đâm vào trong tim tiên tỷ, kết thúc tính mạng của nàng.

Bên ngoài đã loạn thành một đoàn, vui mừng hài hòa lúc này hoàn toàn biến mất. Ở phút chốc ma lực lao ra kia, Thần Quân bốn phương đã dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới vị trí bốn phía của núi Phượng Kỳ, trong nháy mắt đã sớm chuẩn bị xong trận Huyền Thiên Quy Hư Sát. Sát trận mở ra, Thần Quân tứ phương và chúng tiên thủ trận trở về vị trí cũ, không ngừng thúc giục thần lực vào trong trận, cất cột ma ngất trời xuống. Mặt khác, tinh anh Ngũ Tộc đã sớm chuẩn bị xong cũng đã đổi mặt người của Ma giới. Chiến thần Phục Thiên và thủ lĩnh Ngũ Tộc, lục đại tinh quân cũng lập tức xuất hiện ở trong rừng ngô đồng phía nam núi Phượng Kỳ. Lúc này, thiên binh vàng mệnh thủ vệ phong ấn đã sớm hỗn phi phách tán trong ma lực ngập trời, chỉ còn lại Thanh Tiêu trọng thương té xuống đất, bất tỉnh nhân sự. Nhìn thấy bộ dáng của ái tử như vậy, Long Vương lập tức tiến lên, mang Thanh Tiêu về chỗ an toàn.

Không đợi mọi người động thủ, lại một cỗ ma lực lớn cuộn cuộn từ dưới phong ấn lao ra, mạnh hơn gấp mấy lần đao vừa rồi, lập tức kích phá ngăn trở của trận Huyền Thiên Quy Hư Sát, xông về phía chân trời. Thần Quân bốn phương và chúng tiên thủ trận bị Sát trận phản phệ, bị thương nặng. Thấy thế, mọi người lại không dám chậm trễ, Chiến thần Phục Thiên cầm một thanh Phương Thiên Họa Kích trong tay, dẫn đầu xông về phong ấn.

Ma lực lạnh lạnh hùng hậu vượt ra khỏi tường tượng của mọi người, lần đầu tiên Phục Thiên đánh thẳng vào liền bị một cỗ ma lực cản lại, rồi sau đó một bóng dáng từ phía dưới bay ra.

“Ha ha ha ha ha ha, ha ha ha ha ha, ba ngàn năm rồi! Đồ Chư ta rốt cuộc lại thấy ánh mặt trời rồi!” Tiếng kêu cuồng ngạo kèm theo ma lực truyền khắp mỗi góc trong mấy ngàn dặm chung quanh, Đồ Chư mặc áo đen đứng ở không trung, ngửa mặt lên trời cười dài.

Thu lại ma lực, Đồ Chư đứng ở bầu trời, mắt nhìn xuống mọi người phía dưới, khinh thường hừ lạnh một tiếng, “Hừ, hôm nay Việt Khâm đã chết, chỉ bằng mấy người các ngươi còn muốn ngăn cản ta?”

“Đồ Chư, hôm nay bọn ta phụng mệnh Ngọc Đế diệt ma, thế phải bắt ngươi lại!” Long Vương tiến lên một bước, giọng nói đánh lại.

“Diệt ma? Ha ha ha ha ha, diệt ma thật hay! Để ma như ta xem đến tột cùng các ngươi diệt ta như thế nào!” Đồ Chư hét lớn một tiếng, trực tiếp xông về phía Long Vương, tay phải xuất hiện một cây trường thương, đâm về tim Long Vương.

Tốc độ của Đồ Chư cực nhanh, vừa dứt lời đã đến trước người Long Vương, mắt thấy trường thương sắp đâm vào tim Long Vương, một thanh trường kiếm đột nhiên xuất hiện, từ đuôi đến đầu đâm trường thương ra. Vậy mà thế đầu của trường thương không giảm, chẳng qua là thoáng lệch mấy phần, đâm vào đầu vai Long Vương.

Bạch Nhiễm cau mày, kiếm phong chuyển một cái, đâm về tay phải của Đồ Chư. Lúc này, mọi người còn lại cũng không có dừng lại, từ bốn phương tám hướng đánh tới Đồ Chư cười một tiếng, làm như căn bản không thấy mấy đạo kiếm quang từ bốn phía đánh tới, trường thương vẫn đâm về trước, xuyên qua đầu vai Long Vương, mạnh mẽ đẩy hắn xuống mặt đất. Cũng chính là vào thời khắc này, công kích của mọi người còn lại cũng đến.

Thân hình Đồ Chư như điện, thoáng qua một kiếm của Bạch Nhiễm rồi, lấy trường thương làm điểm tựa, thoáng dùng lực đến chỗ khác. Không chờ hắn đứng lại, Phương Thiên Họa Kích của Phục Thiên đã đến như chẻ tre, đánh về phía hắn. Lúc này Đồ Chư mới có chút coi trọng, rút trường thương từ trên người Long Vương ra, nghênh đón Phục Thiên. Mà mặt khác, hồ trào của Bạch Hổ vương cũng đánh úp về phía đầu vai hắn.

Đồ Chư không hổ là nam nhân mạnh nhất Tiên giới năm đó, cho dù là chống lại nam nhân mạnh nhất Tiên giới hôm nay, cộng thêm đứng đầu Ngũ Tộc, lục đại tinh quân cũng vẫn hơi chiếm thượng phong. Ba vị trong lục đại tinh quân đã bị thương nặng, Long Vương và Huyền Vũ cũng đều vô lực tái chiến,

vậy mà vết thương trên người Đồ Chư lại cũng chỉ là chút da lông, không hề đáng ngại. Vừa nhìn, cao thấp đã thấy.

“Cũng chỉ có như vậy phải không?” Đồ Chư cảm thương mà đứng, nhìn mọi người trước mặt, bật cười lớn, trong mắt đều là cuồng ngạo, “Tiên giới không có Việt Khâm, chỉ bằng mấy người các ngươi có thể làm khó dễ được ta?”

Không ai trả lời, ánh mắt Phục Thiên lấp lẹ, Phương Thiên Họa Kích vẽ một cái, lại xông tới một lần nữa. Cùng lúc đó, Phụng Minh, Mạc Thần còn có Bạch Nhiễm cũng từ ba phương hướng khác vây công Đồ Chư. Đồ Chư khinh thường khề hừ, không có chút do dự liền nghênh đón. Trong lúc nhất thời, bốn người triển đấu tiến vào gay cấn, ngay cả tam đại tinh quân còn lại cũng không xen tay vào được. Đấu cùng bốn người, Đồ Chư thành thạo. Bốn người Phục Thiên mặc dù nhìn qua đánh ngang tay với Đồ Chư, nhưng trên thực tế vẫn đang ở thế hạ phong.

May mà, trận Huyền Thiên Quy Hư Sát mở ra lần nữa, ma lực của Đồ Chư bỗng dưng bị áp chế vài phần, không thông thuận giống vừa rồi. Thiên Lôi thỉnh thoảng từ trên trời giáng xuống càng thêm mang đến không ít phiền toái cho hắn, cũng chế tạo không ít cơ hội cho Phục Thiên. Lần này, Đồ Chư có vẻ có chút cố hết sức, mà tam đại tinh quân rốt cuộc cũng đã tìm được cơ hội, không cho Đồ Chư bất kỳ cơ hội thở dốc, rồi rít gia nhập trận hỗn chiến này.

Thiên Lôi trận Huyền Thiên Quy Hư Sát giáng xuống cũng không phải là Thiên Lôi bình thường, đó là Thiên Lôi có lực diệt ma thuần chính nhất ngưng tụ mà thành trong trời đất, có thể nói là thứ ma kiêng kỵ nhất. Bị sét đánh đuổi như vậy, cũng không phải dễ chịu. Cho nên Đồ Chư tình nguyện chịu trúng mấy cái đao kiếm, cũng nhất định tránh Thiên Lôi thi thoảng từ trời giáng xuống.

Trận diệt ma này, ước chừng đấu mười ngày mười đêm, không hề ngừng nghỉ chốc lát, Đồ Chư cũng từ vị trí chiếm thế thượng phong lúc đầu dần dần rơi xuống thế hạ phong, cuối cùng bị Chiến thần Phục Thiên chém giết dưới Phương Thiên Họa Kích.

Trận chiến này, lục đại tinh quân Tiên giới chết một nửa dưới tay Đồ Chư, Thần Quân bốn phương bị trận Huyền Thiên Quy Hư Sát phản phệ cực lớn cũng đều bị thương nặng, ngay cả Chiến thần Phục Thiên cũng vì vậy mất đi cả cánh tay trái. Đứng đầu Ngũ Tộc cũng đều trọng thương, Long Châu của Long Vương bị hủy trong chốc lát, thần hồn trưởng tộc Huyền Vũ bị tổn thương, xương tay hai tay của Mạc Thần rách hết, tâm mạch của Phụng Minh đều tổn hại, mà Bạch Nhiễm... Hồ bạc khổng lồ nhắm mắt nằm ở trên đất, chỗ ngực bụng có một vết thương khổng lồ nhìn thấy mà ghê, da thịt mờ mờ, máu tươi bốn phía, chín cái đuôi hôm nay chỉ còn lại bảy cái, vô lực rũ xuống trên mặt đất. Cách đó không xa, thần kiếm Trường Hồng làm bạn với hắn vạn năm gãy lìa trên mặt đất, không còn ánh sáng rực rỡ hôm qua.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Phần ngực trên áo cưới đã không ngừng tràn ra máu tươi nhuộm càng thêm điểm lệ, “Nhân Phi” che ngực té xuống đất, mặt mũi trắng bệch, không ngừng ho ra máu. Nhìn Phụng Hề cầm trường kiếm trong tay, từ trên hồ hững hờ nhìn xuống trước mặt mình, một đôi mắt hạnh của “Nhân Phi” xẹt qua vô số cảm xúc, cuối cùng vẫn không nhìn được thể lương hời: “Tại sao?”

Cái gì tại sao? Phụng Hề khề cau mày, vẻ mặt vẫn không nhúc nhích, tựa hồ căn bản không nghe được nàng hỏi, chẳng qua là đáy mắt tối trầm kia xét qua một tia không đành lòng không thể phát giác. Nhưng sau một khắc, tia không đành lòng kia liền biến mất.

“Tại sao?” Thấy gương mặt của Phụng Hề lãnh đạm, giống như mình căn bản không có ảnh vào trong mắt hắn, trong lòng “Nhân Phi” đau xót, thanh âm cũng không khỏi đề cao mấy phần, gào thét bén nhọn cơ hồ đâm rách lỗ tai Phụng Hề.

“Ngươi không phải là nàng.” Một lúc lâu, Phụng Hề mới thờ dãi thấp đến không thể nghe. Vừa dứt lời, trường kiếm trong tay Phụng Hề như gió, không chút do dự đâm vào ngực “Nhân Phi”, kết thúc tất cả. Mắt thấy bộ dạng “Nhân Phi” mở to hai mắt, chết không nhắm mắt, Phụng Hề nhú nhú mày, cuối cùng vẫn rút kiếm về, đưa tay đóng lại hai mắt của nàng, xoay người rời đi.

Nàng còn giao hoát gấp mấy lần hắn nghĩ, thủ đoạn bỏ chạy tầng tầng lớp lớp, thậm chí chưa bao giờ lặp lại. Nguyên tưởng rằng nhiệm vụ cực kỳ đơn giản, nhưng hắn lại đuổi theo hết mấy ngày, lúc này mới may mắn bắt được nàng tới lấy nước ở đầm nước.

Nghĩ đến sự dũng mãnh của Đồ Chư, Phụng Hề lo lắng trong lòng, không dám trễ nải, lập tức ngựa không ngừng vó lên đường trở về.

Đợi đến khi thời điểm Phụng Hề chạy về núi Phụng Kỳ, Đồ Chư thương nặng trong sự vây công của mọi người, chỉ là bởi vì Ngọc Đế đã sớm phái người bày ra Thiên La Địa Võng chung quanh núi Phụng Kỳ mới không cách nào chạy trốn. Đối mặt Đồ Chư rõ ràng không đủ phòng bị về sau, mọi người mặc dù đều bị thương nghiêm trọng, vẫn nén lấy một hơi không ngừng tiến công. Phụng Hề thấy thế, không có bất kỳ ngừng nghỉ, lập tức nâng kiếm gia nhập cuộc chiến.

Đồ Chư bị diệt, chúng tiên Tiên giới cũng bị thương nặng. Mấy người bị thương nghiêm trọng, đặc biệt là Long Vương, Phục Thiên cùng với Bạch Nhiễm, trước tiên liền được đưa về lãnh địa của mình dưỡng thương. Mặt khác, Phụng Minh mới vừa từ hôn mê tỉnh lại, nhìn thấy thế tử vẫn canh giữ ở trước giường mình, cố hết sức nói: “A Uyển, đi gọi đại ca, ta có việc muốn nói cho hắn biết.”

“Bị thương nặng như vậy, sao vừa tỉnh lại liền vội vã tìm ta?” Vừa nghe đến tin tức đệ đệ tỉnh lại, Phụng Hề đang ở biệt viện thay thế Phụng Minh xử lý chuyện Phụng tộc liền vội vã chạy tới.

Phụng Minh thở hổn hển, hữu khí vô lực cười một tiếng, “Ca, không thấy Ly Ương.”

“Cái gì?!” Phụng Hề cả kinh, sau đại chiến hôm qua, hần vốn định chạy tới núi Nguyên Hoa tìm Ly Ương trước tiên, nhưng chuyện tỉnh bị chất đống làm trì hoãn lại. Nhưng ai có thể tưởng đến, hôm nay Phụng Minh lại nói cho hần biết, không thấy Ly Ương!

Đợi đến khi Phụng Minh dứt quãng nói xong sự việc, Phụng Hề nhú chân chân mày hiển nhiên trong lòng lo lắng vạn phần, vậy mà vừa nghĩ tới biểu hiện của Bạch Nhiễm và người Phụng tộc vẫn đi ra ngoài tìm, thấy trên khuôn mặt trắng bệch của Phụng Minh toát ra bất an, hần đề xuống táo bạo và nóng nảy trong lòng, nhẹ lời khuyên lơn: “Người an tâm dưỡng thương, chuyện này cũng không cần lo lắng, ta sẽ xử lý.”

“Ca, ta, ta chỉ là sợ người...”

“Ta hiểu rõ.” Phụng Minh vừa muốn tiếp tục giải thích liền bị Phụng Hề lên tiếng cắt đứt, mắt thấy áy náy trong mắt Phụng Minh, Phụng Hề lắc đầu một cái, “Đừng lo lắng, không có việc gì. Bạch Nhiễm có vẻ biết cái gì, ta sẽ tự xử lý.”

Phụng Minh còn muốn nói điều gì, ngực đột nhiên có một dòng khí huyết sôi trào, khí lưu chất chứa ở trong người khiến sắc mặt hần càng tái nhợt mảy phần, ngay cả cái trán cũng thấm ra chút mồ hôi lạnh. Phụng Hề thấy thế, vội vàng đỡ hần nằm xuống, gọi Tuệ Uyển tới chiếu cố.

Biết Ly Ương mất tích, Phụng Hề cũng không còn ý định xử lý sự vụ. Đem sự vụ bên trong tộc giao cho trưởng lão trong tộc rồi, Phụng Hề không có mưu quảng mà tăng thêm nhân thủ tìm khắp nơi, trực tiếp động thân tiến về phía núi Nguyên Hoa tìm Thấu Ngọc và Át Quân.

Đến núi Nguyên Hoa, Phụng Hề liền phát hiện mình chập chững, Thấu Ngọc cùng Át Quân đều không ở đây. Cau mày suy tư một lúc lâu, Phụng Hề mới nhớ tới hai người bị Ngọc Đế chiều đi xử lý chuyện sau đại chiến mấy ngày trước đây. Xem ra, hần chỉ có thể đến Thanh Khâu tìm Bạch Nhiễm thôi. Nghĩ tới đây, Phụng Hề không khỏi cười khổ. Biểu hiện Bạch Nhiễm, hiển nhiên sẽ không dễ dàng cho hần biết chuyện này. Bất quá vô luận như thế nào, hần cũng phải đi chuyện này. Lắc đầu một cái, Phụng Hề lập tức động thân chạy về phía Thanh Khâu.

“Khởi bẩm Phụng quân, Đế quân bị thương nặng, hôm nay đang bế quan dưỡng thương, không thể tiếp khách.” Nghe rõ ý đến của Phụng Hề, Bất Tu trả lời. Hôm nay Bạch Nhiễm bế quan dưỡng thương, tất cả mọi chuyện đều rơi xuống trên vai của hần, mấy ngày nay hần là chân không chạm đất chạy chung quanh, loay hoay bế đầu sứt trán. Nghĩ đến Bạch Nhiễm bị mang trở lại, trong mắt Bất Tu tràn đầy vẻ buồn rầu, đây chính là...

“Như vậy, đợi đến khi hần xuất quan ta lại đến.” Nhớ tới thương thế của Bạch Nhiễm, Phụng Hề sáng tỏ trong lòng, mỉm cười rồi đi.

“Rõng rõng, hồng hồng hồng ——”

Không chờ Phụng Hề đi ra đại sảnh, chỗ sâu trong Thanh Khâu liền truyền đến một hồi tiếng hô, nghe thanh âm tựa hồ là...

Đứng bước lại, Phụng Hề quay đầu hỏi Bất Tu: “Đây là?”

“Đế quân mời Hòa Kỳ Lân tới thủ quan cho hần.” Bất Tu trả lời một tiếng, vội vàng cho tiên đồng bên cạnh một cái ánh mắt, gấp giọng nói, “Còn đứng ngây đó làm gì? Còn chưa đi xem một chút?” Nghĩ tới trong thời gian này Hòa Kỳ Lân ăn nhiều quả tiên rượu ngon như vậy, Bất Tu liền không ngừng nhức nhối. Nhưng ai kêu trước khi bế quan Đế quân đồng ý người ta đây?

Đáy mắt Phụng Hề xẹt qua một tia kinh ngạc, trên mặt vẫn là cười yếu ớt, “Đã như vậy, ta cáo từ trước.”

Trở lại núi Phụng Ngô, Phụng Hề gọi Phụng Sô tới đây, “Nhiều sách như vậy, còn chưa tra được ánh sáng lạ kia là gì sao?”

“Hồi bẩm Phụng quân, thuộc hạ lật xem phần lớn điển tịch, cũng không có bất kỳ ghi lại về ánh sáng lạ này.” Đứng ở phía dưới, Phụng Sô cúi đầu, cung kính hồi đáp. Ánh sáng lạ gì có thể làm cho người ta mất đi ý thức, ràng căn bản mới nghe lần đầu. Nhất định là Phụng La và Phụng Bạc kia đang nói láo.

“Đi xuống đi, trong vòng ba ngày, ta muốn lấy được đáp án xác thực.” Phụng Hề không có nói nhiều, thậm chí không có giương mắt nhìn Phụng Sô một cái, thần sắc nhàn nhạt, chẳng qua là thanh âm kia kia lại toát ra áp lực vạn phần, khiến sau lưng Phụng Sô rét lạnh.

“Vâng.” Phụng Sô giảm thấp thanh âm, thấy Phụng Hề nhẹ nhàng gật đầu liền lui ra ngoài.

Nghĩ đến hai đội nhân mã bên ngoài tìm kiếm mấy ngày lại không hề thu hoạch, Phụng Hề nhú lông mày suy nghĩ chốc lát, bảo Phụng Khởi đi vào, điều hai mươi người ra từ trong đội Kim Phụng Vệ dưới tay hần, gia nhập đội ngũ tìm kiếm.

Cho mọi người lui rồi, Phụng Hề một thân một mình ngồi ở trong phòng đèn kín, nhắm mắt tự hỏi hết những khả năng Ly Ương mất tích. Hồi lâu, Phụng Hề chợt mở ra, vẻ mặt căng thẳng rốt cuộc cũng thư giãn mấy phần vào lúc này.

Hiện tại tình huống này, hần nên đi Thiên Sơn bái phỏng Trọng Túc mới đúng.

***

Cũng chính là ở sáng sớm hôm sau, Thiên Sơn hàng năm không thấy bất kỳ vật sống khó được nghênh đón một vị khách đường xa mà đến. Vị khách kia cả người sương trắng, tóc dài như mực chỉ dùng một sợi dây tơ tùy ý cột lại, mặt mày nhuốm cười, mặt mũi trầm tĩnh. Khề giường mất, liền lộ ra một đôi mắt đen như mực khiến cho ngôi sao cũng mất sáng, thêm gò má như ngọc, giống như một tồn tại mà những thứ khác không thể so sánh trong đời này. Người tới chính là Bạch Nhiễm hôm nay đang bế quan dưỡng thương ở Thanh Khâu trong miệng Bát Tu, chỉ tiếc sắc mặt hắn lúc này có một chút trắng bệch, hai mắt trong lúc mơ hồ toát ra mỗi một, không giống phong thái lỗi lạc thường ngày.

Tựa hồ là đoán chắc hôm nay Bạch Nhiễm trở lại, khi hắn mới vừa bước lên đỉnh núi Thiên Sơn, Trọng Túc liền xuất hiện ở phía trước hắn cách đó không xa, nghĩ đến là đặc biệt ra nghênh tiếp hắn. Chỉ bất quá nếu mặt băng sơn của hắn có thể hòa tan chút, vậy thì càng tốt hơn.

“Bị tổn thương nặng như vậy sao còn nhàn hạ thoải mái tới chỗ này leo núi?” Vừa mới gặp mặt, Trọng Túc liền lập tức phát hiện tình huống bị thương nặng của Bạch Nhiễm hôm nay, không khỏi nhíu nhíu mày. Thiên Sơn là nơi cực hàn, trạng huống hiện tại của hắn như vậy còn tới nơi này, ngộ nhờ bị hàn khí xâm lấn nặng, hậu quả kia... Nghĩ tới đây, ngay cả Trọng Túc cũng không khỏi có chút im lặng, người này quả thật tự tìm.

Ngồi ở bên trong nhà, Bạch Nhiễm nhấp mấy môi, trà nóng trong tay vừa đúng thuận ích nhuận hầu, “Tự nhiên là có chuyện muốn nhờ.”

“Nhân nhi bị người đưa xuống hạ giới rồi.” Trọng Túc chính là dùng giọng trần thuật, Nhân Phi đột nhiên hạ giới, hắn biết là người này ra tay.

“Ừ, cho nên...” Bạch Nhiễm không có tiếp tục nói hết, chẳng qua là mỉm cười nhìn Trọng Túc ngồi ở phía đối diện.

Trọng Túc nhướng lông mày, không có nói gì tiếp, nhìn đáng vẻ hình như là đang châm chọc cái gì. Bạch Nhiễm tự nhiên không có nói tiếp, dù bận vẫn ung dung uống trà chờ hắn trả lời. Trọng Túc dĩ nhiên hiểu ý sau lưng lời nói của hắn, cho nên hắn đang chờ đáp án.

“Ngày mai trở đi, ta muốn bế quan. Chờ các người... Ta lại xuất quan.” Trọng Túc nghĩ một lát Bạch Nhiễm trả lời chắc chắn.

“Đa tạ.” Bạch Nhiễm để ly trà trong tay xuống, thật lòng nói cảm tạ.

Trọng Túc lắc đầu một cái, thấp giọng nói ra: “Ta chỉ muốn người đối nàng thật tốt.”

Bạch Nhiễm không chút suy nghĩ nói: “Đây là tự nhiên.”

Nghe được lời Bạch Nhiễm nói, mặt băng sơn của Trọng Túc khó được xuất hiện một nụ cười.

Lấy được câu trả lời chắc chắn mình muốn, Bạch Nhiễm không có ở lại lâu, đứng dậy cáo từ.

“Đợi chút.” Bạch Nhiễm chỉ vừa bước ra cửa, Trọng Túc đột nhiên gọi hắn lại. Vừa dứt lời, một bình bạch ngọc nhỏ liền bay tới. Đưa tay tiếp được vật bay tới, Bạch Nhiễm liền nghe đến câu nói kế tiếp của Trọng Túc: “Mỗi ngày ba viên.”

Liếc nhìn bình ngọc trong tay, Bạch Nhiễm mỉm cười một tiếng, “Đa tạ.”

Trọng Túc chấp tay đứng ở đỉnh núi, nhìn Bạch Nhiễm mỉm cười rời đi, thần sắc hồ hững, chẳng qua là đáy mắt lại có mong đợi sâu sắc. Hôm nay Phượng Hê đã biết được chân tướng, thế nhưng hắn lại vẫn lựa chọn Bạch Nhiễm. Không đơn thuần là bởi vì lời kia của muội muội trước khi chết, hơn nữa là bởi vì, so với Phượng Hê, hắn càng tin tưởng người nam nhân trước mắt này. Hắn tin tưởng Bạch Nhiễm, nhất định sẽ chiếu cố nàng thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Nhìn tám giấy thật mỏng trong tay, lo lắng mấy ngày liên tiếp trên mặt Phượng Hê khó được tan đi rồi, “Minh miêu ở Vĩnh Tịch Chi Uyên?”

“Đạ, căn cứ trong điển tịch có ghi lại về Vĩnh Tịch Chi Uyên, ánh sáng lạ kia là Nhiếp Hồn thuật đặc biệt do Minh miêu gây ra, vì vậy Phượng La và Phượng Bạc mới có thể mất đi ý thức.” Phưởng Sở lật xem cả Tầng Thư Các mới tra được tin tức này đã ba ngày ba đêm không có nhắm mắt, thấy Phượng Hê thoáng hòa hoãn sắc mặt rốt cuộc lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm ở đáy lòng, áp lực tích lũy mấy ngày liên tiếp rốt cuộc bình yên rơi xuống.

Minh miêu ở Vĩnh Tịch Chi Uyên? Chờ sau khi Phưởng Sở rời đi, Phượng Hê thả trang giấy trong tay ra, lập tức nhớ lại con mèo Hạng Thành đưa cho Ly Ương giải buồn. Nếu không có đoán sai, con mèo Hạng Thành đưa tám chín phần mười chính là Minh miêu. Bất quá trong chuyện tìm Ly Ương, Phượng Hê cũng sẽ không cho phép có bất kỳ không may xuất hiện nữa, giờ tay lên liền gọi linh tước gửi phong thư cho Hạng Thành hỏi rõ ràng.

Phượng Hê đã phái gần trăm người đi ra ngoài tìm Ly Ương, nhưng mấy ngày đã qua, không có một đội nhân mã nào tìm được bất kỳ tung tích, Ly Ương giống như là biến mất. Bạch Nhiễm có thể biết chút ít tin tức lại bế quan không gặp bất luận kẻ nào, Thấu Ngọc và Át Quân cũng bị Ngọc Đế phái đến biên giới đóng, đối với linh tước hắn phái đi cho tới bây giờ đều là làm như không thấy, tình huống như thế khiến cho Phượng Hê càng bất đắc dĩ

trong lòng, một cổ bắt an nản ná lan tràn ra trong đáy lòng hắn. Chẳng biết tại sao, hắn cảm thấy việc Ly Ương mất tích không phải đơn giản.

Cho đến hôm nay xem tin tức tiểu đội thứ ba truyền đến, trái tim vẫn lơ lửng của Phụng Hề mới thoáng an xuống. Tiểu đội thứ ba đã thấy một con mèo trắng và một con hồ ly đang chạy nhanh về phía đông nam ở thảo nguyên Bất Lạc phía đông, vậy mà cũng không lâu lắm tiểu đội thứ ba liền mất đi tung tích của bọn họ, vô luận bọn họ tìm kiếm như thế nào cũng không tìm thêm được.

Thảo nguyên Bất Lạc phía đông nam, chính là phương hướng tiến về phía Vĩnh Tịch Chi Uyên, mà con mèo trắng và hồ ly kia, tất nhiên là Minh miêu và Ly Ương. Nhận được tin tức này, Phụng Hề vẫn ở lại núi Phụng Ngô cũng ngồi không chắc nữa, động thân chạy tới thảo nguyên Bất Lạc.

Nhìn một đám người Phụng tộc gấp gấp đi về phía Vĩnh Tịch Chi Uyên, hai con Ân Hồ biến mất ở chỗ tối trong núi đá mở trừng hai mắt nhìn nhau, miệng hồ toét ra, trong mắt tràn đầy hải hước. Đợi đến khi xác định an toàn rồi, hai con Ân Hồ mới đi ra từ trong bóng ma, chậm rãi đi về phía ngược lại của Vĩnh Tịch Chi Uyên.

Không có biện pháp, ai kêu trước khi Đế quân bế quan đã thông báo rồi, cách mười ngày nửa tháng sẽ phải đổi lại địa phương để lộ mặt mới được. Ai, thật là khổ hai người bọn họ rồi. Bất quá vừa nghĩ tới đám người Phụng tộc kia, hai con Ân Hồ lại không khỏi cong mắt, lộ ra mấy phản ánh sáng giao hoạt. Nếu hai người bọn họ đã khổ như vậy, thế nào cũng phải khiến bọn hắn thảm hơn bọn họ gấp mấy lần.

Bất quá như đã nói qua, thảm nhất vẫn là Phụng Hề - Phụng quân trước kia của Phụng tộc rồi. Hai con Ân Hồ lắc đầu một cái, gương mặt tiếc hận và đồng tình, trong ánh mắt mơ hồ có cùng ý bi thương của người luân lạc thiên hạ. Đụng phải ai không tốt, cố tình đụng phải Đế quân của bọn họ. Nhớ ngày đó hai người bọn họ mới ra đời, ngây thơ cho là giao hoạt nhất trên thế giới là hồ ly, nhưng bọn họ sai lầm rồi, hơn nữa còn là mui phần sai. Bọn họ đã quên trên thế giới còn có một loại sinh vật khác, sinh vật kia tên là —— Lão Hồ Ly. Giao hoạt nhất âm hiểm nhất lòng dạ hiểm độc nhất trên thế giới tuyệt đối chính là lão hồ ly! Mà Đế quân của bọn họ rõ ràng chính là lão hồ ly trong Lão Hồ Ly...

***

Như vậy Ly Ương mà Phụng Hề khổ công tìm kiếm hiện tại đến tốt cùng đang làm gì? Xin các vị quan khách chuyển ánh mắt đến Nhân giới.

Nhân giới, Lương Châu, Nhất Phẩm cư Đại Đường.

Một người một con mèo, tổ hợp tương đối quý dị này không có kỳ chút những ánh mắt khiếp sợ chung quanh, đang vui đầu khổ ăn.

Chỉ thấy trước mặt con mèo trắng để cả một hàng cá, kho, hấp, nướng, tề cay, chưng... Chủng loại phong phú đầy đủ mà lại là số lượng kinh người. Trước mặt thiếu nữ mặc trang phục màu xanh đối diện mèo trắng để những món ăn chiêu bài của Nhất Phẩm cư, về mặt thiếu nữ chuyên chú, đôi đũa trong tay càng thêm không ngừng càn quét ở trong mâm bằng tốc độ kinh người.

Thấy món ngon trước mặt của mình ăn sạch không còn một miếng rồi, thiếu nữ và mèo trắng đồng thời ợ lên no nê, sờ sờ bụng đã bị căng đến tròn vo của mình, về mặt thật là thỏa mãn. Khách ăn ngồi xung quanh thì đồng thời giựt giựt khoe miệng, thầm than trong lòng, cô nướng và mèo này cũng quá tham ăn rồi, phân lượng thức ăn trên bàn đó ước chừng là cho hơn mười người!

Trả tiền cơm và tiền ở trọ rồi, Ly Ương phát hiện túi tiền nguyên bản không còn dư lại mấy của mình hôm nay càng thêm khô quắt đáng thương. Xuân Liễu cũng chú ý tới tình huống này, xem ra hai người lại gặp phải khủng hoảng kinh tế một lần nữa rồi.

Ai kêu đoạn đường này hai người bọn họ, gặp gỡ quán rượu liền đi vào ăn, cũng chưa bao giờ bỏ qua thức ăn vặt trên đường, về phần sức ăn của hai người... Được rồi, trên thực tế dạ dày của hai người bọn họ chính là hai động không đáy, muốn ăn bao nhiêu liền ăn bấy nhiêu. Cho nên nói, nhiều tiền hơn nữa cũng chịu không được cách xài thế này a! Huống chi, họ vốn là không có tiền.

Ly Ương và Xuân Liễu liếc nhau một cái, đều thấy được ý tứ giống nhau trong mắt đối phương. Không sai, đó chính là họ nhất định phải kiếm tiền. Nghĩ lại thời gian họ mới vừa hạ giới... A, không đúng, dường như họ hạ giới cũng còn không tới một tháng. Tóm lại lúc họ mới vừa hạ giới phải gọi là thâm a, không có tiền, còn cái gì cũng không hiểu. Du đãng mấy ngày rồi, họ mới hơi biết rõ quy củ Nhân giới, hơn nữa rốt cuộc biết được quan phủ treo giải thưởng trừ yêu từ trong miệng một vị đại phẩm bán bánh nướng.

Nghĩ tới đây, Ly Ương và Xuân Liễu cũng không khỏi cảm thán, may nhờ Nhân giới còn có yêu ma quỷ quái... Có thể để cho hai người bọn họ trừ, nếu không họ thật đúng là không biết đi đâu mà lấy tiền. Cũng không thể trộm cắp ăn cướp chứ? Trên thực tế, cái ý nghĩ này cũng từng quanh quẩn nhiều lần ở trong lòng các nàng. Có giải thưởng trừ yêu, cuộc sống tạm ổn của Ly Ương và Xuân Liễu cũng trôi qua mỹ mãn hơn. Dù sao, yêu ma quỷ quái ở Nhân giới này đối với các nàng mà nói đều là nhỏ nhất.

Phải, hay là đi xem còn giải thưởng gì trước. Ly Ương ôm lấy Xuân Liễu vẫn còn đang đánh ợ, đi ra cửa. Ai ngờ còn chưa đi ra cửa, Ly Ương liền bị mấy người ngăn lại. Giương mắt quét mấy người ngăn mình lại, nhìn đến trên thân mấy người này mơ hồ toát ra linh khí trời đất, trong lòng Ly Ương đã đoán được bọn họ là thân phận gì, Tu Chân giả Nhân giới.

Ly Ương cong khóe môi lên, trên mặt hiện lên một nụ cười cực kỳ vô tội, “Mấy vị, có chuyện gì sao?”

“Cô nướng, mạo muội hỏi, con mèo trong lòng người, bán không?” Ngăn lại Ly Ương cũng không phải là người khác, chính là Yến Thanh Phong Tu Chân giả cực kỳ nổi danh ở Lương Châu, mà dẫn đầu vừa vặn là đại đệ tử trẻ tuổi nhất của Yến Thanh Phong, Trần Bôi. Mặc váy lụa màu vàng nhạt đứng ở bên cạnh hắn chính là tiểu sư muội của hắn, Sở Viện Viện. Đoàn người vốn là tới Nhất Phẩm cư ăn cơm trưa, ai ngờ Sở Viện Viện nhìn thấy con mèo trắng, liền một lòng muốn tới đây. Mà thấy hành vi cổ quái của con mèo trắng kia, Trần Bôi trong lòng cũng có chút ngạc nhiên, thậm chí có chút hoài nghi, con mèo trắng nhìn như bình thường này có phải là Linh Thú quý trọng gì hay không.

Nghe lời này, Ly Ương thoáng sùng sốt, thì ra người ta coi trọng Xuân Liễu rồi, ngay sau đó cười nói: “Xin lỗi, không bán.”

“Ta lấy ra một trăm lượng, bán cho ta.” Sở Viện Viện vốn xuất thân nhà phú quý, ngày thường vốn kiêu căng, phàm là thứ nàng xem trọng cho tới bây giờ đều thu vào tay. Hôm nay chẳng qua là thấy con mèo trắng này có chút ý tứ, nghĩ đến bỏ số tiền ra mua lại cũng không có gì, dù sao nàng không quan tâm chút tiền này, cho nên rất dứt khoát báo giá tiền hết sức kinh người.

Một trăm lượng? Mắt Ly Ương sáng lên, Xuân Liễu trong ngực vào giờ khắc giống như biến thành ngân lượng trắng sáng. Một trăm lượng đủ nàng ăn uống thêm mấy ngày nữa. Vì vậy Ly Ương lập tức truyền một cái ánh mắt cho Xuân Liễu: lấy tiền, rồi người trốn về?

Nằm mơ! Xuân Liễu tức giận tròn mắt nhìn nàng một cái, nó đường đường Minh miêu ở Vĩnh Tịch Chi Uyên, làm sao có thể chỉ đáng giá một trăm lượng này?! Thế nào cũng phải là một ngàn lượng!

Mất thấy Xuân Liễu không chịu phối hợp, cách nào, không thể làm gì khác hơn là ngượng ngùng nói: “Thật ngại, thật không bán.” Nói xong, Ly Ương gạt đầu một cái với những người kia, nghiêng người từ bên cạnh bọn họ đi ra khỏi Nhất Phẩm cư.

“Hừ, có gì đặc biệt hơn người, không phải là một con mèo hư sao?” Hung hăng trừng mắt bóng lưng rời đi của Ly Ương, Sở Viện Viện hừ lạnh một tiếng, nói, “Thật đúng là xem con mèo kia là bảo bối à?”

Trần Bôi không cho là đúng liếc nàng một cái, cười nói: “Thôi, nếu người ta không chịu bán, chúng ta trở về đi thôi.”

Sở Viện Viện vốn còn muốn nói tiếp cái gì, lại bị Trần Bôi sử dụng ánh mắt ngăn lại. Biết sư huynh trong ngày thường mặc dù cưng chiều nàng, nhưng phải nói thật, trong lòng Sở Viện Viện thật ra vẫn là có chút sợ sư huynh này. So với sư phụ, sư huynh càng nghiêm khắc hơn.

Thấy Sở Viện Viện cúi đầu không nói thêm gì nữa, Trần Bôi cười nhạt một tiếng, dẫn mấy người trở về núi. Chẳng qua là trong đầu của hắn vẫn còn nhớ lại tình cảnh mới vừa thấy, tình cảnh như vậy nhìn qua càng giống như là người thiếu nữ kia nghe lời con mèo kia nói. Lắc đầu một cái, Trần Bôi không có nghĩ tiếp nữa. Bất kể con mèo kia kỳ quái thế nào, đều là có chủ nhân rồi.

Ly Ương ôm Xuân Liễu ra khỏi Nhất Phẩm cư, trực tiếp đi nha môn thông báo. Ngẩng đầu từ trên xuống dưới xem bố cáo dán trên tường nhiều lần, xác định nhớ kỹ những thứ viết ở trên vào lòng rồi, Ly Ương ôm Xuân Liễu đi tới thành nam. Yêu phóng hỏa trên bố cáo treo giải thưởng là ở thôn Thiện Hiền cách chỗ này không xa, con yêu phóng hỏa này mấy ngày nay đốt không biết bao nhiêu đất đai và nhà cửa, bắt được con yêu quái phóng hỏa này là có thể lấy được phần thưởng một trăm lượng bạc.

“Người xem một chút, chúng ta tân tân khổ khổ đi đường xa như vậy, lại bắt một con yêu trở về mới có thể có một trăm lượng. Nếu như mới vừa rồi người chịu phối hợp, đi theo mấy tên tiểu tử kia một chuyến, buổi tối lại chạy về, chúng ta liền có thể dễ dàng lấy được một trăm lượng. Chuyện đơn giản như vậy, làm sao người không chịu đây?” Vừa đi, Ly Ương vừa oán giận nói với Xuân Liễu trong lòng.

Xuân Liễu liếc mắt nhìn nàng một cái, “Người cho ta là cái gì?”

Ly Ương chép miệng, không nói gì thêm. Đợi đến khi làm xong những việc này rồi, họ cũng nên tiếp tục xuôi nam, đổi lại địa phương tiếp tục ăn. Nhân giới quả nhiên khắp nơi là thức ăn ngon, hơn nữa mùi vị ở mỗi địa phương đều không giống nhau. Nàng và Xuân Liễu đã đi qua ba thành trấn, mùi vị mỗi thành trấn đều có đặc sắc riêng. Nghĩ tới đây, Ly Ương không lý do chép miệng, động lực bắt con yêu phóng hỏa kia cũng nhiều mấy phần. Tất cả vì thức ăn ngon, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40

Có đủ tiền tiêu cho những ngày sau, Ly Ương và Xuân Liễu tìm một đôi vợ chồng trung niên họ Ngụy ở Lương Châu, mướn thuyền nhỏ của bọn họ rồi liền dọc theo sông Vĩnh An không nhanh không chậm đi về phía nam.

Trong khoang thuyền, trên một cái lò lửa nhỏ đang nấu một nồi canh đầu cá tỏa hương bốn phía. Nói về con cá sạo [8] đen này thì là do sáng nay Ngụy đại nương mới câu lên từ trong sông Vĩnh An, mới mẻ vô cùng. Hơn nữa con cá sạo đen này chất thịt trắng nõn thơm ngát, vị thật ngon, ăn không có một chút mùi tanh, thật sự là thượng phẩm mỹ vị trong các loài cá. Ly Ương và Xuân Liễu ngồi vây quanh hai bên lò lửa nhỏ, thỉnh thoảng lè lưỡi liếm đôi môi, thật sự là chịu không được sự hấp dẫn nồng đậm của nồi canh đầu cá này.

“Còn chưa tới lúc, không đủ thấm.” Thấy Ly Ương và Xuân Liễu ngay đến cả mắt cũng không nháy mà nhìn chăm chăm vào nồi canh đầu cá kia, Ngụy đại nương bất đắc dĩ nói với một người một mèo này. Quả nhiên, vừa dứt lời, hai cặp mắt vẫn nhìn chăm chăm vào nồi canh đầu cá liền ảm đạm trong nháy mắt.

Đợi đến khi nồi canh đầu cá nấu xong, hợp với dưa chuột muối Ngụy đại nương chế riêng, cải trắng cay, Ly Ương và Xuân Liễu liền mạnh mẽ ăn no

bụng. Họ quả nhiên là ánh mắt độc đáo, có thể ở trong nhiều người như vậy tìm tới Ngự đại nương, lúc này mỗi ngày mới có thể ăn được nhiều món ngon như vậy.

“Ngự đại nương, đến Cô Tô còn phải mất bao lâu?” Ăn uống no đủ, Ly Ương ôm Xuân Liễu nhìn mặt sông bình tĩnh hỏi.

Ngự đại nương vừa nhanh nhẹn dọn dẹp bát đĩa, vừa cười nói: “Khoảng chiều nay là có thể đến.”

“Ồ, nhanh như vậy.” Ly Ương cười cười, tiếp tục hỏi, “Đại nương, quán rượu ngon nhất Cô Tô là quán nào?”

“Quán rượu ngon nhất Cô Tô, vậy khẳng định chính là Lâu Ngoại lâu rồi.” Chung đụng hai ngày nay, Ngự đại nương biết tính cố chấp của Ly Ương đối với thức ăn ngon. Múc một thùng nước từ dưới sông lên, vừa rửa chén vừa nói về một số thức ăn ngon ở Cô Tô cho Ly Ương.

Thời gian trôi qua rất nhanh, giống dự liệu của Ngự đại nương, giữa trưa ngày hôm sau thuyền nhỏ đã cập bờ sông Lam Sơn ngoài thành Cô Tô. Nhảy xuống thuyền, trả một nửa tiền đò còn lại cho Ngự đại nương xong, Ly Ương ôm Xuân Liễu đi vào thành Cô Tô.

Thành Cô Tô không hổ là thành trấn lớn nổi tiếng phương nam, đường phố rộng rãi sạch sẽ, hai bên bày đầy các gian hàng buôn bán nhỏ, người đến người đi, trình độ phồn hoa có thể thấy rõ hiển nhiên. Năm người đi đường tùy tiện hỏi, Ly Ương đã biết chỗ Lâu Ngoại Lâu.

Lâu Ngoại Lâu tọa lạc ở bờ Thái Hồ, cảnh tượng tuyệt đẹp. Dưới sự hướng dẫn của tiểu nhị, Ly Ương ngồi xuống ở chỗ còn sót lại gần cửa sổ. Gọi tất cả món ăn chiêu bài và cả ở Lâu Ngoại Lâu xong, Ly Ương chống cằm nhìn đại sảnh nhốn nháo đầu người, không khỏi thán thán ở trong lòng, quán Lâu Ngoại Lâu này không hổ là quán rượu ngon nhất Cô Tô, buôn bán thật náo nhiệt.

Đợi đến khi món ăn lên đủ một lượt, Ly Ương và Xuân Liễu vừa ăn liền lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người trong đại sảnh. Sớm thành thói quen với loại ánh mắt khác thường này Ly Ương và Xuân Liễu không có nửa điểm áp lực, chẳng qua là an tĩnh cúi đầu ăn thức ăn của mình. Cũng không biết là buổi trưa Ngự đại nương đã cho hai nàng ăn no hay là thế nào, tốc độ ăn lần này của Ly Ương và Xuân Liễu rất bình thường, hơn nữa... Nói như thế nào, động tác ưu nhã. Được rồi, mấy từ động tác ưu nhã dùng ở trên người cô nương này coi như bình thường, nhưng tại sao con mèo này, xem ra cũng như thế!

Tất cả tầm mắt của mọi người tại chỗ cơ hồ cũng tập trung ở trên người Xuân Liễu, chỉ thấy Xuân Liễu ngồi ngay ngắn ở trên bàn, cúi đầu thong thả ung dung ăn một đĩa cá trích kho, thỉnh thoảng còn đưa ra đầu lưỡi béo mập liếm sạch nước canh tình cờ dính vào khóe miệng, thậm chí còn cẩn thận liếm xương cá lên cái mâm bên phải. Cảnh tượng quý dị như vậy, khiến cho mọi người đều ngậm miệng lại.

Ly Ương biết mang theo một con mèo ăn cơm ở trong Nhân giới là chuyện rất không hợp lý, bất quá đoạn đường này cũng không có xảy ra chuyện gì, dần dà cũng căn bản không để ở trong lòng. Nhưng hôm nay tựa hồ, có chút không đúng. Trừ đại đa số ánh mắt tò mò ra, còn có mấy đạo ánh mắt cũng không phải đơn giản. Đặc biệt là bốn người bàn bên phải cách họ rất gần, quan sát không chút kiêng kỵ khiến cho Ly Ương cảm thấy như có mũi nhọn đang đâm, toàn thân không thoải mái, ngay tiếp theo cả hăng hái ăn cơm cũng bị mất.

“Ăn nhanh lên, ăn xong rồi đi.” Ly Ương không có khẩu vị để đùa xuống, thúc giục Xuân Liễu.

Xuân Liễu giương mắt liếc nàng một cái, cúi đầu tiếp tục thong thả ung dung ăn con cá trích trong đĩa, mới cho Ly Ương một ánh mắt có thể đi. Vội vã thanh toán, Ly Ương ôm Xuân Liễu rời đi Lâu Ngoại lâu. Không ngoài dự đoán, bốn người kia cũng tính tiền cùng một lúc, đi theo sau lưng Ly Ương ra khỏi Lâu Ngoại lâu.

Ăn một bữa cơm còn nhiều thêm bốn cái đuôi, thật phiền phức! Liên tiếp vòng vo hai vòng ở trong thành Cô Tô, phát hiện bốn người kia vẫn theo sát ở phía sau không xa không gần, tâm tình của Ly Ương trở nên cực kỳ khó chịu, còn có chút nóng nảy.

“Nữ nhân ngọc, sao ngươi lại ở chỗ này?”

Lại quay trở về ven Thái Hồ, ngay lúc trong lòng Ly Ương đang suy nghĩ bốn người kia đến tột cùng là muốn làm gì, một tiếng kinh ngạc dẫn đi chú ý của nàng. Chỉ thấy dưới cây liễu ngoài mấy trượng, một thiếu niên mặt mũi tinh xảo mặc áo đen đang đi về phía nàng, mặt lộ vẻ kinh ngạc. Chẳng lẽ nữ nhân ngọc này chỉ ta? Nghĩ tới đây, Ly Ương giựt giựt khóe miệng, tiểu tử này vừa từ đâu ra?

“Lại gần người cái gì? Sao ngươi lại ở chỗ này?” Thấy Ly Ương mặt không hiểu nhìn mình, thiếu niên mặc áo đen không kiên nhẫn hỏi.

Thế nào hôm nay lại gặp gỡ toàn quái nhân à? Trong lòng Ly Ương không vui, cau mày trầm giọng nói: “Ta không biết ngươi.”

“Ta là Xích.” Thiếu niên mặc áo đen chính là con cá chép đuôi màu đỏ trong ao sen ở núi Phượng Kỳ. Quả nhiên là ngọc ngách! Xích tức giận tròn mắt nhìn nàng một cái, hoàn toàn quên mất chuyện sau khi mình hóa thân chưa từng gặp Ly Ương.

“Ách...” Tay Ôm Xuân Liễu không tự chủ buộc chặt chút, chỉ ngây ngốc một chút, Ly Ương liền cười nói: “Xích, con cá không có lương tâm này, chưa gặp ta một lần đã bỏ chạy.”

Khẽ hừ một tiếng, về mặt Xích khinh bỉ nói: “Nữ nhân ngọc, bốn người đi theo phía sau ngươi là ai?”

“Không nên gọi ta là nữ nhân ngọc!” Ly Ương nóng nảy cải chính cách gọi của Xích. Ánh mắt liếc qua bốn người vẫn đi theo mình, tâm tình của Ly Ương càng thêm buồn bực, “Ta làm sao biết bọn họ là ai?”

“Ngươi thật đúng là ngọc ngách, lại bị người phàm ếch mắt tới như vậy.” Vạn phần ghét bỏ nhìn Ly Ương một cái, Xích kéo nàng đi vào trong đám

người. Chuyển bảy tám vòng cũng không lâu lắm, Xích dễ dàng liền bỏ rơi bốn cái đuôi nhỏ vẫn đi theo sau lưng Ly Ương, mang theo nàng đi tới trong sân nhỏ mình ở.

***

Nghe xong lời Xích nói, Ly Ương liếc mắt nhìn cười trong ánh mắt muốn giết người của hắn. Nhưng còn chưa nhìn được bao lâu, liền lại “phì” một tiếng bật cười. Xích này còn dám nói nàng điên, chính hắn cũng không tốt hơn chỗ nào.

Xích căn bản không phải cá chép bình thường gì, mà là con cháu Kim Long tứ trảo (bốn móng) cùng Thượng Cổ Xích Ô Lý (cá chép đỏ) sinh ra, đồng thời thừa kế truyền thừa hai tộc. Vậy mà không biết thời điểm Xích hóa thân xảy ra điều gì không may, lại chỉ truyền thừa đường hóa rồng của Thượng Cổ Xích Ô Lý ở hạ giới, lại không biết trí nhớ hóa rồng ở Long Môn lưu lạc ở chỗ nào trong Nhân giới. Chỗ Thượng Cổ thần thú hóa rồng há có thể dễ dàng tìm được? Cho nên Xích đã lật cả Nhân giới lên một lần, nhưng vẫn không có tìm được chỗ Long Môn.

“Cười cái gì cười? Có cái gì hay mà cười?!” Thấy Ly Ương che miệng cười trộm, Xích nóng nảy muốn lật bàn.

Đợi đến khi cười đủ rồi, Ly Ương mới ngồi thẳng người, nghiêm trang nói: “Khụ, không có gì đáng cười, thật.”

Không có gì đáng cười người còn cười lâu như vậy? Xích hung tợn lườm nàng một cái, hỏi: “Nữ nhân ngốc, sao người chạy trốn đến Nhân giới? Hiện tại sao không chạy đến núi Phượng Kỳ nữa hả?”

Ba chữ “núi Phượng Kỳ” vừa ra, mặt vốn còn cười đến nhe răng của Ly Ương bỗng dừng cứng lại. Đã bao lâu, đến Nhân giới rồi, nàng vẫn càng không ngừng chạy tán loạn khắp nơi, càng không ngừng tìm việc làm cho mình, quãng tất cả ở Tiên giới đến xa xa không thềm nghĩ nữa. Bây giờ, hẳn sớm đã cưới Nhân Phi, có lẽ hiện tại đang mang theo nàng du ngoạn chung quanh Tiên giới cũng không chừng.

Ly Ương đột nhiên biến chuyển khiến cho không khí trong nhảy mắt hạ đến điểm băng, Xích nhìn Ly Ương cúi đầu cười khổ không nói, nhất thời không biết nói cái gì cho phải. Nhìn bộ dáng Ly Ương như vậy, hẳn đại khái là nói sai.

“Ôi chào, cái gì Xích.” Một thanh âm lười biếng từ trong ngực Ly Ương truyền ra, Xuân Liễu vẫn nhắm nửa con mắt nghe hai người nói chuyện ló đầu ra, tựa hồ căn bản không để ý Ly Ương không thích hợp, hỏi, “Ta phát giác trong thành Cô Tô tụ họp rất nhiều Tu Chân giả, nhiều Tu Chân giả chạy tới nơi này làm cái gì?”

Trong giây lát xuất hiện một con mèo biết nói, Xích mở trừng hai mắt, sững sờ hỏi: “Ách, người là thứ gì?”

“Ta mới không phải thứ gì!” Xuân Liễu trừng mắt liếc hắn một cái, đang muốn phát tác, bị Ly Ương nhấn xuống.

“Xích, đây là Xuân Liễu, Minh miêu ở Vĩnh Tịch Chi Uyên.” Đè xuống Xuân Liễu đang muốn nhảy lên đi ra ngoài, Ly Ương cười giới thiệu.

Xích từ chối cho ý kiến đáp một tiếng, hắn cũng không biết Minh miêu hay Sỏa miêu (mèo ngốc) gì “Những Tu Chân giả kia là tới đoạt bảo.”

“Đoạt bảo?” Xuân Liễu và Ly Ương trầm miệng một lời hỏi.

Phát hiện Ly Ương tựa hồ khôi phục lại bình thường, Xích cũng không khỏi thờ phào nhẹ nhõm, “Ừ, đoạt bảo. Có tin tức nói trong mấy ngày này Thái Hồ sẽ có một bảo vật xuất thế, cho nên Tu Chân giả Nhân giới đều tụ họp tới đây, chuẩn bị đoạt bảo.”

Ly Ương và Xuân Liễu liếc mắt nhìn nhau, hỏi: “Là bảo bối gì?”

“Thôi đi, dù sao không phải là bảo bối hiếm có gì. Nhân giới có thể có vật gì tốt?” Thấy cặp mắt sáng long lanh của Ly Ương, Xích xì mũi coi thường nói, “Bảo bối khá hơn nữa thả vào Tiên giới cũng chỉ là đồ bỏ đi, người kích động cái gì?”

Điều này cũng đúng. Bị Xích nói như thế, hăng hái mới bị khơi lên của Ly Ương lập tức giảm hơn phân nửa.

“Thôi đi, người hiểu cái gì?” Xuân Liễu xem thường nhìn qua Xích một cái, “Thiên tài địa bảo Nhân giới không thể ít hơn Tiên giới, nếu như lần này thật sự là dị bảo (bảo vật lạ) gì xuất thế, nói không chừng còn thật đáng xem.”

“Có thật không?” Nghe được lời Xuân Liễu nói, ánh mắt của Ly Ương lại sáng lên.

Xuân Liễu hừ lạnh một tiếng, “Người tin tưởng ta hay tin tưởng tiểu quỷ đó?”

“Ha ha ——” Ly Ương cười mĩa một tiếng, thấy Xích bên cạnh đang muốn nhảy dựng lên, vội vàng nói, “Hai người các người có cái gì mà tranh? Dù sao mấy ngày nữa dị bảo sẽ xuất thế, đến lúc đó đoạt lấy xem một chút chẳng phải sẽ biết?”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Ban đêm lúc vào thu, lộ ra một dòng lạnh lẽo nhẹ nhàng khoan khoái, so với ban ngày nóng bức có vẻ phá lệ làm cho người ta thoải mái. Nửa đêm vàng trăng sáng soi đường phố không người, nhìn qua không khỏi sinh ra mấy phần cảm giác thê lương hiu quạnh.

Đẩy cửa ra tới viện, dưới chân Ly Ương hơi dùng chút sức liền dễ dàng bay lên trời, lặng yên không một tiếng động nhảy lên nóc nhà. Ly Ương ngồi ở trên nóc nhà, hai tay chống ở sau lưng, ngẩng đầu ngời nhìn trăng sáng ngon miệng như cái bánh nướng trên đỉnh đầu.

“Người kia có gì tốt?” Chẳng biết lúc nào, Xuân Liễu cũng đến trên nóc nhà, bước chậm tới bên cạnh Ly Ương ngồi xuống.

Nghe được âm thanh, Ly Ương ngẩn ra, không có nói gì tiếp cũng không động, vẫn ngo ngác ngồi ở tại chỗ xem trăng sáng. Qua một hồi lâu, Ly Ương mới nghiêng đầu nhìn Xuân Liễu một cái, đôi mắt to sáng ngời viết đầy bất đắc dĩ, có nghĩa mình cũng không thể làm gì.

“Hắn, rất tốt, rất dịu dàng.” Ly Ương rừ mắt xuống, qua thật lâu trong miệng mới nói ra mấy từ ngữ linh tinh.

Đội nửa ngày mới đến khi mây từ hư thúi như vậy, Xuân Liễu buồn bực đến muốn tát Ly Ương một cái. Bất quá vừa nhìn thấy nụ cười vừa đáng vừa chát của nàng, gượng ép đến còn khó nhìn hơn khóc, không lý do một tiếng thờ dài từ trong miệng mèo của Xuân Liễu trượt ra ngoài. Người khác có lẽ không biết mấy ngày nay Ly Ương sống thế nào, thế nhưng Xuân Liễu mấy ngày này vẫn như hình với bóng với nàng dĩ nhiên là rõ ràng. Những hành động kia quả thật có thể được xưng tụng là tự làm khổ, rõ là... Này thật đúng là làm bậy a!

Nhìn bộ dạng như muốn chết của Ly Ương, Xuân Liễu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Làm người thành ra như vậy, còn nói rất tốt?”

“Là ta không tốt, biết rõ trong lòng hắn chỉ có người kia, còn luôn không muốn buông tha.” Đang ở lúc Xuân Liễu cho là Ly Ương lại muốn trầm mặc nữa, nàng đột nhiên mở miệng nói ra, nhẹ giọng thì thầm giống như tự nói, “Ta hiểu rõ hắn từ đầu cũng chưa từng thích ta, cho dù là một chút cũng không có, ta hiểu rõ. Ta tự nhủ, không sao, chỉ cần hắn ở bên cạnh là đủ rồi, không cần tham. Ta thật sự là không tham, thật, ta không hy vọng xa vời hắn có thể yêu thích ta, ta chỉ muốn hắn có thể ở bên cạnh...”

Xuân Liễu cứ sững sờ ở nguyên trạng, thanh âm Ly Ương cực thấp ở trong đêm tối không tiếng động thấm vào trong không khí, trong mảnh ngói, trong xà nhà gỗ quanh mình... Dĩ nhiên, cũng thấm vào trong lòng của Xuân Liễu. Thời gian giống như đọng lại ở giờ khắc này, Ly Ương cúi đầu ôm hai cánh tay nhẹ giọng tự nói, mà Xuân Liễu cứ ngồi ở bên người nàng yên lặng nhìn nàng.

“Bất quá sẽ không, sẽ không bao giờ nữa rồi.” Đang lúc Xuân Liễu không biết nàng sẽ mở miệng như thế nào, Ly Ương trầm mặc một lúc lâu đột nhiên lại thấp giọng nói ra, “Ta nói rồi, sẽ không bao giờ đi quấy rầy hắn nữa.”

Nói tới chỗ này, Ly Ương bỗng dừng cười, mang theo vài phần tự giễu nói: “Hắn đã tìm được người kia, ta làm sao có thể da mặt dày tiếp tục dây dưa không dứt? Huống chi, hôm nay bọn họ đã thành thân rồi. Người nói có đúng hay không?”

“Vậy thì không thích hắn nữa không phải tốt sao?” Xuân Liễu cho tới bây giờ chưa có thích qua người nào, thật sự là không hiểu cho lắm.

Tình cảm, như thế nào nói không thích liền không thích? Nếu như có thể đơn giản dễ xuống như vậy, nàng đã sớm buông xuống, sao khổ hành hạ mình như thế. Sờ sờ đầu Xuân Liễu, Ly Ương giật giật khóe miệng, “Ừ, ta đang cố gắng.”

Nghe Ly Ương nói, Xuân Liễu lắc đầu một cái, “Nhìn dáng dấp người còn cần thêm sức lực nữa mới được.”

Ly Ương sững sờ, ngay sau đó cười nói: “Ừ, ta sẽ thêm chút sức.”

“Được, khỏi phải nói cái này, hơn nửa đêm không ngủ còn nhìn trăng sáng cái gì?” Xuân Liễu ngập một cái, liếc mắt Ly Ương, “Còn không đi xuống ngủ? Ngày mai còn phải dậy sớm đi ra ngoài ăn hết phố đông đó.”

“Đứng, đứng, xuống ngay, xuống ngay.” Ly Ương thuận miệng đáp lời, ôm lấy nó nhảy xuống nóc nhà.

Thấy Ly Ương trở về gian phòng của mình, Xích vẫn núp ở sau lưng đại thụ đối diện mới xoay người trở về nhà mình. Vừa đi trở về, còn vừa không nhịn được nói thầm ở trong lòng: nữ nhân ngọc này, vẫn làm cho người ta không yên tâm như vậy, hơn nửa đêm không ngủ còn bò lên nóc nhà.

***

Sáng sớm hôm sau, Ly Ương và Xuân Liễu dậy thật sớm, kéo Xích dậy cùng nhau ra ngoài đến phố đông cần quét. Lần trước Ngụy đại nương nói rồi, hoành thánh ở tiệm hoành thánh nhỏ đầu phố đông da mỏng thịt non, đáng giá nếm. Còn có quán bánh trôi rán [9] ở đối diện hơi nghiêng với hiệu cầm đồ Quang Nguyên, cũng có tiếng ngon. Ngụy đại nương còn nhắc nhở nàng tuyệt đối không thể bỏ quên tiệm bán cháo Tứ Phương kế tiệm bánh trôi rán. Bất quá tuy nói là tiệm cháo, nổi tiếng cả Cô Tô thành lại là bánh bao hấp của tiệm.

Vừa nghĩ tới nhiều thức ăn ngon đang đợi mình, Ly Ương cơ hồ cả đêm không ngủ không có bất kỳ mệt mỏi, hào hứng ôm Xuân Liễu, lôi kéo Xích cùng nhau xông về mục tiêu thứ nhất sáng nay, quán hoành thánh.

“Nác ——” Ợ lên no nê, Ly Ương và Xuân Liễu cơ hồ ăn hết cả con đường rớt cuộc ngừng nghỉ, quyết định thừa dịp còn có thời gian thì tiêu thức ăn

trước, chuẩn bị đến trưa sẽ tiếp tục chiến đấu. Về phần Xích vẫn đi theo bên cạnh Ly Ương, bây giờ sắc mặt hắn đã đen đến không thể tối hơn. Theo lời hắn nói, đi theo nữ nhân gốc chỉ biết ăn này, mặt cũng mất hết!

Chỉ tiếc Ly Ương căn bản không có những tự giác này, vẫn cười hi hi lôi kéo hắn hỏi: “Xích, nếu không chúng ta đi Thái Hồ một chút?”

Xích nhưng mầy, “Không phải là vùng nước động thôi, có cái gì tốt để xem?”

“Không phải nói mấy ngày nay sẽ có dị bảo xuất thế sao? Không chừng lát nữa liền có.” Thật ra thì Ly Ương chẳng qua là cảm thấy tiêu thức ăn cũng phải tìm chỗ phong cảnh tươi đẹp, trên đường cái đều là người đông đến choáng váng đầu.

Xích dĩ nhiên là không lay chuyển được Ly Ương, còn chưa nói mấy câu liền bị nàng mạnh mẽ lôi kéo đi về phía Thái Hồ.

“Ách, tại sao người noi này còn nhiều hơn trên đường?!” Mới vừa đi tới Thái Hồ, thấy một đồng đầu người đen đen trước mắt, Ly Ương liền phát giác đầu của mình càng choáng.

“Dị bảo.” Xích dùng ánh mắt nhìn ngu ngốc liếc nàng một cái, rất keo kiệt nói ra hai chữ.

Ly Ương có loại dự cảm không tốt chút nào, “Người đừng nói cho ta biết bọn họ luôn canh giữ ở nơi này...”

Đây còn phải nói sao? Nữ nhân gốc quả nhiên là nữ nhân gốc. Xích lắc đầu một cái, thuận miệng đáp một tiếng coi như là trả lời chắc chắn.

“Thôi, chúng ta nên trở về thôi.” Tiêu thức ăn ở loại địa phương này, sẽ chỉ làm nàng bỏ ăn!

Lần này Xích không có bất kỳ ý kiến, hắn cũng cực kỳ ghét chỗ nhiều người. Nói thật ra, hắn nửa khắc cũng không muốn ở trong đám người này. Chỉ tiếc bọn họ vừa mới xoay người, còn không có nhắc chân đi, trong Thái Hồ yên tĩnh chợt xông ra một cột nước không lồ ngất trời, chợt khơi dậy vô số sóng biển bọt nước.

“Bảo vật xuất thế!”

Cũng không biết là người nào dẫn đầu hô một tiếng, quần chúng kích động, những Tu Chân giả chờ đợi vài ngày giống như bị tát máu gà trong nháy mắt, mọi người hai mắt như đuốc, đều bay về phía cột nước kia.

Ly Ương và Xích cũng dừng bước, quay đầu lại nhìn Tu Chân giả đồng loạt xông lên cùng cột nước ngất trời kia, yên lặng không nói gì.

Không phải đâu, ta chỉ tùy miệng nói một câu, tùy tiện tới bên cạnh Thái Hồ dạo một vòng, dị bảo liền ra tới? Đây cũng quá đúng dịp... Ly Ương vỗ trán, không biết mình cuối cùng có tính là qua đen không. Chỉ bất quá vừa nhìn thấy Tu Chân giả ủa lên, nàng thật sự không có bất kỳ ý tưởng xông lên đoạt bảo theo bọn họ. Giương mắt vừa nhìn Xích bên cạnh còn có Xuân Liễu trong ngực, quả nhiên bọn họ cũng giống nàng, chẳng qua là đều nhìn mọi chuyện xảy ra giống như xem kịch.

“Các người nói đây sẽ là thứ gì?” Ly Ương tựa vào cạnh cây liễu bên hồ, nhìn những Tu Chân giả bị linh khí kèm theo lúc dị bảo xuất thế đẩy lui, nhiều hứng thú hỏi.

“Trong hồ ra, cũng không phải bảo vật tốt gì.” Đưa ra móng mèo gãi gãi cổ, Xuân Liễu nói.

Vừa dứt lời, một đoàn ánh vàng từ trong cột nước nờ rộ ra, ngay sau đó bộc phát ra sát khí kinh người, mạnh mẽ bức lui những Tu Chân giả tiến lên lần nữa. Đợi đến khi ánh vàng tan hết, một thanh trường kiếm toàn thân ngăm đen, trên thân kiếm chạm khắc hoa văn cổ xuất hiện ở giữa không trung.

“Đinh ——” một tiếng kiếm thanh thúy từ không trung lan ra, một cổ sát khí không cách nào chống cự giống như từ chiến trường xa xích động đến, thoáng chốc truyền vào trong tai tất cả người tại chỗ. Chẳng qua là một tiếng kiếm nhẹ bay bổng như vậy, phần lớn Tu Chân giả tại chỗ đều đã bị chấn ra nội thương, có người thậm chí là trọng thương.

Trong lúc nhất thời, tất cả người tại chỗ yên tĩnh trở lại, trong mắt tràn đầy ngưng trọng. Nhưng cho dù là ngưng trọng cùng lo lắng cũng không che giấu được nóng bỏng và chờ đợi ở đáy mắt bọn họ. Chỉ là tiếng kiếm vang đã có uy lực như thế, chỗ lợi hại của thanh kiếm này cũng thấy rõ hiển nhiên.

“Này...” Ngay cả Ly Ương, Xuân Liễu và Xích cũng nhất thời cả kinh há to miệng. Kiếm khí của thanh kiếm này ngay cả Mạc Ván đều không bằng một nửa nó, thậm chí ngay cả bội kiếm Trường Hồng của Bạch Nhiễm cũng không cách nào sánh ngang. Thanh kiếm này nhất định không phải vật phàm!

“Thanh kiếm này bằng những Tu Chân giả Nhân giới kia căn bản không thể khống chế được nó, xem ra cũng chỉ có chúng ta mới có thể thu nó.” Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng mà đối với việc bọn họ rốt cuộc có thể thu được thanh kiếm này không, ở bên trong lòng Xuân Liễu cũng không có bất kỳ nắm chắc.

“Bây giờ chúng ta cứ trực tiếp đi lên, coi như thu được, có thể bị đám Tu Chân giả kia vây công hay không?” Nhìn những Tu Chân giả hai mắt phiếm đỏ, Ly Ương không khỏi cảm thấy bọn họ cũng đã hóa thân thành từng con sói đói.

“Cắt ——” Xích khinh bỉ nhìn Ly Ương một cái, “Vậy thì thế nào? Chúng ta còn có thể sợ bọn họ hay sao?”

Ly Ương im lặng, nàng cũng không phải là sợ, chẳng qua là cảm thấy rất phiền toái mà thôi.

“Thôi, các người chờ ở chỗ này, nhìn ta đi lên đoạt lấy.”

Xích chà xát hai tay, đang hào hứng mà chuẩn bị đánh tới trường kiếm, một đạo bóng đen ùn ùn kéo đến giữa đám người nhanh hơn hẳn một bước, trong phút chốc liền vây lại trường kiếm và tất cả ánh vàng quanh mình nó.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Đó là một con rắn lớn dài chừng hai ba trượng, quanh quẩn ở giữa không trung giống như tòa núi nhỏ. Cả người con rắn lớn che đầy vảy màu đen, vảy ở đầu hiện lên màu xanh, lưỡi rắn đỏ thẫm không ngừng lộ ra tiếng vang “Tê tê”.

Lúc này, con rắn lớn sừng sững bất động như bàn xoay ở không trung, hai mắt dữ tợn vàng sáng hẹp dài, âm lãnh nhìn chăm chăm vào những Tu Chân giả vây lượn ở chung quanh nó, giống như chỉ cần những Tu Chân giả kia vừa có động tác nó sẽ nhào tới trước tiên. Mà đối mặt với con rắn lớn bất thành linh xông tới, những Tu Chân giả cũng đều ngẩn ra, ánh mắt của con rắn lớn cơ hồ khiến cho bọn họ nhất thời cũng không dám tiến lên.

Thấy con rắn lớn đột nhiên xông vào, Xích cũng ngừng lại không có tiếp tục xông lên, ngược lại cánh tay đứng qua một bên tiếp tục xem kịch, “Phần lớn dị bảo xuất thế cũng sẽ có thú khác thường thù họ, xem ra con rắn này chính là dị thú thù họ chỗ này.”

“Thôi đi, dị thú thù họ gì, không biết cũng không cần nói lung tung.” Thấy thần sắc Ly Ương bỗng nhiên tỉnh ngộ, Xuân Liễu bĩu môi, mắt lộ ra khinh thường nói, “Con này mà là dị thú thù họ gì, cũng tới cướp bóc giống như chúng ta thôi.”

“Người lại biết cái gì?!” Bị nói như thế, Xích lập tức nhảy lên, chỉ vào Xuân Liễu kêu lên.

Liếc mắt nhìn Xích một cái, ánh mắt Xuân Liễu chuyển sang con rắn lớn bị vây trong đám người, “Tên kia là Ba Xà, hơn nữa không phải là Ba Xà bình thường. Các người nhìn cái vảy màu lam đậm trên trán nó, chỉ từ màu sắc này xem ra con này nói ít nhất cũng có mấy ngàn năm tu vi, không phải là dễ đối phó. Ta đoán chừng nó từ sớm đã có tin tức, thủ tại chỗ này nói không chừng cũng có vài năm.”

Thấy Xuân Liễu nói xong đạo lý rõ ràng, Xích nhất thời cũng không biết phản bác như thế nào, các loại sắc thái bay qua trên mặt, vẻ mặt cực kỳ phong phú. Bất quá cũng may lúc này Ly Ương hô to một tiếng, hóa đi không khí hơi chút ngưng trọng, “Nhìn! Tu Chân giả xông lên rồi!”

Giảng co không bao lâu, những Tu Chân giả kia cũng có chút kiềm chế không được. Coi như con rắn này lợi hại hơn nữa, bọn họ nhiều người như vậy lại có cái gì để sợ? Rất nhanh, tất cả người tại chỗ đã đạt thành một nhận thức chung. Trước tiên phải diệt được con rắn này, về phần thanh kiếm kia, đợi đến khi diệt rắn xong thì chiếm lấy bằng bản lãnh của mình. Có nhận thức chung này, tất cả Tu Chân giả cũng từ bốn phương tám hướng đánh úp về phía Ba Xà ở giữa.

“Vừa đúng, ngao cò tranh nhau, Ngư Ông Đắc Lợi.” Thấy Tu Chân giả và Ba Xà quấn lấy nhau, Xuân Liễu hưng phấn mở trừng hai mắt, “Đợi đến khi bọn họ giằng vò Ba Xà không sai biệt lắm rồi, chúng ta lại đi giành thanh kiếm kia.”

“Cái này...”

“Không sai, khi đó những Tu Chân giả kia đoán chừng cũng chết không được sai biệt lắm rồi.” Bất quá không đợi Ly Ương nói dứt lời, Xích mới vừa rồi vẫn còn buồn bực đã trong nháy mắt khôi phục, hai mắt lấp lánh có thần nhìn hai phe triển đấu giữa không trung.

Hiển nhiên, đối với ý nghĩ này của Xuân Liễu, Xích khó được tỏ vẻ đồng ý.

Nhìn ra Ly Ương do dự, Xuân Liễu chỉ chỉ chính mình, “Đây cũng là không có biện pháp, chúng ta cũng không nhất định đánh thắng được Ba Xà. Hiện tại ta còn bị phong ấn, không giúp đỡ được cái gì. Về phần người, vậy cũng không cần nói.” Nói tới chỗ này, ánh mắt Xuân Liễu rơi vào người Xích, “Nếu như hẳn đã hóa rồng ngược lại còn có chút cơ hội, nhưng bây giờ còn là con cá nhỏ, không tạo nổi sóng gì.”

Nói xong những lời này, trong mắt Xuân Liễu nhìn về Ly Ương có ý tứ rõ ràng: người hiểu được.

Xuân Liễu nói một chút cũng không sai, Ly Ương tương đối hiểu gật gật đầu. Nhưng sau một khắc, Xuân Liễu liền chợt rời đi trong lòng ngực mình, bị người ôm đi ra ngoài. Xách đầu Xuân Liễu dĩ nhiên là Xích được gọi là một con cá nhỏ.

“Cá nhỏ?” Xách Xuân Liễu đến trước mặt, Xích nhếch nửa bên miệng lên, nhìn từ trên xuống dưới tựa hồ đang suy nghĩ đến tột cùng giáo huấn con mèo con trước mắt này như thế nào mới phải, “Ta là cá nhỏ, con mèo nhỏ này còn không phải bị ta xách ở trong tay?”

Đang lúc Xích đắc ý, Xuân Liễu đã không chút do dự giơ chân lên, đập tới khuôn mặt tuần tú kia. Cú đá này Xuân Liễu đã dùng hết sức, không có cố kỵ nửa điểm tình cảm và thể diện mà hung hăng đập lên.

“Ai u!” Xích ăn đau một lần, nhưng tay xách gáy Xuân Liễu cũng không có buông ra.

“Ngươi là tên khốn kiếp!” Xích giận đến chửi lên, vừa vuốt lỗ mũi thiếu chút bị đập bẹp của mình, vừa hung tợn nhìn chăm chăm Xuân Liễu, bộ dáng kia giống như là muốn ăn tươi nuốt sống Xuân Liễu. Xuân Liễu lại vẫn không lo lắng lắc lắc cái đuôi, dường như có chút sợ, căn bản cũng không có để ý đến việc Xích giận dữ ngất trời ở trong mắt.

Mắt thấy Xích giận đến sẽ nổi giận, Ly Ương tiến lên một bước đoạt Xuân Liễu trở lại, vỗ vỗ bả vai Xích, làm người hoà giải, “Tốt lắm tốt lắm, hai người các ngươi đừng náo loạn. Bên kia đánh náo nhiệt như vậy cũng không xem, có cái gì mà gây?”

Xích đã không nhớ ra được đây là lần thứ mấy Ly Ương thiên vị, “Không cho giúp nà!”

Ly Ương liếc xéo hần một cái, “Nam tử hán đại trượng phu, tranh với cô nương Xuân Liễu cái gì? Ngươi còn là một đứa bé sao?”

“Ngươi...” Bị Ly Ương chặn lời, Xích trợn mắt nhìn Xuân Liễu đắc ý ở trong lòng nàng, xoay đầu vào trong hồ.

Nhìn thấy bộ dáng này của Xích, Ly Ương bắt đắc dĩ lắc đầu một cái. Nàng giúp Xuân Liễu chỗ nào, rõ ràng là đang giúp hần có được không? Rõ ràng chơi không qua người ta lại cứ lúi vào, đây không phải là tự tìm đường chết sao? Trẻ con bây giờ... Nghĩ tới đây, Ly Ương khóc không ra nước mắt. Kể từ sau khi gặp Xích, nàng cảm thấy tâm tình của mình càng giống mẹ già rồi.

Chỉ một chốc thời gian như vậy, Tu Chân giả đã ít đi hơn phân nửa, hoặc là bỏ mạng hoặc là trọng thương. Bộ phận còn sót lại trên không trung cũng có phần lớn bị thương nhẹ, chỉ có mấy chục cao thủ vẫn vậy khốn Ba Xà trên không trung. Bất quá chỉ cần là người có mắt cũng nhìn ra được, Ba Xà hoàn toàn chiếm thế thượng phong, sự bại lui của những cao thủ này chỉ là vấn đề thời gian.

“Xem ra những Tu Chân giả này thật là không có tác dụng gì, nhiều người vậy khốn một con Ba Xà cũng bị chinh phục như vậy, hơn nữa Ba Xà cho đến bây giờ không có bị trọng thương gì, thật là quá làm cho ta thất vọng!” Thấy tình huống này, Xuân Liễu chỉ có thể bóp cổ tay thở dài.

Ly Ương không nháy mắt nhìn mấy chục Tu Chân giả vây lại Ba Xà, “Nhìn lại một chút nhé, bọn họ không có yếu như vậy.”

“Không phải bọn chúng yếu, đó là con Ba Xà cường hãn.” Cau mày nhìn hồi lâu, trong mắt Xích khó được có chút ngưng trọng.

“Cho nên ta mới nói phải đợi những Tu Chân giả kia dày vò nó một hồi chúng ta mới lên, bất quá bây giờ xem ra tình huống sẽ chỉ là nó dày vò bọn Tu Chân giả này...” Đối với tình cảnh bây giờ, Xuân Liễu giữ thái độ tương đối bi quan.

Xích sờ cằm, hỏi: “Hoặc là ta đi trước giúp bọn họ?”

“Giúp cái gì mà giúp? Nếu bọn Tu Chân giả này không bị dày vò, đến lúc đó chúng ta coi như lấy được kiếm cũng sẽ bị bọn họ phiền chết.” Giương mắt coi rě liếc Xích một cái, Xuân Liễu tiếp tục nói, “Để cho bọn họ tiếp tục hao tổn, dù sao chúng ta có nhiều thời gian. Theo ánh mắt của ta, thanh kiếm kia tuyệt đối là đồ tốt, quyết không thể bỏ lỡ vô ích.”

“Nói nhảm, ai nấy đều thấy được thanh kiếm kia là đồ tốt.” Xích mới sẽ không bỏ qua cơ hội chế nhạo Xuân Liễu.

Lúc này Tu Chân giả tranh đấu với Ba Xà ở phía trên chỉ còn lại hơn mười người, bốn người trong đó lui sang một bên ngưng tụ pháp lực, hình như là đang thúc giục cái gì. Xuân Liễu hé mắt, tựa hồ có chút mong đợi, “Xem ra sắp được xem vở kịch hay rồi.”

Cũng không lâu lắm, từ trong bốn người thoát ra lưới lớn màu vàng kim, trùm tới Ba Xà đang giao đấu với Tu Chân giả. Mà Tu Chân giả đã sớm trong khoảnh khắc lưới lớn bay tới cùng nhau lui về hơn mười mét phía sau, cách xa vòng vây lưới lớn.

“Đây cũng là đồ tốt!” Nhìn thấy tám lưới lớn màu vàng kim, ánh mắt của Xích sáng lên.

Tốc độ của tám lưới lớn màu vàng kim cực nhanh, qua trong giây lát đã gắn vào trên người Ba Xà, rồi sau đó lập tức thu lưới lại, vây Ba Xà ở trong lưới. Cũng không biết ánh sáng không ngừng lóe lên từ lưới lớn màu vàng kia đến tột cùng là thứ gì, lân giáp (vây) trên người Ba Xà trong nháy mắt bị thiếu cháy phát ra mùi cháy khét lẹt, mà Ba Xà đau đớn không cách nào miêu tả càng thêm đau đến kêu “Tê tê”. Tiếc là không làm gì được, vô luận Ba Xà giãy giụa như thế nào, tám lưới lớn màu vàng kim cũng không có chút ý tứ buông ra, ngược lại ở bốn Tu Chân giả hợp lực thúc giục càng thu càng chặt, những dây điện kia đã xuyên thấu lân giáp của Ba Xà, cắm vào da thịt của nó.

“Cuối cùng có chút tiến bộ.” Nhìn thấy trường hợp này, Xuân Liễu hài lòng gật đầu một cái.

Nhìn thấy Ba Xà bị vây khốn, mấy Tu Chân giả còn dư lại nhân cơ hội huy động kiếm của mình bay về phía nó. Những kiếm kia cũng không phụ kỳ vọng của mọi người đâm vào thân thể Ba Xà, khiến cho những Tu Chân giả mừng rỡ. Xem ra, con rắn này sắp không được.

Ba Xà bị vây ở trong lưới lớn màu vàng kim không ngừng gầy dựa thân thể, trên người cắm vài thanh kiếm, trên lân giáp màu đen tràn đầy máu tươi, nhìn đáng sợ rất là thê thảm. Thảm trạng này ngay cả bọn Ly Ương một mực bên cạnh ngồi xem cũng không khỏi hơi thốn thốn.

Nhưng ngay khi những Tu Chân giả đắc chí, cho là sắp thắng lợi, vẩy xanh đậm trên trán Ba Xà đột nhiên phóng ra ánh sáng kỳ dị. Ánh sáng xanh đậm trong nháy mắt nuốt sống thân thể khổng lồ của nó còn có mấy Tu Chân giả vây lượn ở chung quanh nó. Đợi đến khi ánh sáng xanh biến mất, những Tu Chân giả kia đều biến mất ngay tại chỗ, mà Ba Xà cũng thừa cơ hội này cuộn trường kiếm bay về phía tây.

“Mau đuổi theo!” Đang ở trong nháy mắt Ba Xà chạy như bay,.

Ly Ương và Xích không có nửa khắc do dự, lập tức đứng dậy bay theo phương hướng của Ba Xà.

Ba Xà mặc dù bị thương nặng, nhưng lúc này nó hoàn toàn liều mạng chạy, tốc độ nhanh làm cho người ta chắc lưỡi hít hà. Cũng may Ly Ương và Xích vẫn chỉ ở bên ngắm nhìn, hiện tại tinh lực mười phần, đuổi theo cũng chỉ có chút lao lực thôi, không có bị nó bỏ rơi.

Đào mắt bọn Ly Ương đã đuổi theo ra Cô Tô thành, giương mắt có thể nhìn tới sông Vĩnh An cách đó không xa. Lúc này Xích đã mau một bước đuổi theo Ba Xà, cầm một thanh đao xuong cá trong tay đầu lên. Mắt thấy Ba Xà bị chặn lại, tốc độ Ly Ương nhanh hơn, hai ba lần cũng đuổi theo Ba Xà, giờ tay lên chính là hơn mười mũi băng nhọn, nhìn chính xác vết thương trên người Ba Xà đâm tới.

Thoáng qua công kích xông tới mặt của Xích, Ba Xà quẫy đuôi, quét hết mấy mũi băng nhọn trở về. Cũng may Ly Ương nhanh như chớp, mới không có bị mũi băng nhọn của mình đâm. Cũng chỉ một chút thời gian Ly Ương thở ra hơi, Xích đã bị Ba Xà quét từ không trung xuống, mà Ba Xà cũng không có nửa khắc ngừng nghỉ, tiếp tục vọt đến sông Vĩnh An.

Thật là không hữu dụng! Xuân Liễu theo ở phía sau, tức bực dậm chân. Nhưng hôm nay phong ấn chỉ giải một nửa, nàng cũng chỉ có thể trở mắt nhìn, căn bản không giúp được nửa điểm. Đợi đến khi đuổi theo Ba Xà lần nữa đã là ở bờ sông Vĩnh An, hai bên giao thủ chưa đến mấy vòng, Xích liền bị Ba Xà phun tên độc ra bắn trúng, độc rần trong nháy mắt tê dại quanh thân của hắn.

“Xích!” Ly Ương cả kinh, lập tức bỏ qua tiến công đối với Ba Xà, bay về phía Xích rơi xuống.

Nhưng Ba Xà liên tục bị họ dây dưa hai lần làm sao để cho nàng nhẹ nhõm rời đi, thân thể cao lớn cực kỳ nhanh nhẹn ngăn cản Ly Ương. Chỉ là trong nháy mắt, Ly Ương đã bị thân rắn không lồ của nó quấn chặt rồi.

Xuân Liễu đem hết toàn bộ lực lượng mới miễn cưỡng bắt được một cánh tay của Xích, kéo hắn đến bờ sông, quay đầu lại liền nhìn đến cảnh tượng Ly Ương bị Ba Xà gắt gao quấn chặt lấy, bị dọa cho sợ đến trái tim mèo nhỏ của nàng thiếu chút nữa nổ tung.

Làm sao bây giờ? Nếu Ly Ương có việc không hay xảy ra, nàng nhất định sẽ bị người kia róc xương lóc thịt!! Điều do cái tên kia chỉ chịu giải một nửa phong ấn cho nàng, nếu không làm sao có thể biến thành như bây giờ!

Đang ở lúc Xuân Liễu không có biện pháp đến cơ hồ muốn hồng mắt, một đạo bóng dáng xông về phía Ba Xà trong không trung.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Xuân Liễu còn chưa thấy rõ động tác của người kia, đầu Ba Xà liền không hề báo trước phun ra một mảng máu tươi lớn, vết thương xâm nhập xuong trực tiếp đánh nát cái vảy xanh đậm trên trán nó, đã kích trí mạng khiến cho Ba Xà trong nháy mắt buông Ly Ương bị quấn ra.

Ly Ương thiếu chút nữa hít thở không thông mất đi ý thức nhất thời không phản ứng kịp, thẳng tắp rơi xuống mặt sông. Đang ở thời điểm Ly Ương sắp rơi xuống sông Vĩnh An, người nọ đưa tay tiếp nhận nàng. Tiếp được Ly Ương rồi, người nọ cũng không có ý tứ đặt nàng xuống, ngược lại ôm nàng xông về phía Ba Xà đang muốn chạy trốn. Kiếm khí tay phải hóa thành một lưỡi kiếm sắc bén, bỏ tới cái đuôi dài của Ba Xà.

Tốc độ thoáng qua rồi biến mất như vậy khiến cho Ba Xà tránh không thể tránh, chỉ có thể mạnh mẽ bị trúng. Nhưng khiến nó hoảng sợ lại là chuyện vừa xảy ra, thế bỏ nhìn như đơn giản vô lực này dễ dàng xuyên thấu lân giáp của nó, cái đuôi tráng kiện lại bị mạnh mẽ chẻ đôi ra. Ba Xà hít một hơi khí lạnh trong lòng, không dám do dự chút nào, liều mạng bay tới phía trước, chỉ cầu có thể hất ra ôn thần sau lưng.

Vậy mà không đợi nó chạy xa, đạo kiếm khí thứ hai đã rơi vào trên vết thương ở đuôi nó. Máu tươi bay ra, đau tận xuong cốt, phần đuôi sau của Ba Xà bị người nọ thoải mái sử dụng kiếm khí cắt xuống. Vết thương chính tề, gọn gàng.

Đây là Ba Xà lúc trước ngông cuồng dữ tợn còn rõ sao? Thấy tình cảnh này, Ly Ương khê há hốc miệng ra, kinh ngạc ngẩng lên đầu nhìn người trước mắt. Đập vào mắt là gương mặt cực kỳ bình thường, nhưng nhìn lên làm cho người ta cảm giác cực kỳ thoải mái. Duy nhất đặc biệt hấp dẫn mắt người chính là cặp mắt của hắn cực kỳ thâm thúy, tựa hồ ngắm không thấy đáy kia, chỉ là một đôi mắt như vậy ở trên gương mặt bình thường liền cho người một loại cảm giác đặc biệt đáng tiếc. Giờ phút này, người nọ hé miệng nhìn Ba Xà chạy thực mạng, về mặt nhàn nhạt, lơ dềnh nâng tay thu trường kiếm bay thấp trên mặt hồ tối.

Trường kiếm vào tay, kim quang hiện ra, sau một khắc đã biến mất ở trong tay người kia. Đang ở lúc Ly Ương cho là hắn muốn tiếp tục truy kích Ba Xà chạy trốn, khoe miệng người nọ chợt tràn ra một dòng đồ tươi, mắt sức từ không trung rơi xuống dưới.

Ly Ương kinh hãi, vội vàng trở tay đỡ hắn, ngăn lại khuynh hướng rơi xuống của hắn. Đợi đến khi định thần nhìn lại, Ly Ương mới phát hiện lúc này sắc

mặt hấn biến thành tái nhợt dị thường, hô hấp rối loạn, đã ngắt đi.

Tại sao có thể như vậy? Ly Ương trợn mắt há mồm nhìn người đã mất đi ý thức kia, bị bất thành linh tương phản khổng lồ chấn động. Người này mới vừa này không phải vẫn còn rất lợi hại sao? Sao lập tức đã hôn mê? Bất quá đối với ân nhân cứu mạng, Ly Ương cũng không có khả năng mặc kệ hấn, không thể làm gì khác hơn là đỡ hấn trở lại bờ sông.

“Đã có một cái phiền phức rồi, ngươi còn kéo một cái trở lại.” Tay mèo của Xuân Liễu hung hăng vỗ xuống trán mình, không thể nói gì.

Ly Ương bĩu môi, liếc nhìn Xích nằm trên mặt đất bất tỉnh nhân sự, đôi môi tím bầm hỏi: “Xích như thế nào?”

“Không chết được.” Thấy Ly Ương mới vừa kéo người tới, Xuân Liễu đột nhiên cảm giác rất nhức đầu, “Ngươi tính toán xử trí người này như thế nào?”

“Nói thế nào cũng là ân nhân cứu mạng, dĩ nhiên mang về lại nói sau.” Ly Ương nói rất đương nhiên.

Xuân Liễu thờ dài, mang về? Một con mèo thêm một người, sao mang hai người về? Huống chi, ai biết người này rốt cuộc là lai lịch gì, ngộ nhờ là một nhân vật nguy hiểm làm sao bây giờ?

“Những Tu Chân giả kia tới.” Thấy nơi xa có mấy Tu Chân giả bay tới, Ly Ương trầm giọng nói.

Xuân Liễu không nói gì, thân hình lóe lên, mấy cái đã đến trước người những người kia. Không chờ mấy Tu Chân giả thấy rõ ràng vật tới trước mắt, trong mắt Xuân Liễu hiện ra ánh sáng tím, thoáng chốc để cho mấy cái Tu Chân giả cứng ở giữa không trung. Quay đầu nhìn Ly Ương còn không có bất kỳ động tác gì, Xuân Liễu giựt giựt khoe miệng, hướng nàng hô: “Lo lắng cái gì? Nơi này có ta, ngươi mang người nọ trở về trước đi.”

Nói xong, Xuân Liễu vọt đi, chui vào trong tảng đá cách đó không xa. Ly Ương cũng hiểu ý tưởng của nàng, biết mấy người kia cũng không lâu lắm sẽ khôi phục thần trí, lập tức nâng người nọ lên chạy về phía thành Cô Tô.

Đợi đến khi Ly Ương rời đi không bao lâu, mấy Tu Chân giả liền khôi phục lại bình thường. Thấy Xích chết ngắt ở bờ sông, rõ ràng cho thấy trúng độc đã sâu bất tỉnh nhân sự, người dẫn đầu lắc đầu một cái, nói: “Xem ra là trúng độc rắn của con rắn kia, không cứu.”

Mấy người liếc mắt nhìn lẫn nhau, trong lúc nhất thời không có ngôn ngữ. Cuối cùng vẫn là người dẫn đầu kia nói: “Chia làm hai đường, tiếp tục đuổi.”

“Thật là một người phiền phức hơn một người!” Đợi đến sau khi mấy cái Tu Chân giả đi, Xuân Liễu từ trong đồng đá đi ra ngoài, thấy Xích như cũ nằm ở bờ sông, ghét bỏ đập hấn hai cái, “Này, không thật vô dụng như vậy chứ?”

“Hừ, ngươi trúng độc thử một chút?” Qua thật lâu, Xuân Liễu mới nghe thanh âm yếu ớt của Xích.

Xuân Liễu liếc hấn một cái, “U, còn có thể mạnh miệng, xem ra không cần phải để ý đến ngươi.”

“Hừ!” Xích hừ lạnh một tiếng, nhắm mắt không để ý tới nữa, hiện tại cả người hấn một hồi lạnh một hồi nóng, phiền muốn chết.

Biết trạng huống hôm nay của Xích mặc dù không hại tánh mạng của hấn, nhưng tuyệt đối sẽ không dễ chịu hơn, Xuân Liễu khó được tốt bụng không có tiếp tục khi dễ hấn. Qua một hồi, Xuân Liễu mới nhìn đến Ly Ương từ chân trời vội vàng vàng chạy tới, thầm nói: “Thật chậm.”

Nghe hai chữ thế Ly Ương lão đảo một cái, thiếu chút nữa té ngã trên đất. Cho xin, nàng đã chết mệnh đuổi rồi!

***

“Làm sao bây giờ?” Thấy hai người nửa sống nửa chết nằm trong phòng, Ly Ương không có biện pháp.

“Người này bị trọng thương, không biết lúc nào mới có thể tỉnh. Về phần người này...” Uốn eo đầu mèo liếc nhìn Xích nằm ở trên ván giường, Xuân Liễu tiếp tục nói, “Chết là không chết được, nhưng độc cũng giải không được.”

Xuân Liễu vuốt tay mèo, bày tỏ mình không thể ra sức. Mặc dù thật sự nàng rất mạnh, nhưng cũng không phải là vạn năng a!

Thấy gương mặt Ly Ương rối rắm, Xuân Liễu đưa ra tay mèo chỉ chỉ nhân sĩ Vô Danh, ra chủ ý, “Hoặc là ném người này ra? Ít một người phiền toái. Dù sao chúng ta lại không biết hấn, quân hấn khi gió nhiều như vậy làm gì?”

“Cái này không tốt lắm đâu, nói thế nào hấn cũng đã cứu ta.” Ly Ương lắc đầu một cái, làm người không thể không có phẩm chất như vậy.

Xuân Liễu lơ đãng, đang muốn nói tiếp cái gì, lại phát hiện ánh mắt người đó không biết lúc nào thì mở ra, hai tròng mắt đen bóng khiến cho Xuân Liễu cảm giác sau lưng lạnh lẽo. Sau một khắc, Xuân Liễu nhìn đến môi mọng của hấn khẽ giật giật...

Phát hiện Xuân Liễu không nói gì, lại không khỏi cứng ngắc ngay tại chỗ, ngay cả cái đuôi cong cũng cứng còng ở giữa không trung không có nhúc nhích, Ly Ương có chút kỳ quái hỏi: “Sao vậy?”

“Không có, không có gì.” Xuân Liễu động hai cái lỗ tai, theo bản năng dựa sát vào Ly Ương hai bước, “Cứ như vậy cũng không phải là biện pháp, hoặc là chúng ta đi tìm đại phu xem cho bọn họ một chút?”

Xuân Liễu dĩ nhiên biết đại phu Nhân giới căn bản không được tác dụng gì, nhưng bây giờ nàng chỉ muốn rời đi gian phòng này.

Ly Ương gật đầu một cái, đứng dậy nói: “Nói cũng đúng, vậy ngươi ở lại chiếu cố bọn họ, ta đi tìm đại phu.”

“Ta cùng đi với ngươi!” Xuân Liễu bắt được quần Ly Ương, nghiêm mặt nói.

“Không được, hai người bọn họ còn không biết có thể xảy ra vấn đề gì hay không, ngươi phải ở chỗ này chiếu cố bọn họ.” Kéo móng vuốt nhỏ của Xuân Liễu ra, Ly Ương vỗ vỗ đầu của nàng coi như là an ủi, đứng dậy ra khỏi gian phòng.

Này, này, không mang theo như vậy a...

Trơ mắt nhìn Ly Ương rời đi, Xuân Liễu cứng ở tại chỗ, tay mèo như cũ hù Chop vào giữa không trung, khóc không ra nước mắt. Rất nhanh, nàng lại cảm thấy cảm giác lạnh lạnh sau lưng từ cái đuôi chạy lên.

Mẫu thân, cứu mạng...

Xuân Liễu rời đi Vĩnh Tịch Chi Uyển lần đầu tiên kêu gào muốn gọi mẹ từ trong đáy lòng.

Lúc Ly Ương mang theo lão Đại phu ở Hồi Xuân đường trong thành Cô Tô trở lại, vừa vào cửa liền phát hiện Xuân Liễu rất không thích hợp. Chỉ thấy Xuân Liễu rũ cụp lỗ tai, hữu khí vô lực núp ở trong góc bên giường, dáng vẻ rất là thảm đáng thương. Bất quá bây giờ có người ở đây, Ly Ương cũng không tiện hỏi nàng rốt cuộc thế nào, chỉ có thể dẫn lão Đại phu xem bệnh cho hai người nửa chết nửa sống.

Đối với Xích, lão Đại phu sờ lên chòm râu thưa thớt dưới cằm, lắc đầu mà nói: “Hắn sợ là không được rồi, sớm chuẩn bị hậu sự thôi.”

Ly Ương cảm giác gân xanh trên trán giật giật, không nói gì, chẳng qua là dẫn lão Đại phu tới bên khác tiếp tục xem chẩn.

Lần này lão Đại phu ngược lại chưa nói lời không may chuẩn bị hậu sự, nói một đồng lời Ly Ương nghe không hiểu lắm liền viết phương thuốc ra ngoài. Dù sao tổng kết ra thì ý tứ đại khái là, theo như bài thuốc này điều lý một hai tháng, xem một chút có hiệu quả hay không, có hiệu quả cứ tiếp tục, không hiệu quả vậy cũng chỉ có thể mời cao minh khác rồi.

Ly Ương vốn cũng có ít hy vọng với đại phu Nhân giới nghe lời này, hơi suy nghĩ một chút, liền căn cứ ý tưởng chữa ngựa chết thành ngựa sống đi theo lão đại phu trở về hốt thuốc.

Đợi đến khi Ly Ương lấy thuốc trở về Xích đã tỉnh rồi, “Cảm giác như thế nào rồi hả?”

Tinh thần Xích vô cùng mệt mỏi, chẳng qua là trả lời hai chữ: “Tạm được.”

“Độc trên người hắn, ta nhớ tới phương pháp giải độc.” Xuân Liễu núp ở trong góc hồi tiếc tự oán mở miệng nói.

“Biện pháp gì?” Nghe đến có biện pháp giải độc cho Xích, Ly Ương mừng rỡ.

“Phải về Tiên giới mới được. Giải độc Ba Xà cần cỏ Vĩnh Ninh, cỏ này chỉ có Tiên giới mới có.”

Nghe lời này, Ly Ương trầm mặc chốc lát, hỏi: “Tình hình như bây giờ của Xích, chịu nổi sao?”

“Hiện tại không được, nuôi hai ngày thì tốt. Bất quá độc rắn này không kéo được, mặc dù không cần tánh mạng của hắn, nhưng nếu như xâm nhập đến trong xương tủy, nguyên khí tổn thương nặng nề là chuyện nhỏ...” Xuân Liễu liếc nhìn Xích ở trên giường, thở dài nói, “Nếu như kéo lâu, chỉ sợ sẽ làm cho tu vi toàn thân hắn mất hết đi, đến cuối cùng phải tu lại tu vi mới cũng không chừng.”

Xuân Liễu nói xong, đừng nói là Ly Ương, ngay cả Xích nằm ở trên giường cũng chột mồm hai mắt ra.

Trong lúc nhất thời, cả căn phòng rơi vào trầm mặc.

“Ta, có thể.” Xích lắc hai cái, ngồi dậy từ trên giường. Mặc dù hôm nay độc rắn vẫn một hồi lạnh một hồi nóng không ngừng giao nhau hành hạ hắn, bất quá thật vất vả mới hóa thân thành công, hắn cũng không muốn bắt đầu tu luyện lại từ đầu.

Xuân Liễu dừng một chút, hỏi: “Lúc nào thì đi?”

“Sáng sớm ngày mai.” Xích thật ra thì một khắc cũng không muốn kéo, bất quá bây giờ hắn thật không chịu nổi lập tức động thân trở về.

“Ách...” Nhìn biểu tình rõ ràng đã quyết định của hai người, Ly Ương có chút do dự, nàng có cần cùng trở về không?

Xuân Liễu tựa hồ nhìn thấu do dự của Ly Ương, làm ra quyết định thay nàng, “Ta trở về với hắn, ngươi ở lại chiếu cố tên kia. Chờ độc rắn của hắn giải xong, chúng ta xuống tìm ngươi.”

“Các ngươi trở về thế nào?” Ly Ương hít sâu một hơi, hỏi.

Này tựa hồ đã hỏi tới Xuân Liễu, hiện tại Xích có bộ dáng này, nếu như từ lối đi trở về, tất sẽ bị thiên binh bắt lại.

“Từ chỗ ta hạ giới trở về, nơi đó không ai coi chừng.” Thật ra thì đường hóa rồng của Xích Ô Lý ở hạ giới, trừ Xích và mẹ của hắn ra căn bản không có người thứ ba biết.

Chuyện tựa hồ cứ quyết định như vậy. Ly Ương liếc nhìn Xích và Xuân Liễu, lại nhìn người nằm ở trên giường vẫn hôn mê bất tỉnh kia. Tay thành quả nắm thật chặt, rốt cuộc vẫn phải mở miệng nói: “Các người phải cẩn thận, đi sớm về sớm.”

Nàng đúng là vẫn không muốn trở về.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Ngày hôm sau vừa rạng sáng, trời mới tờ mờ sáng, Ly Ương đã đưa Xích và Xuân Liễu rời đi thành Cô Tô. Ở ngoài thành thấy Xuân Liễu không hề báo trước đột nhiên trở nên biến lớn, Ly Ương giật mình, cả kinh đến lời đều nói không hoàn chỉnh, “Người, người...”

“Ta cái gì ta? Bất quá là giải phong ấn khôi phục bản thể mà thôi. Người không phải thật cho là ta chỉ có vóc dáng nhỏ như vậy chứ?” Xuân Liễu liếc Ly Ương ngốc nghếch một cái, quay đầu lại nói với Xích suy yếu vô lực, “Sững sờ cái gì? Còn không mau đi lên?”

Xích vẫn không nhúc nhích, cau mày đứng tại chỗ, nhìn đáng dấp không nguyện ý ngồi vào trên lưng Xuân Liễu chút nào.

“Người còn muốn giải độc hay không? Muốn giải độc cũng đừng lãng phí thời gian ở chỗ này.” Thấy Xích chậm chạp không chịu đi lên, Xuân Liễu bị tức nghẹn ở ngực, rất buồn bực: Lúc nào thì nàng làm chuyện như vậy? Bây giờ lại còn bị người ghét bỏ! Nghĩ tới đây Xuân Liễu đã cảm thấy phiền muộn muốn chết, không nhìn được bắt đầu hung hăng nguyên rủa một Đại Ma Vương kinh khủng ở trong lòng.

Thấy hai người cứng ở chỗ đó, Ly Ương có chút im lặng chọc chọc bả vai Xích, khinh bỉ nói: “Ta nói, có chút ít chuyện người còn nhăn nhó nhí nhí như vị cô nương?”

“Người nào nhăn nhó nhí nhí hả?!” Nghe lời này của Ly Ương, Xích đã bị độc rần giãy vò suy yếu trung khí mười phần tức quát.

Ly Ương hất cằm lên chỉ chỉ Xuân Liễu, “Đã như vậy, người còn không mau đi lên?”

“Đi lên liền đi lên, ta bất quá là lo lắng thân thể nhỏ của nàng không chịu nổi!” Xích bị Ly Ương kích, bò lên lưng Xuân Liễu.

“Nếu như người thích tu luyện lại từ đầu, ta không ngại ném người ở nơi này xem người biến trở về một con cá chết.”

Thanh âm ù ù của Xuân Liễu khiến cho Xích rét lạnh, miệng vốn còn nói thảm thoảng chốc khép lại. Hôm nay con mèo này uống lộn thuốc? Cứ có cảm giác có vấn đề. Thôi quên đi, nam nhân tốt không đấu với nữ nhân, hôm nay coi như nhường nàng một chút.

Thấy cuối cùng đã ngừng nghị, Ly Ương sờ sờ lỗ tai Xuân Liễu, dặn dò: “Tất cả cẩn thận, đi sớm về sớm.”

Xuân Liễu gật đầu một cái, chần chờ nhìn Ly Ương một cái, giảm thấp thanh âm xuống nói hai chữ, “Bảo trọng!”

Nhìn Xuân Liễu thuận gió đi, Ly Ương mở trừng hai mắt, tại sao nàng cảm thấy ánh mắt Xuân Liễu nhìn nàng trước khi đi giống như vô cùng đồng tình, thậm chí mang chút thương hại. Còn có hai chữ “Bảo trọng” cực kỳ trầm thống, đều khiến nàng cảm giác là lạ. Rõ ràng nên bảo trọng chính là bọn họ có được hay không? Xuân Liễu có phải không rõ ràng trạng huống lắm hay không?

Ngẩng mặt nhìn bầu trời bao la đã không thấy được bóng dáng bọn họ, Ly Ương lắc đầu một cái xoay người đi vào trong thành. Khi đi ngang qua phố đông, Ly Ương chuẩn bị thuận tay mang chút điểm tâm về. Nghĩ đến người hôm nay còn nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh, Ly Ương suy nghĩ một chút mua thêm một phần, tránh cho hắn đột nhiên tỉnh lại không đủ ăn. Dù sao, một mình nàng ăn cũng xong, cũng sẽ không lãng phí.

Đợi đến khi Ly Ương xách theo hai phần cháo nhỏ, hai lồng bánh bao hấp cộng thêm hai phần bánh tèo rán đi vào nhà, phát hiện người vốn là nên nằm ở trên giường đã tỉnh, hơn nữa đang ngồi ở đầu giường. Dáng vẻ lạnh nhạt trấn định kia, nhìn qua hình như là đang đợi nàng.

“Ách, người đã tỉnh.” Ly Ương sửng sốt một chút, bỏ đồ trên tay lên trên bàn, không biết nói những gì.

“Ừ.” Người nọ nhàn nhạt liếc nàng một cái, ngay sau đó liền chuyển ánh mắt sang bữa sáng nàng bỏ trên bàn.

Nhớ tới đôi phương hôn mê từ hôm qua đến bây giờ, đoán chừng là đói bụng, Ly Ương chuyển bàn vuông nhỏ qua trước người hắn, sau đó đặt bữa sáng lên bàn vuông nhỏ. Động tác cả quá trình không nhanh không chậm, Ly Ương trầm mặc không nói, người nọ cũng chỉ ngậm miệng không nói nữa.

câu. Đợi đến khi Ly Ương chuẩn bị thỏa đáng toàn bộ rồi, người nọ cũng rất tự nhiên cầm cái muỗng lên húp cháo. Bộ dạng đương nhiên đó, giống như Ly Ương vốn nên hầu hạ hần. Loại tình huống cực kỳ làm cho người ta khó chịu này khiến cho Ly Ương cảm giác trán mình đang không ngừng co quắp, chỉ có thể không ngừng nhắc tỉnh mình đối phương là ân nhân cứu mạng của mình.

Đợi đến khi dùng xong điểm tâm, người nọ vẫn có dáng vẻ như vừa rồi, ngồi ở đầu giường như việc không liên quan đến mình, bình tĩnh nhìn nàng chạy đông chạy tây thu dọn đồ đạc. Thu thập sạch sẽ rồi, Ly Ương thở sâu vài hơi, tránh cho xung động không cẩn thận đuổi ân nhân cứu mạng. Cho đến khi cảm giác mình bình tĩnh lại, Ly Ương mới đẩy cửa phòng ra lần nữa.

Nhìn thấy Ly Ương đi vào, người nọ chẳng qua là trừng mắt lên, không có chút ý lên tiếng.

Thờ dãi, Ly Ương mang cái ghế ngồi ở mép giường, nói: “Ta tên là Ly Ương.”

“Ừ.” Người nọ đáp một tiếng, không nói gì.

Không khí trong lúc nhất thời giáng tới điểm âm, Ly Ương rất khẳng định ý tưởng của mình có phần muốn bóp chết ân nhân cứu mạng.

“Xin hỏi xưng hô như thế nào?” Bất quá cuối cùng nàng vẫn cực kỳ có tu dưỡng hỏi một câu, mặc dù giọng nói có chút cứng rắn.

“Phi Mặc.” Phi Mặc đọc nhấn rõ từng chữ, thanh âm trầm tĩnh ưu nhã.

Người này thật đúng là tiếc chữ như vàng a! Ly Ương vô cùng oán niệm nghĩ, nhưng mà trên mặt lại vẫn duy trì nụ cười cực kỳ sáng rỡ, giọng nói cũng tương đối hòa khí: “Phi Mặc, cảm ơn người đã cứu ta. Thật ngại, còn hại người bị trọng thương.”

“Ừ.” Phi Mặc chẳng nói đúng sai đáp một tiếng.

Ly Ương tựa hồ nghe đến thanh âm từng lý trí trong đầu mình nổ tung, nàng rốt cuộc gặp được người nào!

“Ta chỉ là bệnh cũ tái phát.” Ngữ điệu của Phi Mặc vẫn là bình tĩnh, trình bày một sự thật.

Bất quá lần này tựa hồ có gì đó khác, còn về khác ở nơi nào Ly Ương nói không ra. Tóm lại, Ly Ương cảm giác ý tứ hần nói như vậy hình như là bảo nàng đừng tự trách. Nghĩ tới đây, áy náy trong lòng Ly Ương ngược lại không bị khổng chế rào rào nổi lên. Xem ra thân thể Phi Mặc vốn không tốt cố tình còn đuổi theo ra tay cứu giúp, nhưng vừa rồi nàng lại muốn bóp chết hần...

Đầu Ly Ương theo áy náy lên cao mà không ngừng cúi thấp, cho đến khi nghe được tiếng ho khan của Phi Mặc mới ngẩng lên lại.

“Phi Mặc, người nghỉ ngơi trước, ta đi nấu thuốc cho người.” Ly Ương lập tức nhảy lên, chạy ra khỏi phòng như trốn.

Nàng chạy quá nhanh, chớ nói chi là quay đầu lại, cho nên không thấy được vẻ mặt mềm mại của Phi Mặc lúc này, còn có cặp mắt mỉm cười kia.

***

“Thuốc này vô dụng.” Liếc nhìn chén thuốc trong tay Ly Ương, Phi Mặc lắc đầu nói.

“Vô dụng? Không thể nào...” Nàng mới lấy từ chỗ đại phu tốt nhất thành Cô Tô!

Phi Mặc tựa hồ là nhìn thấu ý tưởng trong lòng nàng, giải thích: “Bệnh của ta cần thuốc đặc biệt mới có thể ức chế.”

“Thuốc gì?” Ly Ương mở trừng hai mắt, xem ra bệnh cũ của Phi Mặc rất nghiêm trọng.

Phi Mặc không trả lời vấn đề của nàng, chỉ nói là: “Ngày mai ta liền lên đường đi lấy thuốc.”

“Bộ dáng bây giờ của người có thể động?” Nghe xong lời này, thanh âm Ly Ương không khỏi lớn mấy phần.

“Vốn là chậm trễ, không đi nữa sẽ không kịp.” Phi Mặc không thèm để ý chút nào, vẫn nhàn nhạt.

Ly Ương nhú nhú mày, “Không thể chậm rãi sao?”

“Ta có thể chờ, nhưng thân thể này không chờ được.” Phi Mặc hơi bất đắc dĩ thờ dãi, trong mắt mờ hồ xẹt qua mấy phần cô đơn.

Lòng của Ly Ương không lý do hơi chậm lại, “Muốn đi đâu lấy? Ta giúp người đi.”

Phi Mặc chậm rãi lắc đầu một cái, “Kim Ngạc Liên phải dùng ngay khi lấy được.”

Kim Ngạc Liên? Ly Ương chưa bao giờ nghe thứ này, nhưng nghe cái tên này đại khái cũng có thể đoán ra chút. Theo Phi Mặc nói, hần nhất định tự mình đi lấy Kim Ngạc Liên, nhưng tình trạng của hần hôm nay sao có thể lên đường một mình? Coi như hần có thể, nàng cũng không thể để mặc cho ân nhân cứu mạng của mình đi như vậy.

“Ta đi với người.” Giấy giụa không bao lâu, Ly Ương liền làm ra quyết định. Dù sao Xuân Liễu và Xích đi Tiên giới một lát không về được, cùng lắm thì

cho đề lời nhắn lại cho bọn họ.

Mắt Phi Mặc thoáng qua ánh sáng kinh ngạc, lẳng lặng ngưng mắt nhìn Ly Ương, không nói gì.

“Ta nói, ta đi với ngươi.” Thấy Phi Mặc không lên tiếng, Ly Ương lại lặp lại một lần.

Phi Mặc rũ mắt xuống, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì. Ly Ương cắn môi an tĩnh chờ đợi, đợi đến khi cũng là Phi Mặc lắc đầu cự tuyệt.

“Tại sao?” Phi Mặc cự tuyệt thật ngoài dự liệu của Ly Ương, trong lòng của nàng thậm chí có chút tức giận.

“Đường đi Tây Cương khá xa, cực kỳ hung hiểm.”

Mặc dù biết hấn lo lắng an nguy của mình, Ly Ương vẫn còn có chút giận dỗi nói: “Vậy ta càng nên đi với ngươi! Chuyện này cứ quyết định như vậy, ngươi tốt nhất nên nghỉ ngơi, ta đi chuẩn bị một chút.” Nói xong, cũng không cho Phi Mặc cơ hội cự tuyệt, liền vội vàng đi ra ngoài.

Đợi đến khi Ly Ương ra khỏi phòng, Phi Mặc lại chợt ho khan vài tiếng, vài tia máu từ khóe miệng của hấn tràn ra. Nhìn máu ở lòng bàn tay, Phi Mặc nhũn nhũn mảy, ánh mắt phức tạp, từ trong lòng móc ra một bình bạch ngọc nhỏ, từ trong đó ra một viên thuốc nuốt xuống.

Nuốt thuốc vào xong, Phi Mặc nhắm mắt nghỉ ngơi một lát. Đợi đến khi khi mở mắt lần nữa, sắc mặt của Phi Mặc đã khá hơn một chút so với vừa rồi. Bên môi tràn ra một tiếng than nhẹ thấp đến không thể nghe, cảm nhận được kiếm khí thật vất vả mới bị áp chế, Phi Mặc bắt đầu đi lắc đầu một cái. Tình huống còn hồng hêt hơn hấn dự đoán rất nhiều, sớm biết như thế hấn cũng không nên lỗ mãng thu thanh kiếm này. Phi Mặc cười khổ, nói cho cùng vẫn là hấn tính sai, đoán sai thực lực hôm nay của mình.

Tay phải phát lên, trong tay Phi Mặc đã nhiều hơn một thanh kiếm, chính là thanh kiếm tranh đấu với Ba Xà đoạt được hôm đó. Lúc này thanh kiếm kia đã thu hồi tất cả ánh sáng vào trong kiếm, bộ dạng chất phác tự nhiên nhìn qua giống như chỉ là một chuỗi kiếm rất bình thường, nhưng hoa văn cổ xưa chạm khắc trên thân kiếm lại phức tạp khéo léo, thật không thích hợp. Nhưng trường kiếm xem ra không tầm thường chút nào này, cũng là thu hoạch cực lớn ngoài ý muốn của Phi Mặc trong chuyến đi này. Cảm nhận được sự trầm tĩnh lúc này của Mặc Tiêu, lại nghĩ đến kiếm khí cuồng bạo tùy ý của nó trong cơ thể hấn, Phi Mặc không biết là vui hay là lo. Thần kiếm Mặc Tiêu trong truyền thuyết, quả nhiên khó có thể khống chế.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Mặc dù miệng Ly Ương nói là chuẩn bị một chút, nhưng trên thực tế, cái gì cũng không biết như nàng có thể chuẩn bị những thứ gì? Đừng nói là Kim Ngạc Liên trong miệng Phi Mặc, ngay cả địa danh Tây Cương nàng cũng là lần đầu nghe được.

Một cước đá văng hòn đá nhỏ bên chân ra, Ly Ương hậm hực trở về. Vậy mà về đến cửa phòng, Ly Ương lại bất động, có chút giận dỗi nhìn chăm chăm cửa phòng đóng chặt. Nhắc tới cũng kỳ, đối mặt Phi Mặc kỳ quái này, Ly Ương cũng trở nên kỳ quái. Nàng và Phi Mặc nguyên bản là hai người xa lạ, Phi Mặc không đồng ý cũng đúng là bình thường. Huống chi Phi Mặc còn là ân nhân cứu mạng của mình, tại sao nàng có thể giận dỗi vì loại chuyện nhỏ này? Suy đi nghĩ lại, Ly Ương cũng có chút bất đắc dĩ, tính khí của mình nên sửa lại một chút rồi.

Nghĩ tới đây, Ly Ương gõ cửa hai cái, nhẹ giọng hỏi: “Phi Mặc, ta có thể đi vào không?”

Ly Ương vừa đến Phi Mặc liền lập tức nhận ra, Mặc Tiêu trong tay đã thu về từ lâu. Thấy mình nàng ngu ngốc đứng ở cửa một hồi lâu không có phản ứng, bây giờ mới có động tĩnh, Phi Mặc lên tiếng nói: “Vào đi.”

Đi vào nhà, Ly Ương nhìn thấy Phi Mặc vẫn nửa tựa vào đầu giường ngồi như trước. Thấy nàng đi vào, Phi Mặc chỉ hơi hơi gật đầu ra hiệu, không nói gì, an tĩnh chờ đợi nàng mở miệng.

Ly Ương lấy cái ghế ngồi xuống, châm chọc câu văn mới mở miệng nói: “Phi Mặc, ta và ngươi đi Tây Cương.”

“Ngươi trước đừng gấp gấp cự tuyệt, hãy nghe ta nói hết.” Nhìn thấy Phi Mặc muốn mở miệng, Ly Ương vội vàng giơ tay ngăn hấn, tiếp tục nói, “Ngươi cũng nói, đi Tây Cương rất nguy hiểm, bây giờ bộ dạng của ngươi như vậy, bệnh ngay cả đi bộ đều là vấn đề, lên đường một mình chẳng phải là nguy hiểm hơn sao? Hơn nữa ngươi xác định mình ngươi có thể chống đỡ đến Tây Cương sao?”

Nghe những thứ này, Phi Mặc trừng mắt nhìn, không có phản bác, nhưng cũng không có mở miệng cự tuyệt.

Ly Ương thấy thế, biết chuyện có thể, lập tức tinh thần tỉnh táo lại, tiếp tục nói: “Ngươi xem ngươi đã cứu ta, ta cuối cùng phải báo đáp ngươi chứ? Nếu để cho một mình ân nhân cứu mạng đi vào nguy hiểm, trong lòng ta đây cũng sẽ không yên ổn. Hơn nữa ta muốn theo ngươi, dọc theo đường đi còn có thể chiếu cố ngươi, giúp ngươi chuẩn bị tốt. Về phần những nguy hiểm ngươi nói, mặc dù ta đánh không lại Ba Xà lợi hại, nhưng ta cũng không kém, có

thể giúp người rất nhiều. Huống chi hiện tại ta lại không có chuyện gì, vừa đúng có thể đi Tây Cương với người...”

“Người xác định?” Không đợi Ly Ương nói xong, Phi Mặc chen miệng hỏi.

Ánh mắt Ly Ương sáng lên, lập tức gật đầu nói: “Xác định, dĩ nhiên xác định. Người đồng ý?”

Phi Mặc cúi đầu trầm mặc, khi ngẩng đầu lần nữa trên mặt xuất hiện nụ cười khó được.

“Trên đường liền làm phiền người.” Thanh âm Phi Mặc nhẹ nhàng khoan khoái giống như nước suối, khiến tâm trạng thấp thỏm của Ly Ương lập tức an tĩnh lại.

Vừa nghe chuyện này thành, Ly Ương vội vàng khoát tay nói: “Không phiền toái, không phiền toái.”

Ly Ương nói xong, Phi Mặc không có nói tiếp, hai người lập tức lại lâm vào trong trầm mặc kỳ quái.

Tại sao lại biến thành như vậy? Mỗi lần nói chuyện với Phi Mặc, không tới ba câu liền lâm vào cục diện bế tắc, loại cảm giác này rõ là... Làm cho người ta tương đối khó chịu! Ly Ương than thở trong lòng, ngoài miệng vẫn tiếp tục hỏi: “Ngày mai lên đường phải chuẩn bị những gì?”

“Mướn chiếc thuyền, chúng ta đi đường thủy.” Phi Mặc nâng người hàm hồ sai khiến.

“A, vậy ta đi mướn chiếc thuyền.” Ly Ương trước giờ đều sai khiến người khác so với Phi Mặc thật cũng không mâu thuẫn gì, rất dứt khoát liền gật đầu ra cửa, đến cửa vẫn không quên quay đầu lại dặn dò một tiếng, “Nghỉ ngơi thật tốt, tránh cho ngày mai không chịu nổi.”

Ly Ương nói xong cũng không quay đầu lại đi ra cửa, mà Phi Mặc trong phòng nhìn bóng lưng rời đi của nàng, bên môi không tự chủ được hiện lên một nụ cười yếu ớt khéo léo, gương mặt bình thường không có gì lạ được nụ cười vừa thoáng qua làm toát lên khí chất không thuộc về khuôn mặt này.

Đợi đến khi Ly Ương lần qua lần lại trở về đã đến buổi trưa, lúc trở lại còn có bốn người đi theo phía sau nàng, trong tay mỗi người đều cẩn thận từng li từng tí mang theo một hộp đựng thức ăn lớn bằng gỗ đàn hương ba tầng mạ vàng.

Bởi vì không biết bây giờ Phi Mặc có thể đứng lên ăn cơm hay không, Ly Ương dứt khoát gõ cửa của hắc trước, “Phi Mặc, ta vào đây.”

“Ừ.”

Nghe được Phi Mặc lên tiếng rồi, Ly Ương liền đẩy cửa phòng ra, nói với người phía sau: “Đề đồ vật xuống rồi các người có thể đi.”

“Vâng.” bốn người đáp một tiếng rồi cúi đầu mà vào, đặt từng hộp thức ăn trong tay xuống trên bàn.

Chờ bốn người kia rời đi, Ly Ương nhìn một bàn đầy món ăn đủ cả sắc hương vị rất động lòng, đây chính là tiệc Thập Toàn Đại Bỏ nàng đặc biệt đến Lâu Ngoại lầu đặt. Thuốc bỏ không được, vậy cũng chỉ có thức ăn bỏ. Cũng không biết thức ăn bỏ có tác dụng hay không. Ly Ương nghĩ như vậy, sờ cằm nghiêng đầu hỏi Phi Mặc: “Phi Mặc, bây giờ người có thể xuống giường ăn cơm không?”

Phi Mặc gật đầu, chậm chạp nhích người, có vài phần cố hết sức. Ly Ương thấy thế, cũng không thể tiếp tục ngồi không, vội vàng đứng dậy đỡ hắc từ từ đứng lên. Đợi đến khi Phi Mặc ngồi xuống, Ly Ương đã giúp hắc chuẩn bị xong tất cả cơm đĩa cần dùng, bộ dạng bận trước bận sau nhìn qua thật giống tiểu thị nữ bên cạnh Phi Mặc.

Đối với tình huống này, Phi Mặc không có ra vẻ không thích ứng chút nào, bình tĩnh cầm đũa lên bắt đầu ăn cơm. Ly Ương cũng không cảm giác được có gì không đúng, đợi đến khi cơm nước xong liền cẩn thận đỡ Phi Mặc trở lại trên giường, sau đó dọn dẹp tàn cuộc.

Chờ dọn dẹp thỏa đáng tất cả xong rồi, Ly Ương không có việc gì trở nên vô cùng không thú vị. Vốn có Xuân Liễu và Xích ở đây, coi như không thể đi ra ngoài cũng có thể tìm người nói chuyện đúng không? Hiện tại cũng không thể đi vào tìm người ba câu liền khiến cho người hổng mất nói chuyện phiếm chứ?

Thật ra thì Ly Ương vẫn rất là hiếu kỳ đối với Phi Mặc, khỏi cần phải nói, chỉ việc thân thể của hắc bệnh nặng còn có thể mạnh mẽ đánh bại Ba Xà cũng đã đủ khơi lên hứng thú của Ly Ương. Chẳng qua là hỏi chính Phi Mặc này, hắc sẽ nói sao? Coi như sẽ nói, nghĩ tới tình huống quý dị một hỏi một đáp, sau đó không có đôi câu liền trầm mặc, tò mò của Ly Ương liền bị buồn bực nuốt sống trong nháy mắt.

Thôi, loại buồn bực này thật xa với chuyện tình khoái trá, nàng còn chưa muốn làm đâu. Ly Ương suy nghĩ một chút, vẫn là cầm túi tiền ra cửa mua đồ. Hôm nay nàng hỏi người chèo thuyền, đường xá đi Tây Cương không phải xa xôi bình thường, trừ lương khô, nàng còn phải mua chút thức ăn vặt đặc sản của Cô Tô mang theo. Dù sao, nhất thời cũng không có cơ hội trở lại mà?

Vì vậy thời điểm lên đường vào sáng ngày hôm sau, Ly Ương giống như là ảo thuật biến ra vài túi hành lý lớn. Về phần bên trong bao lớn bao nhỏ này đến tột cùng là những thứ gì, không cần phải nói mọi người cũng đều đoán được, không có gì hơn là đồ ăn ngon. Ai kêu trước khi đi Xích để hết ngân lượng còn dư của hắc cho Ly Ương, đây chính là khoản tiền rất lớn, đủ Ly Ương tiêu xài cực kỳ lâu.

Phi Mặc thấy Ly Ương xách mấy túi hành lý lớn thì thần sắc hơi sững sờ, trong mắt xẹt qua mấy phần kinh ngạc, bất quá ngay sau đó liền khôi phục yên tĩnh, bước chậm vào khoang thuyền, phối hợp tìm chỗ thoải mái ngồi xuống.

“Lái thuyền thôi.” Cất xong hành lý, Ly Ương nói với lão Vương chèo thuyền.

Ly Ương đứng ở đầu thuyền nhỏ chậm chạp rời đi bờ sông, nhìn thành Cô Tô càng ngày càng xa, trong lòng có tình cảm khó hiểu không nói ra được bắt đầu lan tràn. Lúc vừa tới Cô Tô chỉ có nàng và Xuân Liễu, sau đó lại gặp được Xích ở đây, vốn ba người đang lên kế hoạch cùng nhau tiếp tục xuôi nam du ngoạn, ai biết được hôm nay cũng chỉ còn mình nàng.

Kế hoạch luôn biến hóa khó lường, chuyện vĩnh viễn xảy ra ngoài dự liệu của người.

Ly Ương khó được cảm thán cuộc sống, trong khoang thuyền truyền đến tiếng ho khan kịch liệt liên tiếp. Vừa nghe tiếng ho khan này, hai hàng lông mày của Ly Ương cũng không tự giác nhíu lại, tối qua cũng đã ho cả đêm, sao bây giờ còn chưa ổn định lại. Mặc dù sáng nay Phi Mặc đã có thể tự đi lại rồi, thế nhưng bệnh lại càng ngày càng nghiêm trọng...

Ly Ương nghĩ như vậy, Phi Mặc ho khan cũng càng ngày càng lợi hại hơn, căn bản không có chút dấu hiệu dừng lại. Ngay cả người chèo thuyền lão Vương cũng nghe đến lác đác, thúc giục Ly Ương nói: “Cô nương, công tử này ho lợi hại như vậy, người còn không mau vào xem một chút?”

Ta vào có ích lợi gì? Ta cũng không có cách nha... Bất quá dưới sự thúc giục của lão Vương, Ly Ương vẫn vào khoang thuyền. Vừa vào khoang thuyền, Ly Ương đã nhìn thấy Phi Mặc đặt một tay ở trên bàn thấp, một tay che miệng, đang cúi đầu dùng sức ho khan, ngay cả khuôn mặt tái nhợt cũng bởi vì ho khan kịch liệt mà nổi lên hai mạt đỏ ửng nhàn nhạt.

“Không sao chứ?” Ly Ương ngồi vào bên kia bàn thấp, ân cần hỏi.

Đáng tiếc hôm nay Phi Mặc đang ho lợi hại, ngay cả công phu trả lời vấn đề này của nàng cũng không có, chỉ có thể khoát tay áo bày tỏ chính mình không có việc gì.

Thấy hẳn thật sự ho kịch liệt, Ly Ương không có tiếp tục hỏi, chui ra khoang thuyền hỏi lão Vương: “Đại gia, có biện pháp gì có thể khỏi ho không?”

Lão Vương có chút bị làm khó, “Biện pháp thì có, chẳng qua là trên thuyền này sợ không tìm được đồ.”

“Biện pháp gì? Người nói trước xem, không chừng...”

“Ly Ương.”

Ly Ương còn chưa nói hết liền nghe đến thanh âm Phi Mặc kêu nàng từ trong khoang thuyền truyền đến, nàng cũng không tiếp tục hỏi lão Vương, trước tiên chui về trong khoang thuyền. Phi Mặc chủ động gọi nàng, đây là lần đầu, nhất định là chuyện khẩn cấp gì.

“Sao vậy?” Vừa vào khoang thuyền, Ly Ương liền vội vội vàng vàng hỏi.

Thấy bộ dáng nàng khẩn trương như vậy, Phi Mặc ngược lại cười, chẳng qua là sau một khắc lại bị ho khan kịch liệt cắt đứt.

Ly Ương vội đi tới bên cạnh hẳn, vỗ lưng của hẳn nói làm bần: “Sao ho lợi hại như vậy? Không biện pháp ngừng sao?”

Qua một hồi, cơn ho khan của Phi Mặc mới dần dần chậm lại, chẳng qua là vẫn ho một chút. Hẳn cũng bị ho khan giày vò đến thở không ra hơi, cả nửa người tê liệt ngã xuống ở trên ghế ngồi, dáng vẻ rất là suy yếu.

“Khá hơn chút rồi hả?” Thấy ho khan hơi chậm lại, Ly Ương cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, nàng cũng bị bộ dáng Phi Mặc làm cho lo lắng. Không chờ bọn họ tới Tây Cương, Phi Mặc đã sớm một bước không chịu nổi...

Phi Mặc gạt đầu, thanh âm bởi vì ho khan có chút trở nên khàn khàn, “Tối hôm nay, chúng ta đại khái có thể đến thôn nhỏ tên là thôn Hạnh Hoa, đến lúc đó chúng ta nghỉ tối ở đó.”

“Tại sao? Chúng ta không phải là lên đường sao?” Ly Ương có chút kỳ quái, hẳn không phải nói đã chậm quá sao?

“Người cảm thấy đáng vẽ của ta, coi như đi mỗi ngày đêm, có thể chống được tới Tây Cương sao?”

Bị Phi Mặc hỏi như vậy, Ly Ương nhất thời không có ngôn ngữ.

“Thôn Hạnh Hoa có thể có thứ trị hoãn bệnh của ta.” Thấy bộ dạng Ly Ương cúi đầu chu mỏ, Phi Mặc khó được tốt bụng giải thích, “Có cái đó, ta sẽ không đến nỗi ho khan ngày đêm.”

Hoá ra là như vậy! Ly Ương nghe được hai mắt tỏa sáng, cười nói: “Ta hiểu rõ rồi, ta đi ra ngoài dặn dò lão Vương một tiếng.”

Phi Mặc cười gạt đầu, nhìn nàng lại linh hoạt chui ra ngoài. Đợi đến sau khi Ly Ương rời khỏi đây, nụ cười trên mặt Phi Mặc ẩn xuống, thay vào trong mắt là vẻ ngưng trọng. Chỉ hy vọng hẳn không có nhớ lầm...

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Khi bọn Ly Ương tới thôn Hạnh Hoa đã là vào buổi tối, phần lớn người trong thôn cũng đã ngủ, cả thôn yên tĩnh, hết sức an tĩnh. Trăng sao sáng tỏ, thuyền còn chưa cập bờ, Ly Ương đã nhìn thấy bên bờ có bóng người chờ ở nơi đó. Xem ra Phi Mặc đã sớm thông báo cho những người này, chẳng qua là người này làm sao biết tối nay bọn họ sẽ tới đây?

Nghỉ ngơi một buổi chiều, tinh thần Phi Mặc hơi khôi phục được một chút, chẳng qua là thời điểm xuống thuyền vẫn cần Ly Ương đỡ tay.

Người nọ ăn mặc kiểu thư sinh, tựa hồ rất quen với Phi Mặc, nhìn thấy một màn Phi Mặc xuống thuyền, còn chưa có đối mặt cũng đã cười lên, chế nhạo nói: “Ài u, lúc nào thì trở nên sợ gió vậy rồi?”

Phi Mặc không nói gì, giương mắt nhìn đối phương một cái, người nọ liền lập tức ngưng cười.

“Khụ khụ, cái đó...” Bị ánh mắt Phi Mặc nhìn có chút sợ hãi, người nọ ho khan hai tiếng, ánh mắt liếc lên Ly Ương đứng ở bên cạnh Phi Mặc. Về mặt khiến Ly Ương cảm giác toàn thân xúc động nóng nảy, có cảm giác bị nhìn xuyên qua.

“Tiểu sinh Lương Thanh Trì, người thôn Hạnh Hoa, năm nay 20, chưa từng lấy vợ, xin hỏi phương danh cô nương?” Khi toàn thân Ly Ương nổi da gà lên, Lương Thanh Trì đột nhiên cười hi hi nói. Cuối cùng, còn khiêu khích liếc mắt Phi Mặc bên cạnh.

“Ly Ương.” Đến tận cùng là bị Phi Mặc dạy hư rồi, hay là về mặt của Lương Thanh Trì trước mặt này quá đáng đánh đòn, tóm lại lần đầu tiên Ly Ương có cảm giác không cần nói giống với Phi Mặc tiếc chữ như vàng.

Lương Thanh Trì giống như căn bản không phát hiện lãnh đạm trong khẩu khí Ly Ương, đang định nói tiếp cái gì, lại bị Phi Mặc vỗ đầu vai một cái.

“Còn không mau dẫn đường?” giọng của Phi Mặc vẫn bình thản, nhưng giữa lòng mày đã toát ra chút không kiên nhẫn.

“Đúng, đúng.” Lương Thanh Trì bất đắc dĩ đáp hai tiếng, mang theo hai người vào thôn.

Thôn Hạnh Hoa quả nhiên như Phi Mặc đã nói, là một thôn nhỏ, hơn nữa còn là một thôn nhỏ không thể nào nhỏ hơn. Vừa đi vào thôn, Ly Ương đảo mắt qua, cũng đã nhìn thông suốt cả thôn. Thôn Hạnh Hoa này tính hết cũng chỉ có mười mấy gia đình, phần lớn cũng đã tắt đèn đi ngủ, chỉ có nhà lớn nhất phía đông nam còn có ánh sáng, đó chính là nhà Lương Thanh Trì.

Để hành lý thỏa đáng rồi, Ly Ương vào phòng Lương Thanh Trì an bài cho nàng. Trong phòng đã chuẩn bị nước nóng tốt trước thời gian, Ly Ương hơi rửa mặt một phen, liền nằm vật xuống giường nghỉ ngơi. Về phần Phi Mặc, hắn vừa vào cửa liền theo Lương Thanh Trì vào thư phòng.

“Nghĩ như thế nào lại đến chỗ ta? Còn thay đổi bộ dáng? Ta nói ngươi đổi lại bộ dáng còn chưa tính, làm gì cần phải giày vò mình thành bộ dạng cây non bị bệnh này?” Lương Thanh Trì ngồi ở trên ghế, hai chân tréo nguẩy, nhìn khuôn mặt hơi có vẻ tái nhợt của Phi Mặc từ trên xuống dưới, cọt nhả hỏi. Khi sáng tinh mơ hôm nay vào thư phòng thấy linh tức, hắn còn tự cho là ảo giác của mình.

Phi Mặc nhú mày, tìm cái ghế ngồi xuống, “Ngươi tiêu dao ở Nhân giới đã lâu, ngay cả chút ánh mắt cũng bị mất?”

“Cái gì gọi là không có ánh mắt, ta...” Lương Thanh Trì chỉ nói một nửa, đột nhiên ý thức được không đúng, hai ba bước chạy đến bên cạnh Phi Mặc, nhắc cổ tay của hắn lên tìm tòi, thần sắc còn có mấy phần nhạo báng ban đầu bỗng dưng rét lạnh.

“Tại sao có thể như vậy?!” Lương Thanh Trì hoảng sợ nhìn chằm chằm Phi Mặc vẫn thản nhiên tự nhiên, tay phải nắm Phi Mặc đều không thể kiềm chế khẽ phát run lên, hắn thế nào cũng không nghĩ đến lại là tình huống như vậy!

Thu tay lại, Phi Mặc khẽ cười một cái, “Cho nên ta mới tới tìm ngươi.”

“Thua thiệt ngươi còn cười được! Ngũ tạng lục phủ trọng thương, tâm mạch còn dựa vào thuốc miễn cưỡng duy trì vững chắc, những thứ này còn chưa tính...” Thấy nụ cười không sao cả của Phi Mặc, trong lòng Lương Thanh Trì nổi lửa không lý do, “Ngươi nói xem những kiếm khí mạnh mẽ đâm tới trong cơ thể ngươi là chuyện gì? Không phải Trường Hồng từ vạn năm trước đã bị ngươi luyện hóa sao?”

Đợi đến khi Phi Mặc nói chuyện đầu đuôi xong rồi, Lương Thanh Trì cảm thấy mình không có bị người trước mặt này chọc giận đến hộc máu bỏ mình đã là vạn hạnh trong bất hạnh rồi! Thậm chí có người ngu xuẩn đến mức dưới tình huống bị thương nặng còn nổi giận chém Ba Xà, luyện hóa thần kiếm khó khăn nhất trong truyền thuyết! Đây không phải là tự tìm đường chết thì là cái gì?! Chỉ vào Phi Mặc, Lương Thanh Trì cả giận nói: “Cái người này, cái này...”

“Thanh Trì.” Thấy Lương Thanh Trì giận đến nói cũng nói không hoàn chỉnh, Phi Mặc nhàn nhạt mở miệng nói, “Tình huống của ta bây giờ, ở lại trên vị trí kia đã không thích hợp, ngươi...”

“Ngươi mơ đi!” Lương Thanh Trì nóng nảy cắt đứt lời của hắn, cất giọng nói, “Đừng hy vọng ném cái cục diện rồi rảnh rỗi cho ta! Ngươi cho rằng ta chạy xuống Nhân giới lâu như vậy làm gì? Lão tử tiêu dao khoái hoạt quen rồi, mới sẽ không trông nom đám người kia chết hay sống.”

Tựa hồ là đã sớm đoán được tình huống này, Phi Mặc chẳng qua từng mắt lên, thậm chí không có nói gì tiếp.

Thấy bộ dáng này của Phi Mặc, Lương Thanh Trì cũng rất mau khôi phục tâm tình, hừ lạnh một tiếng ngồi trở lại chỗ ngồi của mình, “Chuyện này người đừng nghĩ nữa. Một chút vết thương nhỏ này, ta có biện pháp chữa tốt cho người.”

“Không vội, người cứ suy nghĩ cẩn thận.” Phi Mặc hoàn toàn không có nghe lời nói của Lương Thanh Trì vào tai, phối hợp nói. Vết thương trên người dĩ nhiên là có thể trị tốt, nhưng tu vi đã bỏ nhất quyết không về được.

“Người!” Lương Thanh Trì bị Phi Mặc làm giận đến mém xiu học máu, cắn răng nghiền lợi nói, “Dù sao ta chết cũng sẽ không đáp ứng!”

Phi Mặc nhú mày, ý vị sâu xa nhìn hẩn một cái, hai tròng mắt sáng kia tựa hồ đang nói ta chờ coi.

Nhớ tới mình từ nhỏ đến lớn cũng chỉ bị người này tính toán, Lương Thanh Trì hận đến cắn răng. Thật vất vả lắm mới tìm được cơ hội chạy xuống Nhân giới tiêu dao khoái hoạt vài trăm năm, người này lại tự tìm tới cửa! Nghĩ tới đây Lương Thanh Trì cũng có chút khốc không ra nước mắt, cuộc sống này còn để người sống hay không? Không được, lần này hẩn tuyệt đối sẽ không nhảy vào cái hố này!

Thấy mặt một lúc xanh một lúc trắng của Lương Thanh Trì, Phi Mặc rất rõ ràng hôm nay trong lòng hẩn đang suy nghĩ gì, cũng không nói tiếp. Dù sao chuyện này cũng không tiện ép quá gấp, thô nóng này cũng sẽ cắn người, huống chi đây lại là hồ ly?

***

Ngày thứ hai khi Ly Ương tỉnh lại đã là lúc mặt trời lên cao, Phi Mặc và Lương Thanh Trì không biết đi nơi nào, chỉ còn lại nàng và lão Vương, còn có một gã sai vặt Lương Nhạc hầu hạ Lương Thanh Trì. Ly Ương hỏi Lương Nhạc mới biết Phi Mặc và Lương Thanh Trì sáng sớm đã đi ra ngoài, còn về phần đến tốt cùng là đi nơi nào thì không ai biết.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Ly Ương đi hai ba vòng trong thôn Hạnh Hoa cũng không thấy Phi Mặc và Lương Thanh Trì. Cả thôn Hạnh Hoa này lớn chừng bàn tay, hai người này có thể đi được nơi nào đây? Tìm không ra người, Ly Ương cũng không tiếp tục mò mẫm lẩn lút bên ngoài, dứt khoát đi về.

Nhớ kỹ Phi Mặc ho thật kịch liệt, Ly Ương liền xin lão Vương chỉ giáo mấy biện pháp khỏi ho. Quả nhiên, mấy biện pháp này đơn giản thì đơn giản, bất quá thật đúng là cần nhiều thứ. Cũng may, hôm nay không còn trên thuyền, thứ gì đều dễ tìm chút. Đường xá đến Tây Cương xa xôi, ai biết nửa đường Phi Mặc có thể phát bệnh hay không. Nàng nên chuẩn bị nhiều thứ cần dùng mới đúng.

Phi Mặc và Lương Thanh Trì trở lại đã là ban đêm, cơm tối nóng hôi vừa mới mang lên bàn, hai người liền bước vào cửa lớn. Ly Ương cảm thấy hai người này có phải tính đúng thời gian trở về hay không? Chẳng qua hiện nay sao hai người này giống như là ngược lại? Phi Mặc vốn ngã bệnh suy yếu bây giờ nhìn lại tinh thần không tệ, khí sắc cũng khá lên không ít. Nhưng Lương Thanh Trì ngày hôm qua còn khỏe mạnh vô cùng hôm nay đã hữu khí vô lực, hai mắt vô thần, cả người nhìn qua như sắp nghỉ cơm vậy.

Hơi dính lên cái ghế, cả người Lương Thanh Trì liền tê liệt ngã xuống ở phía trên, thờ hẩn hẩn nói: “Mệt chết ta.”

Phi Mặc liếc hẩn một cái, yên lặng ngồi vào trước bàn cơm, chờ Lương Nhạc dọn bát đĩa xong.

“Người không có lương tâm, hình dáng này của ta còn không phải là bởi vì người, người thậm chí ngay cả cái rắm đều không để một tiếng!” Thấy Phi Mặc căn bản không coi trọng hẩn, Lương Thanh Trì không nhịn được mở miệng oán trách. Ánh mắt oán niệm kia, cực kỳ giống một oán phụ.

Phi Mặc mới vừa cầm thìa lên chuẩn bị ăn cơm nghiêng đầu nhìn hẩn một cái, lạnh nhạt nói: “Đây chính là tự người chọn.”

Lương Thanh Trì bị lời này nghẹn lời, sắc mặt nhất thời trở nên khó coi dị thường, hậm hực ngồi vào bên cạnh bàn cầm bát thìa lên bắt đầu ăn cơm.

Ly Ương nhìn tất cả trong mắt liền dâng lên một ý tưởng không nên có trong lòng, cái ý nghĩ này vô cùng không tốt, thật không tốt! Ly Ương lắc đầu, cố gắng đuổi ý nghĩ này ra khỏi đầu mình. Nhưng vừa nhìn hai người này, nghĩ tới đôi thoai và vẻ mặt vừa rồi của hai người này, Ly Ương liền lập tức không nhịn được nghĩ đến... Chẳng lẽ hôm nay hai người này là đi thái dương bỏ dương sao (đam mỹ a)?

“Làm sao vậy?” Thấy Ly Ương vừa lắc đầu, vừa biểu hiện thần sắc cổ quái, Lương Thanh Trì không nhịn được hỏi.

“Không có, không có gì.” Bị chánh chủ hỏi như vậy, Ly Ương cả kinh trong lòng, lập tức vui đầu ăn cơm.

Biểu hiện kỳ quái của Ly Ương càng thêm khơi dậy hứng thú của Lương Thanh Trì, nhiều hứng thú nhìn nàng. Cái loại ánh mắt tò mò không che giấu, khiến Ly Ương nhất thời cảm thấy một bản thức ăn ngon cũng trở nên khó có thể nuốt xuống.

“Ăn cơm.” Phi Mặc vẫn an tĩnh ăn cơm đột nhiên mở miệng nói.

Lần này, mục tiêu hứng thú của Lương Thanh Trì lập tức chuyển dời đến trên người Phi Mặc, ánh mắt nhìn về Phi Mặc càng thêm có thâm ý khác ở trong đó. Chỉ tiếc Phi Mặc cũng không phải là Ly Ương, đối với loại ánh mắt khiêu khích cấp bậc thấp của hẩn từ trước đến giờ đều là chọn lựa thái độ không nhìn, động tác ăn cơm vẫn bình tĩnh, giống như ánh mắt này thực chất căn bản không tồn tại. Cho đến khi Lương Thanh Trì phát hiện thức ăn trên bàn đã bị tiêu diệt không sai biệt lắm rồi, hẩn mới quát to một tiếng, nhanh chóng gia nhập nhóm giành ăn này.

Ăn uống no đủ rồi, Phi Mặc liền chuẩn bị ra cửa cùng Lương Thanh Trì. Chẳng qua lần này thời điểm Lương Thanh Trì đi tới cửa thì dừng bước, quay

đầu lại nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn về phía Ly Ương hỏi: “Có muốn cùng đi hay không?”

Biểu tình nhìn như thành khẩn kia, ở dưới ảnh hưởng của nụ cười cổ quái có chút trở nên vặn vẹo, khiến Ly Ương đột nhiên cảm thấy vị đối diện là thúc thúc đang dụ dỗ thiếu nữ ngu ngốc. Nhưng nàng đúng là tò mò muốn chết về việc bọn họ đang làm gì!

“Thanh Trì, đừng làm rộn.” Lúc Ly Ương tính toán đáp ứng Lương Thanh Trì thì Phi Mặc đứng một bên lên tiếng. Thấy ý tứ của hắn rõ ràng chính là không đồng ý mang theo Ly Ương, trong nháy mắt Ly Ương cảm thấy vô cùng buồn bực. Nói thế nào dầu gì nàng muốn cùng đi cũng có một phần là bởi vì quan tâm bệnh tình của hắn, tại sao người này có thể như vậy chứ?

Lương Thanh Trì “hắc hắc” cười một tiếng, buông tay ra về phía Ly Ương, bày tỏ chuyện này hắn cũng không thể tránh được, sau đó liền mang theo Phi Mặc ra cửa. Ly Ương chỉ có thể mắt trông mong nhìn hai bóng lưng dần dần mất hẳn ở trong tầm mắt, trong lòng oán giận không dứt.

“Bụng bít chặt như vậy, cũng không sợ buồn bực sao.” Rốt cuộc tìm được một tia ánh rạng đông, Lương Thanh Trì tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Phi Mặc mặt không thay đổi nhìn hắn một cái, “Cũng không phải là du lịch, mang trẻ con làm gì.”

Trẻ con...

Lương Thanh Trì cảm thấy đỉnh đầu mình có vô số chim khách đen bay qua, hơn nữa còn đang kêu “lục cục lục cục”.

Giờ khắc này, hắn không khỏi hoài nghi Phi Mặc có phải có chút kỳ quái háo sắc hay không. Thí dụ như —— yêu trẻ con? Điều này cũng không đúng, nói thế nào con gái người ta cũng đã lớn lên thành mỹ nhân xinh đẹp, trước sau lỗi lổm, không coi là trẻ con. Chẳng qua là, nếu như hắn nhớ không sai, cô nương kia cũng có thể coi như là người trước mắt này tự tay nuôi lớn. Hôm nay tình huống này, thì xem là cái gì..

Nghĩ tới đây, Lương Thanh Trì cũng nghiêm chỉnh để mặc cho mình nghĩ tiếp, dù sao một hai chữ, thật đúng là ngượng ngùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Ly Ương và Phi Mặc ở thôn Hạnh Hoa ba ngày, buổi sáng ngày thứ tư ở Lương Thanh Trì tha thiết đưa mắt nhìn thì rời đi.

“Lần này tốt lắm, cuối cùng đã đưa vị ôn thần này đi.” Nhìn thuyền bè càng lúc càng xa, Lương Thanh Trì thở dài một tiếng, khó được có cảm giác sáng khoái xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng, xem ra cuộc sống tốt của mình lại tới.

Ai ngờ vừa mới đi trở về hai bước, một con linh tước không biết từ nơi nào nhô ra rơi xuống đầu vai Lương Thanh Trì. Xem xong thư linh tước truyền đến, Lương Thanh Trì cố nén xúc động đuổi theo bóp chết người kia, giọng cảm hận mắng: “Đi vẫn không quên sai khiến ta! Tên khốn kia thực sự muốn ép khô ta mới cam tâm! Tiểu Nhạc, nhanh đi về chuẩn bị, hôm nay gia muốn đến Vạn Hoa lâu hưởng thụ một phen!”

“Hất xì ——” bên kia Lương Thanh Trì phẫn hận mắng trong lòng, bên này Phi Mặc hợp với tình hình hất xì thật to.

Ly Ương ngồi ở bên cạnh hắn nhủ nhủ mày, ho khan mới không có bao lâu, không phải là bị phong hàn nữa chứ? Bất quá cũng phải nói, Lương Thanh Trì đến tốt cùng dùng cách gì, khiến Phi Mặc ở trong ba ngày ngắn ngủn tốt hơn nhiều như vậy. Thấy khí sắc Phi Mặc bây giờ đã tốt hơn, người cùng tính thần, hoàn toàn không có bộ dáng bệnh hoạn, không phải thật sự lấy dương bổ dương chứ? Nghĩ tới đây Ly Ương không khỏi thấy lạnh run, mình càng ngày càng không thuần khiết rồi, đều là bị Xuân Liễu dạy hư.

Nếu Lương Thanh Trì biết ý tưởng bây giờ của Ly Ương, nhất định sẽ lập tức từ thôn Hạnh Hoa giết một mạch tới đây. Con mẹ nó thái dương bổ dương, lão tử bị tên khốn kia ép khô được không? Nhớ lại ba ngày nay hắn không thể chối từ vất vả, mỗi đêm ngày vì tên khốn kia chuyển đưa thần lực chữa thương, không keo kiệt chút nào dùng hết thiên tài địa bảo mấy năm nay thu được ở Nhân giới vào trên người hắn. Tên khốn kia không cảm kích rơi nước mắt còn chưa tính, quay đầu lại liền hao tổn tâm cơ với hắn, nội đan của thú Hư học máu mấy tháng mới thu vào được cũng bị mất!

Thật ra thì hắn căn bản không biết gì, Phi Mặc từ lúc vừa mới bắt đầu chính là đến vì nội đan thú Hư này. Từ nội đan thú Hư, còn có cái gì có thể hấp dẫn hắn? Cho nên gặp phải Phi Mặc này, Lương Thanh Trì thật thành một bi kịch lớn không có gì sánh kịp.

“Sao vậy?” Thấy biểu tình biết vậy chẳng làm của Ly Ương, Phi Mặc khó có được hăng hái hỏi.

Ly Ương khoát tay áo lung tung, “Không có gì.”

Phi Mặc không có hỏi nữa, chẳng qua là nhủ lòng mày nhìn nàng.

“Được rồi, ta chỉ đang suy nghĩ Lương Thanh Trì rốt cuộc dùng cách gì, nhanh như vậy đã có thể khiến người thay đổi như vậy.” Bị loại ánh mắt trầm tĩnh bình thản này nhìn chăm chú đến sợ hãi, Ly Ương hai ba câu liền khai báo.

“Bất quá là chút thủ đoạn tầm thường.” Phi Mặc không để ý lắm phui ống tay áo chẳng biết lúc nào đã dính lá cây.

May mà Lương Thanh Trì không nghe được những lời này của Phi Mặc, nếu không nhất định sẽ thật bị hấn làm tức giận đến hộc máu bỏ mình.

Ly Ương nghi ngờ liếc hấn một cái, có chút không tin, “Thủ đoạn tầm thường có thể trị bệnh của người?”

“Bất quá chẳng qua là đề xuồng mặt ngoài thôi.”

“Chẳng qua là mặt ngoài sao?” Vừa dứt lời, Ly Ương mắt tinh phát hiện trong tay Phi Mặc chẳng biết lúc nào nhiều hơn một viên châu nổi ánh sáng xanh nhạt, tựa hồ có đồ vật gì đó đang mờ hồ chảy xuôi mặt ngoài hạt châu, “Đây là cái gì?”

Phi Mặc mím môi cười một tiếng, nhìn qua tâm tình rất tốt, “Nội đan.”

Viên nội đan thú Hư này là ngàn năm trước Thanh Trì giết một con thú Hư có tu vi ba ngàn năm ở đáy vực Vĩnh Tịch Chi Uyên của Tiên giới đoạt được. Thú Hư vốn cực kỳ thừa thớt, nội đan của thú Hư là vật nghịch thiên đã ít lại càng ít, cả Tiên giới chỉ có một viên trong tay Ngọc Đế.

“Nội đan?! Người cần nội đan này làm gì?” Ly Ương cả kinh, nội đan đối với người phàm cũng không có tác dụng.

“Làm gì? Dĩ nhiên là ăn.” Phi Mặc nhún mày, ánh mắt nhìn về phía Ly Ương tựa hồ là nàng hỏi một vấn đề rất ngu xuẩn.

Ăn? Cách nói này ngược lại cực kỳ hình tượng, bởi vì nội đan bình thường hấp thu đều là nuốt nó vào trước, rồi sau đó chậm rãi cắn nuốt hấp thu tinh hoa trong đó. Chẳng qua là, người phàm có thể hấp thu nội đan rồi hả?

Phi Mặc nhìn thấu trong lòng Ly Ương đang suy nghĩ gì, hơi có vẻ bất đắc dĩ nói: “Chẳng lẽ người cho rằng ta là người?”

Ly Ương lại bị lời nói của Phi Mặc hung hăng đập cho đầu óc choáng váng, “Người không phải là người thì là cái gì?”

“Về sau người sẽ biết.” Phi Mặc ý vị sâu xa nhìn Ly Ương một cái, con người tinh minh lóe lên một tia ánh sáng không biết tên, giống như sao sáng nhanh chóng lóe rồi biến mất trong màn đêm, làm cho người ta khó có thể nắm lấy.

Về sau? Tầm mắt Ly Ương dao động qua lại nhiều lần ở trên người Phi Mặc, chỉ bề ngoài của Phi Mặc, thật không nhìn ra bản thể của hấn là cái gì. Hết thấy thần thú, yêu thú hấp thu tinh hoa trời đất biến thành hình rồi, bề ngoài đều là tinh xảo phi phàm, nào có bình thường không có gì lạ giống như Phi Mặc. Chẳng lẽ nói bản thể của Phi Mặc xấu vô cùng, cho nên dù là hóa hình cũng..

Điều này cũng không đúng, Ly Ương lắc đầu một cái, dù bản thể của tên kia xấu xí không thể gặp người, hóa thân rồi cũng phải thành một thiếu niên tuấn mĩ chứ? Theo thực lực của Phi Mặc làm sao có thể không làm được? Chẳng lẽ là bởi vì bệnh cũ của hấn? Ly Ương nghĩ đến nhập hồn không chút chú ý tới Phi Mặc bên người nàng đang dùng một loại ánh mắt cực kỳ dịu dàng cưng chiều bao quanh nàng.

“Phi Mặc.”

“Ừ?” Ly Ương hồi hồn, Phi Mặc thu hồi tầm mắt, dường như tùy ý đáp một tiếng.

Thanh âm Phi Mặc có mùi vị đặc biệt, có lúc chỉ tùy ý đáp cũng sẽ làm cho người ta nghe ra tư vị khác, âm điệu hơi nâng cao êm ái quét vào tai người, kích thích tiếng lòng người.

Ly Ương thử dò xét hỏi một câu, “Người rốt cuộc bị bệnh gì?”

“Cũng coi như không phải là bệnh.” Phi Mặc chỉ đáp một câu liền không nói tiếp, ngược lại như có điều suy nghĩ nhìn viên nội đan thú Hư trong tay hấn, nhìn dáng vẻ cũng biết hấn không muốn tiếp tục cái đề tài này.

Kể từ đó, Ly Ương cũng không tốt tiếp tục truy vấn nữa. Hơn nữa nàng rất khẳng định, coi như nàng muốn truy hỏi kỹ càng sự việc, Phi Mặc sẽ không để ý tới nàng nữa. Cho nên nàng cũng im lặng, dứt khoát nhìn ngoài cửa sổ bắt đầu dờ dẫm.

Trong khoang thuyền yên tĩnh chỉ còn lại thanh âm nước sông chậm chạp lưu động, mềm mại, nhẵn nhụi, lộ ra điềm tĩnh và bình yên khó có thể quên. Thời khắc an nhàn như thế, Ly Ương tìm tư thế thoải mái, híp mắt lại tính toán nghỉ ngơi một lát.

“Canh chừng giùm ta đi.” Vuốt vuốt nội đan trong tay, Phi Mặc làm ra quyết định.

“À?” Ly Ương mới vừa rồi có chút buồn ngủ nhất thời không hồi thần được, đột khi nhìn đến viên nội đan ánh sáng lung linh trong tay Phi Mặc mới bừng tỉnh hiểu ra, xem ra hấn muốn hấp thu viên nội đan này trên thuyền. Chẳng qua là hấp thu nội đan có yêu cầu cực cao, cũng cực kỳ hung hiểm, thân thể của Phi Mặc bây giờ, chịu được sao? Ly Ương có chút không xác định hỏi một câu: “Được không?”

“Đó là tất nhiên.” Phi Mặc vẫn có vẻ bẩm sinh tự tin.

“A, vậy người cẩn thận.” Ly Ương suy nghĩ một chút, tóm lại không ai lấy mạng của mình tùy tiện nói giỡn.

“Đó là tự nhiên.” Lời giống vậy, ngữ điệu giống vậy, câu thứ hai đến trong lỗ tai Ly Ương liền thay đổi cực kỳ đáng đánh đòn.

***

Vẫn là như cũ. Ly Ương chui vào khoang thuyền, liền thấy một trứng vịt to bị kết giới bao phủ.

Khi Ly Ương vừa thấy kết giới này thì cực kỳ kinh ngạc, kết giới này lại là khoảng không gian đen kịt, căn bản không nhìn thấu bên trong xảy ra chuyện gì. Ly Ương đã từng thử qua dùng thần thức tìm một chút, nhưng không nhìn thấy gì, đều là không công mà lui.

Người này không phải nói rất nhanh sao? Đã qua vài ngày rồi, làm thế nào nửa điểm động tĩnh cũng không có? Phi Mặc tính toán kết kén ở trên thuyền tới khi nào? Hấp thu nội đan cần bao lâu? Không phải cần mấy năm chứ? Nàng còn phải suy nghĩ để nói với lão Vương, tránh cho lão Vương nghĩ nàng làm gì Phi Mặc...

Nghĩ tới đây, Ly Ương cũng có chút uất ức. Nếu không phải nàng có thể cảm nhận được tim của Phi Mặc trong kết giới không ngừng nhảy, nàng nhất định sẽ hoài nghi Phi Mặc có phải hấp thu nội đan bị phản phệ chết rồi hay không.

“Cô nương, chúng ta đã đến trong Định Châu, tối hôm nay có thể đến bến sông.” Lão Vương thấy Ly Ương ra ngoài, thần sắc sầu khổ trên mặt vẫn không chuyển tốt, khuyên nhủ, “Cô nương yên tâm, công tử vừa nhìn chính là người có phúc, không có việc gì.”

“Ừ.” Ly Ương không yên lòng đáp một câu, nhìn cảnh tượng hai bên bờ sông, trái tim không biết là tư vị gì. Lẽ ra nàng và Phi Mặc không dính líu, hai người cũng không quen thuộc. Cũng không biết thế nào, hiện tại cái bộ dáng này, nàng lại không nhịn được lo lắng cho hắn, hơn nữa còn rất lo lắng, tổng sợ trong lúc này xảy ra sự cố gì.

Đào mất mười ngày đã qua, thuyền nhỏ của bọn Ly Ương chậm rãi lái vào sông, đứng ở đầu thuyền xa xa nhìn lại có thể thấy đầu tường Lộc thành. Bây giờ đã là vào buổi tối, cửa thành đã sớm đóng, đường thủy vào thành cũng bị đập nước ngăn lại. Nếu bọn Ly Ương muốn vào thành, nhất định cần thiết chờ thêm một đêm ở ngoài thành.

Ly Ương vốn định vòng qua Lộc thành tiếp tục gấp rút lên đường, nhưng lương khô và đồ ăn vặt chuẩn bị trên thuyền cũng đã bị nàng ăn xong rồi, nàng nhất định vào thành mua thêm mới được. Phân phó lão Vương dùng sát thuyền bên đập nước, Ly Ương chui vào khoang thuyền, chờ đợi sáng sớm ngày mai vào thành.

Thấy kết giới trứng vịt to lớn trong khoang thuyền, Ly Ương liền cảm thấy nhức đầu. Đã qua mười ngày, sao Phi Mặc còn chưa đi ra? Chẳng lẽ hắn tính đến Tây Cương mới phá xác ra sao? Cũng không biết thế nào, trong óc Ly Ương liền hiện lên tình cảnh Phi Mặc phá trứng vịt ra một cách tự nhiên, nháy mắt một hồi lạnh lẽo vô danh cuốn tới.

Đang lúc Ly Ương bị tình cảnh tương tượng của mình làm ghê tởm, tiếng hát cực kỳ cảm động dễ nghe từ đằng xa bay tới đây, như giọng oanh ca thanh thúy uyển chuyển thảng ba, lộ ra thật đột ngột trong đêm tối yên tĩnh, rồi lại tốt đẹp đúng mức như thế.

Đẩy cửa sổ ra, xuyên thấu qua khe hở đập nước, Ly Ương thấy dòng sông ở bên trong thành, ba chiếc thuyền hoa đang vô cùng chậm rãi từ từ lái tới. Chiếc thuyền hoa ở giữa khổng lồ nhất, trên thuyền có một tòa lầu nhỏ ba tầng khắc hoa tinh xảo phi phàm, cực kỳ làm người khác chú ý. Nhưng ngó dòm tầm mắt là cô gái xinh đẹp mặc y phục lụa mỏng màu hồng đứng trên đỉnh lầu, không nói dung mạo rung động lòng người của cô gái, ngay cả tiếng hát êm tai nghe cảm động chính là từ trong miệng của nàng nhẹ nhàng nhảy ra.

Hai tay Ly Ương đỡ bệ cửa sổ, hai con mắt to không nháy mắt nhìn chăm chăm cô gái trên đỉnh thuyền, trên mặt tràn đầy vẻ hưng phấn. Sau khi đến Nhân giới, nàng vẫn muốn hóa thân thành nam tử đi uống rượu hoa, lại bất đắc dĩ vẫn luôn không có cơ hội. Hôm nay mặc dù không uống rượu hoa, nhưng nhìn mỹ nhân cũng là vô cùng hưởng thụ.

Đang lúc Ly Ương nghe nhập đến thần, theo bản năng đi theo ca khúc mỹ nhân cô nương kia ngâm nga, chợt kết giới trứng vịt vẫn không có động tĩnh gì trong khoang thuyền có phản ứng. Kết giới đột nhiên chấn động dẫn đến thuyền bè chấn động, ngay cả mặt nước chung quanh thuyền cũng khơi dậy một tầng lại một tầng rung động, hơn nữa rõ ràng có khuynh hướng từ từ tăng cường.

Trong nội tâm Ly Ương run lên, tiếp tục như vậy nhất định sẽ dẫn người tới. Nghĩ đến đây, Ly Ương lập tức thu lại tâm thần, ngưng tụ thần lực, thêm một tầng kết giới ở ngoài kết giới, lúc này mới ngăn trở chấn động.

“Cô nương, thuyền giống như đang rung!” Lão Vương ngồi bên ngoài cảm nhận được thuyền chấn động, gõ cửa khoang thuyền.

“Không có việc gì, không phải đã ngừng sao?” Ly Ương đề cao thanh âm trả lời một câu, ánh mắt không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào kết giới trước mắt.

“Cô nương coi chừng, nếu như có chuyện gì, lập tức gọi ta.” Lão Vương không yên tâm nói một câu.

“Ta biết rõ rồi, người sớm đi nghỉ ngơi đi.” Phát hiện bên trong tầng kết giới càng ngày càng chấn động mãnh liệt, Ly Ương không dám chậm trễ, lập tức tạo một tầng kết giới bên ngoài, chuẩn bị cho việc ngoài ý muốn.

Ngoài cửa sổ vẫn truyền đến tiếng hát dễ nghe của mỹ nhân kia, nhưng Ly Ương đã vô tâm nghe tiếp. Chỉ thấy tầng kết giới Phi Mặc bày ra từ từ bắt đầu trở thành nhạt, giữa ánh sáng tiêu tán, một bóng dáng mơ hồ xuất hiện ở trong kết giới...

Chương 48

Phi Mặc chẳng qua hơi động tay chút, hai tầng kết giới Ly Ương bày ra không tiếng động biến mất ở trong khoảnh khắc. Ly Ương kinh ngạc nhìn Phi Mặc mười ngày không gặp, tóc của hắn dài rất nhiều, đã sắp rủ xuống trên ván thuyền, con người âm trầm hơn quá khứ, thần sắc bình tĩnh, cử chỉ thông dong. Mặc dù gương mặt đó vẫn bình thường không có gì lạ, nhưng khí chất của hắn lại có thay đổi nghiêng trời lệch đất.

“Bài hát này, hát không tồi.” Đây là câu nói đầu tiên sau khi Phi Mặc phá xác.

Vừa dứt lời, sắc mặt của Ly Ương liền thay đổi cực kỳ cổ quái. Khó chịu có một chút, buồn bực chiếm một phần, nhưng càng nhiều hơn là im lặng. Người này không có động tĩnh khiến nàng lo lắng lâu như vậy, hôm nay nghe được mỹ nhân người ta hát mấy câu ca lại không kịp chờ đợi đi ra. Không sai, Ly Ương lần nữa có xung động bóp chết ân nhân cứu mạng. Chỉ tiếc, hôm nay nàng không có thực lực này.

Phi Mặc không để ý đến thần sắc cổ quái của Ly Ương, ngược lại hỏi: “Sao dừng ở nơi này?”

“Lương khô không có, ngày mai phải vào thành mua một ít.” Ly Ương nhìn cũng chưa từng nhìn hắn một cái, chẳng qua là cứng rắn trả lời một câu. Sau đó đi tới phía trước cửa sổ đóng cửa lại, nằm sấp trên giường của mình, ôm chăn nhắm mắt ngủ.

Nhìn một loạt động tác cùng với vẻ mặt của Ly Ương, nhìn bộ dáng đáng yêu bĩu môi có ý nhắm chặt hai mắt của nàng, Phi Mặc sờ sờ lỗ mũi, đáy mắt ảm đạm thoáng qua một tia ánh sáng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười không tiếng động.

Ngồi trở lại đầu giường, Phi Mặc nhắm mắt lại, cảm thụ thần lực dư thừa chảy xuôi trong cơ thể, cảm thấy an tâm một chút. Hiệu quả của nội đan thú Hư so với hắn dự liệu tốt hơn nhiều, chẳng qua là quá bá đạo. Vội vàng hấp thu nó xong, mặc dù trong thời gian ngắn đạt được hiệu quả cực lớn, nhưng muốn cho những thần lực không ổn định này lắng đọng xuống vẫn còn cần nhiều ngày giờ.

Ngày hôm sau còn chưa hoàn toàn sáng, đường thủy ngăn trở đập nước cũng đã mở ra. Bởi vì tiếp giáp sông Lan và sông Vinh Giang, buôn bán ở Lộc thành cực kỳ phồn thịnh, ngay cả lúc này, trên dòng sông rộng lớn không thiếu thương thuyền lui tới. Thuyền nhỏ của bọn Ly Ương cũng tất cả thương thuyền tràn vào bên trong Lộc thành.

Cả người Ly Ương nằm ở trên cửa sổ khoang thuyền, lộ đầu nhỏ ra, hai con mắt to đen lúng liếng một khắc cũng không ngừng liếc cảnh trí cạnh bờ sông. Đi đường lâu vậy, cảnh trí bốn phía cũng thay đổi hoàn toàn. Vùng sông nước Giang Nam ở Cô Tô thành tiết lộ ra một dòng khí chất uyển chuyển nên người, mà Lộc thành lại nhiều mây phần cuồng khí phóng khoáng thô ráp.

Đến Lộc thành rồi, Phi Mặc vung tay lên, mang theo Ly Ương tiến vào Du Nhiên Cư sang trọng nhất trong thành Định Châu. Ly Ương và hắn ở còn ở phòng chữ Thiên đất tiền nhất. Thật xa xỉ.

Những ngày ở trên thuyền đều ngủ trên ván gỗ, thật sự là đau đầu cực kỳ. Hôm nay nhìn chần gắm mềm mại mịn màng, Ly Ương không nhịn được lăn lộn vài vòng ở trên. Quét mắt nhìn cả phòng trang trí xa hoa, trong lòng Ly Ương không khỏi cảm thán. Nguyên tưởng rằng tiền Xích để lại cho nàng đã đủ lớn rồi, bây giờ nhìn lại Phi Mặc mới thật sự là tài chủ lớn!

Ly Ương còn chưa có giày vò đủ, liền bị tiểu nhị cho mời đến một nơi tên là Hành Vân Thủy Điều. Trong gian phòng trang nhã chỉ có một mình Phi Mặc, hắn an tĩnh ngồi ở cửa sổ, tay cầm một ly rượu ngọc xanh lục trong suốt, ánh mắt nhìn chăm chú vào người lui tới dưới lầu.

Chẳng qua là ngửi mùi rượu như có như không trong không khí, Ly Ương liền lập tức kết luận, rượu ngon! Chẳng qua là bây giờ Phi Mặc có thể uống rượu không? Coi như hiện tại thân thể hắn khá hơn chút rồi, cũng không thể tùy tiện uống rượu. Nghi ngờ theo dõi ly rượu trong tay hắn, Ly Ương có chút không xác định.

Thấy Ly Ương tới, Phi Mặc để ly rượu trong tay xuống, cầm lấy bầu rượu trên bàn, cũng rót một ly cho Ly Ương. “Đây là Khuynh Túy nổi tiếng nhất Du Nhiên Cư, thử xem một chút?” Nói xong, Phi Mặc lại thuận tay rót đầy ly rượu rỗng của mình.

Không biết vì sao, thời điểm Phi Mặc nói lời này, rõ ràng không cười, ngữ điệu cũng bình thản trước sau như một, nhưng Ly Ương không khỏi cảm thấy hắn cách mình đột nhiên gần rất nhiều, không giống cách một tầng. Chẳng lẽ, là bởi vì rượu này?

Nhận lấy ly rượu Phi Mặc đưa tới, Ly Ương nhấp một hớp nhỏ. Rượu rất nhẹ, không có mùi vị gì, thậm chí còn không uống ngon bằng rượu trắng bán ở quán nhỏ ven đường. Rõ ràng ngửi rất thơm rất mê người, sao uống vào lại giống như nước? Khuynh Túy nổi tiếng nhất Du Nhiên Cư, chẳng lẽ cũng chỉ có danh tiếng sao? Ly Ương đang cảm thấy kỳ quái, dòng rượu nhạt mới vừa vào cổ, chợt nóng lên. Trước hết là đầu lưỡi chạm rượu, đến cổ họng, cuối cùng lan tràn đến trong bụng, kịch liệt như lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Ly Ương hơi kinh ngạc hé miệng, tại sao có thể như vậy? Nàng bắt quá uống một ngụm nhỏ thôi!

Mặc dù Phi Mặc đang nếm rượu, nhưng ánh mắt vẫn không rời đi trên người Ly Ương. Thấy kiểu phản ứng này của nàng, Phi Mặc cũng không có nói gì, chẳng qua là nhẹ nhàng nhếch khóe môi, trong mắt tràn đầy ý tứ đã sớm dự liệu được rồi.

Nếm đến ngon ngọt, Ly Ương vốn thích rượu liền một hợp uống hết số rượu còn lại trong ly. Cảm thụ kỳ diệu không cách nào nói rõ của Khuynh Túy trong miệng, Ly Ương tập trung tinh thần tỉ mỉ thưởng thức, cố gắng từ trong nếm ra một chút phương pháp. Mặc dù không thể nào nếm ra hết các phương pháp sản xuất Khuynh Túy, nhưng ít nhất Ly Ương có thể bắt được ít linh cảm trong đó. Chờ trở về Núi Nguyên Hoa, nàng lại tìm tòi, không chừng có thể ừ ra một loại rượu tiên giống vậy.

Một ly Khuynh Túy đã hết, Ly Ương sáng mắt, có chút chán chừ nhìn tới bầu rượu trên bàn, giùng giàng có muốn rót một ly nữa cho mình hay không. Nàng đang do dự, Phi Mặc đã chủ động cầm lấy bầu rượu trên bàn, lại rót đầy cho nàng. Vì vậy một uống xong, một rót đầy, trong lúc nhất thời không khí cũng hết sức hài hòa.

Đợi đến khi thời điểm Ly Ương phản ứng kịp, đã sớm quá muộn, một bầu rượu cũng đã thấy đầy rồi. Thế nhưng ly rượu trong tay Phi Mặc mà Ly Ương thấy lúc mới vừa vào cửa, còn thừa lại gần một nửa. Hơn phân nửa rượu còn dư lại trong bầu rượu lúc đầu, dĩ nhiên đều vào trong bụng Ly Ương.

“Cái đó...” Ly Ương nhìn bầu rượu trống không trên bàn, có chút xấu hổ cười cười, không biết nói cái gì cho phải.

“Hội chùa phải đợi buổi tối mới bắt đầu.” Phi Mặc đột nhiên nói một câu căn bản không bắt kỳ liên hệ.

“Cái gì?” Ly Ương hơi say thật sự có chút theo không kịp ý nghĩ của hắn.

Phi Mặc nhấp rượu Khuynh Túy trong ly, nhúu mày nói: “Tối hôm nay Lộc thành có hội chùa, không phải ngươi muốn đi?”

“Muốn đi.” Thật vất vả đụng vào chuyện náo nhiệt, tại sao nàng có thể bỏ qua? Bất quá như đã nói, bọn họ không phải nên vội vã lên đường sao? Chẳng lẽ người này hấp thu xong nội đan đã tốt hơn?

“Ừ.” Phi Mặc đáp một tiếng, cuối cùng uống xong ly rượu này.

Lần này, hai người mới hài hòa một lát lại lâm vào cục diện bế tắc thường có.

“Phi Mặc?” Qua một hồi, Ly Ương kêu Phi Mặc vẫn nhìn ngoài cửa sổ một tiếng.

“Ừ?” Phi Mặc ngay cả đầu cũng không quay lại, nhưng ít ra không có không để ý tới nàng.

Thật vất vả cảm thấy hai người cuối cùng thân thuộc hơn, mượn chút men say không coi là men say, Ly Ương rốt cuộc không nhịn được lòng hiếu kỳ, đặt câu hỏi, “Sức khỏe của ngươi bây giờ đã tốt hơn chưa?”

“Một nửa một nửa.” Phi Mặc lại ném ra một câu trả lời lập lờ nước đôi, quả thật giống không có trả lời.

Chỉ một câu nói đơn giản như vậy, làm cho Ly Ương cũng không còn hứng thú tiếp tục hỏi tiếp, mím môi dứt khoát nhìn bài biện chung quanh. Người này thật đúng là có thể dễ dàng khiến người buồn bực, chuyện gì nói đến chỗ của hắn, chính xác sẽ mất hứng.

“Thịt hươu nướng Lộc thành, rất nổi tiếng.” Đây là lần đầu tiên Phi Mặc mở miệng khi phát hiện Ly Ương buồn bực, lúc bình thường hẳn đều chỉ tiếp tục chuyện của mình, chưa bao giờ để ý tới.

Vì vậy, Ly Ương có cảm giác thụ sủng nhược kinh. Cũng giật mình mình lại có cảm giác thụ sủng nhược kinh, Ly Ương không khỏi có chút thương cảm, lúc nào thì mình luân lạc tới tình trạng này rồi? Kể từ sau khi gặp phải Phi Mặc, giá trị con người của nàng đã rơi một nửa. Trong ngày thường chăm sóc cuộc sống hàng ngày của hắn không nói, còn cứ có cảm giác hắn không thích nàng. Hôm nay người ta hơi tốt với nàng chút xíu, nàng lại cảm thấy thụ sủng nhược kinh! Nàng rốt cuộc là tâm tình gì?

“Ừ?” Thấy Ly Ương một hồi lâu không có phản ứng, Phi Mặc quay đầu lại, tựa hồ đang đợi nàng trả lời.

“Uh.” Ly Ương bị cảm giác thụ sủng nhược kinh của mình đánh thẳng vào cũng cứng rắn đáp một tiếng.

Phi Mặc xoay người, đôi môi khẽ mím, tầm mắt dao động ở trên người Ly Ương, giống như có chút hứng thú với biến hóa đột nhiên của nàng.

“Đúng rồi, ta còn muốn đi ra ngoài mua ít đồ.” Bị tầm mắt nghiên cứu của Phi Mặc nhìn có chút phiền não, Ly Ương viện cớ chuẩn bị rời đi.

“Đợi chút.” Lúc Ly Ương đứng dậy muốn rời khỏi, Phi Mặc lên tiếng.

Ly Ương dừng bước lại, quay đầu nhìn hắn một cái, hỏi: “Ngươi có cái gì muốn ta mua sao?”

Phi Mặc đứng dậy, sửa lại vạt áo bị đè hơi nhăn, “Ta cùng đi với ngươi.”

“Cái gì?” Ly Ương rất hi vọng mình nghe lầm, hoặc là đầu óc thác loạn cũng có thể.

“Ta cũng nên đi ra hóng mát một chút rồi.” Đáng tiếc không như mong muốn, ý tứ trong lời nói của Phi Mặc rất rõ ràng.

Nếu như không phải đầu óc nàng thác loạn rồi, đó chính là đầu óc Phi Mặc thác loạn rồi, đây là Phi Mặc vẫn ngăn cách nàng bên ngoài sao? Chẳng lẽ nói Phi Mặc hấp thu nội đan rồi, đầu cũng hỏng?

“Còn đứng ngây đó làm gì?” Đang lúc đầu óc Ly Ương không biết biến chuyển, muốn đoán mò, Phi Mặc đã dẫn đầu đi đến cửa, ngược lại thúc giục nàng.

Ta có thể không đi sao? Đáp án không thể. Tóm lại Ly Ương ở dưới sự thúc giục của Phi Mặc đi theo hắn đi ra khỏi Du Nhiên Cư, đến trên đường cái Lộc thành. Nhìn đường cái Lộc thành cực kỳ náo nhiệt, còn có đám người lui tới chung quanh mình, Ly Ương đi theo sau lưng Phi Mặc đột nhiên có chút cảm giác không biết bây giờ là năm nào.

Tại sao nàng phải đứng trên con đường lạ lẫm, đi theo một ân nhân cứu mạng còn chưa có thân quen? Nếu như nói ban đầu đi theo hắn đi ra ngoài là vì chăm sóc hắn, hiện tại Phi Mặc đã rõ ràng không cần sự chăm sóc của nàng rồi.

Như vậy nàng còn có lý do gì phải ở lại chỗ này đây?

Đang lúc Ly Ương mất hồn, một người đàn ông cao lớn xông tới đụng phải đầu vai của nàng. Ly Ương vốn đang suy nghĩ tâm sự, lao đảo một cái liền té xuống đất. Vào lúc Ly Ương muốn tiếp xúc thân mật cùng mặt đất, thì một đôi tay khó khăn đỡ nàng.

“Làm thế nào còn không cẩn thận như vậy?” Giọng nói bất đắc dĩ, không khỏi quen thuộc, khiến Ly Ương có chút hoảng hốt.

“Đừng mất hồn nữa.” Phi Mặc tựa hồ không còn từ để nói với nàng, trong giọng nói cũng tràn đầy không kiên nhẫn, nhưng bàn tay lớn của hắn lại dắt Ly Ương, lôi kéo nàng chậm rãi đi đến phía trước.

Tay Phi Mặc, có chút mát mẻ. Ly Ương đầu gối, thật là không nghĩ ra gì, chỉ còn lại một câu nói như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Tay bị Phi Mặc lôi kéo, Ly Ương nhất thời cũng không có ý định tránh thoát. Huống chi mặc dù Phi Mặc dắt tay của nàng cũng không dùng lực, nhưng lại rất vững chắc, hơn nữa vẻ mặt của hắn càng giống như là đang dắt một người bạn nhỏ không hiểu chuyện.

Cho đến khi, một cô gái nhỏ xách theo một giỏ hoa để bán xuất hiện ở trước mặt hai người.

“Công tử, mua đóa hoa cho cô nương bên cạnh người đi. Chỗ này của ta có mẫu đơn, hoa thược dược, ngọc lan, hải đường... Cái gì cũng có.” Cô gái nhỏ mập mập có hai búi tóc nhỏ, vừa nói, đôi mắt to lại sáng ngời mong đợi nhìn Phi Mặc.

Thanh âm mềm dẻo của cô gái nhỏ phá vỡ không khí tế nhị giữa hai người, cơ hồ đồng thời lúc cô gái nhỏ nói chuyện, Ly Ương theo bản năng bỏ tay nàng đang bị Phi Mặc nắm ra.

Phi Mặc không có phản ứng gì, sắc mặt như thường, chẳng qua là thoáng nghiêng đầu nhìn nàng một cái. Ánh mắt kia giống như là đang nhìn một hải từ giận dữ, lộ ra một dòng bao dung bất đắc dĩ, khiến Ly Ương cảm giác phản ứng này của mình tựa hồ là quá khích rồi.

Ly Ương cắn môi, trong lòng có chút trách cứ. Lúc này ánh mắt Phi Mặc đã sớm tụ đến trên cái giỏ trong tay cô gái nhỏ. Trong ánh mắt vô cùng chờ đợi của cô gái nhỏ, Phi Mặc khẽ mỉm cười rút ra một đóa thược dược ướt át từ trong giỏ, sau đó tiện tay móc một thỏi bạc thả vào trên tay cô gái nhỏ, “Chỉ đóa này thôi.”

Nhìn bạc trong tay, cô gái nhỏ bị làm khó, cau mày nói: “Công tử, cái này quá nhiều, ta không có tiền lẻ.”

“Không cần thôi lại, đi đi.” Phi Mặc vỗ vỗ đầu của nàng, ôn hòa cười một tiếng.

Cô gái nhỏ vừa nghe, biết hôm nay mình gặp phải công tử có tiền, trên mặt vui mừng, vội nói: “Đa tạ công tử, Tiểu Viên chúc công tử và cô nương ngọt ngào ngào, ăn ăn ái ái, đầu bạc đến già.” Tiểu Viên nói xong, liền không kịp chờ đợi chạy đến đầu ngõ ở góc đường. Nàng phải nhanh về nhà nói cho mẫu thân biết, hôm nay nàng gặp phải người giàu có.

Hai người ở lại tại chỗ, một người vẻ mặt trầm tĩnh, một người trên mặt lại là tràn đầy quá nhiều vẻ mặt, lúng túng, không hiểu, im lặng... Lời nói vui vẻ này, rơi vào trong tai hai người, tư vị trong đó cũng chỉ có bản thân hai người bọn họ mới có thể sáng tỏ.

Phi Mặc làm như không thấy những biểu lộ trên mặt Ly Ương, ngược lại đưa đóa thược dược đang cầm trong tay cho nàng.

“Để làm gì?” Ly Ương nhìn hấn một cái, không có nhận.

Phi Mặc lơ đãng, “Ta là nam.”

Nguy ý chính là, người cũng không thể để đại nam nhân như ta cầm đóa hoa rêu rao khắp nơi chứ?

Sau đó, Ly Ương tự nhiên thò tay tiếp nhận đóa thực được này. Như vậy mà không nhận, không phải có vẻ nàng quá nhỏ mọn sao?

“Người tính toán mua gì?” Phi Mặc tựa hồ căn bản không có đề đoạn nhạc đệm nhỏ kia ở trong lòng.

“Ồ, không vội, trước tùy tiện xem một chút đi.” Mới tới Lộc Thành, lòng ham chơi của Ly Ương càng thêm nặng.

Phi Mặc gật đầu, theo nàng băng quơ đi dạo phố. Tâm tình tế nhị lúng túng trước đó tựa hồ cũng đã tan thành mây khói.

Mua xong lương khô đã là ban đêm, hai người trở lại Du Nhiên cư, lại phát hiện đại sảnh vốn là trống trải đã sớm ngồi đầy, hơn nữa người ngồi đó đều có bộ dạng lo lắng trùng trùng, xem ra phải là xảy ra chuyện gì trọng đại.

Phi Mặc và Ly Ương nhìn nhau, trước mang đồ lên lầu. Cũng may Phi Mặc sớm đặt nhà gian Hành Vân Thủy Điều, cho nên hai người cũng không cần thăm đến đại sảnh người người chen nhau ăn cơm.

“Tiểu nhị, đã xảy ra chuyện gì sao?” Liếc nhìn tiểu nhị đang mang thức ăn lên, Phi Mặc vô cùng lơ đãng hỏi.

Tiểu nhị vừa nhanh nhẹn đưa món ăn lên, vừa có chút kinh ngạc nói: “Vị công tử này, người còn không biết?”

Phi Mặc lắc đầu, không nói gì, chờ đợi câu tiếp theo của tiểu nhị.

“Buổi chiều mới vừa truyền đến tin tức, nói là trên bờ sông Lan cách Lộc Thành chúng ta không xa xuất hiện một yêu quái, rất lợi hại. Mới một buổi chiều, nghe nói có vài chiếc thuyền bị nó đánh chìm, người trên thuyền chết thì chết, bị thương thì bị thương, bị dọa cho sợ đến thật là là thảm.” Tiểu nhị có chút thôn thức lắc lắc đầu, tiếp tục nói với hai người, “Hiện tại dòng sông bị quan phủ đóng cửa, thuyền bè không thể thông hành, những thương nhân làm ăn này không phải buồn chết rồi sao? Hiện tại mọi người cũng chỉ có thể mong đợi quan phủ mời mấy Tu Chân giả đến. Sớm diệt yêu quái kia, cuộc sống này mới có thể sớm sống yên ổn.”

“Thì ra là như vậy.” Phi Mặc nhíu mày, nhấp rượu trong ly liền không nói thêm gì nữa.

“Hai vị từ từ hưởng dụng, tiểu nhân lui xuống trước.” Tiểu nhị để xuống một đĩa món ăn cuối cùng, cười thối lui ra khỏi nhà gian.

“Tất cả dòng sông đều bị chặn, thật phiền phức.” Ném món Tứ Hi Hoàn Từ [10], Ly Ương bĩu môi, tựa hồ cũng không hài lòng đối với mùi vị đó, “Nếu không sau đó chúng ta đi xem một chút? Diệt yêu quái đó, ngày mai chúng ta cũng có thể lên đường sớm, tránh cho trì hoãn hành trình.”

Phi Mặc lắc đầu một cái, “Chúng ta đi đường bộ.”

“Tại sao?” Ly Ương có chút không hiểu, không phải là tiểu yêu sao, cần gì đổi đường?

“Có chút phiền phức.” Mặc dù cách đoạn khoảng cách, hấn vẫn có thể cảm giác được yêu lực cường đại không thể bỏ qua trên sông Lan.

“Làm sao người biết?” Người này không phải là người, chẳng lẽ là một nhóm với yêu quái tác quái trên sông Lan?

“Không cảm giác được sao?” Phi Mặc cười cười, nhìn ra phương hướng sông Lan ngoài cửa sổ, “Đó là người quá yếu.”

Ly Ương trầm mặc, trong lòng không có cảm giác. Mặc dù so với Phi Mặc nàng thật sự có chút yếu, nhưng khẩu khí khinh miệt này khiến Ly Ương không nhận được thâm mắng ở trong lòng: người mới yếu, cả nhà người cũng yếu!

Phi Mặc làm như cảm giác được cái gì, quay đầu, sâu sắc nhìn nàng một cái. Ly Ương rút về phía sau, nháy mắt hai cái, cúi đầu dùng bữa. Cái loại ánh mắt khiến nàng theo bản năng muốn nhận sai này, quá khứ chỉ xuất hiện ở trên người Bạch Nhiễm, không nghĩ tới bây giờ nàng lại gặp được một Phi Mặc. Nghĩ đến Bạch Nhiễm, ánh mắt của Ly Ương không khỏi âm trầm.

Phi Mặc đang muốn nói gì, bên ngoài đột nhiên bộc phát ra một hồi hoan hô nhiệt liệt. Quay đầu mới phát hiện bầu trời bao la bên ngoài có một nhóm Tu Chân giả bay qua, gấp rút vội vã chạy tới sông Lan.

“Chúng ta cũng đi xem một chút?” Thấy bọn Tu Chân giả gào thét mà qua, hai mắt Ly Ương tỏa sáng, gương mặt hưng phấn.

Phi Mặc giương mắt nhìn nàng một cái, đôi đũa trong tay không có ngừng nghỉ, “Ăn cơm trước.”

Ly Ương bĩu môi, bắt đầu nhìn hấn. Chờ bọn hấn cơm nước xong mới chạy tới, bên kia cũng đã đánh xong rồi. Không có kịch hay còn có cái gì để đi sao? Cơm lúc nào cũng có thể ăn, kịch này bỏ qua thì không còn.

Quyết định chủ ý, Ly Ương ném xuống một câu “Người từ từ ăn, ta đi trước xem một chút” liền nhảy ra ngoài từ cửa sổ.

Phi Mặc nhìn bóng lưng vội vã rời đi của nàng, không khỏi thở dài. Tình hình này, lúc nào thì mới có thể thay đổi? Để đưa xuống, Phi Mặc kêu tiểu nhị đi vào, phân phó hân hưng thức ăn xuống, tiếp tục giữ lại nhả gian, cũng rời đi Du Nhiên cư.

Đại khái là bị buồn bực đã lâu, thật vất vả mới tìm được thứ nào nhiệt có thể xem nên Ly Ương rất hưng phấn, động lực mười phần, tốc độ nhanh đến ngay cả chính nàng cũng có chút kinh ngạc. Bất quá nàng cũng không khỏi than thở trong lòng, nàng rốt cuộc thật tịch mịch a!

Ly Ương đi theo những Tu Chân giả này, rất nhanh đến bên bờ sông Lan. Trên mặt sông bình tĩnh thuyền bè nổi lơ lửng và hàng hóa gỗ vụn cũng tán ra. Về phần thi thể, một cái cũng không có, có thể là bị con yêu quái kia ăn rồi. Nghĩ tới đây, Ly Ương rét lạnh trong lòng, nhiều người chết như vậy, thậm chí ngay cả một thi thể cũng không còn dư lại, như vậy con yêu quái này...

Còn chưa nghĩ sâu, Ly Ương liền nhìn đến một bóng đen khổng lồ từ đáy sông thoát ra. Tu Chân giả trên mặt sông còn chưa kịp phản ứng, một người trong đó liền bị yêu quái kia lôi xuống. Tốc độ nhanh, tất cả mọi người chỉ thấy được bóng đen, cả diện mạo thật của yêu quái kia cũng không thấy rõ. Trong lòng Ly Ương hơi trầm xuống, rốt cuộc hiểu rõ “Có chút phiền phức” trong miệng Phi Mặc là ý tứ gì rồi.

Chẳng qua là một chút thời gian, yêu quái kia cũng đã thoát ra mấy lần, mỗi lần đều chọn Tu Chân giả yếu nhất hạ thủ. Chỉ một lát sau, đã có ba người bị hại rồi. Những Tu Chân giả lại không dám bay lên mặt sông, rồi rớt xuống bờ sông tụ họp.

Yêu quái kia thấy không có cơ hội, cũng không chơi trò chơi tránh mèo với mấy Tu Chân giả kia nữa, bơi lại bờ sông. Mọi người chỉ thấy dưới mặt sông, một đạo bóng đen nhích lại gần. Yêu quái kia tựa hồ căn bản không để những Tu Chân giả này ở trong mắt, đến cách bờ sông mấy trượng mới ngừng lại, từ trong sông chậm rãi lộ ra thân thể. Lần này, mọi người mới thấy rõ diện mạo chân thật của yêu quái kia.

Mọi người, ngay tiếp theo Ly Ương cũng hít vào một ngụm khí lạnh. Ai cũng không nghĩ tới, yêu quái gây họa sông Lan lại là Hắc Giao!

Hắc Giao nhỏ ngụm khí, con ngươi vàng đậm lộ ra khinh thị, ánh mắt quan sát bọn Tu Chân giả trước mặt giống như là đang chọn thức ăn, suy tính hạ miệng từ đâu tốt hơn.

Ly Ương đứng dưới một thân cây cách bọn họ rất gần, trong nháy mắt Hắc Giao xuất hiện nàng sững sờ một chút, sau một khắc liền nhanh chóng trốn phía sau cây. Nhưng chỉ vì di động trong nháy mắt, ánh mắt Hắc Giao liền chuyển về phía nàng.

Thấy Ly Ương, con ngươi của Hắc Giao co rụt lại, đó là biểu hiện tìm được con mồi vừa ý.

Lúc này có không ít Tu Chân giả đã sợ đến đuôi cũng mềm ra, còn có mấy người đã thừa lúc này bỏ chạy như bay, chỉ có mấy người kiên cường còn cầm kiếm nhìn Hắc Giao. Chỉ bất quá lúc này Hắc Giao đã không có hứng thú đối với bọn họ, lực chú ý cũng chuyển hướng Ly Ương. Nó rất cảm thấy hứng thú với nữ nhân núp ở phía sau cây, trên người nàng tản ra một cỗ mùi vị rất dễ chịu, nếu ăn sẽ rất ngon.

Đang lúc Hắc Giao chuẩn bị phát động tiến công về phía Ly Ương, mấy Tu Chân giả kiên cường kia đã nâng kiếm tấn công. Hắc Giao có chút phiền não, ngay cả tránh cũng không có tránh, mặc cho những kiếm kia đánh trúng mình. Vây đầy cộm trên người nó căn bản không bị những kiếm này gây thương tích, cái đuôi đảo qua đã quét những Tu Chân giả bay ra ngoài.

Chẳng qua là bị cái đuôi Hắc Giao quét hạ xuống, những Tu Chân giả kia cảm thấy ngũ tạng lục phủ cũng bị đánh trúng nặng nề, bị trọng thương.

Hắc Giao khinh miệt liếc nhìn bọn hắn, quay đầu phát hiện Ly Ương đang bỏ chạy thật nhanh về phía Lộc Thành. Lập tức Hắc Giao liền không quan tâm những Tu Chân giả này, nhanh chóng nhào về phía Ly Ương.

Dù Ly Ương đã liều mạng chạy, tốc độ này sao vượt qua Hắc Giao? Chỉ chốc lát Hắc Giao cũng đã tiến tới gần sau lưng nàng. Ly Ương kinh hãi, giờ tay lên một mũi băng nhọn liền bay đi. Biết Hắc Giao da dày, Ly Ương đặc biệt chọn hai mắt của hắn.

Hắc Giao không nghĩ tới Ly Ương thậm chí có năng lực phản kháng, dưới sự khinh thường mũi băng nhọn đã bay tới trước mặt của hắn, muốn tránh né đã không kịp rồi. Bất đắc dĩ, Hắc Giao chỉ có thể nhắm hai mắt lại. Da mắt của nó cũng có phòng ngự, cực kỳ lợi hại nhưng nó cũng không thể xác định mũi băng nhọn này lợi hại cỡ nào, mí mắt của mình có thể ngăn cản hay không.

“Đình đình đình đốt ——” những mũi băng nhọn kia giống như là đánh vào trên thiết đen, căn bản không tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với Hắc Giao. Bất quá Ly Ương vốn không nghĩ những mũi băng nhọn này có thể gây tổn thương cho Hắc Giao, nàng chỉ muốn trì hoãn thời gian.

Cũng chính là vừa đối mặt như vậy, khoảng cách của Ly Ương và Hắc Giao đã kéo ra.

Hắc Giao mờ mắt thấy Ly Ương lại chạy xa, trong bụng giận dữ, huy động cái đuôi vội vã về phía Ly Ương.

Ly Ương thật vất vả tranh thủ thời gian kéo ra khoảng cách nhưng trong giây lát liền bị Hắc Giao đuổi theo. Đợi đến khi nàng quay đầu thì móng vuốt của Hắc Giao chỉ cách phía sau lưng nàng một thước....

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Phi Mặc vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, hắn vừa chạy tới liền thấy một màn kinh tâm động phách như thế. Móng vuốt to lớn bén nhọn của Hắc Giao lấy xu thế vô cùng mạnh mẽ chop tới lưng Ly Ương, nhìn dáng vẻ giống như là muốn bóp vỡ Ly Ương. Khoảng cách gần trong gang tấc, Ly Ương căn bản tránh không thể tránh, chỉ có thể tro mắt nhìn móng vuốt của Hắc Giao đánh về phía mình.

Lúc đó căn bản không cần bất kỳ suy tư, bản năng đã tuôn hoàn làm ra phản ứng chân thật nhất sâu trong nội tâm. Ánh sáng đen chột lóe, khi móng vuốt sắp bắt được Ly Ương, thần kiếm Mặc Tiêu đã cắm vào trên móng vuốt về phía Ly Ương của Hắc Giao.

“Ngao ——!” Hắc Giao bị đau lui về phía sau. Cảm giác được thần lực chảy xuôi trên móng khiến nó khó có thể chống cự, Hắc Giao hoảng hốt trong lòng, kinh sợ nhìn nam tử mặc áo dài màu đen vừa vận đuổi tới.

Lúc này Phi Mặc đã chạy tới bên cạnh Ly Ương, chắn trước người của nàng.

“Phi Mặc.” Nhìn thấy Phi Mặc, lòng vẫn căng thẳng của Ly Ương không lý do buông lỏng.

Phi Mặc không quay đầu lại, cặp mắt chăm chú nhìn Hắc Giao trước mắt, trong tay là Mặc Tiêu mới vừa thu hồi, trầm giọng nói: “Lui về phía sau. Hắc Giao đã cấp tốc vọt tới, đôi mắt vàng đậm bộc phát ra ánh mắt hung ác, gắt gao quấn chặt lấy Phi Mặc. Sau lưng có Ly Ương ở đây, Phi Mặc không thể tránh ra, chỉ có thể huy động Mặc Tiêu đâm đầu xông lên.

Ly Ương nghe lời lui ra sau mấy bước, lại bị cảnh tượng trước mắt rung động thật sâu, không khỏi dừng bước. Nam nhân cảm trường kiếm trong tay, kích lên kiếm khí bén nhọn quanh thân, mấy hiệp tới, Hắc Giao hung tàn cuồng bạo kia bị hấn gắt gao áp chế. Mặc Tiêu đã đâm vào trên vảy cứng cỏi của Hắc Giao tạo ra một vết thương thấy cả xương, Hắc Giao trọng thương không còn lực phản kháng.

Lúc này, Phi Mặc bay lên phía trên Hắc Giao, mũi kiếm nhắm thẳng vào mi tâm của Hắc Giao, về mặt lạnh đậm, ánh mắt lạnh lùng nhìn Hắc Giao như lưỡi dao sắc bén. Một hồi lâu, mũi kiếm lạnh lùng khắc ra một chữ: “Cút!”

Nguyên tưởng rằng hôm nay hắn phải chết không thể nghi ngờ, Hắc Giao chán nản ngã xuống đất không dám tin ngẩng đầu. Chông lại ánh mắt lạnh lùng lạnh lạnh của Phi Mặc, nội tâm Hắc Giao run lên, e sợ sát thần này đột nhiên thay đổi chủ ý, lại không dám có nửa khắc dừng lại, hoảng hốt chạy thực mạng.

Thấy một màn như vậy Ly Ương có chút kinh ngạc, Phi Mặc dĩ nhiên có thể nhẹ nhàng thả con Hắc Giao này như vậy? Ly Ương đang kỳ quái, Phi Mặc đã trở lại bên người nàng, Mặc Tiêu trong tay thoáng chốc biến mất. Sau một khắc, cả người tê liệt ngã xuống ở trong ngực Ly Ương.

“Phi Mặc!” Vịn Phi Mặc, trong lòng Ly Ương kinh hãi, trong lòng đã biết không tốt, kêu lên thất thanh. Lời nói vừa mới ra miệng, Ly Ương cảm thấy đầu vai nóng lên, quay đầu nhìn lại, nhất thời cả kinh nói không ra lời. Y phục trên vai nàng đã bị máu tươi do Phi Mặc phun ra nhuộm đỏ toàn bộ, mà lúc này sắc mặt Phi Mặc càng thêm trắng bệch, cái trán xuất hiện đầy mồ hôi hạt thật nhỏ, hai hàng lông mày khóa chặt cho thấy hôm nay hắn đang thừa nhận thống khổ khổng lồ.

“Phi Mặc, Phi Mặc...” Ly Ương bị dọa đến không lựa lời nói, thanh âm hốt hoảng đã có mấy phần nghẹn ngào, “Phi Mặc, ngươi không sao chứ? Thật xin lỗi, đều tại ta, đều tại ta...”

Ly Ương bị dọa cho sợ đến đứng ở tại chỗ, không biết như thế nào cho phải, chẳng qua là ôm Phi Mặc càng không ngừng kêu tên của hắn. Nếu không phải nàng nhất thời tùy hứng, chạy tới xem nào nhiệt, Phi Mặc cũng sẽ không biến thành như bây giờ, nếu Phi Mặc có ngộ nhờ gì... Nghĩ tới đây, trong mắt Ly Ương không khỏi thấm đầy nước mắt, về sau nàng sẽ không bao giờ tùy hứng làm bậy như vậy nữa.

Đang lúc Ly Ương kêu gào, không biết theo ai, một thanh âm rất nhỏ khiến cho nàng dừng lại nước mắt.

“Đừng sợ, đưa ta trở về.” Thanh âm Phi Mặc rất yếu ớt, lại làm cho Ly Ương nhất thời tìm được người tâm phúc.

“Ừ, ta đưa ngươi trở về.” Ly Ương cuống quýt đáp một tiếng, đỡ thân thể hắn, mang theo hắn bay về Du Nhiên cư trong thành.

Trên đường trở về, Phi Mặc lại phun vài ngụm máu, nửa bên áo Ly Ương đều bị máu hấn khắc ra nhuộm đỏ tươi. Mang Phi Mặc về Du Nhiên cư, nhìn Phi Mặc lâm vào hôn mê trước mắt, Ly Ương lại không biết như thế nào cho phải. Đại phu trong thành khẳng định có thể làm cũng chỉ có làm sạch vết máu trên người hắn, sau đó canh giữ ở bên giường.

Phi Mặc vừa mở mắt, liền nhìn đến Ly Ương canh giữ ở bên giường, đôi tay giao nhau, cặp mắt đỏ lên giống như con thỏ nhỏ, vội vàng mà bất an mà nhìn chăm chăm vào hắn. Vừa thấy hắn tỉnh, hai con mắt Ly Ương “vụt” sáng lên, vui vẻ nói: “Phi Mặc, ngươi đã tỉnh!”

“Ừ.” Phi Mặc vô lực đáp một tiếng. Thần lực nguyên bản là không ổn trong cơ thể hắn không chịu sự khống chế của hắn tán loạn lung tung, kiếm khí Mặc Tiêu lúc trước thật vất vả mới chế trụ được cũng bởi vì hôm nay mạnh mẽ thúc giục mà hỗn loạn lần nữa. Lần này, lại không thể chịu. Tình huống như thế, thật đúng là có chút khó giải quyết. Phi Mặc cười khổ, có chút bất đắc dĩ nghĩ đến.

“Thật xin lỗi.” trên mặt Ly Ương tràn đầy áy náy, tâm thần bất an nhìn Phi Mặc.

Phi Mặc kéo khóe miệng, có chút cố hết sức, “Không có sao, đừng lo lắng.”

Trong phòng lại lâm vào trầm mặc, đôi tay Ly Ương không ngừng dao động vạt áo trong tay, cắn môi, nhìn chăm chăm sàn nhà không biết làm sao mở miệng. Nàng tình nguyện Phi Mặc mắng nàng, hoặc là hung dữ với nàng, như vậy có lẽ nàng sẽ còn dễ chịu hơn một chút. Nhưng bây giờ Phi Mặc tuyệt không trách nàng, còn ngược lại an ủi nàng, ngược lại khiến cho nàng càng thêm khổ sở.

Nàng thật rất sợ, sợ chính mình trong một lúc tùy hứng hại chết Phi Mặc.

Thần lực trong cơ thể rối loạn, Phi Mặc không thể không nhắm mắt điều khí một lát. Chờ hân mở mắt ra lần nữa, thấy Ly Ương vẫn mặt hối tiếc đứng ở một bên, cặp mắt ửng đỏ nổi nước mắt, vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ.

Ngón tay Phi Mặc khẽ chọc mép giường, kêu lên: “Tối đây.”

Ly Ương không có chút gì do dự chần chừ, lập tức nghe lời đi đến bên cạnh hắn.

“Về sau...”

“Phi Mặc, ta sai lắm rồi! Về sau ta sẽ không làm loạn, ta bảo đảm ngoan ngoãn nghe lời!” Phi Mặc vừa mới mở miệng, Ly Ương liền một hơi nói ra tất cả lời nói đã nín thật lâu. Nói xong, nàng cũng không dám ngẩng đầu, cúi đầu nhìn giày mình.

Qua một hồi lâu, Phi Mặc cũng không có nói chuyện. Ly Ương không kiềm chế được, len lén trừng mắt, muốn nhìn Phi Mặc thế nào. Không ngờ, ánh mắt của nàng mới vừa nâng lên, liền bị Phi Mặc bắt vừa vặn. Lần này, nàng cũng không trốn tránh nữa.

“Về sau, không nên lỗ mãng thế này nữa.”

Phi Mặc nói ra lời vừa rồi chưa nói xong, Ly Ương nghe thế, trái tim ngẩn ra. Nàng nhớ lần trước bị thương, Bạch Nhiễm cũng giáo dục nàng như vậy, nhưng nàng một chút cũng không đổi, lúc này mới hại Phi Mặc.

“Nếu như mà ta không kịp thời chạy tới, ngươi nghĩ kết cục ra sao?” Phi Mặc thở dài, tiếp tục nói, “Ta không trách ngươi, chỉ sợ lần sau ta không kịp.”

Ly Ương kinh ngạc ngẩng đầu lên, ánh mắt Phi Mặc trầm tĩnh thần nhiên tĩnh mịch không nhìn đến đáy, tồn tại chân thật như vậy, giống như nước xoáy ở một thế giới khác, làm cho người ta không khỏi hăm sâu, khó tự kiềm chế.

Phi Mặc suy yếu cười một tiếng, nhắc nhở: “Ngươi đã nói, sẽ ngoan ngoãn nghe lời.”

“Ta, ta biết rồi.” Ly Ương ngẩn ra, tỉnh lại trong mắt hờn.

Nghe được câu này, Phi Mặc cười. Không giống nụ cười vô lực như vừa rồi, đột nhiên giống như được thêm sức, nụ cười yếu mị lại xuất hiện ở trên khuôn mặt bình thường không có gì lạ. Ly Ương giống như nghe được thanh âm cái gì nhảy lên, rồi hạ xuống, cảm giác kỳ dị xa như vậy lại gần như vậy, bất không được lại tồn tại.

“Bây giờ ngươi trở về phòng đi nghỉ ngơi.” Phi Mặc nhìn ngoài cửa sổ một chút, đã là sáng sớm. Mặc dù nói không biết mình đến tột cùng hôn mê bao lâu, nhưng khi nhìn bộ dạng Ly Ương là có thể khẳng định nàng vẫn luôn không rời khỏi.

“Ách, không được, ngươi vừa mới tỉnh...”

“Ngươi đã nói, sẽ ngoan ngoãn nghe lời.” Không đợi Ly Ương nói xong, Phi Mặc liền nói một câu phá hỏng tất cả lời nói của nàng. “Hoặc là nói, ngươi cũng chỉ là nói mà thôi?”

“Không có, ta chỉ là lo lắng ngươi.” Bị Phi Mặc nhìn soi mói, thanh âm Ly Ương càng ngày càng nhẹ, cuối cùng chỉ có thể nói nhỏ: “Được rồi, ta trở về nghỉ ngơi. Nhưng ngươi không cần người chăm sóc sao?”

Phi Mặc lắc đầu một cái, “Không cần, ngươi mau đi đi.”

Ly Ương không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là đi ra cửa, ai kêu lời này của mình đã nói ra khỏi miệng đây? Nếu như không ngoan ngoãn nghe lời, về sau Phi Mặc chắc chắn sẽ không tin tưởng nàng. Thật vất vả dõng đến cửa, Ly Ương lại không nhìn được quay đầu lại dặn dò: “Có việc liền kêu ta, thực bất đắc dĩ thì tìm lão Vương cũng được.” Nói xong những thứ này, Ly Ương không còn lý do ở lại cửa, đóng cửa phòng ngoan ngoãn trở về trong phòng mình mà ngủ, nàng cũng đã hai ngày hai đêm không có nhắm mắt rồi.

Phi Mặc nằm ở trên giường thở phào nhẹ nhõm, không cứng nhắc áp chế thần lực hỗn loạn nóng nảy trong cơ thể, thử chậm rãi hướng dẫn một phần thần lực trong đó. Đến khi Phi Mặc điều khí xong, mặt trời bên ngoài đã động ở bầu trời bao la phía tây.

Móc ra bình bạch ngọc nhỏ Trọng Túc cho hắn, Phi Mặc giật giật khóe miệng, không biết là buồn hay lo. Ban đầu hắn còn cảm thấy kỳ quái, tại sao Trọng Túc cho hắn thuốc dưỡng thân bổ khí, hiện tại hắn hoàn toàn hiểu. Từ năng lực quẻ bói, sợ là Trọng Túc đã sớm dự liệu được tất cả, cho nên mới cho hắn cái này. Hơn nữa ngay cả số lượng, cũng là vừa đúng.

Nuốt một viên thuốc vào, Phi Mặc tiếp tục nhắm mắt điều khí. Thần lực tán loạn trong cơ thể coi như dễ dàng vững chắc, nhưng kiểm khí cuồng bạo của

thần kiếm Mặc Tiêu, hấn lại càng ngày càng khó áp chế. Nếu như mặc cho nó tiếp tục như vậy, sợ rằng..

Lúc này đan điền của Phi Mặc đã bị kiếm khí cường đại bạo loạn của Mặc Tiêu bao vây, thần lực bên trong đan điền bị kiếm khí ngăn cách, không cách nào điều động, thần lực bên ngoài đan điền lại còn chưa hoàn toàn vững chắc. Nếu như không kịp thời áp chế kiếm khí, Mặc Tiêu hấn sắp đặt trong đan điền đoán chừng cũng sẽ không chịu để cho hấn khống chế. Về phần Mặc Tiêu thoát khỏi khống chế sẽ làm gì, Vân Sung vạn năm trước chính là ví dụ tốt nhất. Tu vi đã mất hết, kinh mạch bị đứt đoạn, thần hồn bị thương nặng, thoát khỏi tiên tịch, vô luận là cái nào trong đó Phi Mặc đều không nguyện nếm thử.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Có một số việc, người không nghĩ nó, nó liền có tình muốn tới. Tỷ như hiện tại, tầng kiếm khí bên ngoài đan điền của Phi Mặc đang bộc phát hùng hậu bén nhọn, mỗi khi hấn cẩn thận thử hướng dẫn thần lực đi qua đều sẽ bị những kiếm khí này không tổn sức chút nào vô tình cắn giết, đều không ngoại lệ. Điều này là như thế nào? Ý nghĩa Mặc Tiêu đang từng bước một thoát khỏi khống chế của hấn.

Đây là chuyện hôm nay Phi Mặc không muốn nó xảy ra nhất, nhưng nó lại cố tình xảy ra. Việc đời có lúc cũng làm người ta cắn răng nghiêng lợi thế này. Dĩ nhiên nếu như Phi Mặc biết chuyện xảy ra ở Tiên giới hiện tại, chỉ sợ sẽ không cắn răng nghiêng lợi đơn giản như vậy.

Tiên giới, Thung Lan cốc.

Nhai cỏ Vĩnh Ninh trong miệng, cuộc sống ăn cỏ giải độc liên tục mấy ngày khiến Xích có chút phiền não. Cỏ ở chỗ này, so với mùi vị ở đồng cỏ và nguồn nước thật đúng là kém không ít. Đặc biệt là cỏ Vĩnh Ninh này, cứng ngắt không nói, mùi vị còn gớm như vậy.

“Ăn xong những thứ này người sẽ hoàn toàn tốt hơn rồi.” Xuân Liễu nhìn cỏ Vĩnh Ninh sắp thấy đáy kia, coi như là an ủi. Dĩ nhiên, nàng tuyệt sẽ không nói cho hấn biết thật ra thì nếu nấu cỏ Vĩnh Ninh này với cam mai, uống trong ba ngày là có thể giải độc. Dù sao, hấn đã liên tục ăn cỏ Vĩnh Ninh bảy ngày rồi. Nếu như hấn biết nhất định sẽ hỏng mất. Nàng tốt với hấn, mới không nói cho hấn biết.

Xích liếc Xuân Liễu một cái, đưa tay xóc lên một lá cỏ cuối cùng, bỏ vào trong miệng, mặt không thay đổi tiếp tục nhai. Duỗi lưng một cái, Xuân Liễu lắc lư đầu hai cái, vừa định nói gì, cặp mắt đột nhiên nhúu lại, đề phòng nhìn về cửa cốc.

“Sao vậy?” Nuốt cỏ Vĩnh Ninh xuống, Xích theo ánh mắt của nàng nhìn lại, thần sắc biến đổi.

Chẳng qua là mấy hơi, đám người mới vừa tới cửa cốc đã bao vây đứng ở trước mặt hai người bọn họ. Chỉ thấy mấy người này đều mặc chiến y, cầm kích dài trong tay, mặt mũi nghiêm túc, khí chất trên người nhìn một cái cũng biết là người trải qua trăm trận trên sa trường.

Xích biến sắc, trêu chọc trên mặt đã sớm biết mất. Xuân Liễu từ lâu đứng ở trước người hấn, độc của Xích vẫn chưa hoàn toàn hết, nếu động thần lực thì hậu quả rất thảm. Nàng còn muốn sớm trở về Vĩnh Tịch Chi Uyên, không muốn tiếp tục bị hấn liên lụy.

Giằng co không bao lâu, Xích và Xuân Liễu phát hiện đám người kia tựa hồ căn bản không có ý tứ động thủ, nhưng một khi bọn họ cố gắng muốn phá vòng vây rồi đi, đám người kia liền lập tức có động tác. Ý đồ của bọn họ rất rõ ràng, chính là vây bọn họ ở chỗ này.

Tại sao có thể như vậy? Xích và Xuân Liễu nhìn nhau, đều thấy được điểm không hiểu và kỳ quái trong mắt đối phương.

Đám người kia không nói gì, trầm mặc nhìn bọn họ.

“Mẹ nó!” Xích buồn bực rất muốn xông tới tiếp cận bọn họ.

Đang ở lúc Xích và Xuân Liễu suy tính có muốn dùng sức mạnh hay không, đám người vây quanh bọn họ bắt đầu dẫn ra, gợn gàng phân ra một con đường. Thấy rõ ràng người tới, Xích không khỏi kinh ngạc kêu một tiếng: “Phượng Hề?!”

Phượng Hề cũng có chút kinh ngạc, hấn nhận được tin tức biết bên cạnh Minh Miêu còn có một nam nhân, không thể nghĩ đến sẽ là Xích.

Nghe được hai chữ “Phượng Hề”, ánh mắt Xuân Liễu lập tức khóa ở trên thân nam nhân phong trần mặt mày này. Mặc dù chưa từng thấy Phượng Hề, nhưng đối với cái tên này, Xuân Liễu rất quen thuộc. Vô số ban ngày ban đêm, ở khi Ly Ương mất hồn nhất, khi nằm mơ, khi rơi lệ, nàng tổng có thể nghe cái tên đó.

Tầm mắt Xuân Liễu quơ tới quơ lui một vòng ở trên người Phượng Hề, ngay sau đó phát hiện tinh thần trạng thái Phượng Hề thật không tốt. Mặc dù hấn nhìn qua vẫn thanh nhã phi phàm, nhưng nồng đậm mệt mỏi và lo lắng giữa hai lông mày với đầy mắt cũng không cách nào che giấu.

Nhìn thấy Xích và Xuân Liễu ở chung một chỗ, Phụng Hề đột nhiên hiểu cái gì, hỏi: “Nàng ở Nhân giới?”

“Hừ! Nàng là người nào? Ngươi là ai?” Xuân Liễu hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nhìn Phụng Hề. Nàng đối với Phụng Hề cũng không có bất kỳ hảo cảm. Ngược lại, chán ghét thì có. Nghĩ đến bộ dáng kia của Ly Ương, nàng xác định toàn thân Phụng Hề không vừa mắt. Nhìn bộ dáng kia cũng không đẹp bằng lão hồ ly đó, cũng không làm được chuyện như hắn. Chắc chắn, Ly Ương đến tột cùng coi trọng người này ở điểm nào hả? Mặc dù lão hồ ly kia hơi âm hiểm xảo trá sắc bén, nhưng nhìn thể nào cũng tốt hơn người này một chút.

Phụng Hề không có để ý đến lời nói lạnh nhạt của Xuân Liễu, chẳng qua là hơi mong đợi nhìn về Xích, chờ câu trả lời của hắn.

Xích và Xuân Liễu ở Thung Lan cốc này nhiều ngày như vậy, có một số việc dĩ nhiên đã biết được rõ ràng. Cho nên hắn cũng không có trả lời, ngược lại nói: “Nghe nói ngươi thành thân rồi, chúc mừng.”

Sắc mặt Phụng Hề cứng đờ, ngay sau đó cười khò nói: “Ta không có thành thân.”

Nghe lời này, Xích và Xuân Liễu kinh ngạc liếc nhau một cái, trong mắt hai người đều là kinh ngạc.

“Hù dọa ai đó? Thiệp mừng cũng phát cả Tiên giới rồi.” Đối với lời này, Xuân Liễu xì mũi coi thường.

“Ta không có lừa các ngươi, có phải thật vậy hay không các ngươi cứ hỏi liền biết.”

Đối mặt vẻ mặt thành khẩn của Phụng Hề, Xuân Liễu cũng không tin tưởng, quay đầu ra chẳng muốn nhìn hắn. Bất quá nàng không tin, có người lại tin. Xích và Phụng Hề cũng coi là chung sống ngàn năm, hắn đến tột cùng là người như thế nào, Xích vẫn rất rõ ràng. Phụng Hề sẽ không nói láo, huống chi là chuyện như vậy. Cho nên, Xích tin.

Thấy vẻ mặt Xích mềm hoá xuống, Phụng Hề lại hỏi một lần: “Nàng ở Nhân giới?”

Lần này, Xích không có tránh, khẽ gật đầu một cái.

Xuân Liễu thấy, cả giận nói: “Ngươi điên rồi?!”

“Không trách được, ta lật đổ khắp Tiên giới cũng không tìm được nàng.” Rốt cuộc có tin tức Ly Ương, đây cũng vẫn gương căng của Phụng Hề cuối cùng buông lỏng xuống. Thở phào nhẹ nhõm, Phụng Hề lại hỏi: “Nàng ở nơi nào?”

“Câm miệng!” Thấy Xích muốn mở miệng trả lời, trong lòng Xuân Liễu quỳnh lên, đẩy hắn xuống đất, móng vuốt dè xuống miệng của hắn.

Xích từ chối hai cái, đẩy móng vuốt Xuân Liễu đặt trên miệng hắn ra, cả giận nói: “Ngươi làm gì thế?!”

Xuân Liễu trừng mắt liếc hắn một cái, “Sao ngươi biết hắn nói là sự thật?”

“Hắn sẽ không nói láo.” Xích tức giận nhìn nàng một cái. Liền thừa dịp lỗ hổng nói chuyện, Xích quán chặt cơ hội, háng giọng nói với Phụng Hề: “Nàng ở Cô Tô.”

Nếu Phụng Hề không có cưới người khác, hiện tại lại vội vã tìm nàng như vậy, như vậy nói rõ giữa bọn họ nhất định là có hiểu lầm gì. Hơn nữa nhìn bộ dáng Phụng Hề như vậy, nữ nhân ngu ngốc kia đợi nhiều năm cũng đã chờ đến. Người khác không rõ ràng lắm nữ nhân ngu ngốc kia đến tột cùng thích Phụng Hề cỡ nào, nhưng hắn hiểu rõ. Trăm năm Phụng Hề không có ở đây, nàng không có gì liên chạy đến núi Phụng Kỳ, ngày ngày quấy rầy hắn không nói, còn liên tục nói chuyện với hắn. Thật vất vả có cơ hội này, tại sao hắn có thể không đẩy một cái?

Lần này, Xuân Liễu có xung động bóp chết Xích tươi sống!

“Đa tạ!” cặp mắt Phụng Hề cuối cùng có thần thái lại lần nữa.

“Không cần tạ, ngươi chỉ cần đối với nàng thật tốt.” Bị Xuân Liễu đè ở trên đất, Xích giờ giờ một cánh tay, nói, “Ngươi đi nhanh đi, để nữ nhân ngu ngốc kia mau chóng hết thương tâm.”

“Được.” Phụng Hề cười đáp một tiếng, dẫn người động thân trở về.

Đợi đến khi mọi người đi hết rồi, Xuân Liễu thu hồi móng vuốt, hung hung dữ dữ nhìn Xích, “Rất tốt!”

“Vì sao ngươi lại tức giận? Ta cũng là vì tốt cho nữ nhân ngu ngốc kia.” Xích sờ sờ lỗ mũi, có chút không hiểu hỏi.

“Ngươi biết cái gì?!” Xuân Liễu buồn bực hung hăng cầm móng ở dưới sân cỏ, tích tụ trong lòng. Lần này coi như bị con cá thúi này hại chết, nếu để cho lão hồ ly kia biết tin tức đã tiết lộ ra từ chỗ của nàng, còn không biết hắn sẽ chính nàng thế nào. Nghĩ tới đây, Xuân Liễu càng tức, suy tư có muốn giao ra đầu sỏ gây nên sự việc này hay không.

Xích cũng bị Xuân Liễu làm cho ra tức giận, “Mẹ nó! Ta thế nào không biết?”

Xuân Liễu cắn răng nhìn Xích một cái, “Độc của ngươi đã giải, tiếp theo như thế nào chính ngươi tự làm đi.”

Lần này nàng không có ý định tiếp tục tranh luận, nàng nên sớm trở về Vĩnh Tịch Chi Uyên tránh gió mới đúng. Đợi đến khi lúc chuyện giải quyết xong, nàng xuất hiện cũng không muộn. Nghĩ tới đây, Xuân Liễu cũng lười nói với Xích tiếp, đi ra ngoài cốc.

“Mẹ nó, người nói rõ ràng đi!” Thấy Xuân Liễu không nhìn hấn cái nào đã đi ra ngoài, Xích buồn bực đuổi theo.

***

Nhân giới, Lộc Thành, Du Nhiên cư.

Phi Mặc đã ba ngày không có động tĩnh rồi. Ly Ương cũng không đợi nổi nữa, đẩy cửa phòng ra. Trong phòng, chỉ thấy Phi Mặc bình yên ngủ ở trên giường dằng dấp không có gì không đúng. Người này không phải đã ngủ ba ngày rồi chứ? Ly Ương giựt giựt khoe miệng, đi tới bên giường, đang định đập tỉnh hấn, ai ngờ tay của nàng còn chưa đụng Phi Mặc, liền bị một cổ kiếm khí mạnh mẽ cản lại.

Thấy vết máu sâu ở lòng bàn tay, Ly Ương không có lỗ mắng, cẩn thận chỉ dẫn thần lực tìm kiếm Phi Mặc. Quả nhiên, tình huống giống như vừa rồi, thần lực này còn chưa đụng phải Phi Mặc, liền bị kiếm khí tiêu diệt. Tình huống như thế khiến Ly Ương cũng hít hơi, mắt lộ ra ngưng trọng, lập tức hiểu chuyện này tuyệt không đơn giản như nhìn thấy.

Tại sao có thể như vậy? Ly Ương cau mày nhìn Phi Mặc nằm ở trên giường, mặt mũi trầm tĩnh an bình, lo lắng trùng trùng. Mặc dù bề ngoài Phi Mặc nhìn qua không có sao, nhưng tình huống hôm nay rõ ràng chính là những kiếm khí này không chịu để cho hấn không chế mà tạo thành. Kiếm khí không bị không chế, có ý nghĩa gì? Ly Ương không phải rất rõ ràng, nhưng nàng biết, đây cũng không phải là chuyện tốt, hung hiểm vô cùng.

Nhưng, nàng chỉ có thể đợi Phi Mặc tự tỉnh lại. Giờ khắc này, Ly Ương phát hiện mình thật rất vô dụng. Trừ chờ đợi, nàng cái gì đều không làm được. Nếu như nàng có thể mạnh hơn chút, Phi Mặc đã không vì cứu nàng mà biến thành như bây giờ. Nếu như nàng có thể mạnh hơn chút, hiện tại nàng sẽ không bó tay hết cách, chỉ có thể chờ vô ích. Nếu như nàng có thể mạnh một chút...

Thật là vô dụng. Nhìn Phi Mặc hôn mê trước mắt, Ly Ương liều mạng nắm quyền, đôi môi bị cắn trắng bệch. Nàng thật rất chán ghét mình, cái gì cũng không biết, cái gì đều không làm được, rất vô dụng. Vô dụng đến nỗi ngay cả mình cũng chán ghét, còn luôn gây chuyện thị phi, hại mình không đủ, còn hại cả người khác.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

cũng không tâm tình, càng không có thời gian miêu tả. Tóm lại, năm trăm lượng bạc trên người nàng chỉ có thể chống đỡ năm ngày! Lại còn thêm gian phòng này của Phi Mặc. Vì tiết kiệm chi tiêu, Ly Ương sa thải lão Vương, trả lại gian phòng của mình, chỉ để lại gian phòng của Phi Mặc, sau đó chính là ngày tiếp nối đêm cố gắng kiếm tiền trả tiền phòng.

Mấy ngày nay, Ly Ương cơ hồ không có thời gian thờ, làm xong tất cả Trừ Yêu Huyền Thương Lệnh của quan phủ Lộc Thành. Nhưng tổng cộng tất cả tiền thưởng cũng chỉ có ba trăm lượng, chút tiền này có thể chống đỡ ba ngày đã là kỳ tích. Gặm bánh bao trắng trong tay, Ly Ương cảm thấy tình trạng của mình bây giờ thậm chí đến mức không còn có thể tham hơn nữa. Hôm nay, nàng rút cuộc cảm nhận được nuôi sống gia đình ở Nhân giới khó khăn cỡ nào rồi.

Không ngủ không nghỉ đuổi theo yêu tinh hơn mười dặm, mặt xám mày tro vượt đất bắt quỷ, vì tiết kiệm tiền chỉ có thể gặm bánh bao trắng rẻ nhất... Những chuyện chưa từng nghĩ đến này lại xảy ra như cơm bữa vào mấy ngày nay. Nhưng mọi thứ cũng không coi là gì, thật! So với Phi Mặc bất tỉnh mà nói, những thứ này đều là mây trôi. Bởi vì chỉ cần Phi Mặc bất tỉnh, cuộc sống như thế sẽ không thể kết thúc.

Cái gì? Mặc kệ Phi Mặc? Chuyện như vậy nàng không thể làm ra được. Hơn nữa đừng nói là làm, cũng chưa từng suy nghĩ đến. Không biết vì sao, trong tiềm thức Ly Ương chưa từng có chút ý định không lo cho Phi Mặc.

Nàng chỉ biết, nếu như một ngày Phi Mặc không có tỉnh lại, nàng vẫn coi chừng.

Bất quá bây giờ Trừ Yêu Huyền Thương Lệnh cũng bị nàng làm xong hết, nàng còn có thể làm cái gì kiếm tiền? Ly Ương có chút gấp gáp, nàng thật đúng là không biết biện pháp kiếm tiền khác ở Nhân giới. Đẩy cửa phòng ra, thấy Phi Mặc nằm ở trên giường không hề khởi sắc, Ly Ương không khỏi thờ dãi.

Đi tới trước giường, Ly Ương đứng ở đầu giường, dẫn một ít thần lực thử dò xét tầng kiếm khí quanh thân Phi Mặc có còn hay không, đây là chuyện mỗi ngày nàng phải làm. Không ngoài dự đoán của nàng, thần lực này dễ dàng liền bị tiêu diệt.

Nhìn chằm chằm Phi Mặc bình yên hôn mê trên giường, khuôn mặt Ly Ương lo lắng, bất an trong lòng từ ngày hấn bắt đầu hôn mê liền gia tăng từng ngày từng ngày. Phi Mặc, người rút cuộc muốn ngủ đến lúc nào đây?

Nhưng vừa nghĩ tới túi tiền lại sắp thấy đáy rồi, trong lòng Ly Ương lại có chút tức. Phi Mặc khôn khéo, ban đầu làm gì lại chọn Du Nhiên cư đất chết người này ở! Chọn còn chưa tính, sao người không chọn phòng nào rẻ nhất? Ở phòng đắt tiền nhất còn chưa tính, đóng tiền phòng thêm mấy ngày người sẽ chết à? Chỉ thanh toán gian phòng một ngày còn chưa tính, người không thể nói cho ta biết bạc đặt ở chỗ nào sao? Hiện tại thì tốt rồi, yêu quái thì ta bắt hết rồi, người bảo ta đi đâu lấy tiền đây?!

Cách lần giao tiền sau còn có ba ngày, nếu như không lấy được tiền nữa, nàng cũng chỉ có thể trộm cắp ăn cướp đánh cướp...

“Phi Mặc, ta thật sự vô cùng vô dụng, ngay cả việc nhỏ như thanh toán tiền phòng ta cũng làm không tốt.” Ly Ương đứng ở đầu giường, có chút tự giễu cười một tiếng. Trước kia nàng thật là bị cha mẹ và Bạch Nhiễm nuông chiều hư, biếng nhác, cái gì đều không học, cái gì cũng không làm, tính tình cũng kém, hiển nhiên là một người không học vấn không nghề nghiệp ngu ngốc. Hiện tại thì tốt rồi, chút việc nhỏ thế này cũng đã làm khó nàng rồi.

Kinh ngạc nhìn nhìn chằm chằm Phi Mặc trên giường hồi lâu, Ly Ương thở ra một hơi, giống như là cam kết nói: “Phi Mặc, người đừng lo lắng, mặc dù ta rất vô dụng, nhưng mà ta nhất định sẽ không mặc kệ người. Dù dùng phương pháp gì, ta đều sẽ lấy được tiền. Người phải ngủ ở nơi này thật tốt, từ từ dưỡng thương, thời gian lâu dài cũng không sao, chỉ cần người có thể khỏe.”

Thời gian hai ngày đi qua như một làn khói, hướng chi Ly Ương vẫn đang ở dưới tình huống tinh thần căng thẳng cao độ, thời gian trôi qua càng nhanh. Trong hai ngày này nàng suy nghĩ rất nhiều biện pháp, quay đầu lại mùi lượng bạc cũng không tới. Ly Ương mở túi tiền ra, bên trong toàn bộ cộng lại cũng chỉ có năm mươi hai, căn bản không đủ giao tiền phòng vào ngày kia. Vậy phải làm sao bây giờ?

Ly Ương nắm tóc, chẳng lẽ nàng chỉ có hai con đường làm trộm vào buổi tối và đi ăn cướp thôi sao?

“Cô nương, lại muốn đi ra ngoài?” Nhìn thấy Ly Ương lại ra cửa, tiểu nhị quen thuộc lên tiếng chào hỏi.

“Ừ.” Ly Ương gật đầu một cái, vội vã đi xuống dưới lầu. Chưa đi hai bước, đột nhiên ngừng lại. Quay đầu thấy tiểu nhị cũng đang chuẩn bị xuống lầu như nàng, Ly Ương hỏi: “Tiểu nhị, người biết biện pháp gì kiếm tiền nhanh nhất không?”

“Kiếm tiền nhanh nhất?” Tiểu nhị có chút giật mình nhìn mắt Ly Ương, hẳn có chút không rõ người khách ở phòng chữ Thiên này sao lại hỏi hán loại vấn đề này. Bất quá tiểu nhị vẫn duy trì gương mặt mỉm cười nói: “Nếu như muốn kiếm tiền nhanh nhất, đó chính là đi sòng bạc. Bất quá tuy nói sòng bạc kiếm tiền nhanh nhất, nhưng thua tiền cũng là nhanh nhất.”

Nghe được bốn chữ “Kiếm tiền nhanh nhất” này, ánh mắt Ly Ương sáng lên, lập tức hỏi: “Sòng bạc lớn nhất Lộc thành ở nơi nào?”

“Sòng bạc lớn nhất dĩ nhiên là sòng bạc Vận Lai ở phố Hương Tứ, cực kỳ...” Tiểu nhị có chút khó xử nhìn Ly Ương một cái, cuối cùng vẫn nhắc nhở, “Bất quá cô nương không đến nơi đó mới tốt.”

“Tại sao?” Ly Ương có chút kỳ quái hỏi.

“Bởi vì phố Hương Tứ là... lớn nhất Lộc Thành”

Tiểu nhị không có nói tiếp, Ly Ương cũng hiểu. Nàng cười khoát tay áo, ném thoi bạc cho tiểu nhị, không để ý lắm nói: “Ta hiểu rõ rồi, cảm ơn người.”

Nhận lấy bạc Ly Ương ném tới, tiểu nhị cười cười, “Tiểu nhân cung chúc cô nương may mắn.”

Đi ra Du Nhiên cư, Ly Ương liền đi tới phố Hương Tứ tiểu nhị nói. Nói đến phố Hương Tứ ở Lộc thành, cũng rất nổi danh, tất cả sòng bạc lớn nhỏ có gái đẹp ở Lộc thành cũng đều ở nơi đó. Buổi tối đến đó quả thật hương diễm vô cùng. Ly Ương làm sao lại biết? Nàng dĩ nhiên biết, hai ngày trước lúc không có chuyện gì làm, nàng đã từng đi ngang qua qua một lần. Ừ, thật chỉ là đi ngang qua. Cho nên nói thật ra thì sòng bạc Vận Lai nổi tiếng trong miệng tiểu nhị, Ly Ương đã từng đi ngang qua, tận mắt thấy.

Mặc dù là ban ngày, cảnh tượng hương diễm hai bên phố Hương Tứ cũng không ít, không ít cô nương trong lầu mặc hở hang, phát khăn lụa dụ hoặc các nam nhân đi ngang qua. Tất cả đều rất bình thường, duy nhất không quá bình thường cũng chỉ có Ly Ương.

Người nói một đại cô nương, không có gì sao lại đến loại địa phương này?

Dĩ nhiên, Ly Ương thật đúng là không có tính tự giác về phương diện này. Đối với cảnh tượng hương diễm hai bên đường, nàng xem thật say sưa ngon lành.

Thấy một mình Ly Ương tiến đến, hai người canh giữ ở cửa sòng bạc Vận Lai có chút kinh ngạc. Nhưng dù sao cũng là tiếp đãi từ sòng bạc lớn huấn luyện ra, chỉ một nháy mắt sau liền dẫn nàng đi vào giống như đối đãi khách bình thường.

Ly Ương chưa bao giờ tiếp xúc việc đánh bạc này, bất quá mới ở trong sòng bạc nhìn không bao lâu, nàng cũng biết tiểu nhị nói đây là biện pháp kiếm tiền nhanh nhất, thua tiền cũng là nhanh nhất. Bất quá đối với nàng mà nói, tựa hồ không thể nào thua tiền nha. Ly Ương gãi gãi đầu, ở trong tiếng la mua đại hay mua tiểu, mất mùi lượng bạc để mua tiểu. Chỉ chốc lát sau, hoàn trả hai mươi lượng.

Lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư... Chỉ mấy lần, mùi lượng bạc của Ly Ương, đã thành 160 lượng. Quả nhiên, là biện pháp nhanh nhất. Cười híp mắt bỏ 150 lượng vào trong túi tiền, Ly Ương từ trong đám người lui ra ngoài, không có chơi tiếp. Tuy chỉ có bốn lần như vậy, nhưng Ly Ương đặt cược không chút do dự, lặp lại nhiều lần đã khiến Trang gia có chút chú ý. Quan trọng nhất là, đối phương còn là một cô nương.

Cô nương bài bạc không ít, nhưng cô nương đến phố Hương Tứ bài bạc, thật đúng là không nhiều lắm.

Ánh mắt của Trang gia bắt quá dừng lại hai lần ngăn ngừi, Ly Ương liền lập tức cảm thấy, đó không phải là ánh mắt có ý tốt. Trước kia có một quyền tiểu thuyết ở Nhân giới nói là kinh doanh sòng bạc đều không phải là người tốt gì. Nàng cũng không muốn chọc phiền toái gì. Ly Ương vừa nghĩ đến, liền quyết định đổi sòng bạc khác vui đùa một chút. Dù sao tất cả sòng bạc lớn nhỏ ở Lộc thành có hơn mười tiệm, nàng sẽ đi hết, tiền này cũng đã sớm đủ để đóng tiền phòng rồi. Nghĩ tới đây, nụ cười trên mặt Ly Ương sâu hơn.

Thật đúng là làm phiền tiểu nhị, phương pháp kiếm tiền này quả nhiên là nhanh nhất, hơn nữa rất đơn giản. Sớm biết có phương pháp này, trước đó vài ngày nàng cũng không cần liều mạng kiếm tiền. Ly Ương có chút ảo não nghĩ tới, người đã đi vào một sòng bạc khác cách sòng bạc Vận Lai gần nhất ở phố Hương Tứ.

Liên tục đi vòng vo bốn năm sòng bạc, tiền trong túi tiền của Ly Ương đã từ năm mươi lượng biến thành hơn sáu trăm lượng. Vỗ vỗ túi tiền phình to, Ly Ương cong cong khóe miệng, quyết định kết thúc công việc. Hôm nay nàng có thể chuẩn bị bữa cơm ngon cho mình rồi. Liên tục nhiều ngày ăn bánh bao trắng tội nghiệp, miệng của nàng đã nhạt ra nước rồi.

Còn chưa đi ra phố Hương Tứ, Ly Ương liền phát giác mình bị người theo dõi, xem ra có người để mắt tới ví tiền của nàng rồi. Dễ dàng kiếm được tiền như vậy, quả nhiên nguy hiểm rất lớn. Xem ra lần sau nàng nên thay đổi quần áo thành một công tử phóng đảng thì tốt hơn. Bữa nay, Ly Ương đi về phía trước hai bước, vòng vào một hẻm nhỏ.

Mấy người đi theo sau lưng nàng vui mừng trong lòng, rốt cuộc có cơ hội! Nhưng đợi đến khi mấy người đi tới đầu ngõ, lại phát hiện hẻm nhỏ rõ ràng là ngõ cụt không có một bóng người, đã sớm không thấy bóng dáng Ly Ương.

“Chơi với ta?” Ly Ương hừ lạnh một tiếng, đi về Du Nhiên cư.

Trở lại Du Nhiên cư, Ly Ương gọi một bàn rượu ngon món ngon trước, bồi bổ trở lại tất cả thua thiệt mấy ngày trước. Thấy tiểu nhị, Ly Ương cũng là ý cười đầy mặt, phát tay liền thưởng thêm một thời bạc.

Đợi đến khi ăn uống no đủ, đẩy cửa phòng ra, Ly Ương nghe được một thanh âm đã nhiều ngày nàng chưa nghe thấy.

“Trở lại?”

Thanh âm kia không lớn, nhưng lại nhắc lên tầng tầng vui sướng trong lòng Ly Ương.

*** biết tin tức Ly Ương ở Cô Tô rồi, liền xuống Nhân giới đi tới Cô Tô. Vậy mà dùng thần lực dò xét rõ ràng trong ngoài thành Cô Tô, Phụng Hề cũng không tìm được nửa điểm hơi thở của Ly Ương.

Ngồi ở trong phòng tiểu nha lâu hai Lâu Ngoại lâu, Phụng Hề nhìn cảnh trí đẹp đẽ của Thái Hồ ngoài cửa sổ, nhưng trong lòng lại mơ hồ lo lắng.

Nếu như Ly Ương từng ở bên trong thành Cô Tô, như vậy mặc dù nàng rời đi, bên trong thành Cô Tô nên lưu lại chút hơi thở của nàng. Xích chắc là sẽ không lừa gạt hần, coi như bây giờ Ly Ương không có ở trong thành Cô Tô, cũng khẳng định đã ở chỗ này, nhưng bây giờ hần không tìm được chút hơi thở còn sót lại nào của nàng. Có thể làm được như vậy...

Tay Phụng Hề nắm ly rượu không khỏi căng thẳng, trong mắt phụng màu nâu nhạt thoáng qua cảm xúc nhìn không rõ. Thấu Ngọc và Át Quân chưa bao giờ hỏi tới, Trọng Túc trốn tránh không gặp, Bạch Nhiễm trọng thương bế quan không gặp bất luận kẻ nào, còn có mèo trắng và hồ ly trắng thỉnh thoảng xuất hiện ở các nơi Tiên giới khi đó. Nếu Ly Ương đã sớm tới Nhân giới, như vậy mèo trắng và hồ ly trắng này tự nhiên là có người giả trang, hơn nữa còn cố tình dẫn người của hần loạn chuyển cả Tiên giới. Khi xâu chuỗi tất cả đến một nơi, Phụng Hề còn có gì chưa hiểu rõ?

Có thể làm được chỉ có một người, khế hip mắt phụng nâu nhạt một cái, đáy mắt Phụng Hề xẹt qua một ánh lạnh lóe qua rồi biến mất.

Bạch Nhiễm, người thật là rất thủ đoạn!

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

“Phi, Phi Mặc, người, thế nào...” Thấy Phi Mặc ngồi ở trước bàn, cầm một ly trà nhân nhạt mỉm cười với nàng, Ly Ương há miệng, cuối cùng chỉ thổ lộ ra mấy từ không liên quan.

Ly Ương không có tiếp tục nói nữa, cổ họng giống như là bị cái gì hung hăng néo, dù cố gắng thế nào cũng không phát ra được thanh âm bình thường, mắt không biết lúc nào thì bị nước mắt ướt át, mơ hồ nhìn không rõ bộ dạng của Phi Mặc.

Nàng không muốn như vậy, nhưng nàng không chế không được, nàng thậm chí không rõ tại sao mình có thể như vậy.

Thấy Ly Ương cơ hồ là mất khống chế, không biết làm sao đứng ở cửa. Phi Mặc để ly trà trong tay xuống, đi tới trước người của nàng. Nàng đôi tay lên, tựa hồ là muốn ôm Ly Ương, nhưng không biết thế nào, cuối cùng chỉ có tay phải rơi vào tóc của nàng.

“Không sao.” Thanh âm Phi Mặc vẫn bình tĩnh trước sau như một, chẳng qua là lần này nhiều hơn mấy phần mềm mại cùng đau lòng.

Ly Ương ngẩng đầu lên, thỉnh thoảng hít hít mũi, tròn to hai mắt muốn nhìn. Nhưng nàng không biết, mắt to tràn đầy nước mắt của nàng, còn có thanh âm nghẹn ngào cắn môi càng thêm khiến người trước mắt đau lòng.

“Không sao đều không có việc gì rồi.” Phi Mặc than nhẹ một tiếng, vẫn là không nhìn được, đưa tay ôm nàng vào trong ngực. Giống như là trong quá khứ, đưa tay vỗ nhẹ phía sau lưng của nàng, dịu dàng an ủi.

Một loạt động tác quen thuộc lại xa lạ, còn có từng tiếng từng tiếng khuyên lơn, giống như là một cái chìa khóa, dễ dàng mở ra cánh cửa kia. Lo lắng bất an, nóng nảy vội vàng, không chỗ dựa mấy ngày liên tiếp, những thứ cảm xúc vốn bị đặt tại đáy lòng cứ như vậy liên miên quấn quýt lấy nhau, sau đó mãnh liệt mà đến. Thật ra thì nàng một mực sợ, sợ Phi Mặc cứ như vậy...

“Phi Mặc, Phi Mặc, Phi Mặc...” Ly Ương kêu tên Phi Mặc từng tiếng, giống như là muốn xác định hẳn thật ở chỗ này.

“Ừ, ừ, không sao.” Rũ mắt nhìn Ly Ương lên tiếng khóc lớn ở trong lòng mình, đáy mắt Phi Mặc ẩn chứa nhiều cảm xúc. Có đau lòng, có hối tiếc, thậm chí còn có một chút sợ.

Nếu không phải ban đầu mình nhất thời sơ ý thu Mặc Tiêu, cũng không đến mức cuối cùng suýt nữa bị Mặc Tiêu phản phệ. Nghĩ tới hung hiểm mấy ngày nay, Phi Mặc không khỏi ôm sát người trong ngực. Thiếu chút nữa, hẳn sẽ không được gặp lại nàng.

Lau sạch sẽ nước mắt ướt át trên mặt, Ly Ương nhỏ giọng hít hít khí, cúi đầu ngồi ở bên cạnh bàn, ngượng ngùng nhìn Phi Mặc. Minh thật đã mất sạch thể diện.

Phi Mặc đưa chén nước qua, “Tốt hơn chưa?”

Nhận lấy ly trà, Ly Ương gật đầu một cái, đầu vẫn cúi thấp.

Phi Mặc không có đề ý, chẳng qua là hỏi: “Mấy ngày nay, không có sao chứ?”

Ly Ương lại gật đầu một cái.

“Vậy sao?” Phi Mặc khẽ cười một tiếng, trong mắt thấm đầy mềm mại, “Sao ta luôn nghe được có người kể khổ với ta?”

Thân thể Ly Ương cứng đờ, đầu rũ thấp hơn. Hẳn đều nghe được!

Phi Mặc đưa tay sờ sờ đầu Ly Ương, thấp giọng nói ra: “Ta vất vả ngại rồi.”

Ly Ương nói nhỏ: “Ta quá vô dụng rồi.”

Ly Ương cũng không nghe Phi Mặc nói tiếp. Xem ra, Phi Mặc cũng cho là như vậy. Ly Ương không khỏi có chút nhụt chí.

“Vậy thì trở nên hữu dụng đi.” Lúc Ly Ương cảm thấy mình không thể cứu, Phi Mặc lại lên tiếng.

“Cái gì?” Ly Ương kinh ngạc ngẩng đầu lên, thấy cặp mắt chim đen như mực của Phi Mặc nhìn mình chăm chăm.

“Có thể không?” Ly Ương có chút không tự tin hỏi.

Phi Mặc mỉm môi cười một tiếng, “Nếu như ngại muốn.”

“Ta muốn!” Ly Ương không cần suy nghĩ liền đáp ứng, hơn nữa còn vô cùng muốn. Nàng không muốn kéo người khác lui về phía sau lần nữa, không muốn bỏ tay hết cách lần nữa, không muốn cái gì đều không làm được lần nữa. Nàng không muốn để cho mình đi xuống tiếp nữa.

“Bất quá...” Thanh âm Phi Mặc dừng lại, phát hiện Ly Ương lập tức dựng lỗ tai lên, khẩn trương muốn chết. Đáy mắt thoáng qua một nụ cười, Phi Mặc tiếp tục nói: “Ta muốn ăn cơm trước.”

“Ai nha!” Ly Ương hét to một tiếng, lúc này mới nhớ tới điều này, vội vàng nói, “Ta đi xuống gọi tiểu nhị đưa lên.” Nói xong, liền vội vàng vàng chạy ra ngoài.

“Đi ra đi.” Đợi đến khi Ly Ương đi ra ngoài, Phi Mặc đóng cửa lại, nói với người ở ngoài cửa sổ.

“Đề quân.” Một gã thị đồng mặc đồ sai vặt xuất hiện ở nơi đó, cung kính chào Phi Mặc một cái. Thị đồng này không phải là người khác, chính là gã sai vặt của Lương Thanh Tri ở thôn Hạnh Hoa ngày đó, Lương Nhạc.

Phi Mặc nhíu mày, đã biết đại khái ý đến của Lương Nhạc, nhưng vẫn mở miệng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Chủ nhân lệnh ta tới thông báo Đế quân, Phurong quân đã hạ giới đến thành Cô Tô, chủ nhân sợ rằng không kéo được mấy ngày. Hẳn bảo Đế quân cẩn thận một chút, chớ bị Phurong quân phát hiện ra tung tích.” Lương Nhạc cung kính bẩm báo.

“Biết, người trở về đi.” Phi Mặc gật đầu một cái, không có biểu cảm gì, nói với Lương Nhạc.

“Vâng.” Lương Nhạc thi lễ một cái, hóa thân trở thành một con chim trắng, từ cửa sổ bay ra ngoài.

Ngồi trở lại bên cạnh bàn, Phi Mặc nhíu lông mày nhìn ngoài cửa sổ, không ngừng xoay ly trà trong tay hắn, sau đó “lạch cạch” một tiếng rơi xuống trên mặt đất nát bấy. Nhìn sứ trắng ngã tan nát trên đây, bên môi Phi Mặc không khỏi cong lên một nụ cười.

Nên tới, sẽ tới. Hắn cũng nên nắm chặt thời gian rồi.

“Thế nào?” Ly Ương trở lại thấy mảnh vụn trên đất, hỏi.

Phi Mặc cười cười, “Không có sao, mới vừa rồi tay trơn nên rớt.”

“A, để ta bảo tiểu nhị thuận tiện dọn dẹp xuống.” Ly Ương lại lấy cốc rót trà cho hắn.

“Hôm nay đi đâu rồi?” Phi Mặc rất thuận tay nhận lấy trà Ly Ương đưa tới.

“Ách, không có nơi nào, chỉ loanh quanh ở đây.” Chuyện đi sông bạc, nàng cũng không tiện nói ra.

Phi Mặc nhìn nàng một cái, trong mắt thấu chút ý tứ cổ quái, bất quá cuối cùng vẫn không mở miệng nói gì. Ly Ương bị ánh mắt cổ quái của hắn nhìn có chút không tự tại, cũng may tiểu nhị mang thức ăn tới vô cùng kịp thời, nàng cũng không có suy nghĩ nhiều.

“Phi Mặc, người không sao chứ?” Ly Ương nhìn Phi Mặc ăn cơm nhìn thật lâu, lúc này mới phát hiện ra mình còn chưa có hỏi chuyện này.

“Ừ.” Đôi đũa trong tay Phi Mặc tạm ngừng, cười đáp một tiếng.

“Oh.” Ly Ương không nói gì thêm, trong lòng rất muốn hỏi đến cùng là chuyện gì xảy ra, rồi lại cảm thấy mình tựa hồ không có lập trường gì để hỏi. Dĩ nhiên, nàng cảm thấy Phi Mặc cũng sẽ không nguyện ý nói.

Ngược lại Phi Mặc nhìn thấu nàng muốn nói lại thôi, nói: “Có lời cứ nói.”

“Ách, tại sao phải như vậy?” Lòng hiếu kỳ luôn chiếm ưu thế.

“Còn nhớ rõ thanh kiếm ta đoạt từ chỗ Ba Xà không?” Lần này Phi Mặc không tránh né, coi như là cho nàng đáp án. Thấy Ly Ương gật đầu, Phi Mặc tiếp tục nói: “Ta không chế nó không được.”

Ly Ương mở trừng hai mắt, lại hỏi: “Vậy bây giờ thì sao?”

“Người cứ nói đi?” Phi Mặc cười nhìn nàng một cái, cúi đầu ăn cơm.

Ly Ương phát hiện mình lại hỏi một vấn đề thật ngốc. Người ngồi ở chỗ này rồi, đáp án không phải đã rõ ràng sao?

Đợi đến khi Phi Mặc com nước xong, sắc trời đã tối xuống. Kêu tiểu nhị đi vào thu thập tàn cuộc xong, Phi Mặc liếc nhìn Ly Ương vẫn còn ở bên trong phòng, có chút kỳ quái hỏi: “Người không phải về phòng của mình sao?”

Nghe được vấn đề này của Phi Mặc, ánh mắt của Ly Ương bỗng dừng trợn to. Gian phòng mình sớm đã bị nàng trả, hiện tại chỉ còn dư lại phòng này. Vấn đề nghiêm trọng như thế, nàng lại không nghĩ tới.

“Ta đã quên, người trả phòng rồi.” Phi Mặc giống như là lúc này mới nhớ tới, vỗ vỗ đầu ngây ngốc của nàng, an ủi, “Không có sao, ta đi xuống nói một tiếng với tiểu nhị.” Nói xong, không đợi Ly Ương phản ứng kịp, Phi Mặc đã ra cửa.

Cũng không lâu lắm Phi Mặc đã trở lại rồi, bất quá sắc mặt của hắn có chút kỳ quái.

“Hôm nay Du Nhiên cư đây ngập khách rồi.”

Phi Mặc nói ra những lời này, Ly Ương liền hiểu rõ tại sao sắc mặt của hắn kỳ quái như vậy. Ban đầu lúc Phi Mặc hôn mê, nàng hoặc là chạy khắp nơi bên ngoài trừ yêu, hoặc là ngủ một đêm trên ghế dài. Xem ra hôm nay cũng chỉ có thể như vậy.

“Không có sao, ta ngủ trên ghế dài được rồi.” Ly Ương thờ ơ nói.

“Không được.” Phi Mặc nhíu mày, trực tiếp bác bỏ ý tưởng của nàng.

Ly Ương sững sốt một chút, kỳ quái nhìn hắn, “Nếu không làm sao bây giờ? Ngươi chưa khỏe hẳn, cũng không thể để cho ngươi ngủ ghế chứ? Hơn nữa dựa vào thân thể của ngươi, ghế còn không bị ngươi đè sập?”

Phi Mặc liếc mắt giường cách đó không xa, “Giường này rất lớn.”

“Này không tốt lắm đâu...” Lần này đến phiên Ly Ương có chút hết ý kiến, nàng chưa rõ ý của Phi Mặc?

“Ngươi không tin ta?” Phi Mặc nhủ mày, trong mắt tựa hồ có chút không vui.

Ly Ương đầu lắc giống như trống lắc, “Làm sao có thể.”

“Vậy là được rồi, ta cũng sẽ không làm gì.” Phi Mặc nhìn nàng một cái, cầm đầu cầm cổ đi ra ngoài cửa, “Ta đi bảo tiểu nhị chuẩn bị chút nước nóng tắm.”

Này, này! Đại ca, sao ngươi nói cái gì chính là cái đó? Ta còn chưa có đồng ý! Ly Ương nhìn người đã đi mất, có chút học máu. Thôi, đến lúc đó nàng muốn ngủ ghế, hắn còn có thể làm gì nàng?

Đợi đến khi tắm xong ra ngoài, Ly Ương phát hiện mình hoàn toàn sai lầm rồi, sai quá thể, sai thật hồ đồ.

“Ghế đâu?” Mạnh đất để ghế rồng tuếch, Ly Ương chỉ vào mảnh đất kia hỏi Phi Mặc.

Phi Mặc đã nằm ở trên giường giường mắt nhìn nàng một cái, không trả lời vấn đề của nàng, chỉ nói: “Tới đây.”

“Không cần! Ghế đâu?!” Ánh mắt Ly Ương sáng quắc chất vấn, đừng nghĩ lừa dối ta!

“Ngươi cứ nói đi?” Phi Mặc tuyệt không để ý ánh mắt của Ly Ương, bình tĩnh hỏi ngược lại.

Lần này đến phiên Ly Ương trầm mặc, loại chuyện như vậy tại sao Phi Mặc làm được? Phi Mặc, chẳng lẽ ngươi bị thanh kiếm kia chiếm xác rồi hả? Cẩn rắng nhìn Phi Mặc một lúc lâu, Ly Ương cuối cùng vẫn không bình tĩnh tự nhiên bằng hắn, buồn bực nói: “Ta bảo tiểu nhị mang cái ghế tới đây.”

“Ly Ương.” Thấy Ly Ương xoay người ra cửa, Phi Mặc gọi lại nàng.

“Làm gì?” Ly Ương quay đầu lại, tức giận tròn mắt nhìn hắn một cái.

Vừa dứt lời, trước người liền có thêm một bức tường người. Phi Mặc mới vừa rồi còn ngủ ở trên giường đã đứng ở trước người của nàng. Ly Ương còn chưa có phản ứng kịp, đã bị Phi Mặc bế lên, đi về phía giường.

“Phi Mặc, ngươi muốn làm gì?!” Ly Ương tức giận gầy giữa, phát hiện mình căn bản không có thể tránh ra khỏi kiểm chế của Phi Mặc.

Ném Ly Ương tới giữa giường, Phi Mặc cũng lên giường, trầm giọng nói: “Đừng bắt ta động thủ.”

Chỉ một câu nói như vậy, Ly Ương vừa định từ trên giường nhảy xuống dừng lại động tác, chỉ có thể tội nghiệp nhìn hắn. Phi Mặc, người này rốt cuộc là muốn làm gì? Nam nữ thụ thụ bất thân a...

“Ghế quá nhỏ, ngươi ngủ không yên.”

Ly Ương buồn bực nhìn hắn thật lâu, Phi Mặc mới rốt cuộc nhảy ra một câu.

“Ta sẽ không làm gì ngươi, ngươi lo lắng cái gì?”

Câu nói thứ hai ra miệng, Ly Ương cảm thấy vô cùng nổi đóa, tại sao từ trong miệng hắn giống như là mình đang gây sự?

“Đi ngủ sớm một chút, sáng mai chúng ta còn phải lên đường.” Vỗ vỗ đầu nhỏ của Ly Ương, Phi Mặc dập tắt đèn ở đầu giường.

Đèn dập tắt, Phi Mặc cũng nằm xuống, Ly Ương lại vẫn ngồi ở trên giường, buồn bực mà rối rắm. Này hoàn toàn là bạo lực cường quyền. Càng làm cho nàng buồn bực là, nàng căn bản không phản kháng được.

Qua thật lâu, Phi Mặc than nhẹ một tiếng, thấy nàng còn ngồi chưa nằm xuống, không tiếng động lại không thể làm gì cười một tiếng.

“Còn chưa ngủ? Ngươi muốn ta làm gì sao?”

Nghe được câu này, thân thể Ly Ương cứng đờ, theo bản năng lui về phía sau một chút.

“Ngủ. Nếu không...”

Phi Mặc chưa nói xong, Ly Ương đã ngoan ngoãn nằm xuống.

Khốn kiếp... Ly Ương tức giận cắn một góc chăn.

Một lát sau, Ly Ương đột nhiên nghe được Phi Mặc cười khe khẽ một tiếng, rất êm tai. Sau đó hắn nói: “Tối đây.” Trong bóng tối, thanh âm Phi Mặc có lực lượng rất kỳ quái, khiến Ly Ương không tự chủ được dựa sát vào hắn.

“Ngủ đi.” Rất nhanh, Ly Ương bị ôm vào một lồng ngực thật ấm áp, cuối cùng tiếng nói vừa dứt, nàng liền mất đi ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Lúc Ly Ương tỉnh lại, đập vào tầm mắt đầu tiên chính là gương mặt phóng đại gấp mấy lần của Phi Mặc. Cách gần như vậy, hơi thở đều đặn của Phi Mặc đều đánh vào chóp mũi của Ly Ương, hơi ấm, hơi ngứa chút.

Bên ngoài trời đã sáng, ánh mặt trời cách cửa sổ chiếu vào, nhìn qua rất thoải mái. Phi Mặc ngủ rất sâu, căn bản không phát giác người trong ngực đã tỉnh. Tầm mắt Ly Ương từ trên mặt hắn dời xuống chút, lúc này mới phát hiện ra tay Phi Mặc rất bá đạo đặt ở ngang hông mình, vững vàng cố định mình trong phạm vi nhỏ.

Tại sao có thể như vậy? Ly Ương ngủ đến có chút mơ hồ, hồi tưởng lại chuyện tối qua, ánh mắt vốn mông lung tan rã từ từ tụ tập lại với nhau. Tối qua đôi là bị mơ hồ, còn có cộng thêm bạo lực uy hiếp đánh lừa lên giường! Bất quá nàng rõ ràng nhớ mình nằm cách Phi Mặc rất xa, sao ngủ một giấc tỉnh liền thay đổi thành bộ dáng này? Một ít khối trí nhớ rất mơ hồ, chỉ nhớ rõ Phi Mặc giống như có gọi nàng qua, sau đó cái gì cũng không nhớ. Ly Ương nhú nhú mày, có chút nhụt chí.

“Đã tỉnh rồi hả?” Tựa hồ là bởi vì mới vừa tỉnh ngủ, thanh âm Phi Mặc có chút tối đè nén, khiến bên tai Ly Ương cảm thấy tê tê.

Ly Ương không có nói gì, trừng mắt lên coi như là đáp lại. Muốn rời giường, đôi tay bên hông lại vẫn giam cầm nàng chắc chắn, nửa điểm ý tứ nâng lên cũng không có. Người này! Ly Ương thở một hơi thật sâu, “Người...”

Lời nói còn sót lại đều chôn vùi ở trong một nụ hôn chào buổi sáng cực kỳ dịu dàng. Phi Mặc cúi đầu, cánh môi khẽ nóng lên nhẹ nhàng hôn lên cái trán Ly Ương, cẩn thận rồi lại bá đạo. Xúc cảm ấm áp mềm mại trên trán, rõ ràng mà nồng đậm, giống như lực chú ý toàn thân đều tập trung lên cái hôn này. Không cách nào tránh, cũng không cách nào bỏ qua nụ hôn.

Nhưng trên thực tế, cái hôn này, rất ngắn ngủi. Chẳng qua là nháy mắt, chạm rồi rời đi.

“Ly Ương.” Lúc Ly Ương còn hoảng hốt trong nụ hôn đột nhiên này thì đầu ngón tay Phi Mặc đã rơi vào khoeo mắt nàng, mềm nhũn trượt xuống theo bên má nàng. Hắn há mồm gọi nàng, trong thanh âm lộ ra một dòng hơi thở vui vẻ.

Ly Ương ngây ngẩn cả người, nháy một đôi mắt to nhìn hắn. Sau đó nàng nhìn thấy Phi Mặc cười, đôi môi mím thành một đường vòng cung đẹp mắt, nhàn nhạt cong lên, tỏa ra trên dung nhan vô cùng bình thường kia, có vẻ hết sức xinh đẹp mê người. Tựa như đôi mắt xinh đẹp đó, đều không nên xuất hiện ở trên khuôn mặt này. Nhưng lúc này, bọn họ thật hài hòa xuất hiện cùng nhau.

“Ly Ương còn chưa có thành thân chứ?” Đường cong nhàn nhạt đầu ngón tay Phi Mặc vẽ ra, đã đến bên môi Ly Ương.

Câu hỏi kỳ quái như vậy khiến Ly Ương vừa thoát ra suy nghĩ có chút theo không kịp, chỉ có thể theo bản năng gật đầu một cái.

Đầu ngón tay Phi Mặc đặt trên môi Ly Ương, khẽ cười một tiếng, “Vừa đúng, ta cũng còn chưa cưới vợ.”

“À?” Lần này Ly Ương thật sự có chút không hiểu rõ ý tứ của Phi Mặc rồi.

Đối với biểu hiện ngây ngốc của Ly Ương, Phi Mặc cũng không thêm để ý, tiếp tục nói: “Không bằng, người gả cho ta đi.”

Lần này, đại não Ly Ương thật sự có chút không đủ. Người ở trước mắt này là Phi Mặc, không có sai a....

Ly Ương đang tiến hành vô số hoạt động trong lòng, Phi Mặc lại dù bận vẫn ung dung chờ câu trả lời của nàng.

“Không được.” Đợi đến khi đầu óc Ly Ương cuối cùng xâu thẳng những sự kiện lộn xộn lung tung này, nàng liền lắc đầu cự tuyệt, chuyện như vậy cũng không phải nàng có thể định đoạt.

Phi Mặc nhú mày, “Tại sao? Ly Ương đã có người mình thích?”

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt Ly Ương bỗng dung cứng đờ, ngay cả thân thể cũng cứng lại. Phi Mặc có thể rất rõ ràng cảm nhận được, người trong ngực lập tức thay đổi. Thân thể mềm mại vừa ôm, trở nên cứng ngắt.

“Đã như vậy, vậy coi như xong.” Phi Mặc cũng không cưỡng cầu, thật bình tĩnh cười cười, chẳng qua là trong con mắt đen toát ra vài tia mắt mát tiết lộ tâm tình chân thật của hắn.

Ly Ương nghe được lời Phi Mặc nói, chẳng qua là bây giờ nàng không muốn nghĩ nhiều. Nàng đã thật lâu không nghĩ đến người kia, lâu đến nỗi ngay cả mình cũng có chút không thể tin được. Từ sau khi rời đi Cô Tô, lòng của nàng vẫn bị bệnh tình của Phi Mặc dấy, căn bản không có suy nghĩ những thứ này. Nhưng là bây giờ vừa nghĩ tới, cho dù là nhắc tới hắn, vẫn còn rất đau, rất khổ sở.

Phi Mặc vẫn ôm mình, rồi đi. Ly Ương cảm thấy nhiệt độ toàn thân chợt giảm rất nhiều, thậm chí có chút lạnh lạnh. Nàng nghe được hắn thở dài nhẹ vô cùng, chỉ có một tiếng động nhỏ như vậy, lại làm cho lòng của nàng run lên theo.

Ly Ương nhắm cặp mắt, vùi đầu ở trong chăn gấm. Nàng nghe được thanh âm Phi Mặc mặc quần áo, sau đó là thanh âm cửa được mở ra đóng vào. Trong phòng chỉ còn lại mình nàng, an tĩnh đến chỉ còn lại tiếng hô hấp của mình.

Phượng Hề. Chỉ có ở thời điểm như vậy, Ly Ương mới có dũng khí nhắc tới cái tên này. Cái tên này rốt cuộc tựa hồ trở nên có chút xa, nhưng một chút cũng không đậm đi, rõ ràng như quá khứ. Nhưng mặc dù rõ ràng như vậy, rốt cuộc vẫn bị thời gian đặt lên một tầng lụa. Cách tầng lụa đậm bạc như khói đó, gần hơn cũng vẫn ngăn cách.

Phượng Hề, Phượng Hề. Ta sẽ quên ngươi.

Cửa bị đẩy ra lần nữa, Phi Mặc buông chén cháo trên tay, liếc nhìn Ly Ương chui đầu vào trong chăn trên giường, “Rời giường, ăn cơm”

Ly Ương cũng biết sáng sớm hôm nay bọn họ sẽ phải lên đường, không có lý do gì núp ở trên giường nữa, hơn nữa thanh âm Phi Mặc nghe vào không có gì khác thường ngày, giống như căn bản không để ý chuyện xảy ra trước kia. Chẳng qua là như thường này, lại giống lúc bọn họ vừa gặp nhau.

“Thân thể của ta đã tốt hơn.”

Phi Mặc ăn xong sớm hơn Ly Ương, hắn vẫn trầm mặc đột nhiên nói ra một câu như vậy, khiến Ly Ương có chút kinh ngạc. Trừng mắt lên, Ly Ương thả chiếc đũa trong tay ra, nhìn hắn hỏi.

“Cho nên ngươi cũng không cần theo ta đi Tây Cương.”

Lòng của Ly Ương giống như bị người nào hung hăng nắm, nàng không thể tin được nhìn Phi Mặc.

“Ngươi trở về Cô Tô đi.” Phi Mặc giống như không nhìn thấy nét mặt của nàng, tiếp tục lạnh nhạt nói.

Ánh mắt của Ly Ương bỗng dung trợn to, “Tại sao?”

“Thiên hạ không có bữa tiệc không tan.” Phi Mặc cười, đưa tay sờ sờ đầu của nàng, dặn dò, “Nhớ phải chăm sóc mình thật tốt, ta đi trước.”

Hành lý của Phi Mặc chỉ có một gói đồ nhỏ, ngay từ tối hôm qua đã thu thập xong rồi. Ly Ương cứ như vậy sững sờ ở tại chỗ, nhìn gói đồ nhỏ trên lưng hắn, cũng không quay đầu lại rời đi.

Ly Ương nhìn chằm chằm cánh cửa đóng chặt, trong lòng không vui, giống như có vật gì rất quan trọng bị người nào tận gốc. Nàng giống như đột nhiên rơi trong biển lớn vô biên, không nhìn đến đâu, cũng không nhìn thấy được đuôi, mất phương hướng, cũng mất mục đích.

Người kia đi, đi không chút do dự nha.

Hắn, thậm chí không quay đầu nhìn nàng một cái.

Tại sao hắn có thể nói rời đi liền rời đi? Sau khi trêu chọc trái tim người khác, lại dễ dàng rời đi.

Ở trong lòng của Ly Ương, bắt đầu nảy sinh oán đối với Phi Mặc.

Cửa, đột nhiên lại bị đẩy ra.

Phi Mặc rời đi lại trở về rồi.

Hai mắt Ly Ương vốn là ảm đạm chứng kiến tới Phi Mặc thì trong nháy mắt lại sáng lên, mong đợi nhìn hắn.

“Ta đã thanh toán tiền phòng ba ngày ở dưới, nếu như ngươi không muốn trở về, còn có thể ở vài ngày.” Phi Mặc đi tới trước người của nàng, thả một túi tiền ở trên bàn, “Nơi này là một ngân lượng, đủ ngươi chơi, không cần bạc đãi mình.”

Chỉ hai ba câu như vậy, khiến Ly Ương nểm đến tư vị từ trời cao rơi xuống.

Phi Mặc dặn dò tốt lắm, tính toán xoay người rời đi. Một cái tay kéo lại vạt áo của hắn. Hắn quay đầu, chủ nhân của cái tay kia hai mắt đỏ đỏ, uất ức

nhìn hấn, bộ dáng kia giống như hấn phạm vào tội lớn ngập trời gì.

“Không nên bỏ ta.” Ở Phi Mặc bình tĩnh nhìn soi mói, Ly Ương mím môi, buồn bực nói.

Phi Mặc thở dài, lộ ra biểu tình không thể làm gì.

“Không nên bỏ lại ta.” Ly Ương kéo vạt áo của hấn, lại lặp lại một câu, nhưng khẩu khí càng giống như là đang làm nũng.

Phi Mặc đưa tay, bắt được tay Ly Ương lôi vạt áo hấn. Ly Ương ngẩng đầu, cắn môi nhìn hấn. Nàng có chút sợ, sợ hấn sẽ buông tay nàng ra, sau đó rời đi. Nhưng Phi Mặc luôn ở ngoài dự đoán của nàng.

“Ta thích ngươi.” Hấn cầm lấy tay nàng, có chút bất đắc dĩ nói.

Tay Ly Ương lôi vạt áo hấn bỗng dừng buong lỏng, ngay tiếp theo lòng vẫn căng thẳng cũng buong lỏng xuống. Ly Ương bị một loại an tâm đột nhiên tìm được nơi về bao vây. Tựa như dù là từ Cửu Trọng Thiên rơi xuống, nàng cũng biết Phi Mặc sẽ ở phía dưới tiếp được nàng.

“Nhưng ngươi có người trong lòng rồi.” Ánh mắt Phi Mặc vẫn không có rời đi Ly Ương, hấn cười khổ một cái, tiếp tục nói, “Cho nên, chúng ta nên sớm tách ra thì tốt hơn.”

Đứt lời, tay Phi Mặc nắm Ly Ương buong lỏng ra.

Sau một khắc, Ly Ương bắt được cái tay kia thật nhanh.

“Đó là trước kia.” Ly Ương cúi thấp đầu, tay của nàng gắt gao nắm tay Phi Mặc, thấp giọng nói ra.

Phi Mặc trầm mặc một hồi, hỏi: “Vậy bây giờ thì sao?”

Lần này đến phiên Ly Ương trầm mặc.

“Ta, không biết...” Ly Ương chỉ có thể nói ra đáp án này.

“Ly Ương.” Phi Mặc kêu nàng một tiếng, đưa tay nâng đầu của nàng lên, để cho nàng nhìn thẳng mình, “Ta không muốn ngươi là vì quên hấn...”

“Không phải!” Phi Mặc còn chưa nói hết, Ly Ương liền vội vàng cắt đứt lời của hấn, “Không phải vậy, ta, ta...”

“Ta hiểu rõ rồi.” Phi Mặc sờ sờ đầu của nàng, nhìn bộ dạng nóng nảy nói không rõ của nàng, nhàn nhạt cười lên.

Ly Ương nhảy mắt, có chút ảo não, lại có chút xấu hổ nhìn hấn.

“Như vậy chúng ta thử một lần, được không?” Phi Mặc nhìn nàng, trong mắt mang theo nụ cười và ảm áp tràn đầy.

“Được.” Ly Ương không tự chủ há mồm lên tiếng.

***

Bờ sông Vĩnh An, thôn Hạnh Hoa.

“Không biết Phượng quân đến, vì chuyện gì?” Lương Thanh Trì tựa mình vào cửa thư phòng, lắc lắc cây quạt trong tay như không có chuyện gì, cười nhìn Phượng Hề không mời mà đến trong thư phòng.

Phượng Hề xoay người, nhú lông mày nhìn về phía hấn, “Ngươi ngăn cản ta mấy ngày nay, há lại sẽ không biết?”

Lương Thanh Trì buong tay ra, bộ mặt vô tội nói: “Phượng quân sợ là hiểu lầm cái gì?”

“Hiểu lầm?” Phượng Hề khề hừ một tiếng, không muốn vòng vo nữa, “Nàng ở đâu?”

Lương Thanh Trì phe phẩy quạt, rất là bất đắc dĩ cười cười, “Phượng quân không phải là hồ đồ chứ? Ta vừa ngăn cản ngươi, như thế nào lại nói cho ngươi biết những thứ này?”

Phượng Hề nhìn hấn, con ngươi màu nâu nhạt ním cười nói, “Ta muốn tìm được nàng cũng là chuyện dễ dàng.”

Vương trong loài chim, muốn tìm một người, tự nhiên dễ dàng. Lương Thanh Trì rũ mắt nhìn đường đá xanh bên ngoài, cười vang nói: “Vậy thì cung chúc Phượng quân sớm ngày tìm được ý trung nhân.” Vừa dứt lời, Phượng Hề trong thư phòng đã không thấy bóng dáng.

“Chắc chắn, thật là đáng thương.” Lương Thanh Trì lắc đầu một cái, đi vào thư phòng đặt móng ngồi vào trên ghế.

“Đáng thương cái gì?” Lương Nhạc bưng trà cho Lương Thanh Trì có chút ngạc nhiên hỏi.

Lương Thanh Trì liếc mắt nhìn hán một cái, cười nói: “Cướp người với ai không tốt, cố tình muốn cùng một...”

Không cần Lương Thanh Trì nói xong, Lương Nhạc cũng đã hiểu ý tứ của hán. Thấy chủ nhân mình cười ngang ngược vậy, Lương Nhạc không khỏi nhắc nhở: “Chủ nhân, người rõ ràng có thể cần thêm ít ngày.”

Lương Thanh Trì nhú mày, “Vậy thì như thế nào?”

“Nếu Đế quân biết...”

“Hán làm sao biết? Huống chi hiện tại hán có thể trông nom những thứ này sao?”

“Ta đây không phải là gia tăng thêm lạc thú cho hán sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Xe ngựa lắc lư khiến Ly Ương có cảm giác buồn ngủ, vậy mà vừa mới thất thần, “Bốp” một tiếng thanh thúy vang lên, một cành liễu dài nhỏ không nặng không nhẹ rơi vào mu bàn tay của nàng, trên da thịt trắng nõn lập tức bị vẽ ra một đường phấn hồng nhạt.

“Tập trung vào, hơi thở của người lại loạn rồi.” Phi Mặc nhắm mắt lại, dùng một tư thế cực kỳ thoải mái nằm ở bên cạnh Ly Ương, tay trái gối đầu, trên tay phải là cành liễu mới vừa rơi vào mu bàn tay của Ly Ương.

Ly Ương chu môi, vạn phần oán niệm nhìn tên khốn kiếp nhắm tâm xuống tay này, không nói gì, ngoan ngoãn thu liễm hơi thở quanh thân đến giọt nước không lọt theo phương pháp Phi Mặc dạy. Không có biện pháp, ai kêu là nàng chết sống lời Phi Mặc dạy nàng đây?

Còn nói cái gì thử một lần, quay đầu lại còn không phải giống trước kia. Không đúng, còn dữ hơn trước kia...

“Thế nào? Nhanh như vậy đã ngồi không vững rồi hả?” Phi Mặc trừng mắt lên, trong mắt trong trẻo lướt qua một tia cười ranh mãnh.

“Nào có?!” Ly Ương giống như là bị giẫm đến cái đuôi mèo, tức giận xù lông trợn trừng mắt nhìn đối phương.

Phi Mặc bị chọc cười, tiếng cười nhẹ nhộn nhạo lên ở trong xe ngựa. Nụ cười không có kỳ gì khiến Ly Ương càng buồn bực, nhưng trong tiếng cười của Phi Mặc xen lẫn thuần túy vui vẻ làm cho tâm tình của nàng không hiểu sao khá hơn.

“Tới đây.” Phi Mặc như là cười đủ rồi, vẫy vẫy tay với Ly Ương vẫn còn ngây ngốc giương mắt nhìn.

“Hừ.” Ly Ương khẽ hừ một tiếng, quay đầu không nhìn tới hán. Người này, thật đúng là xem nàng như mèo nhỏ chó nhỏ à?

Bộ dạng không được tự nhiên của Ly Ương khiến Phi Mặc nhún nhún lông mày, khóe miệng cong cong, có chút buồn cười gọi: “Ly Ương, tới đây.”

Một tiếng này ngược lại khiến Ly Ương uốn éo đầu qua, nhìn đáng vẻ phải là “Thề không nghe lệnh” rồi.

Sau một khắc, Ly Ương liền bị người từ phía sau lưng mềm nhũn ôm lại.

“Người không tới đây, vậy ta cũng chỉ có thể tới.” Đôi môi Phi Mặc dính vào bên tai nàng, giọng trầm thấp kèm theo hơi thở ấm áp tràn vào trong tai Ly Ương, trên sống lưng tựa hồ xông lên một cảm giác tê liệt, khiến thân thể Ly Ương lập tức mềm nhũn ra.

“Nhắm mắt lại.” Một bàn tay của Phi Mặc che trên mắt Ly Ương, một cổ thần lực cực kỳ nhu hòa tình thuần dính vào sau lưng nàng từ cái tay chui vào trong cơ thể Ly Ương, theo một phương thức rất kỳ dị chạy hai ba vòng quanh thân nàng. Thu hồi cái tay chống đỡ ở sau lưng Ly Ương, Phi Mặc thấp giọng hỏi: “Nhớ kỹ?”

“Ừ.” Ly Ương nhắm mắt hai cái, khuôn mặt nghi ngờ. Vừa rồi Phi Mặc đã dùng thần lực?

“Thế nào?” Thấy vẻ mặt kỳ quái của Ly Ương, Phi Mặc hỏi.

Ly Ương quay đầu, trong mắt viết đầy nghi vấn, “Phi Mặc, người dùng thần lực?”

Phi Mặc nằm lại vị trí vừa rồi, gật gật đầu như đương nhiên, “Đúng vậy a, ta nói rồi ta không phải là người phàm.”

Ly Ương trầm mặc, nàng vẫn cho là Phi Mặc có thể là lão yêu vạ năm núp ở Nhân giới....

“Ngươi cho rằng ta là cái gì?” Thấy sắc mặt của Ly Ương, Phi Mặc có thể đoán được ít nhiều.

“Không có gì, ta tiếp tục.” Ly Ương tránh né tầm mắt Phi Mặc, nhắm mắt lại tiếp tục tu luyện. Đợi đến khi tu luyện một lát theo phương thức của Phi Mặc rồi, Ly Ương liền phát hiện bất thường trong đó. Phương pháp tu luyện ban đầu của nàng là ngày trước cha mẹ dạy, vốn là phương pháp tu luyện cực tốt ở Tiên giới. Nhưng hôm nay so sánh với phương pháp của Phi Mặc, liền rõ ràng rơi xuống.

Nghĩ tới đây, nghi ngờ trong lòng Ly Ương càng lúc càng lớn. Phi Mặc, rốt cuộc là...

Mắt lên lên mở ra một đường, Ly Ương thấy Phi Mặc lại nhắm hai mắt lại, rảnh rỗi nằm ở đó như trước. Nhìn dáng vẻ này, Ly Ương biết vừa rồi mình bỏ lỡ cơ hội tuyệt hảo hỏi vấn đề này.

Xe ngựa chạy trên đường nhỏ ở giữa rừng, hai ngày nay vẫn luôn không có ngừng chút nào, mà Ly Ương cũng nhờ Phi Mặc nghiêm khắc chỉ đạo mà thu lại ý định an tâm tu luyện. Nhưng chỉ cần đến buổi tối, Phi Mặc sẽ để nàng dừng lại nghỉ ngơi. Từ đêm hôm trước rồi đi Lộc Thành, Phi Mặc liền đường thành một thói quen không biết là tốt hay xấu, luôn thích ôm Ly Ương cùng ngủ.

Đối với việc này, Ly Ương cũng không ghét. Ngược lại, xe ngựa một đường lắc lư, có một đệm thịt để dựa vào ngủ, cũng là một lựa chọn không tồi cho lắm. Hơn nữa đây là cử động thân mật duy nhất giữa nàng và Phi Mặc, trừ đó ra, Phi Mặc vẫn là bộ dáng như trước. Cũng chính là bởi vì cái dạng này, Ly Ương không có bất kỳ cảm giác không quen. Thậm chí có thời điểm nàng nghĩ, người này chẳng lẽ tính toán vĩnh viễn tiếp tục như vậy?

Cho đến sáng sớm ngày thứ ba, xe ngựa vẫn chạy không hề báo trước ngừng lại. Cảm giác được xe ngựa đình chỉ, Ly Ương vốn đang ngủ bị kinh tỉnh rồi. Cả người núp ở trong ngực Phi Mặc, Ly Ương còn buồn ngủ nhìn Phi Mặc, lại nhìn màn xe ngựa.

“Không có việc gì.” Phi Mặc hiểu ý của nàng, sờ sờ đầu của nàng, nói, “Bây giờ còn sớm, ngủ tiếp một lát.”

“Ồ.” Bây giờ còn sớm sao? Đáng tiếc bây giờ đầu Ly Ương vẫn còn đang nghỉ ngơi, thật sự có chút lười chuyển, liền nghe lời nói lại nhắm hai mắt lại, tiếp tục an tâm ngủ.

Lúc Ly Ương tỉnh lại lần nữa, trời đã sáng hẳn, nói chuẩn xác đã là giữa trưa. Đỉnh đầu là bầu trời bao la xanh thẳm cao xa, còn có mấy đám mây trắng rất lớn. Ly Ương nháy mắt mấy cái, cảm thấy giống như có điểm không đúng.

Rốt cuộc là lạ ở chỗ nào đây? Đầu óc chậm chạp vừa mới tỉnh ngủ bị chấn hai cái, rốt cuộc mới phản ứng. Nàng không phải ở trên xe ngựa? Sao lại không thấy trần xe ngựa nữa? Không đúng! Nàng căn bản không ở trên xe ngựa!

“Đã tỉnh rồi hả?” Đỉnh đầu truyền đến thanh âm của Phi Mặc.

Lần này Ly Ương hoàn toàn tỉnh táo lại, nàng và Phi Mặc cười trên một con ngựa, con ngựa kia đang chậm rãi dạo bước ở giữa rừng núi. Sao lúc nàng tỉnh dậy, xe ngựa đã không thấy tăm hơi? Hơn nữa nàng ngủ sâu như vậy sao?

“Từ nơi này, xe ngựa không tiện.” Phi Mặc giống như biết Ly Ương đang suy nghĩ gì, giải thích cho nàng.

“Oh...” Ly Ương ngồi thẳng người, lúc này mới thấy trên tay Phi Mặc còn nắm một dây cương, một con ngựa khác đang chờ hành lý đi theo phía sau bọn họ. “Chúng ta sắp đến Tây Cương rồi sao?”

Phi Mặc cười mà không nói, vỗ vỗ đầu của nàng trấn an. Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, đây đã biến thành động tác quen thuộc của Phi Mặc. Ly Ương nhớ trước kia cũng có một người như thế, không có chuyện gì liền thích vỗ vỗ đầu của nàng.

“Thế nào? Đói bụng?” Phát hiện Ly Ương rù mắt trầm mặc một hồi, Phi Mặc hỏi.

Ly Ương lắc đầu một cái, “Phi Mặc, Tây Cương chơi thật vui sao?”

“Chúng ta không đi Tây Cương.” Lần này, Phi Mặc cho Ly Ương đáp án.

Ly Ương lấy làm kinh hãi, hỏi: “Chúng ta không phải đi Tây Cương tìm Kim Ngạc Liên chữa bệnh cho ngươi sao?”

Phi Mặc nhìn nàng một cái, hỏi như đương nhiên: “Ngươi cảm thấy bây giờ ta còn cần sao?”

“Vậy bây giờ chúng ta...” Không đi Tây Cương thì bọn họ đang làm gì? Không trách được kể từ khi ra khỏi Lộc Thành, Phi Mặc đều đi chậm một chút cũng không vội.

“Đẫn ngươi đến chỗ tốt.” Phi Mặc hip mắt cười, rất dễ nhận thấy không có ý định nói ra mục đích.

Ly Ương vẫn theo thói quen hỏi câu: “Chỗ tốt? Là nơi nào?”

“Đến ngươi sẽ biết.” Quả nhiên, người này lại giống trước, chuyện gì đều chỉ nói một nửa.

“Ừ.” Ly Ương thuận miệng đáp một câu, ở dưới ánh mắt có điều ngụ ý của Phi Mặc, rất tự giác bắt đầu một ngày tu luyện mới.

Trên đường nhỏ cách bọn họ hơn mười dặm, xe ngựa bọn Ly Ương ngồi vỡ thành từng mảnh nhỏ rơi dưới đất. Chung quanh xe ngựa tán lác thì thể loài chim máu thịt mơ hồ, còn có một ít lông vũ xóc xếch.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

“Két ——” một tiếng chim kêu thê lương vang dội cả núi rừng.

Ly Ương cả kinh, bỗng dưng mở hai mắt ra, ngẩng đầu nhìn lại bầu trời phía tây. Trong nháy mắt nàng ngẩng đầu, từng tiếng chim kêu thê thảm liên tiếp không ngừng xuất hiện ở chung quanh bọn họ, chừng mười mấy tiếng.

“Chuyện gì xảy ra?” Ly Ương nhú nhú mày, tay bắt lấy ống tay áo của Phi Mặc.

Phi Mặc an ủi nắm tay nhỏ bé của nàng, “Một chút phiền toái.”

“Phiền toái nhỏ?” Ly Ương ngẩng đầu liếc hần, hỏi, “Không phải kẻ thù của người tìm đến chúng ta chứ?”

“Kẻ thù chưa tới, nhưng cũng là một đối thủ.” Phi Mặc hé miệng cười cười, nhìn lướt qua chung quanh.

Con người của Ly Ương vòng vo hai vòng, có chút ngạc nhiên nói: “Là dạng đối thủ gì?”

“Đối thủ hơi chút phiền toái.” Phi Mặc tung người xuống ngựa, rồi đưa tay ôm Ly Ương xuống, “Cho nên, chúng ta phải đi nhanh.”

Ly Ương bị Phi Mặc ôm ngang cả người, đôi tay giắt trên cổ của hần. Thấy vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên của Phi Mặc, không nhịn được chế nhạo nói: “Phi Mặc, chúng ta đây coi như là đang lăn tròn sao?”

Phi Mặc giống như là không có nghe ra chế nhạo trong giọng nói của nàng, chẳng qua là cười hỏi: “Người không thích sao?”

“Không có.” Ly Ương thờ ơ cười cười, nàng chỉ là rất có hứng thú với người có thể buộc Phi Mặc chạy trốn.

“Vậy thì tốt rồi.” Khi nói chuyện, Phi Mặc đã mở bước chân ra. Đi chậm rãi nhìn như nhàn nhã tản bộ, Ly Ương lại phát hiện cảnh trí bốn phía nhanh chóng lui về sau, thậm chí nhanh đến không thấy rõ những cảnh tượng mơ hồ kia.

Ly Ương ngẩng đầu nhìn nam tử nhếch lên khóe môi cười nhạt này, kinh ngạc trong mắt càng ngày càng đậm. Phi Mặc rất bí mật, nàng một chút cũng nhìn không thấu. Vậy mà không biết hần như thế, nhưng ở bên cạnh hần, nàng vẫn cảm thấy rất an tâm.

“Đang suy nghĩ gì?” Chú ý tới ánh mắt của Ly Ương, Phi Mặc cúi đầu hỏi.

“Đang suy nghĩ người lợi hại như vậy, đang suy nghĩ người nào lợi hại đến mức có thể buộc người chạy trốn, còn có đang suy nghĩ...” Ly Ương dùng một chút, hạ thấp thanh âm nói, “Hình như ta một chút cũng không hiểu người.”

Phi Mặc lắng nghe nàng, lúc Ly Ương nói một câu cuối cùng, bờ môi không nhịn được buột vòng quanh một độ cong chói mắt. Đôi mắt tối đen thật sâu nhìn chăm chăm Ly Ương, cho tới khi Ly Ương nhìn đến cái bóng của mình vô cùng rõ ràng, còn có vui thích không che dấu chút nào trong đó. Phi Mặc cúi đầu, đôi môi êm ái nhiễm nụ cười lưu lại một nụ hôn trên hai mắt của Ly Ương.

“Lợi hại là bởi vì thiên phú, hơn nữa ta rất chăm chỉ. Chạy trốn là bởi vì ngại phiền toái, hơn nữa ta phát hiện nếu như không gia tăng tốc độ, sợ rằng không kịp cho người nhìn thấy thứ ta muốn để cho người thấy. Còn muốn biết gì nữa?” Phi Mặc kiên nhẫn trả lời tất cả vấn đề.

Đây là lần thứ hai Phi Mặc hôn nàng, mặc dù nụ hôn này chỉ rơi vào trên mắt, Ly Ương vẫn cảm nhận được rõ ràng tốc độ nhịp tim mình nhanh rất nhiều, hai bên gương mặt tựa hồ có chút nóng lên. Né tránh cái nhìn chăm chú của Phi Mặc, Ly Ương có chút không hiểu rõ tại sao tâm tình hần lại tốt lên, hỏi: “Phi Mặc, tại sao người đột nhiên vui vẻ như vậy?”

Phi Mặc nhướng nhướng mày, chăm chú nhìn nàng, tốc độ vô cùng chậm nói: “Bởi vì, người muốn hiểu rõ ta.”

Chỉ một câu nói đơn giản như vậy, cả người Ly Ương liền bị cái gì định trụ, giống như có đồ vật gì đó từ ngực lan tràn ra. Nàng không rõ ràng lắm đến tận cùng là bởi vì ánh mắt của Phi Mặc quá mức chuyên chú, hay là vì cô chấp không cách nào sao lắng trong lời nói của hần. Hoặc là những thứ này đều không quan trọng, chỉ bởi vì người kia là Phi Mặc. Bởi vì hần nhìn nàng như vậy, cũng bởi vì những lời này nói ra từ miệng hần. Cho nên khi lần đầu tiên môi Phi Mặc rơi vào trên môi của nàng, nàng không cách nào kháng cự, mềm nhũn nhắm hai mắt lại.

Giống như đột nhiên rơi xuống đáy biển thâm trầm nhất, tất cả tất cả cũng trở nên không hề quan trọng nữa, chỉ có đối phương là còn tồn tại trên cõi đời này. Đây là một nụ hôn cẩn thận mà dịu dàng, ban đầu dừng bên môi, không có tiến thêm một bước. Trong từng động tác êm ái, tràn đầy sùng ái và thâm tình, thật rõ ràng mà khắc sâu.

Một nụ hôn như vậy, một người như vậy, không cách nào không khiến cho người đắm chìm hăm sâu trong đó.

***

“Chúng ta đã đến.” Nhìn Ly Ương kể từ một cái hôn liền luôn chôn đầu trong ngực hần không chịu nhìn hần, Phi Mặc không khỏi khẽ nâng đuôi lông mày lên, đáy mắt càng không che giấu vui vẻ.

Biết đã đến đích, Ly Ương cũng không thể tiếp tục ả núp không gặp người, không thể làm gì khác hơn là chậm rãi nâng đầu lên. Bất quá mới nửa ngày, bọn họ đã đến núi Côn Ngọc Tuyết cách Lộc Thành ngàn dặm. Nhìn núi non trùng điệp, nhìn Tuyết Sơn không thấy bờ, Ly Ương trừng mắt lên, không phải Phi Mặc chỉ mang nàng sang đây xem những thứ này chứ?

“Ồ trong này.” Tiếp thu được nghi vấn của Ly Ương, Phi Mặc nhún mày giải thích. Rất rõ ràng, hần chỉ không muốn nàng tiếp tục làm con rùa đen rút đầu trốn. Vừa nói, Phi Mặc vừa mang theo Ly Ương đi vào chỗ sâu trong Tuyết Sơn.

Ly Ương chưa bao giờ nghĩ tới, chỗ sâu trong Tuyết Sơn cao như vậy, lại có một sơn cốc. Chung quanh sơn cốc nhỏ là ao nước nóng, trên mặt đất hiện đầy rêu xanh thật dày. Bốn phía ao nước nóng là mặt đất mềm mại, trừ rêu xanh ra, còn có một ít cỏ nhỏ xanh biếc sinh trưởng và một số hoa màu trắng không biết tên.

Những đóa hoa nhỏ này ở bên đường thì không có gì lạ, nhưng trong sơn cốc này lại làm cho hai mắt người ta tỏa sáng.

“Nơi này có cái gì để xem?” Ly Ương đứng bên cạnh ao nước nóng, đưa tay chạm chút nước ấm, có chút kỳ quái hỏi. Mặc dù sơn cốc như vậy cũng coi như tương đối hiếm thấy, nhưng không đến nỗi phải chạy đến xem chứ?

Phi Mặc đứng ở sau lưng nàng, nhân dịp cười một tiếng, “Còn chưa tới thời điểm.”

Biết người này khẳng định chỉ nói một chút thôi, sẽ không nói cho nàng biết toàn bộ, Ly Ương dứt khoát đứng ở bên cạnh ao nước nóng, không để ý tới hần. Loại thói quen khôn khéo chỉ nói một nửa, thích treo người này, thật đáng hận.

Ly Ương đang nghĩ như vậy, thì ngón tay nàng đặt trong ao nước nóng tựa hồ bị cái gì hôn một chút. Rất nhanh, thoáng qua rồi biến mất. Quay đầu, Ly Ương nhìn chăm chú vào mặt nước, rất nhanh thấy được cái gì mới vừa hôn trộm đầu ngón tay mình. Đó là một con cá màu bạc trắng dài nhỏ, cặp mắt như hồng ngọc, hai bên đuôi lan tràn ra tơ mỏng hơi dài, bơi trong nước cực kỳ xinh đẹp.

Tiểu tử có chút ngạc nhiên lại khiếp đảm nhìn Ly Ương, không dám tiến lên, rồi lại bồi hồi không có rời đi.

“Đây là lộ lý.” Không cần Ly Ương mở miệng hỏi, Phi Mặc đã rất tự giác giới thiệu tiểu tử trước mặt cho nàng, “Lộ lý là một loại cá đặc biệt ở núi Côn Ngọc Tuyết, số lượng không nhiều lắm. Bình thường sẽ chỉ hoạt động phía dưới những ao nước nóng này, cũng chỉ có thời điểm này hàng năm mới lộ ra.”

“Thời điểm này hàng năm?” Ly Ương ngẩng đầu lên, Phi Mặc mang nàng tới đây rốt cuộc là...

“Ừ.” Phi Mặc đáp một tiếng, tầm mắt chuyển qua chỗ giữa ao nước nóng, cười nói, “Thời điểm đến.”

Vừa dứt lời, tất cả ao nước nóng bên trong sơn cốc cũng bắt đầu toát ra làn lượt bọt khí, giống như là sôi trào. Lộ lý núp ở trong ao nước nóng càng thêm hưng phấn, không ngừng nhảy ra mặt nước theo những bọt khí này, giống như là đang ăn mừng cái gì.

Ly Ương ngẩng đầu lên, mới phát hiện màn đêm đã phủ xuống. Tựa hồ có chút gì không đúng, lúc này rõ ràng mới là ban ngày, sao lập tức đến buổi tối? Không chỉ như vậy, rõ ràng mới là đầu tháng, bầu trời lại treo một vòng trăng tròn. Càng làm cho Ly Ương nín thở chính là, trăng tròn kia lại có màu tím đậm yêu dị, tản ra mùi làm cho người ta mê man.

“Thời điểm này hàng năm, nơi này sẽ nổi lên với yêu giới trong chốc lát, những lộ lý này cũng thừa dịp hấp thu lực lượng của trăng yêu. Yêu giới từ vài ngàn năm trước đã bị phá hủy hoàn toàn, lối đi thông đến yêu giới trong tam giới cũng bị phá hư khi đó. Cho nên cả tam giới có thể nhìn đến trăng yêu, cũng chỉ có nơi này.” Thấy Ly Ương trừng lớn không nháy mắt ngược nhìn trăng yêu màu tím đậm trên đỉnh đầu, Phi Mặc tiếp tục nói, “Hơn nữa đây cũng là cơ hội trở về yêu giới duy nhất của lộ lý.”

Phi Mặc nói xong, Ly Ương cũng đã phát hiện không ít lộ lý bay về phía trăng yêu trên không trung. Trên người lộ lý trong không trung cũng tản mát ra một tầng ánh bạc nhân nhật, cái đuôi của bọn nó cũng tỏa ra ánh bạc vỡ vụn. Thời điểm trăng yêu chiếu rọi, trên người những lộ lý này cũng dính vào một tầng tím nhạt, tạo thành cảnh trí tuyệt mỹ không có gì sánh kịp trong màn đêm.

Màn đêm trên đỉnh đầu chỉ chốc lát sau đã biến mất với trăng yêu kỳ dị kia, những lộ lý kia cũng trở về chỗ sâu trong ao nước nóng hết, cả sơn cốc lại khôi phục thời điểm như bọn họ vừa tới, bình tĩnh và an nhàn.

“Thích không?” Phi Mặc nghiêng đầu liếc nhìn Ly Ương còn đắm chìm trong một màn vừa rồi, mở miệng hỏi.

Ly Ương ngẩng đầu lên, rục rờ cười một tiếng, “Thích.”

Phi Mặc ngoắc ngoắc khóe môi, “Như vậy, chúng ta đi tiếp.”

Nghe được còn có địa phương, ánh mắt Ly Ương sáng lên, tràn đầy chờ mong.

“Nhưng...”

Nhưng cái gì? Ly Ương nghiêng đầu nhìn Phi Mặc, chờ đợi đoạn sau của hắn.

Không có đoạn sau, có chỉ là một nụ hôn sâu triển miên.

Khi đầu lưỡi Phi Mặc lặng lẽ chui vào trong miệng nàng theo khe hở môi nàng, Ly Ương liền khản trương, tứ chi vốn là mềm mại có chút trở nên cứng ngắt, tựa hồ không biết làm sao. Phi Mặc không có vội vã xâm nhập, chỉ từ từ vạch lên bên trong môi của nàng, một bàn tay thờ hóa giải khản trương và luống cuống của nàng ở phía sau lưng nàng. Phi Mặc có đầy đủ kiên nhẫn, chờ đợi nàng chuẩn bị.

Ly Ương cảm thụ môi của Phi Mặc dịu dàng chạy bên trong cánh môi, không thâm nhập không rời đi, chỉ chờ đợi. Một khắc trước không biết phải làm sao từ từ bị hóa giải, tay của nàng leo lên cần cổ Phi Mặc, đầu lưỡi khéo léo đưa ra đụng Phi Mặc, sau đó lại lui về phía sau thật nhanh. Lần này, Phi Mặc không để mặc cho nàng thoát đi, không chút do dự quán lấy đầu lưỡi tới trước quấy rầy hắn, hướng dẫn nụ hôn này từ từ sâu hơn.

“Ăn no, lên đường đi.” Phi Mặc đã thỏa mãn liếm liếm môi của mình, nhìn mặt đỏ như máu của Ly Ương, nụ cười tối dần.

Ly Ương cúi đầu không lên tiếng, cả khuôn mặt đỏ bừng nhìn chăm chăm vào mặt đất. Khốn kiếp, làm sao người có thể đột nhiên trở nên vô sỉ như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao lâu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

“Chiếp, chiêm chiếp ——” một con chim yến màu trắng nhỏ chừng hai tác vui sướng kêu, nhẹ nhàng rơi vào lòng bàn tay Phụng Hề.

“Cực khổ, người làm rất khó.” Duỗi ngón tay ra khẽ vuốt đầu chim yến trắng nhỏ, Phụng Hề lên tiếng tán thưởng.

Chim yến trắng nhỏ nhận được khen ngợi lập tức lắc lư hai cái, kêu “Chiêm chiếp” vòng vo vài vòng trên dưới Phụng Hề, sau đó liền biến mất trong tuyết trắng phau phau lúc hắn vừa đưa mắt xuống.

Phụng Hề đứng ở trong gió tuyết, một bộ áo đỏ trong tuyết trắng có vẻ hết sức chói mắt. Nhìn núi Côn Ngọc Tuyết ở phía bắc, ánh mắt Phụng Hề xa xa, trầm trầm nói: “Đi về phía bắc sao?”

Chậm rãi nhắm hai mắt lại, giác quan theo thần lực lan tỏa ra phương bắc, từ một con chim sẽ không bắt mắt đến điều hâu bay lượn phía chân trời, một con lại một con chim nhỏ thành mắt của Phụng Hề. Xuyên thấu qua cặp mắt của bọn nó, Phụng Hề sưu tầm bóng dáng của Ly Ương chung quanh.

Hình ảnh khó phân không ngừng xẹt qua trong đầu, từ rừng núi đến thành trấn rồi đến thôn làng, không bỏ qua bất kỳ góc nào mà chim có thể thấy. Khi một bóng dáng đứng ở mũi thuyền xuất hiện ở trong tầm nhìn, trái tim Phụng Hề chấn động. Mặt mũi quen thuộc, trong tay là một ít đài sen, đang cười híp mắt ăn hạt sen, chẳng qua là bên cạnh nàng còn có bóng dáng một người khác. Nhìn hình, Phụng Hề đối mặt với một đôi mắt quen thuộc, mang theo chút ý lạnh.

Sau một khắc, tất cả liền ngưng.

Phụng Hề mở mắt, trước mắt là sương tuyết đầy đất.

Nam nhân cực kỳ bình thường đó, lại có một đôi mắt không nên thuộc về hắn.

Một con gió lạnh xẹt qua, môi Phụng Hề ním ra một đường vòng cung vô cùng lạnh như băng.

Bạch Nhiễm sao?

***

“Ai nha, thật đúng là, đi nhanh quá.” Lột ra một khóa hạt sen nhét vào trong miệng mình, nhìn con chim quyen từ trên trời giáng xuống cách đó không xa, Ly Ương liếc mắt Phi Mặc mặt không chút thay đổi bên cạnh, nhìn có chút hả hê.

Sắc mặt của Phi Mặc rất kém cỏi, nhũu lông mày nhìn thi thể chìm quỳên trời lơ lửng ở trên mặt nước cách đó không xa, đáy mắt phiếm vài tia ánh sáng lạnh.

Ly Ương lại lột viên hạt sen, lần này nàng nhét hạt sen vào trong miệng mím chặt của Phi Mặc, cười nói: “Thế nào? Khủng bố như vậy? Không phải là tình nhân cũ đuổi tới chứ?”

“Tình nhân cũ?” Đuôi lông mày của Phi Mặc khẽ hất lên trên, nghiêng người qua, cặp mắt sáng ngời có chút ít nguy hiểm.

Thân thể Ly Ương nhích về phía sau, kéo ra khoảng cách với hắn, “Nếu không ngại lo lắng làm gì?”

“Ta nhớ, có tình nhân cũ là ai đó chứ không phải là ta.” Phi Mặc đã xoay người lại, hai tay chống ở hai bên thân thể Ly Ương, mím cười ép Ly Ương về phía boong thuyền từng chút từng chút, “Người nói đúng không?”

Cả người Ly Ương đều bị Phi Mặc đặt ở trên ván thuyền, đài sen trên tay bị bóp chặt. Không biết vì sao, rõ ràng Phi Mặc cười dịu dàng sáng rỡ nhưng vào giờ khắc này lại thấy cực kỳ nguy hiểm, nụ cười tràn đầy uy hiếp kia cực kỳ giống Bạch Nhiễm.

“Ly Ương.” Thấy Ly Ương mất hồn, thần sắc Phi Mặc trầm xuống, mở miệng kêu một tiếng.

Kéo suy nghĩ trở lại, Ly Ương nhìn Phi Mặc cách mình rất gần, đáp một tiếng thật nhỏ: “Huh?”

“A Ương.” Phi Mặc đột nhiên đổi tiếng gọi, thanh âm dịu dàng có vẻ mềm mại thân mật, gần sát nàng, giảm thấp thanh âm xuống rất dụng tâm mà kêu nàng, tiếp một tiếng, “A Ương, A Ương...”

Những khát vọng nóng bỏng giấu trong nội tâm, bị hắn dùng phương thức này thả ra ngoài, rõ ràng nói cho Ly Ương, hắn khát vọng nàng.

Ly Ương nín thở, toàn thân giống như bị tiếng kêu của Phi Mặc vũng vàng khóa lại, ngực lan tràn cảm giác kỳ dị, tăng lên từng chút từng chút, không cách nào nói gì, không cách nào hình dung, lại khẩn cấp suy nghĩ muốn đáp lại. Kêu lên như vậy càng giống như loại mê sảng nào đó, tầm mắt của Ly Ương bị cặp mắt Phi Mặc nhìn, lọt sâu vào thế giới của hắn, không thoát đi được.

“Ào ào, ào ào ——” thanh âm mái chèo phá vỡ sự yên lặng giữa hai người. Sáng sớm mặc dù hồ La Thanh không có người nào, nhưng người hái sen cũng đã lục tục xuất hiện, chuẩn bị bắt đầu một ngày làm việc tay chân.

“Đã sáng rồi!” Ánh mắt nhìn thuyền nhỏ cách đó không xa, Ly Ương đưa tay chạm bả vai Phi Mặc, có chút oán giận chu mỏ nói, chỉ là giận dữ như vậy vào lúc này nghe vào lại có nhiều phần làm nũng hơn.

Phi Mặc Vẫn không nhúc nhích, tiếp tục duy trì động tác, híp cặp mắt nhìn nàng.

“Nhanh lên một chút!” Mắt thấy thuyền nhỏ càng ngày càng gần bọn họ, mặt của Ly Ương vọt một cái nóng lên, đáy mắt vừa quần bách vừa gấp gáp, đè thấp thanh âm thúc giục.

“Đứng lên làm gì?” Phi Mặc vẫn không hề cử động, dù bận vẫn ung dung nhìn nàng, tựa hồ có chút không hiểu hỏi.

“Sẽ bị người khác thấy được.” Ly Ương cắn môi, cau mày rừ mắt không nhìn hắn.

Phi Mặc cúi đầu cười, nhẹ giọng nói ở bên tai nàng: “Sợ cái gì? Bọn họ không thấy được.”

“À?” Ly Ương nghi ngờ nhìn Phi Mặc một cái, vừa định hỏi cái gì, thiếu chút nữa la hoảng lên. Cả người Phi Mặc đã đè lại, kín kẽ dính vào trên người nàng. Ghê tởm hơn chính là, hắn lại đang lúc này khẽ cắn xuống vành tai của nàng. Ly Ương chỉ cảm thấy một cỗ tê dại từ ngón chân chạy lên thật nhanh, khiến cho nàng khó nhịn căng cứng sống lưng.

Thuyền hái sen dừng lại ở cách thuyền của bọn họ vài trượng, mấy cô gái hái sen phía trên bắt đầu lục tục xuống thuyền hái hạt sen. Mặc dù Ly Ương không thấy được những hình ảnh kia, bên tai lại tràn ngập thanh âm không ngừng nhảy xuống nước của những cô gái hái sen, đối thoại và cười đùa của họ cũng tình tường truyền đến tai nàng.

Nhưng vào lúc này, môi Phi Mặc rời đi vành tai của nàng, hôn cắn của nàng, cuối cùng ngăn lại môi của nàng. Môi lưỡi nóng bỏng của Phi Mặc xen lẫn cười đùa của những cô gái hái sen cách đó không xa, thần kinh Ly Ương bỗng dưng căng thẳng, cả người khẩn trương cứng ngắc như đá.

“Buông lỏng.” Phi Mặc khẽ cắn môi dưới của Ly Ương, cặp mắt sáng ngời cười nhìn nàng.

Tình huống như thế làm sao có thể buông lỏng?! Ly Ương Trợn mắt nhìn, nhưng cả người đều bị Phi Mặc đè ép, muốn giãy giụa cũng không có cách nào. Cứng rắn không được, chỉ có thể dùng mềm rồi. Ly Ương “ồ ồ” kêu hai tiếng, cầu khẩn nhìn Phi Mặc, trông cậy vào hắn có thể bỏ qua cho mình. Nàng không ghét thân cận với Phi Mặc, nhưng tình huống bây giờ nàng thật sự là không chịu nổi.

Con người Phi Mặc hơi trầm xuống không khi dễ nàng nữa, cũng không có buông nàng ra, chỉ lẳng lẳng ôm nàng.

Hắn lừa gạt được người khác, nhưng không giấu giếm được Phượng Hề. Đây là trò chơi mèo vờn chuột, Phượng Hề tìm được cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn, đến lúc đó... nhìn chăm chú vào Ly Ương nháy mắt to trước mặt, lần đầu tiên Phi Mặc ném đến cảm giác không hề nắm chắc. Đúng vậy, hắn

không có nắm chắc chút nào. Hắn lại có thể tưởng tượng ra từng cái phản ứng sau khi nàng biết, tức giận, sợ hãi, quyết tuyệt.

“Phi Mặc, thế nào?” Cảm thấy Phi Mặc không đứng lăm, Ly Ương mở miệng hỏi.

“Ta yêu ngươi.”

Ly Ương bỗng dừng mở to cặp mắt, có chút không dám tin tưởng điều mình nghe được. Hắn nói, cái gì?

“Ta yêu ngươi.” Phi Mặc lặp lại, cắn chữ rõ ràng, thanh âm dịu dàng như suối.

Ly Ương lại dừng lại một khắc, đại não trống không, cái gì cũng không nhớ ra được, chỉ còn lại ba chữ này của Phi Mặc. Hắn nói, hắn yêu nàng. Nàng còn chưa từng nghĩ đến, hắn cũng đã nói ra. Cặp mắt trong trẻo của Phi Mặc lộ ra chân thật làm cho không người nào có thể chất vấn, nhưng sau lưng mơ hồ lại có một tia tâm tình bất đắc dĩ như có như không, khiến Ly Ương có chút không được mức sáng tỏ.

Nhưng nàng tin tưởng hắn.

Phi Mặc thấy Ly Ương cười, toét miệng, đáng vẻ ngây ngốc, từ đáy mắt lộ ra mãnh liệt vui vẻ và vui sướng. Nàng đưa cánh tay ra ôm chặt lấy cổ của hắn, vui vẻ giống như đứa bé. Mặc dù đang trong lòng hắn, nàng vẫn luôn như hải tử.

Nhưng phần vui vẻ này quá ngắn.

Cánh tay Ly Ương vẫn ôm cổ của hắn, Phi Mặc đã thấy được một mảnh đỏ tươi.

“Tiểu Bạch...”

Một tiếng “Tiểu Bạch” nhẹ giống như là sương trong sáng sớm, vừa thổi liền tan. Nhưng lại thành một tiếng tiếng nổ ở bên tai Ly Ương.

Phi Mặc cảm thấy hai tay ôm cổ của hắn, trong nháy mắt cứng cứng.

Giấc mộng này, cũng chỉ có thể tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Ngươi có thử cảm giác, từ trời cao nhảy thẳng rơi vào hồ băng chưa? Cảm giác giống như ngươi đi trong vùng hoang vắng, thật vất vả gặp luồng ánh mặt trời đầu tiên vào buổi sáng, đảo mắt liền lại lâm vào ban đêm vô tận.

Ngọt ngào và vui thích bữa bãi nở rộ trong lòng giống như mẫu đơn lại lụi bại vì một câu này, đau đớn trong trái tim chưa kịp cảm thụ đã thành tro.

Cõi đời này chỉ có một người gọi nàng “Tiểu Bạch”, người kia là Bạch Nhiễm.

Lòng bàn tay Ly Ương siết một dòng ý lạnh, trong lúc nhất thời không có bất kỳ động tác. Coi như đã biết đáp án, nàng cũng không muốn đối mặt. Nàng biết, chỉ cần nàng vừa buông tay, ngừng đầu nhìn tất nhiên sẽ chỉ là Bạch Nhiễm.

Phi Mặc, Phi Mặc. Không phải mực tức làm hiệu rõ ràng như vậy, nàng lại chưa bao giờ nghĩ tới. Coi như đối mặt mũi, cặp mắt kia sáng lung linh cũng quá tương tự. Phần khí chất thảnh thơi tràn ra kia thật không thích hợp với gương mặt đó, nàng cũng không phải là không cảm giác được. Còn có nụ cười rất quen thuộc kia, thói quen sờ đầu nàng, cái này không phải đang nói cho nàng biết, Phi Mặc rất giống Bạch Nhiễm.

Nàng thật khờ, cõi đời này nào có nhiều giống nhau như thế, lại vừa lúc làm cho nàng gặp gỡ.

“Tại sao?” Ly Ương há miệng, có chút khốn đốn khó khăn hỏi. Ngực buồn bức không thể hô hấp, giọng nói trở nên không giống như của nàng. Tại sao lại cho nàng biết những thứ này sau khi nghe hắn nói như vậy? Tại sao không thể để cho nàng cao hứng như vậy một lát? Hoặc là, hắn có thể đứng nói, nàng tình nguyện chưa từng nghe ba cái chữ kia. Như vậy, ít nhất nàng sẽ còn dễ chịu hơn một chút.

Không có được câu trả lời chắc chắn đúng như dự đoán, Ly Ương có chút thất vọng buông đôi tay ra, gương mặt nhìn vào khuôn mặt quen thuộc không thể quen thuộc hơn. Gương mặt tuấn đạt phi phàm như bạch ngọc không có tí vết, mặt mày tinh xảo như vẽ, chỉ có nhiễm vào ít ánh sáng mặt trời, mới khiến cho dung nhan không giống người phàm này hiện ra mấy phần dịu dàng, ít đi mấy phần xuất trần.

Ly Ương không biết hôm nay mình rốt cuộc có tâm tình gì, rốt cuộc là thất vọng nhiều một chút, hay là khiếp sợ nhiều hơn chút. Hắn, lại lừa nàng, nhưng

phần cảm tình kia lại là thật. Nghĩ đến đây, nàng lại không biết tức giận như thế nào. Cả khuôn mặt chau lại, hạ mí mắt, hất mặt, không muốn nhìn hấn một cái. Rốt cuộc vẫn là oán.

Bạch Nhiễm vươn tay, ánh mặt trời chiếu vào tay hấn lên một tầng ánh sáng trắng nhạt, giống như tuyết đầu mùa, nõn nà như ngọc. Cánh môi nhẵn nhụi chập chòn ra một nụ cười nhạt, hai mắt óánh nhuận, giống như hoa nở dưới trăng, chẳng qua là nhiều hơn một tia cảm xúc phức tạp. Đang ở lúc đầu ngón tay của hấn sắp đụng vào gò má của Ly Ương, mầng đồ tươi lúc này vẫn còn ở nơi xa đã gần trong gang tấc.

Kết giới vẫn bao quanh thuyền bè bị đánh rách, đôi mắt thuyền nhỏ đột ngột xuất hiện, tiếng kinh hô liên tiếp hiện ra ở bốn phía. Người tới đứng trên lá sen, tóc bạch kim chói mắt tán ở trên thân đồ tươi, thân sắc lạnh nhạt không che giấu được mang theo lạnh lùng và nóng bỏng từ trong đáy lòng tán mát ra. Mắt phượng quét qua, gió tay lên liền có một cổ gió nhẹ, thuyền trên hồ liền không bị khổng chế tán ra khỏi hồ.

Ngay từ lúc nghe tiếng kêu lên, Ly Ương cũng đã ngẩng đầu lên, khẽ nghiêng đầu liền thấy Phượng Hề đứng trên lá sen.

Hấn, sao lại tới nơi này?! Thân thể Ly Ương căng thẳng, đã bị Bạch Nhiễm hung hăng kéo vào trong ngực, dùng sức to lớn, khiến xương của nàng cũng bị ép đau. Giương mắt nhìn thấy Bạch Nhiễm mặt trầm như nước, Ly Ương chợt hiểu nghi vấn lúc trước. Hấn đột nhiên thay đổi, loại bất đắc dĩ lại không hề chuẩn bị vạch ra tất cả, thì ra là có nguyên nhân.

Nhớ tới lời “Chạy trốn” lúc trước, trong lòng Ly Ương phiếm tư vị hỗn tạp không biết là ngọt hay chua.

Người này, lại cũng biết lo lắng.

“Phượng quân có biết, đánh vỡ kết giới của người khác là chuyện rất vô lễ?” Đề xuống đầu muốn nâng lên của Ly Ương lần nữa, Bạch Nhiễm vè bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nhìn về Phượng Hề, giữa lông mày nổi lên mấy phần nếp uồn.

“So với hành động của Đế quân, hôm nay Phượng Hề gây nên căn bản không giá trị nhắc tới.” Lời của Phượng Hề lãnh lạnh, ánh mắt khóa ở trên người Ly Ương trong ngực Bạch Nhiễm, không có rời khỏi chốc lát.

Bạch Nhiễm ôm Ly Ương trong ngực ngồi ở trên ván thuyền, không có chút ý tứ đứng dậy. Nghe được lời nói của Phượng Hề, Bạch Nhiễm mặt không thay đổi tùy ý liếc hấn một cái, làm như căn bản không để ý, “Lời nói của Phượng quân là có ý gì?”

Dáng vẻ cực thanh thần kia, cộng thêm khiêu khích không che dấu chút nào, dù là Phượng Hề nhìn thì trong lòng cũng đột nhiên sinh ra một ngọn lửa giận. Huống chi Bạch Nhiễm ôm trong ngực, lại là người hấn nhớ mong.

“Có ý gì?” Phượng Hề cười lạnh một tiếng, chỉ vào Ly Ương trong ngực Bạch Nhiễm nói, “Nếu Đế quân sớm đã biết rõ Ly Ương chính là Nhân nhi, vì sao phải lừa ta như vậy?”

Nghe nói như thế, cả người Ly Ương chấn động mạnh một cái, cặp mắt trừng rất tròn.

“Không chỉ có như thế, người sớm biết Ly Ương đang ở Nhân giới, vẫn phải người giả trang nàng dẫn ta tìm kiếm khắp nơi ở Tiên giới. Hôm nay xem ra, Ly Ương đến Nhân giới, chỉ sợ cũng là người phái người gây nên?” Phượng Hề nhìn chằm chằm vào cặp mắt của Bạch Nhiễm, lãnh đạm nói.

“Vậy thì như thế nào?” Bạch Nhiễm ngoắc ngoắc khóe môi, không để ý liếc hỏi. Cảm giác được người trong ngực cương cứng thân thể, cứng giống tảng đá, hấn tự tay khẽ vuốt ve sống lưng của nàng, im lặng an ủi.

Trần an như vậy thì có ích lợi gì? Hôm nay Ly Ương chỉ cảm thấy tứ chi bách hải giống như là rót đầy chì nặng nề, không cảm giác chút nào, ngay cả động tác giờ ngón tay nhỏ cũng làm không được. Cả người nàng đều chôn ở trong ngực Bạch Nhiễm, có thể tình trường người được mùi hương quen thuộc trên người hấn, cảm giác được nhiệt độ ấm áp của hấn, cũng có thể nghe được tiếng tim đập của hấn. Nhưng tại sao, nàng lại cảm thấy hơi lạnh? Một cổ lạnh lẽo không thể nào đến đã sớm lan tràn mỗi một chỗ trong thân thể, từng cơn lạnh như băng, trái tim cũng băng giá.

“Đừng quên, là người tự nhận làm người.” Thanh âm của Bạch Nhiễm êm tai dễ nghe, như hoa liễu thảng ba trở cảnh làm cho lòng người vui vẻ thoải mái. Chính là thanh âm tuyệt vời này, nói ra sự thật khiến Phượng Hề đau lòng đến cực điểm, không mặt mũi nào đối diện sự thật.

“Ta nguyên tưởng rằng, để nàng trở lại bên cạnh người mới là nàng muốn.” Bạch Nhiễm dừng một chút, buông ra Ly Ương, ngón tay sửa lại tóc mái tán loạn của nàng một chút, cười yếu ớt nói, “Nhưng rốt cuộc là ta sai lầm rồi, ban đầu không nên để nàng đi. Hôm nay ta làm, cũng chỉ là muốn nàng trở lại thôi. Bất kể là người, hay là tâm.”

Ly Ương tức cười nhìn dung nhan tinh xảo tuyệt luân trước mắt, khóe mắt hơi ngược lên mang nụ cười cực mỏng, hai mắt thâm thúy lóe tâm tình khiến cho nàng mất hồ lúc trước Phi Mặc đưa mắt nhìn nàng, chân thật mà trong suốt. Ngay cả biết Phi Mặc chính là Bạch Nhiễm, bọn họ là cùng một người, Ly Ương vẫn không biết tiếp nhận như thế nào. Ly Ương rũ mắt xuống, không biết làm sao đối mặt người trước mắt.

Liên tiếp nghiêng trời lệch đất, quá nhiều thứ, nàng không biết làm sao, cũng không nguyện tiếp nhận.

Nàng thật thích Phi Mặc a. Nhưng hôm nay như vậy, bảo nàng làm sao đối mặt?

“Nhân nhi.” Phượng Hề lên tiếng kêu nàng, trong thanh âm lộ ra vô tận tưởng niệm và kích động.

Nghe tiếng kêu đó, cả người Ly Ương ngẩn ra, tựa hồ có đồ vật gì đó ở đáy lòng rục rịch góc đầu dậy, muốn từ dưới đất chui lên.

“Nhân nhi.” Phụng Hề lại kêu một tiếng, đảo mắt người đã đến mũi thuyền, đứng ở bên người Ly Ương.

Ly Ương cúi đầu, vô luận là Bạch Nhiễm trước mặt, hay là Phụng Hề bên cạnh, nàng đều không muốn gặp. Trong đầu trống không, không muốn suy nghĩ, không muốn nghe, không muốn biết. Giờ khắc này thật hỗn loạn khó phân, nàng vô cùng tưởng niệm cuộc sống yên tĩnh với Phi Mặc trước đây. Nhưng trong lòng giống như có cái gì gãy giữa, ra sức, liền lĩnh dùng dằng.

“Phụng Hề.” Nàng không tự chủ được mở miệng kêu. Một tiếng “Phụng Hề” giống như là không phải ra từ miệng nàng, mềm mại bình thản lại mang theo thờ dài, làm như kêu nhỏ vượt qua thời không, gần như vậy, lại xa thế kia.

Phụng Hề chợt mở to cặp mắt, yên lặng lúc trước hoàn toàn không thấy, trong mắt chỉ còn lại vui mừng không cách nào che giấu.

Chính là một tiếng “Phụng Hề” này, Ly Ương mất đi ý thức, mềm nhũn tê liệt ngã xuống ở trong ngực Bạch Nhiễm.

***

Từ ngày đó Ly Ương không hề báo trước đã hôn mê toàn bộ ba ngày. Trong ba ngày này, thần hồn Ly Ương một mực không ngừng rung chuyển, tựa hồ có cái gì đang muốn tách ra từ trong thần hồn của nàng.

Thay vì nói là hôn mê, Ly Ương càng giống như là đang trong giấc mộng. Ly Ương nằm ở trên giường thỉnh thoảng cau mày lắc đầu, có lúc thậm chí không ngừng rơi lệ than nhẹ. Vậy mà Bạch Nhiễm và Phụng Hề đã dùng hết biện pháp, vẫn không thể kêu tỉnh nàng.

Giống như đoán được sẽ xảy ra chuyện gì, bên môi Bạch Nhiễm không nhịn được hiện lên một nụ cười khổ, “Ta mang nàng về Thiên Sơn, hiện tại đại khái chỉ có Trọng Túc có biện pháp thôi.”

“Ta cũng đi.” Phụng Hề làm sao chịu rời đi Ly Ương nửa bước.

Bạch Nhiễm quét qua Phụng Hề một cái nhìn, trước hấn một bước ôm lấy Ly Ương trên giường.

Hai hàng lông mày của Phụng Hề không dễ dàng phát giác nhíu lại, nhưng cũng không nói gì, tùy Bạch Nhiễm ôm Ly Ương ra cửa, mà chính hấn cũng bước nhanh đi theo.

Lúc này Ly Ương bị vây ở trong một không gian thu hẹp, bốn phía như thế nào đều không thể phá vỡ phong ấn. Lúc nàng buông tha gãy giữa, an tĩnh ngồi chồm hổm ở bên trong không bao lâu, trong đầu nàng bắt đầu không ngừng hiện lên từng tình cảnh. Ly Ương hung hăng lắc đầu, thậm chí dùng tay không ngừng đập đầu của mình, nhưng bất kể như thế nào đều không thể ngăn cản những hình ảnh này xâm nhập.

Nàng xem thật rõ ràng, những thứ này đều là trí nhớ của Nhân Phi. Hình ảnh Trọng Túc dạy nàng luyện kiếm khi còn bé, khi chạy trốn lung tung trên mặt tuyết trên đỉnh núi lạnh băng, mà Trọng Túc thì đứng ở sau lưng nàng lắc đầu cười không ngừng. Trưởng thành chút, nàng không còn tùy ý loạn náo giống như khi còn bé, càng thích lặng yên nhìn tuyết liên trên núi nở ra, tàn rồi nở lại.

Bình tĩnh qua mấy ngàn năm, cho đến khi gặp được Phụng Hề. Khi đó mặt mày Phụng Hề còn có mấy phần cương quyết bướng bỉnh, nhưng sau khi gặp phải nàng lại hóa thành nụ cười dịu dàng nhất. Cho nên mới nguyện ý liều lĩnh vì người này, cho dù là đại kiếp trong miệng ca ca cũng không cách nào ngăn cản.

Nên tới luôn tránh không khỏi, Ly Ương nhìn thấy nàng kiên trì, Trọng Túc không thể làm gì, còn có nàng dốc hết tất cả.

Hoá ra là như vậy, Ly Ương thờ dài một tiếng.

Nàng ấy thương hấn như vậy, nàng tất nhiên không bằng.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Đầu ngón tay Trọng Túc lộ ra băng hàn đặc biệt, lúc mon trốn mi tâm nhíu chặt của Ly Ương thì lộ ra một tia dịu dàng và đau lòng khó được. Hấn quay đầu, nhàn nhạt nhìn qua, nói: “Nhân nhi sợ là muốn khôi phục trí nhớ.”

Lời này vừa nói ra, trong lòng hai người khác ở đây đều chấn động.

Hai mắt vốn hơi sẫm của Phụng Hề tỏa ra một tia sáng kỳ dị chói mắt, tình cảm vui mừng và kích động mà không lời nào có thể miêu tả được. Bạch Nhiễm chấp tay đứng ở bên giường, nhíu lông mày nhìn chăm chăm Ly Ương vẫn chưa tỉnh, môi mím chặt, không nói một lời.

“Thần hồn của Nhân nhi cho tới bây giờ cũng không hoàn toàn dung hợp, nếu không xử lý thích đáng tương lai sợ rằng sẽ lưu lại tai họa ngầm.” Trọng Túc nhìn phản ứng của hai người ở trong mắt, tiếp tục nói: “Ta sẽ dẫn Nhân nhi vào lòng Thiên Sơn tĩnh dưỡng hơn tháng, có thể là lâu hơn.”

“Không bằng nhị vị trở về trước, đợi đến khi Nhân nhi tỉnh lại, ta lại thông báo cho các người.” Dứt lời, Trọng Túc liền đứng lên, tay phải ngăn lại, hoàn toàn một bộ dáng tiền khách.

Trọng Túc là tính tình gì, Phượng Hề và Bạch Nhiễm đều quá rõ ràng. Hắn nói như vậy xuất quan sợ là thật không có định trước, hơn nữa hắn đã rõ ràng có ý tiền khách, hai người cũng không tiện tiếp tục lưu lại, rồi rít cáo từ rồi đi.

Đợi đến khi hai người rời đi, Trọng Túc đứng ở đầu giường nhìn Ly Ương nằm ở trên giường nhủ chặt hai hàng lông mày, thờ dài thật sâu. Kháng cự như vậy, là không nguyện ý khôi phục trí nhớ ban đầu sao? Con người nhạy chốt co rút nhanh, cả căn phòng thoáng chốc bị một mảnh ánh trắng bao phủ. Ánh trắng biến mất, trong nhà đã không có bóng dáng của hai người.

Cách Thiên Sơn, Phượng Hề và Bạch Nhiễm liếc mắt nhìn nhau, không nói một câu, xoay về hướng khác bước đi.

Nếu đều là tình thế bất buộc, như vậy cũng chỉ có ngày sau gặp lại thôi.

***

Đào mất đã qua ba tháng, Thiên Sơn vẫn không có bất kỳ động tĩnh.

Bạch Nhiễm lười biếng nằm ở trên giường, cầm một ly rượu Dao Quang Thiên trong tay, bên người còn để ít mâm đựng trái cây, bộ dạng tiêu điều tự tại kia rơi vào trong mắt Lương Thanh Trì vội vàng phê duyệt công văn bên cạnh, thật là hận đến răng cắn cắn, lại viết mạnh vài phần.

“Chủ nhân, đây là công văn tháng trước lưu lại.” Còn chưa chờ Lương Thanh Trì bình phục tâm tình, Lương Nhạc lại bung một xấp công văn số lượng cực kỳ khổng lồ từ bên ngoài đi vào.

“Bốp!” Bút trong tay không chịu nổi sức nặng gãy thành hai đoạn.

“Cây thứ hai mươi bảy trong tháng.” Nghe được tiếng vang, Bạch Nhiễm nhướn lông mày, không có tâm tình gì nói.

Lương Thanh Trì phẫn hận trừng mắt nhìn hắn một cái, nhận lấy bút mới do Lương Nhạc đưa tới, chịu nhục tiếp tục chui đầu vào trong công văn đếm không hết. Người không nhân tính này, không phải chỉ ngăn cản ít vài ngày cho hắn, lại hành hạ hắn như thế!

Lương Nhạc đứng ở một bên không khỏi đồng tình nhìn chủ nhân mình một cái, hắn đã sớm biết sẽ là kết quả này. Vô số lần giao chiến trong mấy vạn năm qua, khi nào hắn thắng được Đế quân một lần? Đáng tiếc gia chủ hắn cố tình cố chấp về việc này, luôn biết rõ không thể làm nhưng vẫn làm, mỗi lần đều chỉ có thể rơi vào kết quả thảm.

Thêm một đống công văn lớn tích lũy chồng chất, Lương Thanh Trì phê được hơn phân nửa rồi cuộc không chịu đựng được té ở trên bàn bắt đầu già chết.

“Thanh Trì, tuổi người cũng không nhỏ, có muốn ta cho người một hôn sự hay không?” Nhấp hợp rượu Dao Quang Thiên, Bạch Nhiễm liếc nhìn Lương Thanh Trì già chết, nhẹ nhàng mở miệng nói.

Lương Thanh Trì giật mình một cái, lập tức thẳng người, hai mắt sáng tỏ, thần thái sáng láng, cầm lên bút mới vừa tiện tay ném ở trên bàn lại bắt đầu cầm cù chấm chỉ phê duyệt công văn.

Bạch Nhiễm thấy thế, khóe miệng khó được tràn ra một nụ cười cực mỏng, lại khôi phục dáng vẻ lười biếng trước kia, duy chỉ có cặp con người như ngọc dâng lên vài tia mờ mịt. Ba tháng thời gian, sự chịu đựng của hắn cũng sắp bị tiêu cạn sạch. Huống chi, nếu khôi phục trí nhớ, vậy còn là Tiểu Bạch của hắn sao? Ly ngọc bị nắm chặt ở trong tay, sắc mặt của Bạch Nhiễm đã không tự chủ trầm xuống.

“Sự chịu đựng của người lại càng ngày càng tốt rồi. Nếu như là ta, đã sớm ngồi không yên đến Thiên Sơn.” Đầu Lương Thanh Trì bị một tầng công văn cực cao cản trở, thanh âm của hắn truyền ra từ sau công văn trùng điệp kia.

Bạch Nhiễm khề hừ một tiếng, sắc mặt không tốt, “Người làm như Thiên Sơn là hậu hoa viên nhà người?”

Lòng Thiên Sơn là trong lòng núi Thiên Sơn, là ngọn nguồn của tất cả hàn khí và linh khí trong Thiên Sơn. Trừ Trọng Túc thân là sơn thần Thiên Sơn có thể tự do ra vào, người khác tuyệt đối không có khả năng xông vào. Trừ phi, người có thể đánh sụp cả tòa Thiên Sơn.

Thật ra thì Lương Thanh Trì cũng chỉ muốn nói cho sướng miệng, nào biết Bạch Nhiễm nóng đến thời tùy chỗ đều bộc phát, nên không còn ý định tiếp tục làm hắn phát bực, ngậm miệng tiếp tục phê công văn đang hoảng.

“Thanh Trì.” An tĩnh không bao lâu, Bạch Nhiễm lại chủ động kêu hắn một tiếng.

“Ừ?” Lương Thanh Trì hơi ngừng đầu, nhìn về hắn.

Một hồi lâu, Bạch Nhiễm cong khóe môi, đứng lên nói: “Không có gì, người tiếp tục.”

Nói xong, liền ra khỏi thư phòng.

Thấy Bạch Nhiễm nói một câu như vậy liền rời đi, Lương Thanh Trì để cây viết trong tay xuống, khẽ thở dài một cái. Ngay cả Lương Nhạc đứng ở bên cạnh hần hủu hạ cũng lo âu nhìn cửa.

“Chủ nhân, Đế quân như vậy...”

“Đều nói thế gian vạn vật này vô quýt dầy có móng tay nhọn, hồ ly giả hoạt thông minh hơn cũng chạy không khỏi.”

“....” Lương Nhạc im lặng, tại sao cảm thấy chủ nhân mình nhìn có chút hã hê. Đế quân đều như vậy rồi, thậm chí ngay cả chút lòng đồng tình cũng không có, thật là quá đáng.

Lương Thanh Trì giương mắt quét mắt nhìn hần một cái, nói: “Ngươi lo lắng cái gì? Hần muốn, có bao giờ thất thủ?”

Bị Lương Thanh Trì nói như thế, Lương Nhạc đột nhiên cảm thấy lo lắng của mình thật là có chút dư thừa. Trên người của Hồ đế Bạch Nhiễm có bao nhiêu hào quang chỉ sợ ngay cả chính hần cũng đếm không được, người kinh tài tuyệt đỉnh như vậy, sao lại thất thủ? Bất quá như đã nói, rõ ràng là chính chủ nhân hần lo lắng muốn chết, quay đầu lại còn chọc người khác...

***

“Ca.”

Nghe tiếng gọi khẽ đã lâu chưa nghe thấy này, hai mắt nhắm chặt của Trọng Túc chợt mở ra, sau khi hai mắt nhật nhèo nhìn thấy người trước tỉnh lại rất cuộc có vẻ vui mừng. Xem ra cô gắng ba tháng này của hần, cuối cùng không có uổng phí.

“Đây là?” Cặp mắt Ly Ương vừa tỉnh lại còn có chút tan rã, khi quét mắt một vòng mới phát hiện ra mình đang ở lòng Thiên Sơn. Đợi đến khi thấy rõ ràng dung nhan xa lạ trên băng, hai mắt Ly Ương thoáng chốc co rút nhanh, rồi sau đó không dám tin trừng thẳng mắt, càng không ngừng vuốt hai gò má của mình, lẩm bẩm nói: “Làm sao lại như vậy, tại sao có thể như vậy? Đây không phải là ta, sao ta biến thành như vậy?”

Lòng của Trọng Túc chợt thu lại, tia hớn hờ trước kia bị những lời này hoàn toàn nuốt hết.

Hần biết Ly Ương sẽ khôi phục trí nhớ của Nhân Phi, nhưng hần không nghĩ tới, lại thành ra như vậy. Mắt thấy Ly Ương không biết làm sao lôi kéo tay của hần, Trọng Túc thu lại ý định, hỏi: “Nhân nhi, không nên gấp. Nói cho ta biết, ngươi còn nhớ rõ những thứ gì?”

“Ta nhớ được, ta nhớ được...” Ly Ương bất an nháy mắt, chợt kinh hô, “Phượng Hề! Phượng Hề như thế nào?!”

Một câu nói như vậy, Trọng Túc đã hiểu, trí nhớ của Ly Ương đại khái chỉ dừng lại ở kết thúc kiếp trước.

“Nhân nhi, ngươi quên sao? Ngươi cứu Phượng Hề.” Trọng Túc vừa an ủi tâm tình của nàng, vừa nhắc nhở.

Ly Ương lôi kéo tay Trọng Túc thật chặt, giống như là lôi kéo bè gỗ cứu mạng.

“Ta nhớ được, sau đó...” Ly Ương che miệng, sau đó giống như là đột nhiên nghĩ đến cái gì, chán nản nói, “Ta chết.”

Lấy được ánh mắt xác định của Trọng Túc, Ly Ương nhìn dung nhan trên băng, hỏi: “Cho nên đây là bộ dạng kiếp này của ta sao?”

Trọng Túc gạt đầu một cái, thở dài nói: “Về kiếp này, ngươi còn nhớ rõ những thứ gì?”

“Cái gì ta cũng không nhớ.” Nhận thấy được thất vọng và than thở lóe lên trong mắt Trọng Túc, Ly Ương mở trừng hai mắt, quay đầu không hiểu hỏi: “Ca, ta nên nhớ cái gì sao?”

“Rất nhiều.” Trọng Túc nhìn Ly Ương quên lãng tất cả đời này trước mặt, đáy mắt tràn đầy tâm tình khó hiểu.

Thấy Trọng Túc thở dài, Ly Ương bất an hỏi: “Phượng Hề đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Không, hần rất tốt.” Trọng Túc vỗ vỗ đầu của nàng, coi như là an ủi, “Ta đi thông báo hần tới đây, thân thể của ngươi vẫn chưa hoàn toàn khỏe, trước tiên nghỉ ngơi thật tốt ở nơi này.”

“Ừ.” Nghe được Phượng Hề không có việc gì, Ly Ương cong cong mắt, cười lên tiếng.

Thu tay lại, Trọng Túc không nói gì nữa, trầm mặc ra lòng Thiên Sơn. Nhìn hai con linh tước bay về hai hướng khác nhau, Trọng Túc không khỏi thở dài. Việc đời khó đoán, coi như người kia tính đến tất cả, cũng không thể tính đến cái kết quả hôm nay.

***

Thanh Khâu.

Liên tục bận rộn mấy buổi tối, Lương Thanh Trì cuối cùng phê xong toàn bộ công văn tồn đọng trong mấy tháng, coi như là lấy được giải phóng. Duỗi lưng một cái, Lương Thanh Trì đứng lên, bước ra cửa có chút tập tễnh, giống như là uống rượu say. Vừa ra cửa, hắn liền nhìn đến Bạch Nhiễm ngồi ở trong sân cầm một bầu rượu đánh cờ một mình.

“Hừ, vớt hết chuyện cho ta, còn người rất thanh nhàn.” Lương Thanh Trì tức giận đặt mông ngồi xuống bên cạnh Bạch Nhiễm, đoạt lấy bầu rượu trên tay hắn, hùng hăng ực một hớp.

Thả cờ đen trong tay ra, Bạch Nhiễm nghiêng đầu liếc Lương Thanh Trì mặt mệt mỏi, có chút buồn cười mà lắc đầu.

Lương Thanh Trì trừng mắt liếc hắn một cái, ngược lại kêu Lương Nhạc: “Tiểu Nhạc, lo lắng làm gì? Còn không mau bảo người ta đem đồ ăn thức uống lên? Người muốn tức chết ta sao?”

“Vâng.” Lương Nhạc biết lúc này Lương Thanh Trì cần một chỗ phát tiết oán khí, thừa dịp có cơ hội, lập tức chạy trốn như bàn chân bôi dầu.

“Tiểu tử này!” Lương Thanh Trì cũng ý thức được điểm này, cười mắng.

Lại uống một hớp rượu, thấy Bạch Nhiễm lại phối hợp đánh cờ không để ý tới hắn, Lương Thanh Trì hỏi: “Trọng Túc còn chưa có tin tức?”

Tay đang muốn thả cờ của Bạch Nhiễm dừng lại, “Ừ.”

Lương Thanh Trì biết Bạch Nhiễm đang lo lắng trong lòng, nhưng hắn cố tình không biết làm sao mới có thể an ủi hắn. Bạch Nhiễm là ai?

Chỉ sợ hắn an ủi một câu, cũng sẽ bị hắn phản lại chế nhạo mấy câu. Nghĩ tới đây, Lương Thanh Trì không khỏi lắc đầu một cái, người này cũng không cần người khác lo lắng. Bởi vì bất kể là chuyện gì, chỉ cần hắn muốn, hắn tóm lại sẽ thắng.

Lương Thanh Trì đang suy nghĩ, liền thấy một con linh tước từ trên trời giáng xuống, rơi xuống trên tay Bạch Nhiễm.

Đợi đến khi mở thư ra xem, ánh mắt Bạch Nhiễm trầm xuống, hơi thở toàn thân vào giờ khắc này không bị khống chế bộc phát hết, bàn ghế bên cạnh và giấy viết thư trong tay đều hóa thành bụi bặm ở trong khoảnh khắc. Hồ ly cả Thanh Khâu đều cảm nhận được tức giận ngập trời của Đế quân bọn họ trong khoảnh khắc này. Ngăn trở hơi thở cường đại đập vào mặt, Lương Thanh Trì rét trong lòng, đã biết việc lớn không ổn.

Bộc phát như vậy chỉ duy trì một cái chớp mắt, đợi đến khi hơi thở biến mất, Lương Thanh Trì phản ứng kịp, Bạch Nhiễm đã không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

“Tuyết Liên mùa này đặc biệt nở đẹp.” Người hương thơm đặc biệt của Tuyết Liên, Ly Ương nở nụ cười đầy mặt.

Trọng Túc chấp tay đứng ở cách đó không xa sau lưng Ly Ương, ánh mắt hơi cung chiều lảng lảng nhìn chăm chú vào nàng và Tuyết Liên trải rộng cả đồi. Nàng trở lại, Tuyết Liên mùa này tự nhiên nở đặc biệt tốt. Hắn đã chờ hơn bốn nghìn năm, không thấy rầm rộ như thế rồi.

Cảm nhận được hơi thở của Bạch Nhiễm xuất hiện ở trong phạm vi Thiên Sơn, Trọng Túc hơi sững sờ, giương mắt nhìn lại hướng chân núi. Chẳng qua là mấy hơi, Bạch Nhiễm đã từ sườn núi phụ cận đến chỗ sườn núi nhỏ của bọn họ, tốc độ nhanh đến độ Trọng Túc cũng không khỏi hơi ghé mắt.

Ly Ương cũng phát hiện có người đến, còn chưa kịp thấy rõ ràng người tới, trước mắt liền thoáng hiện một bóng trắng, người nọ đã đứng ở trước người của nàng. Ngang đầu lên, đập vào mi mắt chính là dung nhan vô song, tư thái tươi đẹp, làm cho người ta hít thở không thông.

“Người, là ai?” Chẳng biết tại sao, rõ ràng chưa từng thấy người trước mắt, trong lòng lại dâng lên một cổ cảm giác quen thuộc kỳ quái. Thấy hắn vận lông mày mím môi, còn có đau đớn không nói được ở đáy mắt, ngay tiếp theo Ly Ương cũng cảm thấy tim khó chịu.

“Không nhớ rõ?” Trái tim Bạch Nhiễm chấn động, nhưng vẫn cười, giọng nói mượt mà chậm rãi, rất là êm tai. Chẳng qua là câu hỏi nghe tựa như lơ đãng này xen lẫn quá nhiều thứ, thậm chí có một tia chua xót vô cùng nhạt.

Nghe xong lời này, Ly Ương cũng hiểu. Người trước mắt này, đại khái kiếp này nàng biết. Chỉ là mình thật cái gì cũng không nhớ. Quay đầu nhìn về Trọng Túc nhờ giúp đỡ, Ly Ương chỉ có thể chờ hắn tới đây giải vây cho mình.

“Tại sao có thể như vậy?” Trọng Túc đi lên trước, còn chưa mở miệng chỉ nghe thấy Bạch Nhiễm hỏi. Trọng Túc lắc đầu một cái, ánh mắt xẹt qua Ly Ương bên cạnh, chuyện này hắn cũng không được rõ ràng cho lắm.

“Phượng Hề!”

Bạch Nhiễm vừa muốn tiếp tục lên tiếng hỏi rõ, liền nghe đến một tiếng kêu vui mừng của Ly Ương, lời nói muốn ra miệng đều ngưng ở trong cổ.

Ly Ương liếc thấy bóng đồ tươi từ xa đến gần, vừa dứt lời, đã đến trước người của nàng.

Vừa tiếp xúc đến tin tức, Phượng Hề liền không ngừng nghi chạy tới. Bất đắc dĩ núi Phượng Kỳ xa Thiên Sơn hơn Thanh Khâu rất nhiều, lúc này mới trễ hơn Bạch Nhiễm một bước. Nhìn thấy hình người xông tới, Phượng Hề nhàn nhạt cười một tiếng, dịu dàng kêu: “Nhân nhi.”

“Tóc của ngươi...” Liếc thấy một đầu tơ bạc như thác của Phượng Hề, Ly Ương không ngừng được đau nhói trong lòng. Nghĩ đến kiếp trước lúc nàng nhắm mắt tóc hắc đã bắt đầu trở thành nhạt liền đoán được nguyên nhân tóc đen của hắc biến thành như vậy.

Phượng Hề liếc mắt tóc của mình, thờ ơ cười một tiếng, “Không có gì, cũng đã qua.”

“Thật xin lỗi, để cho ngươi đợi lâu như vậy.” Ly Ương đứng ở trước mặt hắc, một đôi mắt hạnh toát ra tơ vương vô tận. Nàng từ trong miệng Trọng Túc biết được hôm nay đã qua hơn bốn nghìn năm, như vậy Phượng Hề cũng đã đợi nàng hơn bốn nghìn năm.

Nàng cho là luân hồi chuyển thế sẽ không thật lâu, ai ngờ tình lại lần nữa không ngờ qua hơn bốn nghìn năm.

Nghe nói như thế, trong mắt Phượng Hề cũng là buồn bã. Tiếng “Thật xin lỗi” này hắc là hắc nói mới phải, hắc... Nhớ tới sai lầm mình tuyệt đối không nên phạm, Phượng Hề chỉ cảm thấy không mặt mũi nào đối mặt người đang áy náy trước mắt. Bất quá trời xanh rốt cuộc vẫn chăm sóc hắc, khi hắc cơ hồ sẽ phải mất đi nàng, lại đưa nàng về bên cạnh hắc.

Lần này, hắc tuyệt sẽ không buông nàng ra nữa.

Phượng Hề ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc nhìn Bạch Nhiễm, đưa tay kéo qua Ly Ương, không có nửa phần thoái lui.

Theo tầm mắt của Phượng Hề nhìn Bạch Nhiễm, lúc này Ly Ương mới lại nghĩ tới sự hiện hữu của hắc, người này đến tột cùng là ai? Không biết vì sao, trong lòng cảm thấy người này có ngàn vạn quan hệ với mình.

Bạch Nhiễm ngưng mắt nhìn Ly Ương, ánh mắt chuyên chú giống như là nhìn vào trong lòng của nàng, Ly Ương bị nhìn chăm chú có chút sợ hãi. Một hồi lâu, Bạch Nhiễm quay mắt đi, quay đầu thấp giọng nói với Trọng Túc: “Chúng ta đi vào trong núi chuyện?”

Thấy ánh mắt bao hàm thâm ý của Bạch Nhiễm, Trọng Túc ngăn ra trong lòng, sao người này có thể phát hiện nhanh vậy... Quét mắt Phượng Hề cùng Ly Ương, Trọng Túc gạt đầu một cái, mang theo Bạch Nhiễm đi tới đỉnh núi.

“Người đó là ai vậy?” Nhìn theo Trọng Túc cùng Bạch Nhiễm rời đi, Ly Ương hỏi Phượng Hề.

“Đó là Hồ đế Thanh Khâu, Bạch Nhiễm.” Thấy Ly Ương nhíu chặt hai hàng lông mày suy tư, Phượng Hề không biết nên may mắn hay là lo lắng. Bất quá là càng sợ, nếu như người bị quên chính là hắc... Hắc thậm chí không muốn tiếp tục nghĩ thêm.

Suy nghĩ thật lâu, vẫn là trống rỗng, Ly Ương thở dài, trong mắt hơi áy náy, “Ta thật sự nghĩ không ra.”

“Không có việc gì. Không nhớ nổi cũng không cần miễn cưỡng mình.” Trước mắt là Nhân Phi hắc quen thuộc, coi như bề ngoài không giống, nhưng vô luận là khẩu khí nói chuyện hay động tác rất nhỏ cũng thật quen thuộc. Giờ khắc này, Phượng Hề mới biết mình thật chờ được.

Tuy nói có một loại cảm giác kỳ dị không nói được đối với Bạch Nhiễm này, Ly Ương vẫn không có nghĩ tiếp. Dù sao hiện tại Phượng Hề đang ở bên người nàng, sao nàng lại suy nghĩ về nam nhân khác?

***

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Chỗ Trọng Túc bế quan, Bạch Nhiễm nhíu lông mày nhìn về phía hắc, lời nói ra là giọng điệu chất vấn.

“Ta cũng không rõ ràng lắm.” Trọng Túc khẽ lắc đầu, Ly Ương sẽ biến thành như vậy ngay cả hắc cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

“Không rõ ràng lắm?” Bạch Nhiễm cười lạnh hỏi ngược một câu, mặt trầm như nước, trong mắt đã ngưng tụ mấy phần lạnh như băng, áp bức nhàn nhạt theo tức giận của hắc bay về phía Trọng Túc. Ly Ương hôm nay, căn bản là Nhân Phi đã chết đi hơn bốn nghìn năm trước, nào có nửa phần bóng dáng của nàng ban đầu? Nếu là như vậy, Ly Ương có gì khác chết đi?

“Chuyện này thật ngoài dự liệu của ta, ta cho là Nhân nhi chỉ khôi phục trí nhớ của kiếp trước, ai ngờ nàng lại quên mất tất cả trí nhớ kiếp này.” Trọng Túc hết chỗ nói, Ly Ương vẫn mâu thuẫn không muốn khôi phục trí nhớ kiếp trước. Nhưng hắc cuối cùng lại chứa một chút lòng riêng, muốn muội muội duy nhất nhớ lại quá khứ, cho nên mới phải mang nàng vào lòng Thiên Sơn giúp đỡ giúp một tay cho nàng khôi phục trí nhớ. Ai ngờ, lại sẽ là kết quả như vậy.

Có lẽ chính là bởi vì hắc mạnh mẽ thúc đẩy để cho nàng khôi phục trí nhớ, mới có thể biến thành như hôm nay.

Đối với giải thích của Trọng Túc, Bạch Nhiễm căn bản không tin, giương mắt nhìn gần Trọng Túc nói: “Ta xem, không chỉ là quên mất đơn giản như vậy thôi. Nếu Thần Quân nguyện ý nói tự nhiên là tốt, nếu không nguyện nói...”

Biết người nam nhân trước mắt này đã nhận ra cái gì, Trọng Túc cười khổ nói: “Không có gì là không thể nói.”

“Vì giúp Nhân nhi khôi phục trí nhớ, ta rót một luồng tàn hồn ở trong lòng Thiên Sơn của Nhân nhi vào trong cơ thể nàng.”

“Người nói là mảnh vụn thần hồn còn sót lại lúc đầu của Nhân Phi sao?” Bạch Nhiễm cũng không nghĩ đến chuyện tự nhiên sẽ là như vậy, thần sắc bỗng dưng biến đổi, biết chuyện này càng khó giải quyết hơn hẳn đoán.

“Tàn hồn kia đã sớm hòa tan lòng Thiên Sơn, ta dĩ nhiên là không lấy ra được.”

“Như vậy hiện tại là sợi tàn hồn ấy chiếm cứ thân thể này?” Ánh mắt Bạch Nhiễm chuyển sang ngoài phòng, nhìn Ly Ương và Phượng Hê nơi xa, “Sợi tàn hồn kia trải qua lòng Thiên Sơn ân cần săn sóc hơn bốn nghìn năm, sợ là không đơn giản?”

Bị Bạch Nhiễm nói toạc ra một câu, Trọng Túc bất đắc dĩ gật đầu một cái, “Người nói không sai, bắt quá sợi tàn hồn kia của Nhân nhi coi như trải qua lòng Thiên Sơn ân cần săn sóc hơn bốn nghìn năm vẫn rất yếu, nên không chống được bao lâu.”

“Vậy sao?” Bạch Nhiễm nhìn hắn một cái, chẳng nói đúng sai đáp một tiếng.

Biết Bạch Nhiễm không có tin lời chính mình nói, Trọng Túc thở dài, mình lần này thật là đã làm quá.

Bạch Nhiễm nhìn hắn một cái, đột nhiên mở miệng nói: “Như vậy Ly Ương hôm nay sẽ là như thế nào?”

Trọng Túc khẽ vận lòng mảy, “Này...”

“Hừ.” Bạch Nhiễm hừ lạnh một tiếng, tiến lên một bước ép hỏi: “Nhưng nếu sợi tàn hồn kia đòi khách làm chủ, bắt đầu cắn nuốt thần hồn của Ly Ương thì sẽ như thế nào?”

Trọng Túc đột nhiên ngẩn ra, xác thực, đây cũng không phải là không thể.

Thấy thần sắc Trọng Túc, Bạch Nhiễm cũng biết hắn đã rõ ràng, lạnh lùng nói: “Ta sẽ không để cho nàng có bất kỳ nguy hiểm.”

“Nàng” này tự nhiên chỉ là Ly Ương.

“Để quân có thể hoàn lại một chút hay không?” Biết mình không có lập trường ngăn cản, cũng không muốn ngăn cản, nhưng Trọng Túc vẫn không bỏ được. Tựa như hắn đã sớm hiểu Ly Ương hôm nay cũng chỉ là một luồng tàn hồn chống đỡ, cũng rõ ràng có thể sẽ có nguy hiểm thế nào. Nhưng vừa nghe được âm thanh “Ca ca” kia, vừa nhìn thấy vẻ mặt quen thuộc đó, hắn liền không bỏ được.

Bạch Nhiễm sâu sắc nhìn Trọng Túc, hắn đương nhiên hiểu tâm tình của Trọng Túc. Nhưng bởi vì hắn hiểu được, hắn mới không thể nào chò, cho dù là một lát. Hắn muốn bảo vệ chính là Ly Ương, hắn biết rõ.

“Đi chết đi!” Một tiếng thét chói tai thống khổ dữ tợn trong nháy mắt kéo lại lực chú ý của Bạch Nhiễm và Trọng Túc. Giương mắt nhìn, trong lòng hai người đều cả kinh. Chỉ thấy sau lưng Ly Ương cắm một thanh đao ngắn, cái vị trí kia không nghiêng lệch, vừa đúng chính giữa. Mà người đánh lên Ly Ương, người đã bị một luồng lực của Phượng Hê vỗ bay, mắt thấy đã sắp chết.

Bạch Nhiễm và Trọng Túc nhìn nhau, trong nháy mắt đã đến bên cạnh Ly Ương. Ánh mắt thoáng nhìn, Bạch Nhiễm phát hiện người đánh lên Ly Ương không là ai khác, mà là Nhân Phi giả sớm nên bị giết chết vào ngày diệt ma.

Ly Ương ôm ngực, đã nói không ra đầy đủ, chỉ có thể loáng thoáng nghe được mấy từ ngữ. Thấy thanh đao ngắn kia đã hoàn toàn đâm thủng tim Ly Ương, Trọng Túc hoảng hốt trong lòng, không dám có bất kỳ chậm trễ, lập tức đem nàng vào bên trong phòng.

“Là người?!” Phượng Hê kinh ngạc nhìn nữ tử đã sắp tắt thở trên đất, hôm đó nàng rõ ràng đã chết rồi!

“Người, đừng...” Hơi thở của nữ tử trên đất rối loạn, chỉ có thể toát ra mấy từ ngữ lẻ tẻ, chẳng qua là hận ý liên tục phát ra từ đáy mắt vẫn khiến người.

Hôm đó, nàng rõ ràng đã chết đi thể nhưng sống lại lần nữa. Nhưng mặc dù sống lại, cũng không còn là nàng. Nàng bị thương quá nặng phải bế quan chữa bệnh mấy tháng sau mới lại thấy ánh mặt trời. Sau khi xuất quan, chuyện thứ nhất nàng làm chính là đi tìm Phượng Hê. Nàng nguyên tưởng rằng nàng sẽ hận hắn, vậy mà vừa thấy được hắn, trong lòng lại không nổi lên nửa điểm hận ý. Duy nhất để cho nàng may mắn là, nữ nhân kia cũng không ở bên cạnh Phượng Hê. Đáng tiếc nàng đã không phải là nàng, căn bản không có tư cách đứng ở bên cạnh Phượng Hê. Nàng không dám gặp hắn, chỉ có thể xa xa đi theo hắn, ở trong bóng tối coi chừng hắn. Đối với nàng mà nói, như vậy đủ rồi. Nhưng nữ nhân kia vẫn xuất hiện!

Thấy gương mặt Phượng Hê kinh ngạc và lo lắng, nàng ác độc mà tuyệt vọng cười nói: “Nàng, nàng, chết... Hắn phải chết!”

Đặt Ly Ương lên giường, Trọng Túc lấy Tuyệt Liên tinh lộ ra, vẩy vào tim Ly Ương, tất cả còn dư lại đều nuốt hết cho Ly Ương. Thiên Sơn tuyệt liên vốn là kỳ dược cứu mạng, Tuyệt Liên tinh lộ càng thêm có công hiệu “sinh bạch cốt, hoạt tử nhân” (khỏe xương, cứu người), thường thường một giọt liên có thể giữ lại một hơi. Trọng Túc cũng là nhất thời lo lắng, mới có thể dùng cả bình lớn.

Trọng Túc đang muốn thở phào một cái, vậy mà tầm mắt vừa nhìn đến vết thương trên tim Ly Ương, hai mắt chợt tròn tròn. Một cỗ ma khí đen nhánh lạnh lạnh ngăn Tuyết Liên tình lộ ở bên ngoài, từ từ rót khí bản vào tim Ly Ương.

“Người rót cuộc là ai?!” Trọng Túc lao ra ngoài phòng, một tay nắm nữ tử trên đất, tròn mắt nhìn. Khi thấy dung nhan giống Nhân Phi như đúc của nàng, Trọng Túc rét trong lòng, rốt cuộc hiểu rõ ma khí từ đâu.

“Haaa...!” Thấy vẻ mặt lạnh lùng của Trọng Túc, Nhân Phi giả vui vẻ bật cười. Bất quá tiếng cười kia nháy mắt liền bị cắt đứt, Trọng Túc lạnh lùng vặn gãy cổ của nàng, vứt nàng trở về trên đất.

“Nhân nhi như thế nào?” Phượng Hê vội vàng hỏi.

Cặp mắt Trọng Túc buồn bã, trầm mặc mà lắc lắc đầu. Phượng Hê cả kinh, vội vàng chạy vào trong nhà.

Bạch Nhiễm thấy thế biến sắc, bất quá hấn cũng không chạy tới, tầm mắt dời đến trên thi thể Nhân Phi giả trên đất. Vung tay phải lên, bụng của thi thể liền bị kéo lê một đạo vết thương khổng lồ, một khỏa hạt châu nhỏ tím đen bị Bạch Nhiễm hút đến trong tay.

“Rắc rắc” một tiếng, hạt châu kia bị Bạch Nhiễm bóp vỡ ở trong tay.

Nhìn thấy hạt châu kia, Trọng Túc cũng biết mình đoán không lầm. Có viên Ma Châu này chống đỡ, cho dù là đứt hơi rồi, qua chút ngày giờ cũng sẽ hồi hồn sống lại lần nữa. Mặc dù sống lại lần nữa đã biến thành nửa ma, nhưng cũng sẽ từ bên trong Ma Châu lấy được ích lợi lớn hơn. Cỗ ma khí xâm nhập trái tim Ly Ương hôm nay, phải là từ bên trong Ma Châu ngưng kết ra.

“Nàng rót ma khí vào trong đao ngắn.” Chóng lại ánh mắt hỏi thăm của Bạch Nhiễm, Trọng Túc trầm giọng nói.

Tuyết Liên tình hoa có thể khép vết thương lại, nhưng mặc dù tim bị thương khôi phục như trước, ma khí rót vào trong đó từ lâu đã thấm vào tim. Một trái tim đã bị ma khí nhuộm, không cần nói cũng có thể nghĩ hậu quả. Nhưng không có trái tim này....

Ba người vây ở bên giường, sắc mặt nặng nề, đều không nói chuyện. Đao ngắn đã rút ra, vết thương cũng dùng tốc độ mắt thường nhìn thấy khép lại, nhưng ma khí đã hoàn toàn tiến vào trong tim của Ly Ương. Bọn họ bó tay hết cách, chỉ có thể tro mắt nhìn tất cả xảy ra.

Che lại trái tim Ly Ương không để cho ma khí tràn ra ngoài, Trọng Túc nhìn về phía hai người khác, hiện tại trừ đòi trái tim cho Ly Ương ra không còn cách nào. Một trái tim hồ ly, hơn nữa trái tim này nhất định có thể dùng được và hoàn toàn kết hợp với nàng.

Đáp án này miêu tả sinh động

***

Hồ có chín đuôi, trái tim không chết.

Tim của hồ chín đuôi, là trái tim bất diệt.

Trọng Túc và Phượng Hê đều ra khỏi gian phòng, bên trong phòng chỉ còn lại Bạch Nhiễm và Tiểu Bạch.” Bạch Nhiễm ngồi ở mép giường, đầu ngón tay điểm cái trán của Ly Ương một cái, khẽ cười nói, “Nên rời giường.”

Tâm thần Ly Ương đều bị phong bế dĩ nhiên là không phản ứng chút nào.

Thần lực theo đầu ngón tay chảy xuôi vào trong cơ thể Ly Ương. Bạch Nhiễm phát hiện sợi tàn hồn kia cũng bị ma khí nhiễm, chợt bắt đầu cố gắng cắn nuốt thần hồn Ly Ương. Hai mắt đen như mực thoáng qua một tia ánh bạc, thần lực mệnh mông trong nháy mắt bao phủ sợi tàn hồn kia. Bạch Nhiễm hít hai mắt lại, hấn cũng sẽ không làm đồ cưới thay người khác. Tâm thần hơi động, sợi tàn hồn kia liền bị tiêu diệt dưới thần lực.

Ly Ương vẫn bị vây ở trong không gian nhỏ hẹp kia, vô luận như thế nào đều không thể rời đi. Mặc dù có thể cảm nhận được tâm tình trong trí nhớ của Nhân Phi, lại càng giống như là chuyện xưa của người khác. Cho đến khi nhớ lại toàn bộ trí nhớ, nàng nhìn mình tỉnh lại, nhìn mình không biết Bạch Nhiễm, nhìn mình bị người đánh lên... Cái gì nàng đều không làm được, chỉ có thể tro mắt nhìn.

Nàng tình tường thấy vẻ mặt bị thương của Bạch Nhiễm trong nháy mắt nghe được “Người là ai”, nàng nhìn thấy tim của mình bị một đao đâm vào liền bỏ lơ tri giác, sau đó nàng không thấy bất kỳ vật gì.

Cho đến khi nàng nghe được Bạch Nhiễm đang kêu nàng, gần ở bên tai, “Tiểu Bạch, nên rời giường.”

Đáng tiếc, cảm chế bốn phía vẫn còn, nàng không ra được.

Tiếp một cỗ khí ám áp trải rộng toàn thân nàng. Ly Ương phát hiện mình không có bị giam cầm nữa. Mở mắt ra, nàng nhìn thấy mặt cười của Bạch Nhiễm, dịu dàng như nước, nơi nơi nhu tình.

“Đã tỉnh rồi hả?” Thấy Ly Ương mở mắt ra, Bạch Nhiễm hôn xuống cái trán của nàng, dịu dàng nói, “Ngoan, ngủ tiếp một lát.”

Sau một khắc, Ly Ương liền mất đi ý thức.

Nhìn lại Ly Ương đã ngủ mất, Bạch Nhiễm khẽ mỉm cười, đầu ngón tay vẽ một cái, trái tim của Ly Ương đã bị mở ra một đạo vết thương không lớn không nhỏ, trái tim bị ma khí nhuộm thành tím đen cũng đang nhức nhích.

***

Khi Ly Ương tỉnh lại, Trọng Túc đang canh giữ ở mép giường nàng. Quét mắt chung quanh không nhìn thấy người muốn gặp, trong lòng Ly Ương không khỏi mất mát. Vì sao hắn không ở nơi này?

Thấy Ly Ương tỉnh lại, Trọng Túc hơi thở phào nhẹ nhõm, đã qua hơn mười ngày rồi, cuối cùng cũng tỉnh.

“Có khỏe không?” Mặc dù vẫn chú ý kỹ càng tình huống của Ly Ương, Trọng Túc vẫn còn có chút lo lắng.

Ly Ương nháy mắt hai cái, người ở trước mắt này là Trọng Túc, ca ca kiếp trước của nàng. Tuy nói hiện tại đã không phải huyết mạch tương liên, nhưng phần thân cận ở đáy lòng vẫn tồn tại, Ly Ương có chút chần chờ, thử dò xét kêu một tiếng: “Ca ca?”

Nghe tiếng “ca ca”, toàn thân Trọng Túc chấn động, thanh âm không tự chủ lại thả mềm không ít, “Ừ.”

“Bạch Nhiễm đâu?” Không có thấy Bạch Nhiễm, lòng của Ly Ương mơ hồ bất an.

Trọng Túc rũ mắt xuống, che giấu tâm tình, lên tiếng trấn an nói: “Để quân có chuyện về Thanh Khâu trước rồi. Thân thể ngươi còn chưa khỏe, trước tiên nên nghỉ ngơi thật tốt một lúc.”

“Có chuyện gì sao?” Ly Ương bĩu môi, có chuyện gì quan trọng đến khiến hắn ném xuống việc nàng đang trọng thương trở về Thanh Khâu hay sao?

“Để quân tính toán nhường vị trí Hồ đế Thanh Khâu cho Thiên Hồ Thanh Trì.” Hôm nay Hồ đế Thanh Khâu xác thực là Thanh Trì.

Thanh Trì? Không phải là Lương Thanh Trì ở Hạnh Hoa thôn chứ? Giữa bọn họ quả nhiên có mớ ám. Ly Ương nghĩ như vậy, tim chợt dâng lên một tia bi thương mơ hồ. Rõ ràng là thương, cũng rất nhẹ, rất mềm mại, làm như không muốn thương tổn nàng.

***

Nghỉ ngơi ở trên Thiên Sơn hơn một tháng, thân thể Ly Ương mới hoàn toàn chuyển biến tốt. Khiến cho nàng kinh ngạc là, tu vi của nàng lại tinh tiến không ít. So với ngày trước, quả thực là khác nhau trời vực. Tại sao có thể như vậy?

Trong lòng Ly Ương mờ mờ ảo ảo mà cảm thấy bất an, thế nào cũng nghĩ không thông, phải đi tìm Trọng Túc.

Nghe được vấn đề của Ly Ương, đáy mắt Trọng Túc tràn ra một tia chua chát. Tim cứu vĩ hồ (hồ chín đuôi), không chỉ là bất tử bất diệt, hơn nữa còn ẩn chứa toàn bộ tu vi của cứu vĩ hồ. Hôm nay Ly Ương hấp thu, cũng chỉ là một phần vạn tu vi ngày trước của Bạch Nhiễm thôi.

Cũng là lúc. Trọng Túc ở đáy lòng thở dài, thân thể Ly Ương đã hoàn toàn khôi phục, hắn cũng không nên tiếp tục giấu diếm. Dù sao chỉ cần Ly Ương đi Thanh Khâu sẽ biết Bạch Nhiễm không có ở đây.

“Ngươi nói... Cái gì?” Ly Ương đứng tại chỗ, chỉ cảm thấy nhiệt độ quanh thân đều tiêu tán trong lời nói của Trọng Túc, duy chỉ có trái tim trong ngực vẫn còn ấm áp. Trọng Túc nói, trái tim đang đập trong ngực nàng là của Bạch Nhiễm.

Trọng Túc giống như đã nói mấy thứ gì đó, nàng thấy bờ môi của hắn đang không ngừng động lên, nhưng nàng cái gì cũng không nghe được, trong lỗ tai tràn đầy tiếng vang “Ong ong”. Nàng chỉ nhớ khoảnh khắc tỉnh lại lần trước, Bạch Nhiễm cười nói với nàng: “Ngoan, ngủ tiếp một lát.” Hắn nói thật nhẹ nhàng, thật tự nhiên, giống như dự dồ nàng trong ngày thường, nhưng...

Nếu như không có tâm, thì như thế nào? Đó là đáp án không hỏi cũng biết.

Khốn kiếp, nàng còn chưa có nói với hắn nàng rất tức giận hắn lừa gạt nàng.

Nàng còn chưa có nói cho hắn biết, coi như nàng tức giận hơn vẫn quyết định tha thứ hắn.

Ly Ương đứng ở tại chỗ, cả thanh âm cũng không phát ra được, chỉ có nước mắt không tự chủ được tràn ra khỏi mi.

Tên khốn kia, lại tự chủ trương làm quyết định...

Nàng mới không cần trái tim đó, nàng cần chính là hắn.

Bạch Nhiễm, ngươi khốn kiếp.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

Ly Ương khóc thương tâm, bất kể Trọng Túc nói gì cũng không có phản ứng. Trọng Túc không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống nắm hai vai của nàng hung hăng lắc vài cái, lúc này mới khiến nàng ngừng tiếng khóc ngẩng đầu nhìn hắn, chẳng qua là nước mắt vẫn còn không ngừng đảo quanh ở trong hốc mắt, thỉnh thoảng tràn ra vài giọt. Trọng Túc cũng không biết an ủi người khác như thế nào, chỉ có thể nói ra sự thật.

“Đừng khóc, mặc dù luân hồi, cũng bất quá trăm năm. Hắn sẽ trở lại.”

Nghe xong lời Trọng Túc nói, một cỗ bi ai vô lực tràn lên trái tim Ly Ương. Nàng cúi đầu ngồi cạnh, cặp mắt ướt át đỏ bừng, đôi môi mím chặt, trên mặt không chút biểu tình toát ra đau thương rất sâu.

“Vậy sao?” Ly Ương cúi đầu rất thấp, Trọng Túc không thấy được nét mặt của nàng, chỉ có thể nghe được giọng buồn buồn của nàng truyền đến, “Ta muốn ở một mình một lát.”

Sau khi khóc thành âm Ly Ương trở nên khàn khàn, bi thương trong giọng nói khiến Trọng Túc nghe mà đau lòng. Hắn không có nói gì, theo lời thôi lui ra khỏi gian phòng, khép cửa phòng, cho nàng một không gian.

Luân hồi sao? Vô luận là người nào, nhất định sẽ không mang theo trí nhớ luân hồi chuyển thế. Cho dù là luân hồi rồi muốn khôi phục trí nhớ, cũng không phải là dễ dàng. Như vậy Bạch Nhiễm luân hồi rồi, còn có thể là Bạch Nhiễm sao? Chính nàng không phải là ví dụ rất tốt?

Ly Ương cong khóe miệng, nụ cười hết sức cứng nhắc nhuộm cảm giác chua chát bi thương, hai hàng nước mắt không tự chủ được trượt xuống. Nàng chỉ là nàng, mặc dù khôi phục trí nhớ của kiếp trước cũng chưa bao giờ cảm thấy mình là Nhân Phi, Bạch Nhiễm làm sao còn là Bạch Nhiễm? Nghĩ tới đây, lo lắng trong lòng Ly Ương càng sâu. Hoặc giả Bạch Nhiễm cũng sẽ quên quá khứ như nàng, sau đó gặp gỡ một người khác...

Có thể như vậy sao? Ly Ương không muốn nghĩ tiếp, cho dù là suy nghĩ một chút cũng làm cho nàng đau lòng. Tay phải đặt ở ngực, Ly Ương cảm nhận được trái tim bên trong rõ ràng nhảy lên, một cái lại một cái, giống như trấn an dịu dàng nhất mà có lực nhất, khiến cho cảm xúc của nàng dần dần khôi phục bình yên. Sẽ không, nhất định sẽ không như vậy. Người hao tổn tâm cơ lừa gạt đi lòng của nàng, sao có thể không trở lại? Huống chi tim của hắn vẫn còn ở nơi này, luôn luôn có thể trở lại hỏi nàng đòi lại.

Cũng chỉ là chờ đợi, người kia cả trái tim đều cho, nàng lại có gì làm không được?

Hắn sẽ trở về, nàng sẽ chờ.

Ly Ương đợi ở Thiên Sơn không bao lâu thì thu được tin tức Thấu Ngọc và Át Quân bảo nàng sớm ngày về nhà. Tuy nói trong lòng Trọng Túc đã thành ca ca người thân, nhưng so với cha mẹ còn chưa bằng. Nhưng vừa nghĩ tới một mình Trọng Túc ở Thiên Sơn không khỏi cô đơn, Ly Ương lại có chút do dự, cho nên vẫn lắc lư bất định.

Cuối cùng Thấu Ngọc tưởng niệm nữ nhi tưởng niệm quá mức, không nịn được trực tiếp bảo lĩnh tước truyền tin tức cho Trọng Túc. Trọng Túc nhận được tin tức rồi không khỏi bật cười, trong lòng cũng ấm áp. Ngược lại bảo Ly Ương sớm ngày về nhà, tránh cho cha mẹ tưởng niệm.

Ngày rời đi Thiên Sơn, Ly Ương gặp được Phượng Hề tóc bạch kim áo đỏ, giống như trước kia, ngay cả nụ cười cực ôn hòa trên mặt cũng chưa từng thay đổi. Hắn đứng ở cách đó không xa, nhìn thấy Ly Ương ra ngoài, kêu một tiếng: “Nhân nhi.”

Xung hô này khiến Ly Ương hơi sững sờ, hôm nay ngay cả Trọng Túc đều gọi nàng “A Ương”, tiếng “Nhân nhi” này nàng thật đúng là suýt nữa không phản ứng kịp. Ly Ương dừng cách hắn mấy bước, trong ánh mắt chờ đợi của người ngày xưa phần đầu quên mình theo đuổi, Ly Ương há miệng, cuối cùng nói: “Phượng Hề, ta không phải Nhân Phi.”

Phượng Hề nghe vậy thần sắc khẽ biến, mắt phượng màu nâu nhạt lướt xuống và chán nản.

“Ly Ương.” Hắn cố gắng duy trì nụ cười ở khóe miệng, thanh âm vẫn thanh nhã.

Ly Ương cười, Phượng Hề trước mắt khiến cho nàng có một cảm giác dường như đã có mấy đời. Ở trong trí nhớ của Nhân Phi, Phượng Hề từng là người yêu thân mật nhất, ở trong trí nhớ của nàng Phượng Hề là bóng lưng nàng từng ra sức truy đuổi. Khôi phục trí nhớ rồi, Ly Ương thậm chí nghĩ, nàng thích Phượng Hề có phải cũng bởi vì ảnh hưởng của kiếp trước hay không?

Đáp án nàng không biết, nhưng đáp án này cũng không quan trọng, những thứ kia đều đã là quá khứ, lắng đọng ở trong hồi ức đã qua.

Nàng rất rõ ràng, Phượng Hề yêu cho tới bây giờ đều là Nhân Phi, mà nàng không phải. Mặc dù có trí nhớ của kiếp trước, nàng cũng càng giống như khách xem. Tình cảm của hắn và Nhân Phi nàng rõ ràng, cũng hiểu được, nhưng lại không liên quan với nàng.

Có mấy lời không cần nói rõ. Lời làm cho người ta thương tâm, nếu đối phương hiểu, cần gì phải nói lại.

Ly Ương gật đầu một cái với Phượng Hề, từ bên cạnh hắn đi xuống núi. Nháy mắt gặp thoáng qua kia, Ly Ương giống như nghe được một tiếng thờ dài

xa xôi, giống như là một tiếng nói dừng.

Phượng Hề đứng tại chỗ, sừng sững bất động, không quay đầu lại, cứ như vậy cảm thụ năng nhanh nhẹn rời đi.

Đợi đến khi bóng dáng của Ly Ương biến mất ở trên phạm vi Thiên Sơn, bỗng nhiên quay đầu, người đã không có ở đây, chỉ còn lại băng tuyết trắng vắng khắp núi.

Lần này, hẳn thật mất đi năng. Chỗ xa xăm, cõi đời này không còn Nhân Phi.

Ly Ương vừa bước vào cửa nhà, liền bị Thấu Ngọc lao ra hung hăng ôm vào trong ngực.

“Đứa con không có lương tâm này, xem như biết về nhà.” Thấu Ngọc cắn hận nói xong, gương mặt cắn răng nghiêng lợi, đôi tay vẫn ôm chặt Ly Ương vào trong ngực.

“Mẹ.” Ly Ương khẽ gọi một tiếng, cặp mắt đã mờ lung, ôm lấy Thấu Ngọc, nước mắt nói, “Con đã trở về.”

Phiêu bạt bên ngoài lâu như vậy, hôm nay năng rốt cuộc trở lại. Qua tận chân trời, duy nhất chưa thay đổi chính là nhà.

“Khụ, hai người các người tính toán đứng ở cửa ra vào bao lâu?” Át Quân bên cạnh không nhịn được nhắc nhở hai người.

“Cha.” Vừa rời đi lồng ngực Thấu Ngọc, Ly Ương đã dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai đụng ngã trong ngực Át Quân.

Khuê nữ của mình bất thình lình nhiệt tình khiến cho Át Quân vẫn uy nghiêm mặt lạnh nổi tiếng rối loạn tay chân, thậm chí có một tia quần bách. Bộ dáng hốt hoảng kia, chọc cho Thấu Ngọc bên cạnh cười lên.

Thấy cặp mắt Ly Ương hơi đỏ lên, Át Quân vội vàng nói: “Tốt lắm tốt lắm, đừng khóc. Về nhà là tốt rồi, về nhà là tốt rồi.”

Câu “Về nhà là tốt rồi” này vừa ra khỏi miệng, ngược lại chọc cho nước mắt Ly Ương càng mãnh liệt hơn.

Năng về nhà, nhưng Bạch Nhiễm, người chừng nào thì mới trở về đây?

***

Kể từ sau khi trở về núi Nguyên Hoa, Ly Ương vẫn ru rú trong nhà, thậm chí có lúc liên tiếp mấy năm đều không ra khỏi nhà, ở lại Mặc Kỳ cốc an tâm chưng cất rượu. Ngày an nhàn chớp mắt một cái đã vượt qua mấy chục năm, năng không có nghe được bất kỳ tin tức về Bạch Nhiễm. Đợi đã lâu, Ly Ương ngược lại không vội. Hẳn chắc chắn sẽ trở về, năng tin chắc.

Cho đến sáng sớm ngày hôm đó, một con linh tước mang thư của Thanh Trì hiện đảm nhiệm Hồ đế Thanh Khâu đến.

Thấy tin tức trong thư, Ly Ương có chút không thể tin được ánh mắt của chính mình. Mộ Nghi, lại đáp ứng gả cho Thanh Trì! Đây rốt cuộc là chuyện gì? Ở trong ấn tượng của năng, đây chính là hai người hoàn toàn không dính dáng. Nhưng hôm nay... Thật chẳng lẽ là năng ở Mặc Kỳ cốc lâu rồi, tách rời thế giới này rồi hả?

Trong thư, Thanh Trì còn dùng giọng thành khẩn cực kỳ mời Ly Ương đi Thanh Khâu giúp hắn một việc. Theo như lời hắn, việc này thậm chí quan hệ đến hạnh phúc sau này của hắn và Mộ Nghi. Nghiêm trọng thế này sao? Ly Ương không tin. Ở trong ấn tượng của năng, Thanh Trì vẫn là Lương Thanh Trì vô cùng không đáng tin cậy ở Hạnh Hoa thôn. Cho nên đối với Bạch Nhiễm định hắn đảm nhiệm Hồ đế, Ly Ương vẫn cảm thấy đây là một quyết định tương đối không đáng tin cậy. Nhưng chuyện liên quan đến hạnh phúc sau này của Mộ Nghi, chuyện này năng vẫn phải đi một phen.

Buổi sáng hôm sau, Ly Ương động thân tiến về phía Thanh Khâu.

Tiếp đãi năng không phải là người khác, chính là Lương Nhạc - gã sai vặt thân cận của Thanh Trì.

“Đế quân đâu?” Ăn một cái bánh hạnh nhân, Ly Ương hỏi Lương Nhạc.

“Chủ nhân lập tức tới ngay.” Lương Nhạc cười cười, đáy mắt lóe ánh sáng khiến trái tim Ly Ương trầm xuống.

Tại sao năng có một loại dự cảm không may bị người ta lừa vào bẫy rập?

Nháy mắt hai cái, Ly Ương vẫn quyết định tin tưởng trực giác mình, thả bánh hạnh nhân trong tay ra, hơi mỉm cười nói: “Ta nhớ ra hôm nay còn có chút chuyện muốn tìm Mộ Nghi, như vậy đi, chờ lần sau Đế quân có rảnh rồi, ta lại tới đây thăm viếng.”

“Không cần, hiện tại ta liền rảnh rồi.” Lời này của Ly Ương vừa ra miệng, Thanh Trì liền từ cửa đi vào.

Bất quá khiến Ly Ương im lặng là, trong ngực Thanh Trì đang ôm một con tiểu bạch hồ. Chẳng lẽ người này học Bạch Nhiễm, nuôi những con hồ chết bầm trong Hồ tộc? Đợi chút, hẳn bảo năng tới đây giúp một chuyện, không phải người này định đem thứ phiền toái trong ngực giao cho năng chứ?! Nghĩ tới đây, Ly Ương cảnh giác nhìn về phía Thanh Trì.

Ly Ương nghĩ như vậy, Thanh Trì chạy tới bên người năng, “Ly Ương, ta và Mộ Nghi tính toán đầu tháng sau thành thân.”

“Chúc mừng Đệ quân.” Ly Ương kéo khoe miệng, Mộ Nghi nhà nàng là đại mỹ nữ, Thanh Trì rốt cuộc dùng thủ đoạn gì, lại được nàng tới tay?

Thanh Trì thờ dài, trên mặt viết đầy bất đắc dĩ, liếc nhìn tiểu bạch hồ bị hấn gắt gao giam cầm vào trong ngực, “Ta vốn bận, bây giờ còn phải bận rộn chuẩn bị lập gia đình, chỉ sợ là không có thời gian chăm sóc người này.”

Nghe Thanh Trì nói, Ly Ương quét mắt Lương Nhạc một bên, “Đệ quân không có thời gian, không phải còn có Lương Nhạc sao? Ta nghĩ Lương Nhạc nhất định vui vẻ phân ưu với Đệ quân.”

“Hắn không thích Lương Nhạc.” Thanh Trì lắc đầu một cái, thật là bất đắc dĩ, “Chẳng lẽ Ly Ương không muốn giúp ta việc này sao?”

“Làm sao biết chứ?” Ly Ương về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười quét mắt tiểu bạch hồ trong ngực Thanh Trì, thấy hắn đang dùng đôi mắt đen như mực nhìn chằm chằm Thanh Trì, ánh mắt lạnh lẽo như đao khiến Ly Ương nhìn cũng có chút kinh hãi, nhưng Thanh Trì lại như là cái gì cũng không cảm giác được. “Hắn không thích Lương Nhạc, đoán chừng cũng không thích ta. Đệ quân nên mời cao minh khác đi.”

“Từ người ra, cỏi đời này đoán chừng không ai có thể vào được mắt của hắn.” Thanh Trì lại gần nàng, có chủ ý nói.

“Ách...” Ly Ương sững sờ một chút, trong nháy mắt nhanh như vậy, tiểu bạch hồ đã bị Thanh Trì cứng rắn nhét vào trong ngực nàng.

“Nhất định phải chăm sóc hắn thật tốt.” Thanh Trì cười quyền rũ, thật sâu liếc nhìn tiểu bạch hồ trong ngực Ly Ương.

“Đệ quân yên tâm, ta nhất định sẽ chăm sóc hắn thật tốt.” Ly Ương cắn được hai chữ “thật tốt” đặc biệt nặng.

Thanh Trì cười một tiếng, trong mắt xẹt qua một nụ cười thực hiện được, “Vậy đành để cho Ly Ương phí tâm”

Sau khi giao tiểu bạch hồ trong ngực cho Ly Ương, Thanh Trì hiển nhiên cảm thấy toàn thân cao thấp thoải mái không ít, sáng khoái tinh thần tiếp tục đi ra ngoài làm việc. Ly Ương ôm tiểu bạch hồ, rất khẳng định mình đã rơi vào trong một cái bẫy...

Ôm lấy tiểu bạch hồ, Ly Ương theo dõi cặp mắt đen như mực của hắn, phát giác cặp mắt người này lại ngấm loạn, tránh né tầm mắt của nàng. Xem ra tiểu tử hồ ly trắng này có cổ quái. Như đã nói, nàng còn không biết tiểu tử hồ ly trắng này là con ai.

“Lương Nhạc, con tiểu bạch hồ này là con nhà ai?” Thanh Trì đã sớm chạy trốn không thấy rồi, Ly Ương chỉ có thể hỏi Lương Nhạc.

Nghe vấn đề này, toàn thân Lương Nhạc chấn động, cẩn thận liếc tiểu bạch hồ trong ngực Ly Ương, cười lạnh nói: “Cái này ta không biết.” Lương Nhạc vỗ đầu một cái, hét lớn: “Xong rồi, chủ nhân bảo ta chuẩn bị quà tặng cho phu nhân...”

Nói xong, Lương Nhạc chạy ra ngoài như một làn khói, chỉ để lại mình Ly Ương và một tiểu bạch hồ giương mắt nhìn.

“Người rốt cuộc là con nhà ai?” Mặc dù biết Tiểu bạch hồ này không có cách nào nói chuyện, Ly Ương vẫn nhịn không được thì thầm một câu.

Tiểu bạch hồ nghe vậy liếc nàng một cái, ngáp một cái, nhắm mắt ngủ.

Ly Ương giựt giựt khoe miệng, xem ra nàng chỉ có thể mang theo thứ phiền toái này về nhà.

“Chủ nhân! Người bỏ lại một mình ta chạy ra ngoài!” Chạy về thư phòng, thấy Thanh Trì nằm ở trên giường êm nghỉ ngơi, nghĩ đến ánh mắt lạnh lùng của tiểu bạch hồ, Lương Nhạc không nhịn được oán giận nói.

Thanh Trì liếc nhìn hắn một cái, cười nói: “Sợ cái gì? Cũng sẽ không ăn người.”

Lương Nhạc im lặng ngắm nhìn bầu trời bao la ngoài phòng, cũng không biết là người nào bàn chân bôi dầu chạy ra ngoài trước.

“Chủ nhân, người xác định như vậy không thành vấn đề?” Lương Nhạc có chút lo lắng. Coi như hiện tại không có vấn đề gì, đợi đến khi...

“Tên kia sắp có thể hóa thân rồi.” Thanh Trì không trả lời vấn đề của Lương Nhạc, cong khoe miệng, bộ dáng xem kịch vui, “Bất quá ít nhất cũng phải chờ thêm mấy ngày sau phong ấn của ta mới biến mất.”

“Vì bảo vệ trí nhớ của hắn, ta mất bao nhiêu sức lực? Đừng nói đem Luân Hồi Châu của cái ẩn giấu cho hắn dùng, ngay cả nửa cái mạng già cũng thiếu chút nữa mất. Người này không biết cảm kích còn chưa tính, còn giằng co ta đây nhiều năm, ta không hỏi hắn đòi lại chút, coi như là không phụ lòng hắn!” Nói tới chỗ này, lời của Thanh Trì cũng mang theo vận phần oán khí.

Nghe nói như thế, Lương Nhạc cảm thấy sau lưng lạnh lạnh, nhìn Thanh Trì mặt vui vẻ nằm ở trên giường êm hôm nay, hắn tựa như đã thấy được vận mệnh bi thảm sau này của chủ nhân mình. Chủ nhân, tại sao người không nghĩ ra?

Chương 62: end

Ly Ương vẫn cảm thấy chuyện Lương Thành Trì không có gì lạ cũng rắn nhét con tiểu bạch hồ này cho nàng có chút cổ quái, nhìn dáng dấp đôi chủ tớ đó không hề có vẻ gì tốt. Nhưng đem tiểu bạch hồ về Mặc Kỳ cốc nuôi vài ngày rồi, Ly Ương phát hiện tên tiểu tử này trừ ăn ra chính là ngủ, thật không có cái gì cổ quái có thể nói, còn dễ nuôi hơn Xuân Liễu kén chọn nhiều.

“Tiểu Tiểu Bạch, ăn com.” Vào cửa, Ly Ương liền đem một chậu quả Chu sáng sớm hôm nay hái được bỏ vào trước mặt tiểu bạch hồ đang nhắm mắt dưỡng thần trên giường êm.

Cái tên “Tiểu Tiểu Bạch” này là Ly Ương đặt cho tiểu bạch hồ, ai kêu Thanh Trì ngay cả hán tên là gì cũng không nói cho nàng biết? Nàng cũng lười đặt tên, nàng là Tiểu Bạch, Bạch Nhiễm là Lão Bạch, như vậy con tiểu bạch hồ này cứ gọi Tiểu Tiểu Bạch.

Bất quá tiểu bạch hồ không thích tên này, mỗi lần Ly Ương kêu hán như vậy, hán đều hất đầu đi làm như là không nghe được, có thể nói là giống như đúc với Ly Ương trước kia.

Thấy tiểu bạch hồ vừa ăn quả Chu, vừa bắt chọt nhìn đùi gà nướng trong tay nàng, Ly Ương cười híp mắt vỗ vỗ đầu của hán, an ủi: “Đừng nóng vội, chờ người lớn lên chút, tự nhiên có đùi gà ăn. Hiện tại ăn quả Chu mới có lợi.”

Nói lời này xong, động tác ăn quả Chu của tiểu bạch hồ dừng một chút, giương mắt sâu sắc nhìn Ly Ương một cái. Rồi sau đó, Ly Ương thấy miệng tiểu bạch hồ cong cong khó hiểu, có chút giống đang cười, ngay cả cặp mắt to sáng ngời kia cũng dính vào sáng rõ khiến Ly Ương xem không hiểu. Cũng không biết vì sao, đôi mắt nụ cười như không cười của tiểu bạch hồ, Ly Ương cảm thấy sau lưng có cỗ lạnh lẽo đang chui lên.

“Khụ, nếu như người thật muốn ăn, cái này cho người.” Ly Ương cầm lên một đùi gà nướng khác trong mâm đĩa tới trước mặt tiểu bạch hồ, đáng tiếc tiểu bạch hồ cúi thấp đầu căn bản không nhìn đùi gà nàng đưa tới, tiếp tục ăn quả Chu của mình.

Tay cầm đùi gà của Ly Ương lúng túng dừng giữa không trung, giật giật khoe miệng, cuối cùng vẫn thả cái đùi gà lại đĩa.

Ta không thể làm một con tiểu bạch hồ còn chưa có hóa thân hiểu chuyện, không phải sao?

Đêm nay, sau khi đợi Ly Ương ngủ say, tiểu bạch hồ nằm ở bên người nàng mở mắt. Nhìn Ly Ương ngủ bình yên, tiểu bạch hồ không nhịn được tiến tới bên má nàng, nhẹ nhàng ngửi. Hơi thở ấm áp quét qua khuôn mặt, cảm giác hơi ngứa ngáy khiến Ly Ương theo bản năng đưa tay vung hai cái. Tránh thoát cái tay quơ loạn kia, tiểu bạch hồ bắt đầu lắc đầu một cái, cặp mắt to sáng nhìn chăm chăm Ly Ương chếp chếp miệng ngủ, thoáng qua tia sáng tựa như sùng nịch.

Phát đuôi hai cái, tiểu bạch hồ chui vào trong ngực Ly Ương, đặt cằm ở bả vai Ly Ương, nằm xuống. Được tìm cữu vĩ hồ ảnh hưởng, tiểu bạch hồ ngưng thần tĩnh khí, tụ thần lực trong cơ thể làm một cỗ, phóng tới phong ấn mà Thanh Trì bày trong cơ thể hán. Mấy ngày nay phong ấn từ từ yếu bớt bị tiểu bạch hồ kiên trì không ngừng đánh thẳng vào rốt cuộc bể tan tành tiêu tán, thần lực bị phong ấn ở bên trong đan điền rốt cuộc được giải thoát, hội tụ với một cỗ thần lực khác. Vào lúc hai cỗ thần lực đang hội hợp, tiểu bạch hồ cảm nhận được dấu hiệu linh khí trong thiên địa vọt tới, cặp mắt lờm một cái, lại đè thần lực xuống.

Ổn định tâm thần, tiểu bạch hồ ngẩng mắt nhìn Ly Ương vẫn ngủ say sưa, một cỗ thần lực rất nhỏ thăm dò vào tâm thần không hề phòng của nàng. Xác nhận Ly Ương sẽ không tỉnh lại, tiểu bạch hồ đứng dậy lặng lẽ chui ra gian phòng từ cửa sổ.

Một chỗ đất trống trong Mặc Kỳ cốc, tiểu bạch hồ ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la đen kịt, thần lực bị cứng rắn đè xuống trong nháy mắt, “Oanh ——” một tiếng kịch liệt nổ vang vang dội cả sơn cốc. Chờ đón chính là một đạo Thiên Lô thẳng tắp bổ vào trên người tiểu bạch hồ, một đạo, hai đạo, ba đạo... Xong toàn bộ năm đạo Thiên Lô, tất cả khôi phục yên tĩnh.

Sương mù còn chưa tiêu tán, chỗ của tiểu bạch hồ đã xuất hiện một bóng dáng. Đợi đến khi người nọ mở mắt, một bộ áo dài màu trắng đơn giản đã biến ảo ở trên người hán. Rõ ràng chỉ là một thiếu niên còn chưa lớn, giữa mày lại có phong hoa xuất trần. Vẻ mặt dù mưa gió cũng sùng sùng bất động, đó là bình thân chỉ có trải qua sống chết, nhìn thấu việc đời mới có.

“Bạch Nhiễm.” Ly Ương rõ ràng lúc này nên nằm ở trên giường chẳng biết lúc nào đã đứng ở cách đó không xa, hôm nay hai mắt của nàng đang gắt gao nhìn chăm chăm bóng lưng còn chưa quay đầu lại đó. Coi như chênh lệch lớn lắm, nàng cũng có thể biết người này là ai.

Hơi thở của người đó, cảm giác của người đó, nàng tuyệt đối sẽ không nhận lầm.

Nghe được thanh âm Ly Ương, Bạch Nhiễm sững sốt, lúc này mới phát hiện ra mình tỉnh sót rồi. Bằng hán bây giờ dĩ nhiên che không được Ly Ương mấy chục năm vẫn hấp thu tu vi của hán. Chậm rãi quay đầu lại, hán đối mặt cặp mắt viết đầy uất ức của Ly Ương.

“Ta biết ngay, tên kia không có tốt bụng.” Tên kia dĩ nhiên là Thanh Trì. Ngay từ phút chốc đón lấy tiểu bạch hồ, Ly Ương đã cảm thấy có cái gì không đúng. Thanh Trì coi như không rảnh, cũng sẽ không vô duyên vô cớ ném con hồ ly cho nàng. Hiện tại nàng cuối cùng hiểu được những lời kỳ quái của Thanh Trì, còn có nụ cười bao hàm thâm ý kia rốt cuộc là có ý tứ gì.

Thật sự là hần tính sót rồi sao? Thật ra thì vẫn muốn biết nàng có cảm giác được hay không. Hôm nay, đã có đáp án. Bạch Nhiễm hóa thân sau lịch kiếp vẫn còn là bộ dáng thiếu niên, mặt mũi đẹp đẽ đã từng khiến thiên địa thất sắc giờ phút này còn chưa chân chính triển khai, mấy phần non nớt bị hai mắt thâm trầm giấu, hần nhấp nhẹ miệng vẽ ra một nụ cười vô cùng dịu dàng.

“Ta đã trở về.” Hần nói như thế, ánh mắt động lại ở trên người Ly Ương, thanh âm thiếu niên thanh thúy rất là dễ nghe.

Ly Ương chỉ cảm thấy gò má có chút lỏng ảm trở xuống, sau đó thiếu niên giờ phút này còn chưa cao bằng nàng đi tới trước người của nàng, đưa tay ôm ái lau đi hai hàng nước mắt kia. Đường vòng cung dịu dàng dọc theo bên má nàng cuối cùng ngừng ở cánh môi mềm mại của nàng, vuốt xuôi cái mũi của nàng, Bạch Nhiễm khẽ cười nói: “Vẫn thích khóc.”

Cho đến giờ phút này, Ly Ương mới rốt cuộc xác định Bạch Nhiễm thật trở lại. Tên khốn kiếp lừa mình, tóm lại vẫn không nỡ khiến cho nàng đợi được quá lâu. Chỉ là mấy chục năm ngăn ngừa, đã lấy tư thái như vậy trở lại trước mặt nàng lần nữa, thậm chí còn mang theo trí nhớ ngày trước. Bạch Nhiễm, đến tốt cùng người đã làm như thế nào, có thể nghịch thiên như vậy.

Thấy Ly Ương cúi xuống ôm chặt hần, cúi đầu dán sát bên má hần, Bạch Nhiễm mím môi cười một tiếng, đưa tay vòng chặc hông của nàng, trêu ghẹo nói: “Xem ra, ta phải nhanh chóng lớn lên mới được.”

Đêm im ắng yên tĩnh, chỉ còn lại mấy ngôi sao vẫn len lén nhìn chăm chú vào hai người ôm nhau trong màn đêm.

Lần này, sẽ không thả tay người ra nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Ly! Muốn Chờ Ta Bao Lâu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.